PALGRAVE BÜYÜCÜLÜK VE BÜYÜDE TARİ HSEL ÇALIŞ MALAR

Bir Tarih Katoliklikte ş eytan çıkarma Hıristiyanlık

Francis Genç

Palgrave Tarih Çalış maları
Cadılık ve Büyü

Dizi Editörleri

Jonathan Barry
Tarih Bölümü
Exeter Üniversitesi
Exeter, Birleş ik Krallık

William de Blécourt
Orak yumurtadan çıkma
Maynards Green, Birleş ik Krallık

Owen Davies
Hertfordshire Üniversitesi
Beş eri Bilimler Okulu
Hertfordshire, Birleş ik Krallık

Avrupa cadılık ve büyü tarihi öğrencileri ve akademisyenleri büyülemeye ve zorlamaya devam ediyor. Bu konuda kesinlikle kitap sıkıntısı yok. Cadılık davaları hakkında birkaçgenel inceleme ve çok sayıda bölgesel ve mikro çalışma İngilizce konuşan bir okuyucu kitlesi için yayınlanmıştır. Cadılık üzerine yayınların kalitesi yüksek olsa da, bazı bölgeler ve konular yıllar içinde daha az ilgi görmüştür. Bu dizinin amacı, cadılık ve büyü tarihinin bu daha az bilinen veya az çalışılmış yönlerini aydınlatmaya yardımcı olmaktır. Ayrıca, büyü ve doğaüstü ile ilgili diğer alanlarda daha geniş bir çalışma külliyatının geliştirilmesini de teşvik edecektir: melekler, şeytanlar, ruhlar, hayaletler, halk şifacılığı ve kehanet gibi. Bu daha geniş inançve uygulama tarihine olan anlayışımızı ve ilgimizi daha da ileri götürmek için, dizi Batı Avrupa'ya olan olağan odaklanmanın ötesine bakan ve ayrıca bunların ortaçağdan modern döneme olan alakalarını ve etkilerini inceleyen araştırmalar içerecektir.

Bu seri hakkında daha fazla bilgi için http://www.springer.com/series/14693 adresini ziyaret edin.

Francis Genç

Bir Tarih

Katoliklikte ş eytan ɋkarma

Hıristiyanlık

palgrave
macmillan

Francis Genç
Cambridge İ lahiyat Federasyonu
Cambridge
Birleş ik Krallık

Palgrave Cadılık ve Büyü Tarihi Çalış maları
ISBN 978-3-319-29111-6 ISBN 978-3-319-29112-3 (e-Kitap)
DOI 10.1007/978-3-319-29112-3

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2016936406

Asitsiz kağıda basılmış tır

Bu Palgrave Macmillan baskısı Springer Nature tarafından yayınlanmış tır
Kayıtlı ş irket Springer International Publishing AG, İ sviçre'dir

Abigail için

ÖNSÖZ

Son otuz yıldır tarihçiler arasında şeytani ele geçirme olgusuna olan ilginin patlaması görüldü. Çok sayıda çalışma, çoğu Reformasyon döneminden olmak üzere, bireysel vakalar veya vaka koleksiyonlarıyla ilgilendi. Bu çalışmaların çoğu, ele geçirildiği varsayılan kişilerin davranışlarına odaklandı; bazıları ise şeytan çıkaranların davranışlarına odaklandı. Neredeyse hiçbiri, şeytan çıkarmayı 'prosedürel' bir bakış açısıyla ele almadı ve şeytan çıkarma metinlerini ve ritüellerini inceledi. Bu kitap, şeytan çıkarma ayinlerinin evrimine dair bir açıklama sunarak bu açığı kapatmayı amaçlıyor. İki nedenden dolayı büyü ve büyücülüğe adanmış bir dizinin parçası olarak görünüyor. İlk olarak, şeytan çıkarma büyücülüğe olası bir yanıttı. İkinci olarak, şeytan çıkarma ritüel büyüsüyle karmaşık bir ilişkiye sahiptir ve büyücülere Orta Çağ'ın sonlarından itibaren birçok metin sağlamıştır. Büyünün tarihi, şeytan çıkarmanın tarihi anlaşılmadan tam olarak anlaşılamaz.

İlk olarak 2009 yılında İngiliz Katolik tarihi bağlamında şeytan çıkarma üzerinde çalışmaya başladım ve bu konuyu İngiliz Katolikleri ve Doğaüstü, 1553–1829 (2013) kitabımın son bölümünde ele aldım. Ancak, araştırmam sırasında şeytan çıkarma olarak kabul edilebilecek şeyin sınırlarını tanımlayan ve çok çalışılan erken modern şeytan çıkarmaları daha geniş tarihsel bağlamlarına yerleştiren bir kitaba olan ihtiyacın keskin bir şekilde farkına vardım. Özellikle, şeytan çıkarmanın metinsel, ritüel ve kanonik evrimini ele alan bir kitaba ihtiyaç vardı. Dahası, şeytan çıkarmanın yirmi birinci yüzyıl Katolikliği içinde yeniden canlanması, bir tür tarihsel analiz gerektiren bir olgudur. Yirminci yüzyılın sonu ve

Yirmi birinci yüzyıldaki şeytan çıkarma ayinleri aslında Orta Çağ'a mı dayanıyor, yoksa kökleri yakın tarihe dayanan tamamen modern bir olgu mu? Bu kitap, söz konusu analizi sağlamayı ve bu ve diğer sorulara yanıtlar sunmayı amaçlamaktadır.

Son birkaç yıldır bu kitaba az veya çok önemli şekillerde birçok kişi katkıda bulundu. Eşim Rachel Hilditch, şeytan çıkarma ile ilgili her şeye olan ilgimi sabırla tolere etti ve ilk ve kalıcı teşekkürlerimi hak ediyor. Taslak el yazmamın bölümlerini okuyup yorum yapan Dr. Bridget Nichols ve Dr. James Noyes'a ve Palgrave Macmillan tarafından atanan ve bu kadar yararlı ve yapıcı önerilerde bulunan anonim okuyuculara minnettarım. Latince ve Fransızcadan çevirilerde takılıp kaldığımda bana yardım eden Tim Roe ve Annaïck Kisby'ye ve bu kitabı yayımlanmaya hazırlayan Emily Russell ve Palgrave Macmillan ekibine teşekkür ediyorum. British Library ve Cambridge Üniversitesi Kütüphanesi'ndeki Nadir Kitaplar ve El Yazmaları Odaları personeli ve Kent Tarih ve Kütüphane Merkezi personeli her zaman yardımcı oldular. Bana Douai Manastırı'ndaki manastır kütüphanesini kullanma izni verdiği için Başrahip Geoffrey Scott'a minnettarım; bu sayede bazı belirsiz ve erişilemez metinlere erişebildim.

Son olarak, Uluslararası Cin Çıkarıcılar Derneği'nin kurucu üyesi ve Westminster Başpiskoposluğu'nun şeytan çıkarıcısı olan Peder Jeremy Davies'e, bu kitabın son bölümünü uygulayıcı bir şeytan çıkarıcının bakış açısından okumaya ve yorumlamaya hazır olduğu için özel bir şükran borcum var.

İngilizce dışındaki dillerdeki eserlerden yapılan tüm çeviriler, aksi belirtilmediği sürece bana aittir. Metinde kalabilecek her türlü hatanın sorumluluğunu elbette ben üstleniyorum.

Francis Genç

Ely, Cambridgeshire, İngiltere

Kasım 2015

İ Çİ NDEKİ LER

KISALTMALAR

BL İ ngiliz Kütüphanesi, Londra
360 Corpus Christianorum Continuation Medievalis (Turnhout: Brepols, 1966–2014), 316 cilt
CCSL Corpus Christianorum Serisi Latina (Turnhout: Brepols, 1953–2014), 201 cilt
CSEL Corpus Scriptorum Ecclesiasticorum Latinorum (Salzburg: Salzburg Üniversitesi, 1866–2011), 99 cilt CUL Cambridge
Üniversitesi Kütüphanesi, Cambridge DESQ De Exorcismis et
Supplicationibus Quibusdam, 2. baskı (Vatikan Ş ehri: Typis Vaticanis, 2004)

KHLC Kent Tarih ve Kütüphane Merkezi, Maidstone VEYA Erken
Orta Çağ Roman Nizamnameleri , ed. Bay Andrieu (Leuven:
Spicilelium Sacrum Louvainense, 1931–61), 5 cilt Patrologia
PG Graeca, ed. J.-P. Migne (Paris, 1857–66), 161 cilt Patrologia Latina, ed. J.-
Türkçe: P. Migne (Paris, 1844–64), 221 cilt RR Rituale Romanum editio Princeps
(1614), ed. M. Sodi ve J. J. Flores
Arcas (Vatikan Ş ehri: Libreria Editrice Vaticana, 2004)
SG Gelonian Ayinleri Kitabı, metin, ed. A. Dumas, CCSL 159, 159A (Turnhout:
Brepols, 1981), 2 cilt Aquinas, Thomas (ed. P.
ST Caramello), St. Thomas Aquinas Summa theologiae (Turin, 1963), 3 cilt

TABLOLARIN Lİ STESİ

BÖLÜM 1

giriiş

Katolik ş eytan çıkarma konusunda tarihteki herhangi bir zamandan daha fazla kitap basılmış olması muhtemeldir. Bunlar, hem sempatik hem de düş manca gazetecilik araş tırmalarından, ş eytanın gücüyle ilgili uyarılara ve laiklerin Ş eytan'ı ve onun ş eytani hizmetkarlarını kovmaya nasıl katılabileceklerine dair talimatlara kadar uzanır. Ş eytan çıkarma, yirmi birinci yüzyıl Katolikleri tarafından yaygın ve özgürce tartış ılmaktadır ve laik medyanın ş eytan çıkaranlara ve ş eytan çıkarma hikayelerine olan iş tahı görünüş te doymak bilmezdir. On yirmi on yedinci yüzyıllar 'ş eytanlıların altın çağı' ise , birinci yüzyıl altıncı ve ş eytan çıkaranların ikinci altın çağıdır. Kilise içinden ve dış ından üçyüzyıl süren sürekli inceleme ve ş üpheden sonra, ş eytan çıkarma Katolik kültürünün karanlık ama kalıcı bir özelliği olduğunu kanıtlamış tır.
Ş eytan çıkarma, Katolikler ve Katolik olmayanlar arasında her zamankinden daha fazla talep görüyor ve sinemanın küresel etkisi sayesinde, rahip-ş eytan çıkarıcı figürü tüm dünyada tanınır hale geldi.

Günümüzde ş eytan çıkarma ayinlerinin bu kadar popüler olması tarihsel bir soruyu gündeme getiriyor. Uzun süre dış lanmış olan ş eytan çıkarma, yirminci yüzyılın sonunda nasıl yeniden doğuş unu baş ardı? William Friedkin'in 1973 yapımı filmi The Exorcist ve 1980'lerin Ş eytani taciz paniği gibi son kırk yılın medya olayları, eski ve tartış malı bir uygulamanın kapsamlı bir ş ekilde yeniden canlanmasını yeterince açıklamıyor. Ş eytan çıkarmanın tarihsel kökleri ş u ş ekildedir:

[1] Monter, E. W., Fransa ve İ sviçre'de Cadılık: Reform Sırasında Sınır Bölgeleri (Ithaca, NY: Cornell University Press, 1976), s. 60.

 F. Young, Katolik Hristiyanlığında Cin Çıkarma Tarihi, DOI 10.1007/978-3-319-29112-3_1

herhangi bir Hristiyan ayinindeki kadar derin, ancak ş eytan çıkarma konusundaki ilginin yenilenmesi, uzun zamandır ölmüş bir geleneğin antikacı diriliş ini değil, organik, uyarlanabilir bir geleneğin yeniden ortaya çıkış ını temsil ediyor. Çağdaş ş eytan çıkarmanın kökenleri, Papa Leo XIII'ün (1878-1903) kıyametvari maneviyatında ve Johann-Joseph Gassner'in on sekizinci yüzyıl Almanya'sındaki karizmatik ş eytan çıkarmalarında olduğu kadar yirminci yüzyıl olaylarında da yatmaktadır.

Ş eytan çıkarmanın neden baş arılı bir geri dönüş yaptığı sorusunu kapsamlı bir ş ekilde cevaplamak için, Katolik Hristiyanlığı içindeki ş eytan çıkarmanın tüm tarihi incelenmelidir. Birçok tarihçi, 'uzun zamandır var olan Katolik dini kültürünün bir yönü'ne yaklaş ırken hala özür dilerler, ancak kesinlikle umutsuzca batıl inançolarak kabul edilmese neyin olmadığını belirlemek için, 'batıl inanç de, tarihçi neyin batıl inançolduğunu ve ş üphesiz tarihi bir ilgi konusudur. Bu kitap, ş eytan çıkarmaya, Katolik dini davranış ının bir yönü olarak kilise tarihi perspektifinden yaklaş ır ve ele geçirilmenin fiziksel fenomenlerinden ziyade, ş eytan çıkarmanın teolojik, ayinsel ve yasal temellerinin geliş imine odaklanır. Sarah Ferber, dini savaş ı, cadılardan korkmayı ve yeni maneviyatı düzenleme endiş esini, on altıncı yüzyıl Fransa'sında ş eytan çıkarmada bir patlamanın 'hazırlayıcı koş ulları' olarak gördü. [3] Bu kitap bu tezi onaylar ve bunu daha genel terimlerle ş eytan çıkarmanın tüm tarihine uygular. Aslında, Ferber'in koş ulları, ş eytan çıkarmanın geliş mesi için gerekli olan sadece iki bileş ene ayrılabilir: kilise içindeki bölünme ve dış sal bir ruhsal düş man korkusu. Bu faktörlere neredeyse her zaman kıyametçi bir duyarlılık eş lik eder, çünkü kiliseye yönelik tehditler genellikle bir Hristiyan dini bakış açısı içinde dünyanın yaklaş an sonunun iş aretleri olarak yorumlanır. Bu faktörlerden bir veya daha fazlasının olmadığı durumlarda, ş eytan çıkarma uygulaması bir krize girmiş ve sonunda zamanın ihtiyaçlarına daha iyi uyacak ş ekilde bir dönüş üme yol açmış tır.

Ş eytan çıkarmanın geliş tiği dönemler arasında geçantik çağ, erken orta çağ, geçorta çağ, on altıncı ve on yedinci yüzyıllar ve günümüz (1980'lerden itibaren) yer alır. Kilise tarihinin hiçbir dönemi bölünmeden geçmemiş olsa da, reformun kış kırtılması Katolikler için özellikle keskin kimlik soruları üretti. Bu,

[2] Midelfort, H. CE, Cin Çıkarma ve Aydınlanma: Johann Joseph Gassner ve Ş eytanlar On Sekizinci Yüzyıl Almanya'sı (New Haven, CT: Yale University Press, 2005), s. 7.

[3] Ferber, S., Erken Modern Fransa'da Ş eytani Ele Geçirme ve Cin Çıkarma (Londra: Routledge, 2004), s. 4.

on altıncı yüzyıl, Trent Konseyi'nden (1545-63) önce ve sonra ve yine yirminci yüzyılda, Katolikler İkinci Vatikan Konseyi'nin (1962-65) yorumlanmasıyla bölündüğünde. Geç antik çağda ve erken Orta Çağ'da paganizm tehdidi sonunda geçti ve on birinci ve on üçüncü yüzyıllar arasında şeytan çıkarma için bir kriz yarattı. On üçüncü yüzyılda, Katarlar tarafından geleneksel kötülük doktrinlerine yönelik teolojik tehdide yanıt olarak demonolojinin yeniden canlanması, büyücülük biçimindeki yeni bir tehdidin artan farkındalığıyla desteklenen, geç Orta Çağ'da şeytan çıkarmanın yeniden canlanmasının arka planını oluşturdu. Reformasyon ve büyücülüğe olan devam eden saplantı, on altıncı ve on yedinci yüzyıllarda şeytan çıkarmanın büyümesi için mükemmel koşullar yarattı.

Ancak, kilisenin laik hükümetlerle ilişkilerinin çok önemli görüldüğü bir çağda şeytan çıkarma konusunda utangaç olan kilise yetkilileri, on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıllarda şeytan çıkarmayı engellediler. Başka bir deyişle, sapkınlık ve büyücülük gibi ruhsal tehditler en azından elitler tarafından daha az önemli olarak algılandıkça şeytan çıkarma azaldı. Günümüzde şeytan çıkarmanın yeniden canlanmasının kökleri, Papa XIII. Leo'nun, Masonlar tarafından yönetilen yeni bir ruhsal tehdit olan Satanist küresel bir komplonun on dokuzuncu yüzyılın sonlarında kiliseyi tehdit ettiğine olan inancında yatmaktadır.

Şeytan çıkarma hikayesi kilise tarihi dışında da birçok şekilde anlatılabilir. Şeytan çıkarma tarihleri, sadece birkaçını saymak gerekirse, tıp tarihi, akıl hastalığı tarihi, cinsiyet çalışmaları, din antropolojisi ve din sosyolojisi perspektiflerinden de yazılabilir. [4]

4 Tıbbi tarihin bir yönü olarak şeytan çıkarma yaklaşımı için bkz. Clarke, B., Mental Disorder in Early Britain: Exploratory Studies (Cardiff: University of Wales Press, 1975); şeytan çıkarma ve cinsiyet çalışmaları için bkz. Blackwell, J., 'German Narratives of Women's Divine and Demonic Possession and Supernatural Visions 1555–1800: A Bibliography', Women in German Yearbook 16 (2000), s. 241–57; Caciola, N., Discerning Spirits: Divine and Demonic Possession in the Middle Ages (Ithaca, NY: Cornell University Press, 2003); şeytan çıkarma üzerine antropolojik çalışmalar için bkz. Goodman (1988); Kapferer, B., Şeytanların Kutlanması: Sri Lanka'da Cin Çıkarma ve Şifa Estetiği (Providence, RI: Berg, 1991); Stirrat, R. L., 'Roma Katolik Sri Lanka'da Şeytani Ele Geçirme', Antropolojik Araştırma Dergisi 33 (1977), s. 133–57; Stirrat, R. L., Sömürge Sonrası Bir Ortamda Güç ve Dindarlık: Çağdaş Sri Lanka'da Sinhala Katolikleri (Cambridge: Cambridge University Press, 1992); Solomon, R. M., İki Dünyada Yaşamak: Singapur'da Ele Geçirilmeye Pastoral Tepkiler (Frankfurt-am-Main: P. Lang, 1994); Carrin-Bouez, M. (ed.), Sıkıntıyı Yönetmek: Güney Asya'da Ele Geçirme ve Terapötik Kültler (Yeni Delhi: Manohar, 1999); Chohan, S. S., 'Şeytan: İnsan Kötülüğünün Kişileştirilmesi mi Yoksa Dini Görevlerin Savunucusu mu?' Hamilton, R. P. ve Breen, M. S. (editörler), Bu Karanlık Şey: Kötülük ve İnsan Kötülüğüne Bakış Açıları (Amsterdam: Rodopi, 2004), s. 103–14.

Bu tarihçelere ş üphesiz ihtiyaç vardır, ancak bu cilt kendini Katolik kilisesinin tarihinin bir parçası olarak ş eytan çıkarmayı ele almakla sınırlar. Yeni Ahit'teki ve Hristiyanlığın en erken yüzyıllarındaki ş eytan çıkarma, amacı ş eytan çıkarmanın nihai İ ncilsel veya teolojik kökenlerini ele almak değil, Katolik kilisesinin bir uygulaması olarak ş eytan çıkarmanın evrimini izlemek olduğundan kapsamının dış ında kalır. MS 150 civarından önceki Hristiyan ş eytan çıkarmalarıyla ilgili herhangi bir giriş im , Hristiyanlığın Yahudilikten ayrı bir din olarak ne zaman farklılaş tığı konusundaki tartış maya girer. 'Ortodoksluk' kavramının yerleş tiği dördüncü yüzyıldan önce, tarihçinin materyale 'anakronistik kavramsal sınırlamalar' dayatması çok kolaydır. [5] Aynı ş ekilde bu çalış ma, baş ka yerlerde yetenekli bir ş ekilde ele alınan Protestan Reformundan ortaya çıkan gelenekleri incelemeye çalış maz. [6]

Katolik kilisesinden bir kilise olarak bahsetmek kesinlikle tartış masız değildir. [7] dördüncü yüzyıldan itibaren kesintisiz bir tarihe sahip tek bir örgüt. 'Katolik kilisesinin' tarihi aslında 'Katolik geleneğinin' tarihidir. 'Latin Batı' ' ve Bölüm 2'de , terimini, belirsizliğin bilincinde olarak kullanıyorum. Hıristiyanlığın ilk yüzyıllarında 'Katolik' kelimesinin yaygın anlamı. Bu kitap, Latin Hıristiyanlığı içindeki bir ritüel geleneğinin tarihini izliyor ve bu nedenle bir dinin kurum ve düzenlemelerinin tarihinden daha fazlasıdır.

5 Nicolotti, A., 2. ve 3. Yüzyıllar Arasında Hıristiyan Ş eytan Çıkarma ve Ş eytani Sahiplenme (Turnhout: Brepols, 2011), s. 17–8.

6 Reformcuların ş eytan çıkarmayı reddetmesi için bkz. Cameron, E., Enchanted Europe: Superstition, Reason, and Religion, 1250–1750 (Oxford: Oxford University Press, 2010), s. 205–8. Protestanların vaftizle ş eytan çıkarma reformu için bkz. Kelly, H. A., The Devil at Baptism: Ritual, Theology and Drama (Ithaca, NY: Cornell University Press, 1985), s. 254–71; Nischan, B., 'The Exorcism Controversy and Baptism in the Late Reformation', Sixteenth Century Journal 18 (1987), s. 31–52. Protestan ş eytan çıkarıcılar hakkında bkz. Freeman, T. S., 'Ş eytanlar, Sapkınlık ve Meydan Okuma: John Darrell ve Geç Elizabeth Dönemi İ ngiltere'sinde Ş eytan Çıkarma Politikaları' Lake, P. ve Questier, M. (editörler), İ ngiliz Kilisesinde Uyumluluk ve Ortodoksluk, c. 1560–1660 (Woodbridge: Boydell, 2000), s. 34–63; Almond, P. C., Erken Modern İ ngiltere'de Ş eytani Ele Geçirme ve Ş eytan Çıkarma: Çağdaş Metinler ve Kültürel Bağlamları (Cambridge: Cambridge University Press, 2004); Gibson, M., Ele Geçirme, Püritenlik ve Baskı: Darrell, Harsnett, Shakespeare ve Elizabeth Dönemi Ş eytan Çıkarma Tartış ması (Londra: Pickering ve Chatto, 2006). Çağdaş Protestan ş eytan çıkarma ve kurtarma hakkında bkz. Collins, J. M., Yirminci Yüzyılda Ş eytan Çıkarma ve Kurtuluş Hizmeti: Modern Batı Hıristiyanlığında Ş eytan Çıkarma Uygulaması ve Teolojisinin Analizi (Bletchley: Paternoster, 2009).

7 Bu konu hakkında bkz. Macy, G., 'Orta Çağ'da bir "Kilise" var mıydı?' Swanson, R. (editör), Kilisede Birlik ve Çeş itlilik (Cambridge: Cambridge University Press, 1996), s. 107–16.

cisimleştirilmiş kilise. Şeytan çıkarma uygulaması kilise kadar eskidir ve yüzyıllar boyunca bunu düzenlemeye çalışan kilise içindeki kurumların çoğundan daha eskidir. Şeytan çıkarmanın antikliğini ve kalıcı doğasını takdir edememek, belirli tarihsel dönemlerde şeytan çıkarma üzerine yapılan çağdaş araştırmaların çoğunun bir özelliğidir ve bu kitabın ele almayı amaçladığı bir eksikliktir.

CİN ÇIKARMA VE TARİHLERİ

Bir şeytan çıkarıcı, şeytanları kovmak için Tanrı'nın yetkisiyle konuşur. Bu görünmez drama, şeytan çıkarıcı ve şeytanın dışa dönük sözleri ve eylemlerinin arkasında gerçekten gerçekleşip gerçekleşmediğine bakılmaksızın, Katolik şeytan çıkarıcının otorite iddiaları kişisel öz güvene değil, yasal gerçeğe dayanmaktadır. Çağdaş Katoliklikte, şeytan çıkarıcılar şeytanla yalnızca Tanrı'nın yetkisiyle değil, aynı zamanda kendilerinin de Kilise Hukuku'nun kısıtlamaları içinde bir piskoposluk piskopostan açık bir lisansla aldıkları kilisenin yetkisiyle de yüzleştiklerini iddia ederler. Katolik teolojisi, şeytan çıkarmayı, İsa Mesih'in krallığının şeytanın karanlık krallığıyla yüzleştiği ve onu devirdiği görünmez siyasette siyasi bir eylem olarak sunar.

Ancak, şeytan çıkarma aynı zamanda kilise tarihinin insan düzeyinde politik bir eylemdir. Şeytan çıkarmanın tüm kanonik süreci, şeytan çıkaranın yetkilendirilmesiyle başlayıp konuşulan ayinle sona ererek, kilisenin diğer tüm ayinlerinden daha büyük ölçüde otorite ve meşruiyet sorularını odak noktasına getirir. Dahası, şeytan çıkaran şeytan çıkarma dramasında tek katılımcı değildir: şeytan çıkarma yoluyla iblisler konuşur ve gerçeği söylemek zorundadır, böylece sözleri 'içkilise çatışmalarında, teolojik tartışmalarda ve [8] Şeytan çıkarma 'öteki'ni, kilise politikalarına karşı olanı' tanımlar.

Tanrı'nın kilisesi ve hem Katolik 'ortodoksluğunun' savunucuları hem de kendi otorite ve otantiklik iddialarını kanıtlamaya çalışan muhalifler tarafından istismar edilmiştir. Bireysel şeytan çıkarma vakaları ve hatta şeytan çıkarmaların yapılıp yapılmaması gerektiği sorusu, yüzyıllardır Katolikleri kutuplaştırmıştır.

Katolikler de dahil olmak üzere birçok çağdaş Avrupalı ve Amerikalı için, şeytan çıkarma uygulaması, modern dünyaya müdahalesi rahatsız edici ve tuhaf olan, açıklanamayan bir 'ortaçağ' kalıntısı gibi görünüyor. Ancak,

[8] Goodman, F. D., Peki Ya Şeytanlar? Modern Dünyada Ele Geçirme ve Cin Çıkarma (Bloomington, IN: Indiana University Press, 1988), s. 97.

Günümüzde Katolik kilisesinde uygulanan, tanı ölçütleri ve denenmiş güvenlik önlemleriyle birlikte, şeytan çıkarmanın kökenleri erken modern dönemde yatmaktadır. Gerçekten de, Orta Çağ, şeytan çıkarma için bir kriz ve geçiş dönemiydi; bu dönemde, geçantik çağın karizmatik, aziz odaklı uygulamasından, rahip otoritesini çağıran bir ayin ayinine dönüşmüştü.

Yüzyıllar boyunca, şeytan çıkarmanın özellikle kutsal erkek ve kadınların (veya ölümden sonraki kalıntılarının) koruması olduğu fikri ile herhangi bir rahibin bir iblise emir verebileceği fikri arasında güçlü bir gerginlik vardı. Orta Çağ'ın sonlarına doğru, şeytan çıkarma kutsal bir ayin olmaktan ziyade kutsal bir ayin olarak tanımlanıyordu: vaftizin yenileyici lütfu veya ayin sırasında ekmek ve şarabın dönüştürülmesi gibi, rahip tarafından yapılan bir şeytan çıkarmanın başarısı garanti edilmiyordu ve en azından kısmen şeytan çıkaranın dindarlığına ve kutsallığına bağlıydı.

Çağdaş Katolik kilisesinde resmi olarak uygulanan şeytan çıkarma, erken kilisede ayinsel olarak kök salmış ancak erken modern tanı ve kanonik meşruiyet ölçütlerine göre uygulanan on yedinci yüzyıl ayininden uyarlanmıştır. The Exorcist gibi filmlerde popüler hayal gücünü ele geçiren ve bir rahibin söylediği sözlerin gücüne büyük vurgu yapan yoğun, çatışmacı ve dramatik şeytan çıkarmalar, belirgin bir şekilde modern bir olgudur. Karşı-Reformasyon teolojisinin yoğunluğu, Protestan Reformu biçiminde Tanrı kilisesi ile Şeytan sinagogu arasındaki algılanan kıyamet çatışmasında cinlilerin kurtuluşuna yeni bir önem kazandırdı. On altıncı yüzyıldan itibaren şeytan çıkarma ve ele geçirilme hakkındaki tartışmalar, modern psikolojinin yolunu açan zihin ve beden arasındaki ilişkinin tartışılmasına fırsat sağladı. Cin çıkarma, Katolik ayin ve uygulamalarının diğer tüm yönleri gibi yüzyıllar boyunca evrimleşmiş ve değişmiştir, ancak şu anki haliyle ortaçağ dünyasından ziyade erken modern dünyanın bir mirası olarak tanımlanabilir.

Katolikler tarafından yapılan şeytan çıkarma ayinine ilişkin en eski tarihsel anlatıların amacı, ayinin kilise uygulamasının bir parçası olarak önemini sürdürdüğünü savunmaktır. 9 Alman rahip Anton Joseph Binterim (1779–1855) şeytan çıkarma ayini için antik kaynakların sistematik bir şekilde incelenmesine 10 ve daha sonra 19. yüzyılda Ferdinand Probst ve şeytan çıkarma ayini 1831'de başladı.

9 Nicolotti (2011), s. 23. Nicolotti'nin şeytan çıkarma hakkındaki literatüre ilişkin yararlı genel bakışı için bkz. s. 24-9.

10 Binterim, A. J., Sahip olunan (energumenler) ve antik dünyada bunların tedavisi üzerine Kilise (Münih: Arbeitsgemeinschaft für Religions, 1979), ilk olarak 1831'de yayınlandı.

Franz Wieland, şeytan çıkarma tarihini, kutsal eşyaların statüsü ve şeytan çıkarma ofisinin gelişimi bağlamında inceledi . 11 Başka bir Alman rahip olan Franz Wieland, ruhban sınıfının küçük bir tarikatı olarak şeytan çıkarma işini yürütüyordu. Joseph Dölger, 1909 yılında vaftizle ilgili şeytan çıkarma işleminin Patristik ve metinsel kaynaklarına ilişkin ilk özel modern çalışmayı üretti. 12 Bu, ancak yakın zamanda Henry Ansgar Kelly ve Andrea Nicolotti'nin çalışmaları tarafından yetkili bir inceleme olarak aşıldı. 13

Şeytan çıkarmayla ilgili kapsamlı tarihsel literatüre rağmen, hiçbir bilimsel katkı 14 Şeytan çıkarmanın tüm tarihine adanmış çalışma İngilizce olarak mevcuttur. Şeytan çıkarmaya yönelik tutumların sistematik bir şekilde geliştirilmesinin Katolik kilisesi tarihine yapabileceği katkı büyük ölçüde göz ardı edilmiştir. Ele geçirilme korkusu ve dolayısıyla şeytan çıkarma uygulaması, kilise tarihinde kriz zamanlarında yüzeye çıkma eğilimindedir. Böyle zamanlarda şeytan çıkarma (veya şeytan çıkarmanın kontrolü) otorite ve kimlik oluşturmanın önemli bir aracı olarak hizmet etmiştir. Reformasyon, bunun doğru olduğu Katolik kilisesi tarihindeki tek kriz dönemi değildi. Karşı-Reformasyon şeytan çıkarmaları üzerine yapılan tarihi çalışmaların son zamanlarda yoğunlaşması, o dönemde uygulanan şeytan çıkarma türlerinin ortaçağ geçmişine ve günümüze yansıtılması tehlikesini beraberinde getiriyor; oysa şeytan çıkarma aslında karmaşık ve gelişen bir Hristiyan geleneğidir.

11 Probst, F., Hıristiyanlığın ilk üçyüzyılında kutsal törenler ve kutsal törenler (Tübingen: H. Laupp'schen, 1872); Wieland, F., İlk üçyüzyılda sözde Ordines Minores'un genetik gelişimi (Roma: Herder, 1897).

12 Dölger, F. J., Eski Hıristiyan Vaftiz Ritüelinde Şeytan Çıkarma , Antik Çağ Tarihi ve Kültürü Çalışmaları 3.1–2 (Paderborn: F. Schöningh, 1909).

13 Şeytan çıkarmanın İngilizce dilindeki en iyi iki kısa anlatımı: Kelly, H. A., Towards the Death of Satan: The Growth and Decline of Christian Demonology (London: Geoffrey Chapman, 1968), s. 77-95; De Waardt, H., 'Şeytani Mülkiyet: Bir Giriş Notu', De Waardt, H., Schmidt, J.M., Midelfort, H. CE ve Bauer, D.R. (eds), Şeytani mülkiyet: kültürel-tarihsel bir olgunun yorumlanması için (Bielefeld: Bölgesel tarih için Verlag, 2005), s. 20–35.

14 Nicolotti'nin (2011) gözlemlediği gibi, s. 25. Monika Scala'nın Almanca çalışması Der Exorzismus in der Katholischen Kirche: Ein liturgisches Ritual zwischen Film, Mythos und Realität (Hamburg: Friedrich Pustet, 2012) şeytan çıkarmanın oldukça kapsamlı bir tarihidir. Scala, The Exorcist filminin analizini ve filme gelen tepkileri (sayfa 25–143) şeytan çıkarma işleminin İncil ve Patristik kökenlerinin incelenmesi (sayfa 145–222, 223–311), erken evrimi ve Gelasian Sakramentary (s. 312–49), 1614 Rituale Romanum (s. 350–86), XIII. Leo'nun Exorcism'i (s. 387–94) ve 1999'daki revize edilmiş ayin (s. 395–424) De Waardt, Schmidt, Midelfort, Lorenz ve Bauer tarafından düzenlenen Almanca ve İngilizce deneme koleksiyonu Dämonische Besessenheit (2005) da ayrıca anılmayı hak ediyor.

Son yüz yılda Katolik ş eytan çıkarma üzerine üretilen literatür üç geniş kategoriye ayrılabilir. Birincisi, teologlar veya ayin görevlileri tarafından ş eytan çıkarma teorisi ve uygulaması üzerine yapılan teolojik yansımalardan oluş ur ve sıklıkla çağdaş anlayış larla iliş kisini de içerir. 15 İ kinci kategoride ise akıl sağlığı ve/veya parapsikoloji konuları yer alır. 16 ş eytan çıkarma anlatıları koleksiyonları ve ş eytan çıkaranların kiş isel tanıklıkları, üçüncü kategori ise dini tarih perspektifinden ş eytan çıkarmanın eleş tirel tarihsel çalış malarından oluş ur. Bu üç kategori, ister Katolik dini eserler isterse sansasyonel gazeteciliğin ürünleri olsun, ş eytan çıkarma ve demonoloji hakkındaki geniş popüler literatürü bir kenara bırakır.

Ş eytan çıkarma konusundaki tarihi ilgi, Hıristiyan tarihinin belirli dönemlerine odaklanırken diğerlerini ihmal etme eğiliminde olmuş tur. Bu nedenle, örneğin, birinci, ikinci ve üçüncü yüzyıllar İ ncil ve Patristik bilginler tarafından büyük ilgi görmüş tür. 17 Ancak dördüncü ve onuncu yüzyıllar yönteminden biri olarak ele alındığı arasındaki dönem, ş eytan çıkarmanın birçok mucizevi ş ifa durumlar hariç nispeten ihmal edilmiş tir .

Chave-Mahir'in Batı Avrupa'da 10. ve 14. yüzyıllar arasındaki ş eytan çıkarma uygulamalarına iliş kin araş tırması, ortaçağ ş eytan çıkarma uygulamalarına iliş kin ş imdiye kadar yapılmış en kapsamlı çalış madır ve aslında 19. yüzyılı Ortaçağ'a iliş kin ayrıntılı ara doğrudan ele alan tek çalış madır . Ayrıca, Yüksek dönemlerde

15 Bkz. Balducci, C., 'Parapsikoloji ve Ş eytani Ele Geçirme', Uluslararası Parapsikoloji Dergisi 8 (1966), s. 193–212; Suenens, L.-J., Yenilenme ve Karanlığın Güçleri (Londra: Darton, Longmann ve Todd, 1983); Triacca, A., 'Esorcismo: un sacramentale discusso', Ecclesia Orans 4 (1987), s. 285–300.

16 Bu türden erken dönem koleksiyonlarından biri Traugott K. Österreich'in Possession, Demoniacal and Other, between Primitive Races, in Antiquity, the Middle Ages, and Modern Times (New York: Routledge ve Kegan Paul, 1930) adlı eseridir. Daha yakın zamanlarda, Vatikanlı ş eytan çıkarıcıların kiş isel tanıklıklarını içeren eserleri hatırı sayılır bir popülerlik kazanmış ve İ ngilizceye çevrilerek Vatikan ve İ talya'nın çok ötesinde bir kitleye ulaş mış tır (Balducci, C. (çev. J. Aumann), The Devil: Alive and Active in our World (Alba House, 1990); Amorth, G., An Exorcist Tells his Story (San Francisco, CA: Ignatius Press, 1999); Amorth, G., An Exorcist: More Stories (San Francisco, CA: Ignatius Press, 2002); Baglio, M., The Rite: The Making of a Modern Exorcist (Londra: Simon and Schuster, 2009)).

17 Sorensen, E., Yeni Ahit ve İ lk Hıristiyanlıkta Cin Çıkarma ve Cin Çıkarma (Tübingen: Mohr Siebeck, 2002); Twelftree, G. H., İ sa Adına: İ lk Hıristiyanlar Arasında Cin Çıkarma (Grand Rapids, MN: Baker Academic, 2007); Nicolotti (2011).

18 Örneğin bkz. Gentilcore, D., Healers and Healing in Early Modern Italy (Manchester: Manchester University Press, 1998); Porterfield, A., Healing in the History of Christianity (Oxford: Oxford University Press, 2005).

19 Chave-Mahir, F., Batı Kilisesinde Ecinnilerin Ş eytan Çıkarılması (10. – 14. yüzyıl) (Turnhout: Brepols, 2011), s. 22. Bu dönemle ilgili İ ngilizce yazılmış birkaç makaleden biri

Chave-Mahir, çeşitli hagiografik ve ayinsel kaynaklara dayanarak, dokuzuncu ve on beşinci yüzyıllar arasında yazılmış, şeytan çıkarma ayinini içeren günümüze ulaşmış her ayin kitabını ve Jacques de Voragine'in [20] en yaygın şeytan çıkarma örnekleri ayininin her örneğini tespit etmiştir. Altın Efsanesi'nde bahsi geçen şeytan çıkarma [22]

Günümüzde şeytan çıkarmayla ilgili tarihi çalışmalar, kökenlerini büyücülük tarih yazımında bulur ve Keith Thomas'ın Din ve Büyünün Çöküşü (1971), D. P. Walker'ın Kirli Ruhlar (1971) gibi temel çalışmalar da bu alanda öncüdür.
(1981) ve Stuart Clark'ın Thinking with Demons (1997) adlı eserleri, şeytan çıkarma, eskatoloji ve cadılığı ortadan kaldırma çabası arasındaki bağlantıları vurguladı. [23] Ancak Armando Maggi'nin gözlemlediği gibi, cadılığa odaklanan bu çalışmaların bir eksikliği, şeytan çıkarmayı kendi başına önemli bir tema olarak ele almamaları ve bunun yerine kilisenin ayinlerini kötüye kullandıkları düşünülen sapkın şeytan çıkarma uzmanlarına yoğunlaşmalarıydı. [24] 2000'lerin başında şeytan çıkarmaya yönelik iki tamamlayıcı yaklaşım ortaya çıktı. Maggi ve Hilaire Kallendorff, şeytan çıkarmayı edebi bir tür olarak incelemeyi geliştirdiler ve [25]
Erken modern şeytan çıkarmalarda dilin biçimlendirici rolünü vurguladı; Maggi, şeytan çıkaranın performatif sesinin düzensiz dile düzen getirdiğini savunurken, Kallendorff şeytan çıkarmanın retorik doğasına dikkat çekti. [26] Nancy Caciola, Moshe Sluhovsky ve Sarah Ferber, geçortaçağ ve erken modern şeytan çıkarmanın mistisizm ve

Goddu, A., 'Orta Çağ'da Şeytan Çıkarmanın Başarısızlığı', Zimmerman, A. (ed.), The Social Order in Medieval Miscellanea Mediaevalia 12/2 (Berlin: Walter de Gruyter,, 1980), s. 540–57. Ortaçağ şeytan çıkarma konusunda ayrıca bkz. Newman, B., 'Ruhun Ele Geçirdiği: Dindar Kadınlar, Şeytanlar ve On Üçüncü Yüzyılda Apostolik Yaşam', Speculum 73 (1998), s. 733–70; Boureau, A. (çev. T. L. Fagan), Kafir Şeytan: Ortaçağ Batı'sında Demonolojinin Doğuşu (Chicago, IL: University of Chicago Press, 2006).

20 Chave-Mahir (2011), s. 343–59.

21 Aynı eser, s. 385–94.

22 Aynı eser, s. 395–9.

23 Thomas, K., Din ve Büyünün Çöküşü, 4. basım (Londra: Penguin, 1991); Walker, D. P., Kirli Ruhlar: On Altıncı Yüzyılın Sonları ve On Yedinci Yüzyılın Başlarında Fransa ve İngiltere'de Ele Geçirme ve Cin Çıkarma (Londra: Scolar, 1981); Clark, S., Şeytanlarla Düşünmek (Oxford: Clarendon, 1997).

24 Maggi, A., Şeytanın Retoriği: Rönesans Demonolojisi Üzerine Bir Çalışma (Chicago, IL: Chicago Üniversitesi Yayınları, 2001), s. 104.

25 Maggi (2001), s. 96–136; Kallendorf, H., Exorcism and its Texts: Subjectivity in Early Modern Literature of England and Spain (Toronto: University of Toronto Press, 2003); Kallendorf, H., 'The Rhetoric of Exorcism', Rhetorica 23 (2005), s. 209–37.

26 Maggi (2001), s. 106.

İ yi ve kötü ruhlar arasında ayrım yapmak gerekir. Caciola'nın Discerning Spirits (2003) adlı eseri, ş eytan çıkarma ve ş eytan çıkarma el kitabının ayrıntılı bir incelemesini içeriyordu ve bu, on beş inci yüzyılda, sayıdaki çalış madan biri olmaya devam ortaçağda İ ngilizce'de ş eytan çıkarma konusunda yapılmış az ediyor. 1614 ş eytan çıkarma ayininin [28] Sluhovsky'nin Her Ruha İ nanma (2007) daha sonraki geliş imini benzer bir tarihsel çerçevede incelerken , Ferber'in Demonic Possession (2004) adlı eseri , konusuna vaka çalış maları yoluyla yaklaş ıyor.

Erken modern ele geçirilme, ş eytan çıkarma ve demonoloji üzerine İ ngilizce konuş an ve Avrupalı akademisyenler tarafından yazılmış tarihi literatür geniş ve büyüyen bir yapıya sahiptir. Michel de Certeau, Jonathan L. Pearl, Giovanni Levi ve David Gentilcore'un klasik çalış maları Euan Cameron'un önemli Enchanted Europe (2010) ve çok sayıda kitap ve makale ile tamamlanmış tır. [30] Ancak, erken modern 'ş eytan çıkarma' çalış malarının çoğunluğu gerçekte ele geçirilmeye odaklanmış tır. Örneğin Sluhovsky, öncelikle ş eytan çıkaranların ele geçirilmiş davranış ların yorumcuları olarak ilgilenmiş tir ve ş eytan çıkarma sürecinin kendisiyle ilgili tartış malar onun için ikincil bir ilgi alanıdır. Brian Levack'in yakın zamanda yayınlanan The Devil Within (2013), alt baş lığı 'Hristiyan Batı'da Ele Geçirilme ve Ş eytan Çıkarma' olmasına rağmen, gerçekte ele geçirilme ve demoniklerin tarihidir. Sadece bir bölüm, 'Kovma

27 Caciola (2003), s. 225–73; ayrıca bkz. Caciola, N., 'Mistikler, Cinliler ve Ortaçağ Avrupası'nda Ruhsal Ele Geçirme Fizyolojisi', Toplum ve Tarihte Karş ılaş tırmalı Çalış malar 42 (2000), s. 268–306.

28 Marek Tamm, 'Azizler ve Cinliler: Ortaçağ Avrupası'nda Cin Çıkarma Ayinleri (11.-13. Yüzyıl)' adlı eserinde ortaçağ ş eytan çıkarma ayinlerine dair kısa bir genel bakış sunmuş tur, Folklore: Electronic Journal of Folklore 23 (2003), s. 7-24.

29 Sluhovsky, M., Her Ruha İ nanmayın: Erken Modern Katoliklikte Sahip Olma, Mistiklik ve Ayrımcılık (Chicago, IL: Chicago Üniversitesi Yayınları, 2007).

30 De Certeau, M., The Possession of Loudun 2. baskı (Paris: Archives Gallimard Juliard, 1980); Pearl, J. L., 'Fransa'da Ş eytanlar ve Politika, 1560–1630', Tarihsel Yansımalar 12 (1985), s. 241–51; Levi, G., Miras Gücü: Bir Ş eytan Çıkarıcının Hikayesi (Chicago, IL: University of Chicago Press, 1988); Gentilcore, D., Piskopos'tan Cadıya: Erken Modern Terra d'Otranto'da Kutsal Sistem (Manchester: Manchester University Press, 1992); Pearl, J. L., SuçSuçu: Fransa'da Demonoloji ve Politika, 1560–1620 (Waterloo, Ont: Wilfrid Laurier University Press, 1999), s. 41–58. Erken modern ş eytan çıkarmayla ilgili diğer dikkate değer çalış malar arasında Weber, H., 'On altıncı yüzyılın sonunda ş eytan çıkarma: Karş ı Reformasyon ve Barok Gösterinin Enstrümanı', Nouvelle Revue du Seizième Siècle 1 (1983), s. 79–101; Toulosana, C.L., Altın Çağlarda Ş eytanlar ve Ş eytan Çıkarmalar (Madrid: Akal, 1990); Romeo, G., Karş ı Reform İ talya'sında Engizisyoncular, Ş eytan Çıkaranlar ve Cadılar (Floransa: Samsoni, 2003); Ferber'in (2004); Lederer, D., Erken Modern Avrupa'da Delilik, Din ve Devlet: Bir Bavyera Beacon'u (Cambridge: Cambridge University Press, 2006).

'Şeytan', doğrudan şeytan çıkarmayı ele alır ve burada bile odak noktası şeytan çıkarmanın amaçlarıdır. Levack, şeytan çıkarma tekniklerine on sayfadan azını ayırır. 31

Her ne kadar erken modern Amerika'da şeytan çıkarma üzerine hiçbir çalışma yapılmamış olsa da, çok sayıda tarihçi İspanyol ve Portekiz Amerika'sında demonoloji ve şeytan çıkarma ile Engizisyon arasındaki ilişki üzerine yazılar yazmıştır. 32 Hans de Waardt ve Marc Wingens'in Protestan Hollanda Cumhuriyeti'ndeki Katolik şeytan çıkarma ayinleri üzerine çalışmaları, Alexandra Walsham'ın İngiltere'de Katolik şeytan çıkarma ayinlerini mucizevi şifa olarak incelemesi ve benim şeytan çıkarma ayinlerine ilişkin kapsamlı analizimle tamamlanmaktadır. İngiltere'deki Karşı-Reform Katolik misyonunun bir parçası olarak cizm. 33 18. yüzyılda birçok ülkede büyü ve ele geçirme neredeyse eş anlamlı hale geldi ve bu dönemde şeytan çıkarma tarihi, Avrupa'daki cadılık çalışmaları ve şeytana inancın tarihiyle ilgili geniş bir literatürün içinde kalma eğilimindeydi. 34

[31] Levack, B., İçimizdeki Şeytan: Hıristiyan Batı'da Ele Geçirme ve Cin Çıkarma (New Haven, CT: Yale University Press, 2013), s. 100–10.

[32] Cervantes, F., Yeni Dünya'daki Şeytan: Yeni İspanya'da Şeytancılığın Etkisi (New Haven, CT: Yale University Press, 1994); De Mello ve Souza, L. (çev. D. Grosklaus Whitty), Şeytan ve Kutsal Haç Ülkesi: Sömürge Brezilya'sında Büyücülük, Kölelik ve Popüler Din (Austin, TX: University of Texas Press, 2003); Ebright, M. ve Hendricks, R., Abiquiu Cadıları: Vali, Rahip, Genizaro Kızılderilileri ve Şeytan (Albuquerque, NM: University of New Mexico Press, 2006); Mills, K., 'İçeride ve dışarıda Demonios: Erken modern İspanyol dünyasında Hieronymites ve Şeytan', Cervantes, F. ve Redden, A. (editörler), Melekler, Şeytanlar ve Yeni Dünya (Cambridge: Cambridge University Press, 2013), s. 40–68, s. 53–5.

[33] Wingens, M., 'Hollanda Cumhuriyeti'nin Güneyinde Siyasi Değişim ve Cin Çarpması: 1650'de Protestan Bir Görevli ile Katolik Bir Rahibin Karşı Karşıya Gelmesi', De Waardt ve diğerleri (2005), s. 249–62; De Waardt, H., 'Hollanda Cumhuriyeti'nde Cizvitler, Propaganda ve İnançla Şifa', History 94 (2009), s. 344–59; Walsham, A., 'Mucizeler ve İngiltere'ye Karşı Reform Misyonu', The Historical Journal 46 (2003), s. 779–815; Young, F., 'Erken Modern İngiltere'de Katolik Cin Çıkarma: Polemik, Propaganda ve Folklor', Recusant History 29 (2009), s. 487–507; Young, F., İngiliz Katolikleri ve Doğaüstü, 1553–1829 (Farnham: Ashgate, 2013), s. 189–230.

34 Cadılığa çare olarak şeytan çıkarma tartışmaları için bkz. Davies, O., Witchcraft, Magic and Culture 1736–1951 (Manchester: Manchester University Press, 1999), s. 23–6; Seitz, J., Witchcraft and Inquisition in Early Modern Venice (Cambridge: Cambridge University Press, 2011), s. 97–103. Şeytan için bkz. Russell, J. B., The Devil: Perceptions of Evil from Antiquity to Primitive Christianity (Ithaca, NY: Cornell University Press, 1977); Nugent, C., Masks of Satan: The Demonic in History (Londra: Sheed and Ward, 1983); Russell, J. B., Lucifer, The Devil in the Middle Ages (Ithaca, NY: Cornell University Press, 1984); Russell, J. B., Mephistopheles: Modern Dünyada Şeytan (Ithaca, NY: Cornell Üniversitesi

Elbette istisnalar da var, özellikle Erik Midelfort'un Johannes-
Joseph Gassner ve Elena Brambilla'nın iliş kiye dair önemli çalış ması
18. yüzyıl İ talya'sında ş eytan çıkarma, tıp ve kilise arasındaki iliş ki. [35]
On dokuzuncu ve yirminci yüzyılın baş larında ele geçirilme ve ş eytan çıkarma ile ilgili tarihi çalış malar nadirdir. On dokuzuncu [36] ama bu dikkat edilmesi gereken bir dönemdir yüzyılda, Orta Çağ'dan beri ilk kez, din adamları yerine, din adamları (ve bazen de cinliler) ş eytan çıkarmanın arkasındaki itici güç haline geldi.

Katolik kilisesinin ş eytan çıkarma konusundaki katı gizliliği, teoride ş eytan çıkarma kayıtlarının ve yetkilendirmelerinin piskoposluk ş ansölyeleri tarafından tutulduğu yirminci yüzyılda ş eytan çıkarma hakkında bir açıklama yapmaya çalış an tarihçi için açık bir engel teş kil eder. Westminster Baş piskoposluğu'nun ş eytan çıkarma uzmanı Peder Jeremy Davies, çağdaş ş eytan çıkarma hakkındaki görüş lerini benimle paylaş ma nezaketini gösterdi, ancak Kilise Hukuku'nun kısıtlamaları göz önüne alındığında, kendisinden çalış masının herhangi bir özel ayrıntısını açıklamasını beklemem mantıksız olurdu. Ancak, kamuoyunda geniş bir ş ekilde belgelenen birkaç yüksek profilli ş eytan çıkarma ayini vardır; bunların en dikkat çekenleri 1976'da Bavyera'lı öğrenci Anneliese Michel'in ve 1949'da 'Robbie Mannheim' veya 'Roland Doe' olarak bilinen Amerikalı çocuğun ş eytan çıkarma ayinleridir. Michel'in devam eden bir ş eytan çıkarma ayini sırasında ölmesi, anne ve babasının ve iki ş eytan çıkaranın yargılanmasına ve sonuç olarak ş eytan çıkarma ayiniyle ilgili tüm belgelerin kamuoyuna açıklanmasına yol açtı.
Felicitas Goodman'ın bu vakayı dini antropoloji ve karş ılaş tırmalı psikoloji perspektifinden analizi, konuya değerli bir katkıdır.

Press, 1986); Forsyth, N., Eski Düş man: Ş eytan ve Savaş Efsanesi (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1987); O'Grady, J., Karanlığın Prensi: Tarihte, Dinde ve İ nsan Ruhunda Ş eytan (Longmead: Element Books, 1989); Messadié, G. (çev. M. Romano), Ş eytanın Tarihi (Londra: Newleaf, 1996); Pagels, E., Ş eytanın Kökeni (Londra: Allen Lane, 1996); Muchembled, R. (çev. J. Birrell), Orta Çağ'dan Günümüze Ş eytanın Tarihi (Cambridge: Polity Press, 2003); Johnstone, N., Erken Modern İ ngiltere'de Ş eytan ve Demonizm (Cambridge: Cambridge University Press, 2006); Kelly, H. A., Ş eytan: Bir Biyografi (Cambridge: Cambridge University Press, 2006); Oldridge, D., Tudor ve Stuart İ ngiltere'sinde Ş eytan , 3. baskı (Stroud: History Press, 2010).

35 Midelfort (2005a); Brambilla, E., İ stila Edilmiş Bedenler ve Ruhun Yolculukları: kutsallık, sahip olma, barok teolojiden Aydınlanma tıbbına kadar ş eytan çıkarma (Roma: Viella, 2010).

36 İ ki önemli çalış ma ş unlardır: Harris, R., 'Sınırlarda Mülkiyet: On Dokuzuncu Yüzyıl Fransa'sında "Mal de Morzine"', Journal of Modern History 69 (1997), s. 451–78; Tausiet, M., 'Tosos'un Mülkiyetindekiler (1812–1814): İ spanyol Devrimi Sırasında Büyücülük ve Halk Adaleti', De Waardt ve diğerleri (2005), s. 263–80. Brian Levack, yirminci yüzyıl ve erken modern mülklerin karş ılaş tırılmasına bir bölüm ayırmış tır (Levack (2013), s. 240–53).

Yirminci yüzyıl şeytan çıkarma tarihi, Thomas B. Allen'ın 'Robbie Mannheim'ın şeytan çıkarma olayıyla ilgili ayrıntılı çalışması, şeytan çıkarmayla ilgili çoğu gazetecilik anlatımından daha çok, tarihi materyalin eleştirel analizine önem verdiğini göstermektedir. 37

Yirminci yüzyılda belgelenmiş az sayıda şeytan çıkarma ayinine rağmen, Papa II. Jean Paul (1978-2005) ve Papa XVI. Benedict (2005-13) döneminde, şeytanla ilgili muhafazakar teolojik düşüncenin yeniden canlanması teşvik edilmiş ve şeytan çıkaranların kendi deneyimlerini ve başkalarının deneyimlerini paylaşmaları için elverişli bir ortam yaratılmıştır. Gabriele Amorth'un akıl hocası Candido Amantini hakkındaki iki kitabı ve José Antonio Fortea'nın Summa Demoniaca (2008), şeytan çıkaranlar için son zamanlarda yazılmış bir el kitabı, yirmi birinci yüzyıl Katolik şeytan çıkaranların inançları ve uygulamaları hakkında önemli içgörüler sunar. Ancak, Katolik topluluğunun içinden gelen şüpheci muhalif sesler, örneğin Cizvitler Henry Ansgar Kelly ve Juan B. Cortés, göz ardı edilemez. 38 1970'lerden itibaren şeytan çıkarmanın yeniden canlanması, Michael Cuneo'nun American Exorcism (2001) adlı kitabının ve James Collins'in Pentekostal'dan Katolik'e kadar her kökenden 'karizmatik' yirminci yüzyıl şeytan çıkarıcılarının karşılaştırmalı çalışmasının konusu olmuştur . 39 Ancak hem Cuneo hem de Collins Amerika'ya odaklanmış ve çağdaş Avrupalı şeytan çıkarıcılar tarihsel bağlamları içinde çok az ele alınmıştır.

EŞEYİ ÇIKARMA, ELDE ETME VE CİNLERİ TANIMLAMA

İblis çıkarma, ele geçirme ve demonolojinin her birinin ayrı ve ayrılabilir bir tarihi vardır, her birinin tarihi diğerlerinin tarihiyle karışmış ve kesişmiştir. 40 Soyut olarak demonoloji, herhangi bir şekilde iblis çıkarmaya atıfta bulunmayı gerektirmez ve aynı şekilde ele geçirme her zaman iblis çıkarmaya yol açmamıştır. Ancak, ele geçirme olmadan iblis çıkarma yoktur ve iblis bilimi teorisi, az ya da çok, her iblisin altında yatar.

[37] Goodman, F. D., Anneliese Michel Yayınları'nın Cin Çıkarma Ayini , 2. baskı (Eugene, OR: Kaynak 2. baskı , 2005); Allen, T. B., Ele Geçirilmiş: Bir Cin Çıkarma Ayininin Gerçek Hikayesi, (Lincoln, NE: iUniverse, 2000).

[38] Kelly, H. A., Şeytanın Ölümüne Doğru: Hıristiyan Demonolojisinin Büyümesi ve Gerilemesi (Londra: Geoffrey Chapman, 1968); Cortés, J. B. ve Gatti, F., Cinlere ve Cin Çıkarmalara Karşı Dava: Cinlerin, Şeytanların ve Cin Bağımlılarının Tarihi, İncilsel ve Psikolojik Analizi (New York: Vantage, 1975).

[39] Cuneo, M. W., Amerikan Cin Çıkarma: Bolluk Ülkesinde Şeytanları Kovmak , 2. baskı (Londra: Bantam, 2002); Collins (2009).

40 Chave-Mahir (2011), s. 15.

Tarihçiler, ele geçirilmenin 'gerçekliği' sorununa çeşitli farklı yaklaşımlar benimsemişlerdir. Brian Levack, ele geçirilmelerde 'gerçekten neler olup bittiğine' dair tüm önceki yorumları reddederken, yine de tarihçinin bir tür cevap sunması gerektiğinde ısrar eder ve ele geçirilmeleri bilinçli veya bilinçsiz 'tiyatro yapımları' olarak yorumlamayı seçer . [41] Moshe Sluhovsky, dini bir senaryo olan 'psikopatolojik'i eleştiriyordu. [42] Sarah Ferber de girişimleri, aynısını şeytani davranışa, ele geçirilenleri 'patolojikleştirmeye' yönelik şeytan çıkaranlara da yapabileceğimiz gerekçesiyle reddetmiştir. [43] Ramsay MacMullen, şüphe eden tarihçinin antik insanların gördüklerine inandıkları şeyin gerçekliğinden tarihle değil teolojiyle uğraştığını ileri sürmüştür. [44]

Bu çalışmanın kapsadığı on altı yüzyılın büyük bir bölümünde, ele geçirilme, kendilerinin veya sevdiklerinin bunu deneyimlediğine inananlar için bir gerçeklikti ve şeytan çıkarmanın etkileri onlar için de aynı derecede gerçekti. Şeytan çıkarma üzerine tarihi bir çalışmanın başlangıç noktası, ele geçirilmeyi ve şeytan çıkarmanın etkinliğini, şeytani saldırıya maruz kaldıklarına inanan bireyler ve topluluklar için deneyimsel gerçeklikler olarak ele almak olmalıdır.
Richard Raiswell ve Peter Dendle'ın Anglosakson İngiltere'deki demoniac'ların çoğunun epilepsi hastası olduğu yönündeki iddiası gibi 'tarihsel tanı' girişimleri zorluklar yaratır. [45] Eğer ele geçirilme zihinsel veya fiziksel bir hastalıksa, neden şeytan çıkarmanın işe yaradığı düşünüldü? Şeytan çıkarmanın etkililiği veya etkisizliğinin nedenlerine ilişkin spekülasyonlar tıp tarihinde yer alabilir, ancak şeytan çıkarma uygulamasının tarihinde bu istenmeyen bir dikkat dağıtıcıdır. Ancak aynı zamanda, ne ele geçirilmenin ne de şeytan çıkarmanın tarihsel bağlamlarından etkilenmeyen istikrarlı kategoriler olmadığı kabul edilmelidir. Raiswell'in belirttiği gibi,

> ... tıpkı şeytanın sabit ve bütünüyle tutarlı bir kimliğe sahip olmaması gibi, doğası ve önemi algılandığı zamana ve yere göre değiştiği gibi, onun saldırılarını telafi etmek için kullanılan stratejiler de duruma göre değişir.

41 Levack (2013), s. 29–31.
42 Sluhovsky (2007), s. 2–6.
43 Ferber (2004), s. 49.
44 MacMullen, R., Roma İmparatorluğunun Hıristiyanlaştırılması (MS 100–400) (New Haven, CT: Yale University Press, 1984), s. 24.
45 Raiswell, R. ve Dendle, P., 'Anglo-Sakson ve Erken Modern İngiltere'de Cin Mülteciliği: Toplumsal Bağlamda Süreklilik ve Evrim', British Studies Dergisi 47 (2008), 738–67, s. 745.

...tespit edildiği toplumsal ve kültürel bağlama göre... yöntemler kullanılan insanlar şeytanın kılıkları kadar çeşitliydi. 46

Sonuçolarak, tarihsel bir çalışmada manevi olguların gerçekliğini varsaymak -veya hatta bunu dikkate almak- tarih işini neredeyse imkânsız kılar; çünkü davranışların ve uygulamaların zamansız dinsel gerçeklerin ifadeleri olarak değil, kendi tarihsel bağlamları içinde değerlendirilmesi gerekir. Şeytani kişiliklerin gerçek varlığı sorusu, tarihsel yargılara izin vermek için bir kenara bırakılmalıdır, ancak aynı zamanda modern öncesi ve erken modern insanlara çağdaş düşünce çerçeveleri dayatma riski taşıyan alternatif açıklamalar da öyle. Raiswell ve Dendle'ın şeytanla ilgili olarak belirttiği gibi, 'hayali bir kavrama tek, evrenselci bir tanım dayatmak... bu, yalnızca çağdaş teolojik, doğal felsefi ve yasal paradigmalar aracılığıyla kırıldığı şekliyle insanların yaşanmış deneyimlerinin bir yansımasıdır' beraberinde çok sayıda zorluk getirir ve aynı şey şeytan çıkarma için de geçerlidir. 47

Teologlar, antropologlar ve antropolojik etki altındaki tarihçiler, şeytan çıkarmayı çok farklı tanımlama eğilimindedirler. J. Forget'in teolojik tanımı etkili olduğunu kanıtlamış ve Edward Gratsch'un New Catholic Encyclopedia'daki (1967) tanımının yanı sıra Nicolotti tarafından benimsenen tanımın da temelini oluşturmuştur: 'Gerçek veya iddia edilen bir iblisi, özellikle işgal ettiği, ele geçirdiği, rahatsız ettiği veya istila ettiği bir insan bedeni olmak üzere, bir yerden, bedenden veya nesneden kovmak suretiyle kovmak için kullanılan araçlar'. 48 Gratsch bunu 'İblisleri veya kötü ruhları, kendilerine ait veya onlar tarafından ele geçirildiğine inanılan veya onların kötü niyetlerinin aracı olma olasılığı bulunan kişilerden, yerlerden veya şeylerden kovma veya uzaklaştırma eylemi' olarak değiştirmiştir. 49 Gratsch böylece şeytan çıkarmanın hem bir apotropaik veya önleyici tedbir hem de şeytanları gerçek anlamda kovma olarak kullanılabileceği olasılığını hesaba kattı. Ancak, şeytanlara karşı koruyucu apotropaik uygulamalar

[46] Raiswell, R., 'Giriş: Toplumda Şeytanın Kavramsallaştırılması' Raiswell, R. ve Dendle, R. (editörler), Modern Öncesi Avrupa'da Toplumdaki Şeytan (Toronto: Reform Çalışmaları Merkezi, 2012), s. 23–68, s. 58–9.

[47] Raiswell, R. ve Dendle, P., 'Sonsöz: Kültürel Bağlamlarda Şeytanı Yazmak', Raiswell, R. ve Dendle, P. (editörler), Modern Öncesi Avrupa'da Toplumdaki Şeytan (Toronto: Reform ve Rönesans Çalışmaları Merkezi, 2012), s. 537–51, s. 537.

[48] Forget, J., Vacant, A. ve ark.'da 'Şeytan Çıkarma'. (eds), Katolik İlahiyat Sözlüğü (Paris, 1903–50), cilt 5:2, s. 1762–80.

[49] Gratsch, E. J., 'Cin Çıkarma' , The New Catholic Encyclopedia , 2. baskı (Washington, DC: Catholic University of America, 2003), cilt 5, s. 551–3, s. 551.

Kötülük, teknik olarak ş eytan çıkarmadan farklıdır, haçiş areti gibi apotropaik sözcükler ve hareketler ş eytan çıkarma ayinlerinin bir parçasını oluş tursa bile. Kötülükten arındırıcı sözcükler ve hareketler, kendi baş larına ş eytan çıkarma olmasa da, kötülüğü kovma amacıyla adapte edilerek kolayca ş eytan çıkarma haline gelebilir.

Teologlar, ş eytan çıkarmanın Tanrı'nın bir tezahürü olduğunu savunurken, Kiliseye emanet edilen ve ş eytan çıkaran kiş i aracılığıyla gerçekleş tirilen lütuf [50] nedeniyle, birçok antropolog ş eytan çıkarmayı, Hıristiyan veya baş ka türlü, 'kesinlikle büyülü nitelikte' bir uygulama olarak görmektedir. [51] Ş eytan çıkarma tarihçisinin karş ı karş ıya kaldığı yorumlayıcı bir sorun, ş eytan çıkarmanın kötülüğü kovmak için altta yatan bir insan ihtiyacı tarafından mı tanımlanması gerektiği, yoksa belirli dini inançlar ve dolayısıyla dini liderler açısından mı tanımlanması gerektiğidir. Bir diğeri ise, ş eytan çıkarma faaliyetinin, kendisi için özel güçler talep eden bir 'ş eytan komutanı' olarak ş eytan çıkaran kiş iyle iliş kili olarak mı tanımlanması gerektiği, yoksa ele geçirilen kurbanla iliş kili olarak terapötik bir faaliyet olarak mı tanımlanması gerektiğidir. Hristiyanlığın bir biçimi içindeki ş eytan çıkarma uygulamasıyla sınırlı olan bu çalış ma, 'ş eytan çıkarmanın' tüm veya çoğu insan kültüründe mevcut bir olgu olup olmadığı gibi daha geniş antropolojik soruyu ele geçiremez. Ancak, ş eytan çıkarmayı öncelikli olarak kültürler arası bir antropolojik kategori olarak ele alan tarihçiler, ş eytan çıkarma uygulamasının Katolik tarihinde yarattığı derin tartış maları gözden kaçırma riskiyle karş ı karş ıyadır. Eğer ş eytan çıkarma 'ş eytanları yönetmek' olarak görülüyorsa, o zaman onun sihirden, özellikle de Süleyman'ın iblisler üzerindeki gücüne dair hikayelerden esinlenen Batı Avrupa ritüel sihrinden anlamlı bir ş ekilde ayırt edilemeyeceği açıktır: Bir cinliyi kovmakla görevli rahip, iblisleri çağıran ve kovan büyücüden daha fazla ve daha az ş eytan çıkarıcı değildi. Çağdaş Katolik kilisesinin resmi ş eytan çıkarma uygulaması, ş eytan çıkarmanın terapötik yönünü vurgular, ancak tarihsel olarak ş eytan çıkarma ile ritüel sihir arasındaki temel fark, biçim veya iş levden ziyade yetkilendirme olmuş tur. Ritüel sihir, yetkisiz bir ş eytan çıkarmadır.

Ş eytan çıkarma ile büyünün birbirinden ayrılması zor bir iş tir; hatta imkansızdır. tarihi bir uygulama ve kiliseden gelen 'resmi' açıklamaları tekrarladı

[50] Örneğin, bkz. Elmer, L. J., 'Exorcism: Theology' New Catholic Encyclopedia (2003), cilt 5, s. 553: 'Kilise her zaman, ş eytan çıkaranın aracılığıyla dua eder, bu yüzden ayinin etkinliği, kutsal ayinlerin etkinliğine benzer'.

51 Nicolotti (2011), s. 32. Ş eytan çıkarma konusunda etkili bir antropolojik inceleme Favret-Saada, J., Les Mots, la Mort, les Sorts (Paris: Gallimard, 1977)'dur. Ayrıca Boddy, J., 'Spirit Possession Revisited: Beyond Instrumentality', Annual Review of Anthropology 23 (1994), s. 407–34'teki antropolojik literatürün özetine de bakınız .

Şeytan çıkarma büyüyle hiçbir ilgisi yoktur, ancak bu, şeytan çıkarma ayinlerinin ritüel büyüyle büyük ölçüde benzer yapısal özelliklere sahip olduğu gerçeğini değiştirmez. Şeytan çıkarma ile büyü arasındaki kalıcı ilişki, belki de cevaplanamayan bir 'tavuk-yumurta' sorusunu gündeme getirir: Büyücüler, şeytan çıkaranlar büyülü materyale başvurmadan önce kilisenin şeytan çıkarma ayinlerine mi başvurdular, yoksa tam tersi mi? Büyücülerin kültürel bağlamlarında mevcut olan herhangi bir kutsal güç kaynağına başvurma eğiliminde olmaları temelinde, kilisenin şeytan çıkarma ayinlerinin ortaya çıktıkları anda büyülü amaçlarla kullanılmış olması muhtemeldir. Kilise ayinlerinin büyülü metinlerden ne ölçüde etkilendiğini belirlemek çok daha zordur, ancak şeytan çıkarma ayinlerinin doğası gereği bir tür büyü olduğunu iddia etmek kesinlikle mümkündür. Şeytan çıkarma, ritüel büyünün her prosedürünün bir parçasıydı ve Maijastina Kahlos'un gözlemlediği gibi, 'Büyü etiketi,

'Dini otorite üzerinde rekabetin varlığını ortaya koyan strateji'.[52] Bir kişi için ciddi bir dini ayin olan şey, bir başkası için batıl inançlı bir büyü operasyonu olabilir. Büyü ve egzorsizmi otorite yoluyla ayırmaya çalışsak bile, kilise tarafından yetkilendirilen egzorsistlerin tıpkı büyücüler gibi davranıp ayine resmi onayı olmayan öğeler sokabilmeleri gerçeğiyle bu durum karmaşıklaşır: yine de 1614'e kadar resmi bir egzorsizm ayini diye bir şey yoktu.

Katolik laik şeytan çıkarıcılar, karizmatik din adamı şeytan çıkarıcılar ve merkezi bir kilise arasındaki çatışma, geç Orta Çağ ve erken modern dönemde şeytan çıkarma tarihinin önemli bir özelliğiydi. Katoliklik, yüzyıllardır küresel ve çok yönlü bir dini kültür olmuştur ve Katolik şeytan çıkarma tarihi, onaylı din adamları tarafından yapılan kurumsal şeytan çıkarma tarihiyle sınırlı kalamaz. Eğer Katolik şeytan çıkarma, 'Katolikler tarafından uygulanan şeytan çıkarma' olarak tanımlanırsa, 'Katolik kilisesi tarafından tanımlanan şeytan çıkarma' yerine, laik şeytan çıkarma ve nesneler aracılığıyla şeytan çıkarma fenomenlerini ve Katolik din adamları tarafından yapılan yetkisiz şeytan çıkarmaları, tüm rahipler tarafından gerçekleştirilen vaftiz şeytan çıkarmalarını ve büyülü ritüellerin bir parçası olan şeytan çıkarmaları da kapsar. Tarih boyunca, Katolik laikler, kilisenin gücünü bilinçli olarak kullanarak ve kutsal güçle dolu olduğuna inanılan kalıntılar ve kutsal eşyalar gibi nesneleri kullanarak şeytan çıkarma girişiminde bulunmuşlardır. Dahası, girişimci din adamları, belirli türbelerin ve kalıntıların şeytan çıkarma gücünü desteklemiştir

[52] Kahlos, M., Collins, D. J. (ed.), Batı'da Büyü ve Cadılığın Cambridge Tarihi (Cambridge: Cambridge University Press, 2015) adlı eserde 'Erken Kilise' , s. 148–82, s. 152.

ve yetkili ayinlerin çok ötesine geçen ayrıntılı ş eytan çıkarma prosedürleri geliş tirdiler. Bu uygulamaların kilise otoriteleri tarafından ne ölçüde hoş görüldüğü çağdan çağa değiş iyordu, ancak laik ş eytan çıkarma, Protestan toplumlar içinde izole edilmiş Katolikler için Reform döneminde özellikle önemli hale geldi.

Hristiyan ş eytan çıkarma, Hristiyan duası gibi, her ş eye gücü yeten bir Tanrı'nın gücüne olan temel inanç üzerine kuruludur. Ancak duadan farklı olarak, ş eytan çıkarma, Tanrı, azizler ve melekler dış ındaki ruhsal varlıklara yönelik bir yakarış veya doğrudan emir içeren bir konuş ma içerir. Dua yalvarma niteliğindeyken, ş eytan çıkarma emir niteliğindedir. Ş eytan çıkarmayı sihirden ayırmak çok zordur ve büyük ölçüde 53 Graham Twelftree'nin görüş üne göre, erken Hristiyan ş eytan çıkarma büyüsü benimsenmiş tir. Sihirden yalnızca iş levden çok biçim olarak ayırt edilebilirdi. İ lk Hristiyanlar, İ sa'nın kendisinin 'büyülü-karizmatik' yaklaş ımını takip etmediler ve 'ş eytanları kovmak için kendi kiş isel güçlerinden çok, açıkça dış arıdan bir güç otoriteye baş vurmaya dayanan daha büyülü bir yönteme baş vurdular'. Öte yandan, Hıristiyanların ş eytan çıkarma iş leminin iş e yarayacağına dair yüksek güven düzeyi ve 'aş ırı kısa devre' 54

'Yöntemlerinin çeş itliliği' onları çağın büyücülerinden ayırıyordu. Kilise tarafından verilen, ş eytan çıkarmanın büyü olmadığı yönündeki güvenceler yüzeysel olarak ele alınmamalıdır.

Yunancadan doğrudan ödünç alınan Latince exorcizo kelimesi, hukuki terminolojide ortaya çıkmış tır; asıl kökü Yunanca horkos, yani 'yemin'dir. Exorcize etmek, Yunanca ve Latince yasal anlamlarında, ' 55'e yemin etmek' anlamına geliyordu ve Latince'de neredeyse coniuro, 'yemin etmek', birlikte yemin etmek ile eş anlamlı hale geldi. Ancak, zamanla bileş ik fiil coniuro , iuro, 'yemin ediyorum' fiilinin yoğunlaş tırılmış bir biçimi olarak kullanıldı ve geç Latince'de 'yalvarmak' veya 'yalvarmak' anlamını kazandı. Ortaçağ Latincesi coniuro İ ngilizce 'conjure' (büyü) sözcüğünü üretti, orijinal yasal ve dini anlamı ş imdi neredeyse tamamen büyülü anlamıyla değiş tirildi (ki bu her zaman diğer anlamlarla birlikte var olmuş tur). Dolayısıyla, egzorsizmi büyüden ayırmanın zorluğu dilsel düzeyde ortaya çıkar; 'conjura-tion' (büyücülük) hem büyücünün hem de egzorsistin bir faaliyetidir. Eusebius, piskopos

53 Büyü ile Hıristiyan ş eytan çıkarma arasındaki iliş ki için bkz. Amirav, H., 'Hıristiyan Bağlamlarında Büyülü Çağrı Formüllerinin Uygulanması', Vos, N. ve Otten, W., Demons and the Devil in Ancient and Medieval Christianity (Leiden: Brill, 2011), s. 117–27.

54 Twelftree (2007), s. 280.

Etimolojinin ayrıntılı bir tartış ması için Nicolotti'ye (2011) bakınız, s. 33–8.

Dorylaeum, 451 yılında Kalkedon Konsili'ne sanki büyülü bir formüle baş vurur gibi ş öyle hitap etti: 'Sizi Kutsal Üçlü adına çağırıyorum' (per sanctam trinita- 56 Amirav, gösterdiğini ileri bunun erken Hıristiyanlığın büyü sözlüğüyle ne kadar dolu olduğunu sürmüş tür .
Hristiyanlar, ş eytan çıkarma iş leminin baş arısında belirleyici faktörün, ş eytan kiş inin dini kimliği değil, onun becerisi olduğunu iddia ettiler; bu, birçok ritüel çıkaran büyü için de geçerlidir: birçok ortaçağ ve erken modern büyü kitabı, uygulayıcının bir rahip, bir din adamı veya en azından vaftiz edilmiş bir Hristiyan olmasını gerektirir. Amirav'a göre, en eski Hristiyanlar 'büyüyü benimsemiş ve teknik ayrıntılarına aş inaydılar' ve ancak dördüncü yüzyılda, 'patristik Babaların ruhuna bir utanç duygusu sızdığında', Hristiyan uygulamalarını büyüden ayırt etmek için sürekli giriş imlerde bulunuldu.
58

Amirav'ın yorumu, tüm büyünün reddedilmesinden ziyade, büyülü formüllerin kullanılma biçiminin gözden geçirilmesini savunan Elçilerin İş leri 19:13–20'nin tartış malı bir okumasına dayanmaktadır. Çağdaş kilisenin 'resmi' görüş ü, ş eytan çıkarma iş leminin kötü bir ruhu engelleme veya kovma kapasitesine sahip belirli sözcüklerin içsel gücü aracılığıyla çalış madığı, ancak belirli sözcüklere bağlanmanın mutlaka büyüyü tanımlamadığıdır.
Amirav'ın tam zıt ucunda, Elmar Bartsch, ayin içindeki exorcizo'nun orijinal anlamının ş eytanları kovmakla hiçbir ilgisi olmadığını; 'dikkatini çekmek' veya 'kesme iş aretiyle ciddiyetle hitap etmek' anlamına geldiğini savundu. Kilise Babaları ancak daha sonra bunu ş eytanları kovmak anlamına geldiği ş eklinde yorumladılar. 59 Yirminci yüzyıl liberal teolojisinin önyargısıyla örtüş en exorcism'in orijinal anlamının bu yorumu, 60 ancak erken dönem Hıristiyanlara entelektüel değer dayatma riski taş ıyor ve geçantik tamamen reddedilmesi pek olası çağda büyülü bir dünya görüş ünün böylesine görünmüyor.

Nicolotti, farklı türden ele geçirilme olgularını tanımlayan dört Latince terimi ayırt etti: durum, istila, takıntı, ele geçirme.

[56] Rusticus'un Latince çevirisine göre (Schwartz, E. (ed.), Acta Conciliorum 3.1 (Berlin: Ekümenikler. Kadıköy Ekümenik Konseyi s. 41). , De Gruyter, 1935),

57 Amirav (2011), s. 120–1.
58 Aynı eser, s. 126–7.
[59] Bartsch, E., Roma ayininin gerçek büyüleri: ayin tarihi ve ayin teolojisi üzerine bir çalış ma (Münster: Aschendorff, 1967), s. 387–91.
[60] Kelly (1985), s. 226.

ve insessio. 61 Circumsessio, 'bir kiş iye karş ı gerçek ve uygun bir kuş atma olarak kendini gösteren bir sıkıntı ve sürekli bir olumsuz eylem' anlamına gelirken, infestatio 'örneğin büyücülük veya lanetli nesneler gibi kiş ilere veya ş eylere atıfta bulunularak açıklanan sıkıntı verici bir etkinlik' anlamına gelir. Obsessio ve possessionio teolojik kaynaklarda o kadar sık birbirinin yerine kullanılır ki anlamlarını tanımlamak gerçekten çok zordur ve bu nedenle Nicolotti, kötü bir ruh tarafından bir insan bedeninin bedensel olarak ele geçirilmesi anlamında insessio sözcüğüne baş vurur . Bu yaklaş ım, hayranlık uyandıracak kadar kesin olmasına rağmen, Nicolotti'yi yalnızca uzmanlar tarafından eriş ilebilen yerel dilde yeni bir sözcük türetmeye zorlar ve bu nedenle, bedenleri kötü bir ruhun kontrolü altında olduğu iddia edilen insanlardan bahsetmek için her yerde 'ele geçirme' sözcüğünü kullanırım.

Meseleler, 'ele geçirilmenin' her durumda olumsuz bir terim olmaması gerçeğiyle daha da karmaş ıklaş ıyor. Frankfurter, 'ilahi ele geçirilmenin' veya melek ruhları tarafından ele geçirilmenin erken Hıristiyanlığın da bir özelliği olduğunu ve her 'ele geçirilme' vakasının bir performans, 62 Dördüncü yüzyılın sonlarında Nola'da, geçtiğini ileri sürmüş tür. 63 'İ lahi ş eytani-müzakere ve yorumlama sürecinden ele geçirilme', gerçekten de, tarih boyunca Batı Hıristiyan mistik geleneğinin bir özelliği olmuş tur ve bazı geçortaçağ 64 Frankfurter'a göre, 'ele geçirilme' kendi baş ına tarafsız bir terim ve dini deneyim tarafından alınan sürekli bir biçimdir ve olarak yorumlanması, orijinal dini belirli ele geçirilme vakalarının kökeninde kötü deneyimden çok, iyi ve kötünün 'kutuplaş mış sınıflandırmalarını' üreten güç iliş kileriyle daha fazla ilgilidir. 'Ele geçirilme' doğaüstü bir tezahür veya kehanet kaynağı olabilir ve mümkün olan en kısa sürede çıkarılması gereken olumsuz bir durum değildir. Michael Cuneo aynı konunun daha modern bir yorumunu sunarak, çağdaş Amerika'da ş eytan çıkarmanın ahlaki davranış ı (ve ahlaksızlığın sonuçlarını) belirlemenin bir yolu ve bir

61 Nicolotti (2011), s. 31.

62 Frankfurter (2010), s. 27–46. İ lahi ele geçirme hakkında ayrıca bkz. Ericson, G., 'The Enigmatic Metamorphosis: From Divine Possession to Demonic Possession', Journal of Popular Culture 11 (1977), s. 656–81.

63 Nola'lı Paulinus, Carmen 14.25–33, Walsh, P.G. (çev.), The Poems of St. Paul. Nola'lı Paulinus (New York: Newman Press, 1975), s. 78.

64 İ lahi mülkiyet hakkında bkz. Caciola (2000), s. 268–306 ve aynı kaynak (2003), s. 54–72. İ lahi mülkiyet yalnızca kadınlara özgü değildi; 1616 yılında İ ngiliz rahip Everard Hands, kendisinin ilahi bir mülkiyete sahip olduğunu iddia etti (Gee, J., New Shreds of the Old Snare, containing the Apparitions of two new Female Ghosts (Londra, 1624), s. 54–7).

iblisi kısmen aklamanın bir yolu: '[ş eytanlardan] kurtulmak ahlaki ve psikolojik kurtuluş un anahtarıdır'. Cuneo, ş eytan çıkarmayı 'ş eytan kovma yoluyla kiş isel mühendislik' olarak tanımlıyorlar.[65] Eğer ş eytan çıkarma anında ve basit bir ş ekilde yapılırsa bu amaçlara mutlaka ulaş ılamaz ve ele geçirilme hali ve bunun ortaya çıkardığı ş eyler en azından ş eytan çıkarma eyleminin kendisi kadar önemlidir.

Nicolotti'nin, demonolog Corrado Balducci'nin kullanımını takiben, ele geçirilmiş kiş ileri tanımlamak için en iyi terim olarak seçtiği İtalyanca indemo-niato sıfatının tam bir İngilizce karş ılığı yoktur . 66 İngilizce 'demonize' kelimesi belirsizdir ve hem ele geçirilmiş bir kiş iyi hem de ş eytani faaliyetler tarafından iş kence gören birini veya bir yeri, ayrıca baş kaları tarafından kötülükle iliş kilendirilen birini veya bir ş eyi ifade edebilir. Ancak, geçantik çağ ve erken Orta Çağ'daki Latince metinlerde kötü ruhların kurbanlarını tanımlamak için en yaygın olarak kullanılan isim daemoniacus'tu , bunu ener- 67 Bu terimler arasında gumenus ve ardından arrepticus. anlamlarında ufak farklar vardı . 'Demoniac', bir iblisin tamamen egemenliği altında olan birini ifade ederken, ş eytanın güçlerini geçiren iblisin (energeia) kelimesi bir gösteren bir demoniac 68 Kendisine veya kendisine ele energumenus'tu. Latince Vulgate'nin Gerasalı demoniac'ın (Luka 8:29) tanımından alınan arrepticus terimi , aklından 'kopmuş ' bir kiş i anlamına geliyordu. Hem belirsizliği hem de aş ırı derecede uzmanlaş mış terimlerin kullanımını önlemek için, bu kitap boyunca gerçek anlamda ele geçirilmenin sözde kurbanlarından bahsetmek için 'demoniac' kelimesini kullanıyorum.

Ele geçirilmenin getirdiği bir diğer dilsel zorluk, tek bir bedende birden fazla kiş iliğin bulunabileceği inancıdır. Kolaylık sağlamak, karış ıklığı önlemek ve tarihi kaynaklarla uyuş ması için, demoniaclar tarafından yapılan söz ve eylemleri yalnızca ele geçirilmiş kiş iye atfetmek yerine, ele geçirilmiş kiş i içindeki demonik kiş ilikleri, bunun o dönemdeki ş eytan çıkarıcıların ve tanıkların muhtemel algısını yansıttığı anlayış ıyla, kendi baş larına özneler olarak adlandırıyorum. Özneyi belirtmek için sıklıkla 'demoniac' terimini kullanırım çünkü belirsizdir: 'Demoniac dedi ki...' kurbanın

65 Cuneo, M. W., Amerikan Cin Çıkarma: Bolluk Ülkesinde Ş eytanları Kovmak , 2. baskı (Londra: Bantam, 2002), s. 1–4.

66 Balducci, Gli indemoniati (Roma: Coletti Editore, 1959) adlı kitabında , gerçek ele geçirilmeyi ruhsal hastalıktan ayıran ölçütleri ortaya koymuş tur; bu ölçütler 7. Bölümde daha ayrıntılı olarak incelenecektir .

67 Chave-Mahir (2011), s. 35.

68 Nicolotti (2011), s. 638.

konuş tu ya da gerçek veya hayali sahip olan iblis konuş tu. Her iki ş ekilde de, kelimeler iblisin ağzından çıktı. Hatta cin çıkaranların kendileri bile bu konuda belirsizlikle karş ı karş ıya kaldılar ve bu belirsizlik, cin çıkarma çalış ması için kullanılan tarihsel dile yansıtılmalıdır.

Ele geçirilme mekaniğine iliş kin inançlar, ş üphesiz, ş eytan çıkarma biçiminin belirlenmesinde önemli bir etkiye sahiptir ve bu tür ele geçirilme inançlarının altında yatan kesin demonoloji daha az önemli görülmüş tür. Bazı akademisyenler, geç Roma Akdeniz'inin akış kan dini ortamının, açıkça 69 Raiswell'in belirttiği gibi 'melekler, ş eytanlar, kötü karakterli ruhlar, iblisler, kirli, yalancı veya iğrenç ruhlar, modern öncesi insanlar tarafından mutlaka ayrı olarak görülmemiş tir ve kutsal metinler bunlar arasında keskin bir ayrım Hıristiyan düş üncesindeki 'iblis' kavramının yapmamış tır'. 70 A. K. Petersen, erken bir iblisin 'özsel tanımı'nın mümkün olması için çok açık ve dağınık olduğunu savunarak bir adım daha ileri gitti. Petersen bu nedenle iş levselci bir yaklaş ım benimsedi ve ş eytanı ş eytan çıkarma gerektiren her ş ey olarak tanımladı. Bu yoruma göre, ş eytan çıkarma eylemi, ş eytan çıkarılan varlığın doğası hakkındaki teorilerin daha ince noktalarından çok daha önemli hale gelir. Yunan düş üncesinde, bir daimō n tanrılar ve insanlar arasında bir tür aracılık temsil ediyordu, ancak erken Hristiyan düş üncesinde 'daimon iyi ve kötü kavramları arasında aracılık etmeye geldi'. 71

Çağdaş Katolik kilisesinde iblislerin doğası hakkında spekülasyon yapılması hoş karş ılanmaz. 72

Petersen'in iş levselliğinin aksine, Nienke Vos, bazı yazarların, özellikle Peter Brown'ın, iblisleri önemli bir rolü olan karakterler yerine psikolojik bir 'benlik uzantısı' olarak görme eğilimini eleş tirdi.

[69] Smith, J. Z., 'Helenistik ve Roma Antik Döneminde Ş eytani Güçleri Yorumlamaya Doğru', Roma Dünyasının Yükseliş i ve Düş üş ü 2.16.1 (Berlin: De Gruyter, 1978), s. 425–39; Caciola, N., Ayırt Edici Ruhlar: Orta Çağ'da İ lahi ve Ş eytani Mülkiyet (Ithaca, NY: Cornell University Press, 2003), s. xli; Frankfurter (2010), s. 29.

70 Raiswell (2012), s. 33.

[71] Petersen, A. K., 'Ş eytan Kavramı: Yaygın Bir Kavrama Açık Sorular', Lange, A. ve Lichtenberger, H. (eds), Ş eytanlar: İ srailli-Yahudi ve erken Hıristiyan edebiyatının çevreleri bağlamında ş eytanbilimi (Ş eytanlar: Çevreleri Bağlamında İ srail-Yahudi ve Erken Hıristiyan Edebiyatının Demonolojisi) (Tübingen: Mohr Siebeck, 2003), s. 23–41, s. 27. Erken Hıristiyan demonolojisi hakkında ayrıca bkz. Nicolotti (2011), s. 38-42.

[72] DESQ , s. 10.

rolde önemli bir 73 Vos'a göre iblisler, hikayede oynayacakları bileşendir. Çünkü kötülüğü kişileştirirler. 74 Frankfurter, şeytan çıkaranların yalnızca kendilerinin tanımlamaya gerek görmedikleri kaygılara yanıt vermediklerini ileri sürmüştür: '[şeytan çıkaranları] şeytani ele geçirmelerin şekillendiricileri , sıradan insanların başlangıçta kendilerinin oluşturduğu ruhların tanımında otorite olarak görmeliyiz'. 75 Frankfurter, şeytan çıkaranları, görevi sıradan insanların korkularını alıp açıklamak olan demonologlar olarak görmüştür. Ancak, şeytan çıkaranların her zaman kovdukları varlıkların doğasıyla ilgilendiklerini öne sürecek yeterli kanıt yoktur. Şeytan çıkaranların demonolojinin teknik ayrıntılarına hiçilgi göstermediği çok sayıda vaka, Frankfurter'ın esas olarak Loudun'un ele geçirilmesi gibi ünlü vakalara dayanan görüşüne şeytan karşıdır. Bu vakalarda şeytan çıkaranlar ayrıca 76 Etkili çıkarmalar yapma yeteneği her zaman demonoloji değildir. şeytani bilgi veya ele geçirilmenin ve şeytanların tam doğasını tanımlama yeteneği eşlik etmiştir. Dahası, birçok durumda sadece şeytan çıkaranın varlığı 'şeytansı' davranış için bir katalizör görevi görmüştür, bu da şeytan çıkaranın varlığının ve onun kutsallığının şeytanları varlıklarını açığa vurmaya kışkırttığ

İblislere yönelik işlevselci bir yaklaşım, şeytan çıkarma uygulamasının tarihsel bir olgu olarak nispeten karmaşık olmayan bir şekilde odaklanılmasına izin verir, ancak iblisler hakkındaki inançların çağlar boyunca şeytan çıkaranların davranışlarını etkilediği açıktır. Özellikle Orta Çağ'ın sonlarında ve erken modern dönemde şeytani fiziksellik hakkındaki tartışmalar, Karşı-Reformasyon şeytan çıkaranların ve şeytan bilimcilerin (özellikle Girolamo Menghi ve Martin Delrio) zıt yaklaşımlarına katkıda bulunmuştur. Daha yakın zamanda, 1999'da yürürlüğe giren revize edilmiş şeytan çıkarma ayininin, yirminci yüzyıl popüler kültüründe şeytan çıkarmanın belirgin şekilde fiziksel tasvirine tepki olarak şeytan çıkaranlara şeytanın ve iblislerin tamamen ruhsal doğasını hatırlatmış olması muhtemeldir. 77

[73] Brown, P., GeçAntik Çağın Oluşumu (Cambridge, MA: Harvard University Press, 1978), s. 90.

[74] Vos, N., 'Dışarıdaki ve İçerideki Şeytanlar: İlk Hıristiyan Yaşamlarında, Mektuplarında ve Sözlerinde Şeytanların, Azizlerin ve Ruhun Temsili' Vos ve Otten (2011), s. 159–82, s. 181.

75 Frankfurter (2010), s.

[76] Frankfurter, D., Şeytanın Ete Bürünmüş Hali: Tarihte Şeytani Komplo ve Şeytani Taciz Söylentileri (Princeton, NJ: Princeton University Press, 2008), s. 27–8.

[77] DESQ , s. 5.

Cİ NSİ YET VE STATÜ

Nancy Caciola tarafından öne sürülen etkili bir tez, ortaçağ ve erken modern dönemlerde Katolik ş eytan çıkarmayı, erkek önderliğindeki kilisenin kadınları ş eytani olarak nitelendirdiği cinsiyete dayalı bir etkinlik olarak yorumluyor. Geç antik çağ ve yirminci yüzyıldan gelen kanıtlar, kadınların tarihin her döneminde ş eytanilerin ezici çoğunluğunu oluş turmadığını gösteriyor. Ancak, dokuzuncu ve on dokuzuncu yüzyıllar arasında en az bin yıl boyunca, kaydedilen ş eytan çıkarmaların çoğunun kadınlar üzerinde yapıldığı yadsınamaz. Ş eytan çıkarmanın, doğası gereği, kadınları boyunduruk altına almak ve ruhsal deneyimlerini ş eytanlaş tırmak için iş lev görüp görmediği sorusu, ş eytan çıkarma tarihinin ele alması gereken bir konudur.

Caciola, geç ortaçağ ş eytan çıkarma kılavuzlarında diş il dilbilgisi son eklerinin sık kullanılması temelinde, kadınların ş eytan çıkarmanın münhasır özneleri olarak düş ünüldüğünü ileri sürmüş tür. Ş eytan çıkarmanın amacı, bir iblis olarak yanıt vermeye zorlanarak, diş i iblisin kendisini ele geçiren iblisle tamamen bir araya getirildiği bir 'ş eytani yakınlaş ma'ydı. 78
Bu yaklaş ım, diş i cinlinin, ş eytan çıkaran kiş iye ne söylediğinin farkında olduğunu varsayıyor gibi görünüyor; bu da tarihçinin emin olamayacağı bir ş ey. Ortaçağ ş eytan çıkaran kiş i, bir kadına değil, bir iblise hitap ettiğine inanıyordu. Caciola, diş i cinlilerin, ş eytan çıkaran kiş inin ş eytani ele geçirme yorumuyla 'zorla iş birliğine' zorlandıklarını, ancak böyle bir iş birliğinin her zaman bilinçli olmayabileceğini savunuyor. Caciola, 'ilahi olarak ele geçirildiğini' veya periler gibi halk varlıklarıyla temas halinde olduğunu iddia eden kadınların ş eytan çıkarma diyaloğuna zorlandığı konusunda ş üphesiz haklıdır; ancak bazı kadınlar kendilerinin ş eytan tarafından ele geçirildiğine inanıyordu.

Kadınların sıklıkla Düş üş 'ten sorumlu tutulduğu ve ortaçağ ilahiyatçıları tarafından ş eytanla iliş kilendirildiği kesinlikle doğrudur, ancak kadınlara karş ı aktif nefretten baş ka yorumlar, kadınlara uygulanan ezici sayıdaki ş eytan çıkarma iş lemine uygulanabilir. Örneğin, kadınların erkeklerden ahlaki olarak daha zayıf olduğu yönündeki yaygın varsayım, onların ele geçirilmeye karş ı daha savunmasız oldukları ve bu nedenle de ş eytan çıkarmaya ihtiyaç duydukları anlamına geliyordu. Dolayısıyla kadın cinlilerin ş eytan çıkarılması, cinsiyete dayalı varsayımların bir sonucuydu, ancak her zaman kadınların boyunduruk altına alınması veya kadınların ş eytanla birleş tirilmesiyle iliş kilendirilmemiş tir. Gerçekten de, geç Orta Çağ'da inançlar değiş tikçe ve ele geçirilme yalnızca günahın sonucu olarak görülmedikçe, ş eytan çıkarma talihsizlere karş ı hayırsever bir eylem haline geldi.

78 Caciola (2003), s. 251–4.

Ortaçağ din bilginleri, kadınların şeytani saldırıların açık hedefleri olarak görülme derecesi konusunda bölünmüş durumdalar. Rudolph Bell ve Donald Weinstein, kadın azizlerin hayat hikayelerinin analizine dayanarak , kadınların şeytanla ruhsal mücadeleye girme olasılığının erkeklerden daha yüksek olduğunu ileri sürdüler. 79 Caciola, Bell ve Weinstein'ın görüşünü kabul etti. 80
Ancak Carolyn Walker Bynum, ortaçağ kadınlarının maneviyatının kişisel sorumluluk unsurları içerdiğini ve her zaman şeytandan gelen saldırıları ve kozmik manevi savaşı vurgulamadığını belirtmiştir ve David Keck, kadınların St. Michael gibi manevi figürlerin korumasına başvurma olasılıklarının daha düşük olduğunu belirtmiştir. 81 Bu kitabın argümanı, şeytan çıkarmanın her zaman bir güç uygulamasını içerdiğidir. Tarih boyunca, şeytan çıkarma özneleri genellikle toplumun en zayıf üyeleri olarak algılananlar arasında olmuştur: kadınlar, çocuklar ve kültürel akıl standartlarını karşılayamayanlar. Levack, ne cinsiyetin ne de toplumsal bağımlılığın kimin 82 Şeytan çıkarmadaki belirleyici faktör, ele geçirilme olasılığının yüksek olduğuydu. yetkili şeytan çıkarıcı ile çaresiz şeytanın arasında bir güç ilişkisi vardı ve cinsiyet, 'zayıflığın' bir belirleyicisi olmasına rağmen, tek belirleyici demoniaclar arasındaki daha büyük değildi. Geç antik çağda ve yirminci yüzyılda cinsiyet dengesi, bu toplumlardaki farklı 'zayıflık' algılarını yansıtabilir. Kadınlar geç antik çağın pagan dünyasında ve bazılarına göre erken kilisede de önemli bir manevi statüye sahip olabiliyorlardı. 83 Dahası, bireylerin şeytan çıkarmaya tabi tutulmuş olması, mutlaka şeytanlaştırıldıkları anlamına gelmez; aslında, bazen tam tersi de doğruydu ve 'şeytani azizler', resmi veya gayri resmi olarak kutsallıkları nedeniyle saygı duyulan bireylerin küçük bir alt kategorisini oluştururlar.

Bu çalışma, işlevselci bir yorumdan kaçınmayı, bunun yerine yüzyıllar boyunca ne olursa olsun, şeytan çıkarmayı kendi terimleriyle anlamayı amaçlamaktadır. 'Resmi' hesapların hiçbirine ayrıcalık tanımamayı amaçlamaktadır.

79 Bell, R. ve Weinstein, D., Azizler ve Toplum: Hıristiyanlık Alemi, 1000–1700 (Chicago, IL: Chicago Üniversitesi Yayınları, 1982), s. 228–9.

80 Caciola (2003), s. 70.

81 Bynum, C. W., Jesus as Mother: Studies in the Spirituality of the High Middle Ages (Berkeley, CA: University of California Press, 1982), s. 88; Keck, D., Angels and Angelology in the Middle Ages (Oxford: Oxford University Press, 1998), s. 187–8.

82 Levack (2013), s. 184–90.

83 İlk kilisede kadınların statüsü hakkında bkz. DeConick, A. D., Holy Misogyny: Why the İlk Kilise'de Cinsiyet ve Toplumsal Cinsiyet Çatışmaları Hala Önemlidir (Londra: Continuum, 2011).

din adamları ve ilahiyatçıların veya şeytan çıkarmanın batıl inancı veya taciz edici olarak düşmanca dekonstrüksiyonlarının değil. Hermeneutik zorluklarla dolu bir alanda nesnellik iddiasında bulunmak küstahlık olur. Ancak, yüzyıllar boyunca hem şeytan çıkarmanın savunucularına hem de karşıtlarına ve aradaki birçok temkinli sese dikkat ederek, tarihçi, şeytan çıkaranın veya cinlinin bakış açısını ayrıcalıklı kılmadan Katolik Hristiyanlığındaki şeytan çıkarma hikayesini anlatmaya çalışabilir.

BÖLÜM 2

Erken Hıristiyan Batı'da Şeytan Çıkarma, 300–900

Dördüncü yüzyılın başlarında, erken Hıristiyan yazar Lactantius, Roma İmparatorluğu'nda Hıristiyanların çektiği acıların, zalimlerin bedenlerine musallat olan kötü ruhlara bağlı olduğunu ileri sürmüştür 1:

> Erkeklerin kendileri, masumlara kızmaları için bir nedenleri olmayanları zulmetmezler; ancak gerçeğin hem bilindiği hem de istenmediği o kirli, terk edilmiş ruhlar, kendilerini onların zihinlerine sokar ve onları istemeden öfkeye kışkırtırlar. Bu ruhlar, Tanrı'nın halkında barış olduğu sürece, adil olanlardan kaçarlar ve dehşete düşerler; ve insanların bedenlerini işgal ettiklerinde ve ruhlarına eziyet ettiklerinde, bu adamlar tarafından yemin edilirler ve gerçek Tanrı adına kaçarlar. Bu ismi duyduklarında titrerler, bağırırlar ve damgalandıklarını ve dövüldüklerini tanıklık ederler; ve kim oldukları, ne zaman geldikleri ve bir adamı nasıl ele geçirdikleri sorulduğunda, bunu itiraf ederler. Böylece ilahi ismin gücü tarafından işkence ve azap görerek, rahatlarlar.

[1] Lactantius, Divine Institutions 22 (PL 6.633A–623B): Çünkü zulme uğrayanlar, masumlara kızmaları için hiçbir nedenleri olmayan insanlar değil: gerçeği hem bilen hem de öğrenen kirlenmiş ve kaybolmuş ruhlar. görmeden akıllarına sızarlar ve cahilleri öfkeye kışkırtırlar. Bunlar için, Tanrı'nın halkı arasında barış olduğu sürece doğrular kaçar ve beslenir; ve insanların bedenlerini ele geçirip ruhlarını ayırdıklarında, onlar üzerine yemin ederler ve gerçek Tanrı adına kaçarlar. Bunu duyunca titriyorlar, bağırıyorlar ve kendilerini yaktıklarına ve dövdüklerine tanıklık ediyorlar; Kim oldukları, ne zaman geldikleri ve insanın içine nasıl sızdıkları sorulduğunda, sırlarını paylaşırlar. İlahi ismin gücüyle böylece saptırılmış ve işkence görmüş oldukları için teselli bulurlar.

Hristiyanlığında Cin Çıkarma Tarihi, DOI 10.1007/978-3-319-29112-3_2

Ş eytan çıkarma tarihinde tekrar tekrar tekrarlanan temaların çoğu bu sözlerde özetlenmiş tir. İ lk olarak, Lactantius kötü ruhların 'Tanrı'nın halkında barış olduğu sürece' birinin bedenine sahip olmaya çalış mayacağını öne sürmüş tür; bu da ş eytani faaliyetlerin yaygınlığının Hristiyanlar arasındaki teolojik ve politik bölünmenin bir iş areti olduğunu ima etmektedir.
Aynı ş ekilde, ş eytan çıkarmanın etkililiği, 'doğruların' haklı çıkarılmasıydı, Tanrı'nın Tanrı adına kötü ruhları kovabilenlerin yanında olduğunun kanıtıydı. Lactantius, daha sonraki ş eytan çıkarıcılar tarafından ele alınan bir tema olan Tanrı adının yarı büyülü gücünü ve ş eytan çıkarma sürecinde içsel olan ş iddeti, ruhsal veya baş ka türlü, vurguladı. Bu dört tema - ş eytan çıkarma ile ayrılık arasındaki bağ, haklı çıkarma olarak ş eytan çıkarma, ş eytan çıkarma ile büyü arasındaki belirsiz iliş ki ve ş eytan çıkarma ile ş iddet arasındaki bağ - ş eytan çıkarma tarihi boyunca önemli temalar olarak kaldı (ve hala kalıyor).

Ş eytan çıkarma, erken Hıristiyanlığın tanımlayıcı bir özelliğiydi. Peter Brown, abartmadan ş eytan çıkarmayı 'erken Hıristiyan kilisesinin muhtemelen en çok beğenilen etkinliği' olarak tanımladı. [2] Ş eytan çıkarma, Hıristiyanlığa özgü olmasa da, yeni inançta benzeri görülmemiş bir ş ekilde çiçek açtı. [3] Ancak, kilise dördüncü ve dokuzuncu yüzyıllar arasında Roma ve Roma sonrası toplumun meş ru ve güçlü bir kurumu olarak yerleş tikçe, Latin kilisesindeki ş eytan çıkarma çok katmanlı ve karmaş ık bir dönüş üm geçirdi. Üçüncü yüzyıldan itibaren ş eytan çıkarma tarihinin ihmal edilmesi bu değiş imi gizledi ve ş u izlenimi yarattı:

Ş eytan çıkarma geleneği Hristiyanlığın ilk iki yüzyılında ortaya çıkmış tır. [4] Dördüncü yüzyıldan itibaren Latin Hristiyan yazarlar (özellikle Augustinus) üçüncü yüzyılda ayinin bir parçası olarak kurulan vaftiz öncesi cin çıkarma dramatik ritüellerini küçümsemeye veya cin çıkarma olmayan terimlerle yeniden yorumlamaya baş ladılar. Bu arada, vaftiz ayinleri dış ında cin çıkarma, giderek bir laik karizma ve bir tür ruhsal ş ifa olmaktan, yaş ayan veya ölü kutsal bireylerin ayrıcalığı olan bir mucizeye dönüş tü. Ayrıca bu dönemde, tuz, yağ ve su gibi cin çıkarılmış nesnelerin kullanımıyla 'dolaylı cin çıkarma' ortaçağ cin çıkarma uygulamalarının temellerini attı. Bunlar genellemelerdir ve cin çıkarma

[2] Brown, P., Azizler Kültü: Latin Hıristiyanlığındaki Yükseliş i ve İ ş levi (Chicago, IL: Chicago Üniversitesi Yayınları, 1981), s. 108.

3 MacMullen (1984), s. 28.

4 Örneğin, doğrudan geçiş yapan Levack'e (2013) bakın, s. 32–55 Antik Çağ'dan 13. yüzyıla kadar.

her zaman bu yönlerde hareket etmiyor. Ancak, ş eytan çıkarma konusundaki değiş en tutumlar, kilisenin, bebek vaftizi uygulamasının giderek yaygınlaş tığı ve pagan dinle ruhsal çatış manın daha az belirgin hale geldiği Hıristiyanlaş mış bir toplumla olan iliş kisindeki değiş iklikleri yansıtıyordu. Dahası, azizlerin ve tapınaklarının olağanüstü kutsallığına giderek daha fazla güvenilmesi, ş eytan çıkarmanın laik Hıristiyanların bir hizmeti olmaktan ziyade kutsal bir mucize olarak geliş mesinde yansıdı.

Erken dönem Hristiyan ş eytan çıkarma teolojisi, Tanrı'nın inananlara, hem inananın vaftiz yoluyla İ sa'ya benzediğini göstermek hem de Mesih'in ş eytana karş ı zaferini göstermek için ş eytanları kovma karizmasını verdiğine olan inançla desteklenmiş tir. Ş eytanlar dünyada kalmış olsa da, Mesih'in zaferi yine de tamamlanmış tı ve Tanrı, Hristiyanların onları kovmak suretiyle gerçek inanca bağlılıklarını gösterebilmeleri için en azından kısmen de olsa onların çalış malarına devam etmelerine izin verdi. 5 İ kinci yüzyılın ortası ile üçüncü yüzyılın ortası arasında, ş eytan çıkarma Hristiyanların kendini tanımlamasının kritik bir mekanizması haline geldi. Hristiyan demonolojisi, antik dünyanın tanrılarını kötü varlıklara dönüş türdü ve vaftizin ön koş ulu olarak sistematik bir ş ekilde onlardan vazgeçmelerini gerektirdi; putperestliğe geri dönen inananlar, bu ş eytanların egemenliği altına girmiş olarak tasvir edildi ve sıklıkla onlar tarafından ele geçirildiler.

Dördüncü yüzyıldan itibaren kilise, yetkisini ş eytan çıkarma konusunda geniş letti ve ş eytan çıkarmayı büyüden ayırmaya özen gösterdi, Origen'in Contra Celsum'da Hıristiyan ş eytan çıkarma ile büyü arasındaki farkı anlatan klasik anlatımı gibi daha eski metinlerden yararlandı. 6 Böylece inananlar tarafından gerçekleş tirilen ş eytan çıkarma mucizesi, rakip inananlar tarafından yapılan herhangi bir harikayı iblislerin aracılığıyla gerçekleş tirilen büyüye dönüş türdü. İ lahi olanı ele geçirme 'tekniği' içeren herhangi bir etkinlik büyüydü: 'Büyücüler, maddi formüller aracılığıyla köleleş tirilmiş ş eytani güçlerle iş birliği içinde yanıltıcı veya geçici nitelikte büyüler yaparlar', basit dualar ve dilekçeler kullanarak ilahi yardımı çağırabilen sadıkların aksine. 7

5 Nicolotti (2011), s. 637.

6 Origen, Contra Celsus 1.24 (PG 9.342); 2,51 (PG 9,425–7); 6.41 (PG 9.662–3); 7.69 (PG 9.753). Origenes'in büyü hakkındaki görüş leri için Nicolotti'ye (2011) bakınız, s. 453–9.

7 Nicolotti (2011), s. 632–4.

Cİ N ÇIKARMA VE VAFİ Z

Üçüncü yüzyılın baş larında, bir zamanlar basit olan vaftiz ayini, onu 'ş eytana karş ı kararlı ve bazen de çetin bir mücadele draması'na dönüş türen ayinsel bir dönüş üm geçirdi. [8] Ş eytan çıkarma ayininin vaftiz ayininin veya daha kesin olarak vaftiz öncesi ayinin bir parçası haline nasıl geldiğine dair üç genel görüş vardır. Kelly, Dölger'i izleyerek, ş eytan çıkarma ayinlerinin kökenlerinin, vaftiz edilmemiş kiş ilerde ikamet eden günahlara karş ılık gelen kötü ruhlar olan 'günah iblisleri' doktrininde yattığına inanıyordu.

[9] Toon Bastiaensen'e göre, vaftiz öncesi ş eytan çıkarma iş leminin baş langıcı, Kuzey Afrika'daki Donatist tartış masında bulunabilir; burada yağ, su ve tuz gibi nesnelerin ş eytan çıkarılması fikri giderek katekümenlerin kendilerine uygulanmaya baş landı. [10] Donatist tartış ması, zulüm dönemlerinde dinden dönen Hıristiyanların kiliseye tekrar kabul edilip edilemeyeceğiyle ilgiliydi; ancak aynı zamanda paganlar tarafından el konulan kilise mallarının ş eytan çıkarma iş lemi gerektirip gerektirmediği tartış masını da içeriyordu. Son olarak, Elizabeth Leeper, asıl amacı kötü güçlerden vazgeçmek olan vaftiz öncesi ş eytan çıkarma iş leminin, ikinci yüzyılın ortalarında sapkın Valentinus tarafından İ skenderiye'den Roma'ya ithal edildiğini ileri sürmüş tür.

[11] Gerçek ne olursa olsun, ş eytan çıkarma, Roma'da yaklaş ık 250 yılında vaftiz ayininin bir parçası olarak kabul edildi. [12]

Roma'da uygulanan ş eytan çıkarma ayini, esas olarak Roma kilisesiyle ilgili kanunlar ve ayin düzenlemeleri koleksiyonu olan Traditio apostolica'da bulunan ayindi; en eski Latince metni 375 ile 400 yılları arasına tarihlenmektedir. Baş langıçta Romalı Hippolytus'a (170-235) atfedilmesi artık ş üpheli olsa da, Traditio dördüncü yüzyıldan önceki öğeler içermektedir.

[13] Traditio apostolica'da vaftiz öncesi ş eytan çıkarma iş leminin ilk aş aması, rahip, diyakoz veya papaz olabilecek ş eytan çıkaran kiş iler tarafından sabahın erken saatlerinde yapılan günlük ş eytan çıkarma iş lemlerinden oluş uyordu.

[8] Kelly (1985), s. 10.

[9] Aynı eser, s. 45–56.

[10] Bastiaensen, A. AR, 'Cin Çıkarma: Ş eytanla Ağızdan Ağıza Mücadele' Vos ve Otten (2011), s. 129–44, s. 136.

[11] Leeper, E. A., 'İ skenderiye'den Roma'ya: Vaftiz Öncesi Ayin Olarak Cin Çıkarma Ayininin Valentinianus Bağlantısı', Vigiliae Christianae 44 (1990), s. 6–24.
Kelly (2006), s. 209–14 daha sonra Valentinian hipotezini benimsedi.

[12] Nicolotti (2011), s. 19.

[13] Bradshaw, P. F., Johnson, M. E. ve Phillips, L. E., The Apostolic Tradition: A Commentary (Minneapolis, MN: Fortress Press, 2002), s. 14; Nicolotti (2011), s. 586–7.

rahip kovucular veya rahip olmayan kovucular. El koyma yoluyla verilen bir emir olarak kovuculuk görevinin ilk kez 14. yüzyılda bir parçada geçtiği görülmektedir . Papa Cyprian'ın mektubu. Eusebius'un KiliseCornelius'un iyi bilinen bir mektubu Kartacalı Tarihi'nde alıntılanan, üçüncü yüzyılın ortalarında Roma kilisesinin elli iki kovucu, okuyucu ve

Rahipler, diyakozlar, yardımcı diyakozlar ve yardımcı yardımcıların yanı sıra kapıcılar da vardı.[15] Dördüncü yüzyılda, Pseudo-Ambrose, 'cin kovucu'nun din adamlarının daha küçük bir emri olduğunu, 'bir rahip ve diyakozların hem cin kovucu hem de okuyucu görevini yerine getirdiğini' açıkça belirtmiş tir. 16 Dahası, dördüncü yüzyılın sonlarında yaş amış Galyalı hacı Egeria, Kudüs kilisesinin ayinini anlatırken, katekümenlerin her gün, sabahın erken saatlerinde, Lent sırasında 'din adamları' tarafından cin kovucu olarak çıkarıldığını belirtmiş tir. 17

Traditio apostolica'da anlatılan ş eytan çıkarma iş leminin ikinci aş aması exsuffl ation'dı. Vaftiz günlerinde, katekümenler, kötü etkileri 'üfleyen' piskopos tarafından kovulurdu. Üçüncüsü, bir pres-byter, daha önce piskopos tarafından kovulmuş yağla (Katekümen Yağı) vaftiz edilecek olanları meshederdi, 'Her ruh sizden ayrılsın' sözleriyle, dolaylı bir kovma iş lemine eş değerdi. 18

Nicolotti'ye göre, vaftiz edilenler için mutlak çıplaklık ş artı, ayrıca sadece kovulmuş ekmeği yemeleri gerektiği, onların 19 Traditio apostolica, kovmada meshetmenin ve haç etki metniydi. 20 iş aretinin önemini ortaya koyan ilk olası ş eytani

Katekümenlerin vaftiz öncesi kovmalarının anlaş ılmasının bir yolu, tuz, su ve yağ kovma ile benzetme yoluyla olabilir. Bu malzemeler,

[14] Cyprian, Epistula 16 (PL 4.269A). Cyprian ve ş eytan çıkarma hakkında Nicolotti'ye (2011) bakınız, s. 62–3.

[15] Eusebius, Kilise Tarihi 6.43 (PG 20.244).

[16] Ambrosiaster, Eski ve Yeni Ahit Soruları 101.4 (PL 35.2302): rahip için ve diyakoz bir ş eytan kovucu ve okuyucu olarak hareket eder.

[17] Egeria, Itinerarium Egeriae 46.1 (ed. O. Prinz) (Carl Winter: Heidelberg, 1960), s. 53-4: Buradaki gelenek öyledir ki, oruçtuttukları kırk gün boyunca vaftize yaklaş anlar, ilk olarak sabahın erken saatlerinde din adamları tarafından kovulurlar.

18 Apostolik Gelenekte yağların rolü hakkında bkz. Segelberg, E., 'The Benediction of Oil in the Apostolic Tradition of Hippolytus', Oriens Christianas 48 (1964), s. 268–81; Nicollotti (2011), s. 609–14, 681.

19 Nicolotti (2011), s. 681.

[20] Augustinus, Tractatus'ta Iohannis'te haçiş aretinin koruyucu kullanımını savundu İ ncil 50.2 (CCL 36.433–4); 118.5 (CCL 36.657).

kötü ruhların yaş adığı ancak onları Tanrı'nın yaratıkları olarak bozulmamış durumlarına geri döndürmek için. Vaftiz öncesi ş eytan çıkarma iş leminin orijinal amacı da benzer ş ekilde olumluydu ve Lent sırasında katekümenlere tekrarlanan sabahın erken saatlerinde yapılan ş eytan çıkarma iş lemleri de bir bağlılık testi iş levi görüyordu. Ancak, dördüncü yüzyıldaki belirli bir doktrinel anlaş mazlık, vaftiz öncesi ş eytan çıkarmaların anlamı ve öneminin yeniden değerlendirilmesini beraberinde getirdi. Mileve'li Optatus (fl. 375 civarı), vaftiz edilmemiş her insanın [21] Bu tür iddialar, daha önceki bir varlığın kötü bir ruh tarafından ele ş eytan çıkarmanın geliş iminin Özgün Günah geçirildiğini yanılttı. nesil bilginleri, vaftiz öncesi doktrininin ortaya çıkmasının bir sonucu olduğunu varsaymaya yöneltti. Bu, ş eytan çıkarmaların Augustinus'un Pelagius'un takipçileriyle olan anlaş mazlığından önemli ölçüde önce geldiği gerçeğini göz ardı etti. [22] Ancak Pelagianizm'in muhalifleri, ş eytan çıkarma ayinlerinin varlığını, tüm insanların ş eytanın hakimiyeti altında olduğunun kanıtı olarak kullanıyorlardı ve bu, Roma kilisesinin ortodoksluğuydu.

Augustine'in Özgün Günah'a yaptığı vurgu, vaftiz öncesi ş eytan çıkarma iş leminin amacını yeniden tanımladı. Daha önceki ayinlerde, katekümen kötü ruhların saldırısına karş ı savunmasız kabul edilirken, belki de Hristiyan yolunu seçtiği için, dördüncü yüzyılın ortalarında birçok Roma ve Kuzey Afrikalı Hristiyan, vaftizden önce katekümenin bedeninden kötü bir ruhun atıldığına inanıyordu. Kelly'ye göre, Augustine'in kendi inancı daha ayrıntılıydı ve o kadar da gerçekçi değildi.

Vaftiz edilmemiş kiş ilerden iblislerin çıkarılmasını 'dramatik bir olay' olarak görüyordu 'Ruhların ş eytani baskıcıdan kurtuluş unun metaforu'. [23] Augustinus için vaftiz öncesi ş eytan çıkarma ayinleri, 'adayların kötü esir alıcılarından, bizim için güçsüzlüğü üstlenen ve güçlü olanı bağlayarak kaplarını elinden alan iyi kurtarıcıya geçmelerini gösteren gizli ş eylerin kutsal ve açık iş aretleriydi'.24 Vaftizin Ş eytan'a karş ı bir savaş olduğuna vurgu yapması, ş eytan çıkarmanın Ş eytan'dan resmen feragat etmeye bir hazırlık haline gelmesi sonucunu doğurdu; bu durumda '

[21] Mileva Optatus, Libri VII 4.6 (CSEL 26.110).

22 Nicolotti (2011), s. 86; Kelly (1985), s. 112–15.

[23] Kelly (1985), s. 113.

[24] Augustine, De Gratia Christi et de Peccato Originali 2.40 (PL 44.408): Gizli ş eylerin tüm bu kutsal ve açık iş aretleriyle, onların en kötü esir alan kiş iden en iyi kurtarıcıya doğru ilerledikleri gösterilmiş tir; Bizim için zayıflığı kabul eden, güçlü adamı gemilerini kurtarması için bağlayan.

Aday, kendisinde gerekli olan tövbeyi ve ahlaki cesareti bulmalıdır.
'Ş eytan'dan resmen feragat etmenin anlamlı ve kalıcı olmasını sağlamak'. [25]

Batı'da, dördüncü yüzyılda Augustinus ve Büyük Leo'nun yazıları ile beş inci yüzyılın sonunda Diyakoz Yuhanna'nın yazıları arasında, vaftiz öncesi ş eytan çıkarmayla ilgili çok az referans bulunmaktadır. [26] Ancak vaftiz ayininin giderek daha ayrıntılı hale geldiği güvenle varsayılabilir. Diyakoz John, beş inci yüzyılın sonlarında Kuzey Afrika'daki vaftizi on bir aş amadan oluş tuğu ş eklinde tanımladı:

1. Kateş izm 2.
Arınma 3. Tuzun
kabulü 4. Ş eytanın
tuzaklarından ve gösteriş lerinden vazgeçme 5. Havarilerin İ nanç
Bildirgesi'nin kabulü 6. İ nceleme 7. İ lk meshetme
(kulaklara ve
burun deliklerine)
8. İ kinci meshetme (göğüs üzerine)
9. Soyunma 10.
Vaftiz 11.
Giyinme ve son meshetme

John'un bu ayinleri yorumlaması açıkça ş eytan çıkarma değildi. Örneğin, üflemeyi ş eytanın gerçek anlamda kovulmasından ziyade ona bir hakaret olarak yorumladı. Aynı ş ekilde, tuz alımına ruhun ruhsal korunmasının bir sembolü olarak alegorik bir anlam verildi.
Ne inceleme (Leo tarafından bir dizi ş eytan çıkarma olarak tanımlanmış tır) ne de meshedilmeler ş eytan çıkarma terimleriyle tanımlanmış tır; inceleme adayın inancının bir incelemesiydi, ilk meshedilme (kulaklara ve burun deliklerine) bir pis ruhun girmesini engellemek içindi, onu kovmak için değil ve göğüse uygulanan ikinci meshedilme kalbin saflığını sembolize ediyordu. Vaftizden sonraki son meshedilme, yeni inananın rahiplik statüsünü temsil ediyordu. [27] John için, bu meshedilme veya incelemeden çok, doğrudan bir

[25] Kelly (1985), s. 115.
[26] Leo, Mektup 16.6 (PL 54.702); Siricius, Tarraconense'li Himerius'a Mektup 2.3 (PL 13.1135); Galyalılara Kanonlar 8; Celestine, Mektup 21.13 (PL 50.536).
[27] John the Deacon, Senarius'a Mektup 3, Wilmart, A. (ed.), Authors Spiritual and Dindar Texts of the Latin Middle Ages (Paris: Etudes Augustiniennes, 1971), s. 171–5. John'un açıklaması için bkz. Kelly (1985), s. 116–18.

Ş eytan ile yüzleş me. Kelly, John'un ş eytan çıkarmalardan bahsetmemesinin sebebinin beş inci yüzyılın sonlarında ş eytan çıkarmaların incelemelere dahil edildiğinin anlaş ılması olduğunu öne sürüyor. Dahası, dördüncü yüzyıl İ liryalı yazarı Remesianalı Nicetas, ş eytan çıkarma dilinin Ş eytan'ın kendisinden feragat etmenin içine dahil edildiğini öne sürüyor. 28 Vaftizle yapılan ş eytan çıkarma, hem kötülüğün gönüllü olarak terk edilmesi hem de arındırıcı bir ruhsal ateş anlamına gelmeye baş lamış tı: 'ş eytan çıkarma, tam anlamıyla bir ş eytan kovma ayini değil, ş eytanın insanlar üzerindeki etkisini ve kiş inin ilahi yardımla onun etkisinden arınma ihtiyacını dramatize eden sembolik bir ayindi'. 29

Batı'da vaftiz öncesi ş eytan çıkarma için en erken mevcut ayin , yedinci yüzyıla veya muhtemelen altıncı yüzyılın sonuna tarihlenen Ordo Romanus XI (bundan sonra Ordo XI) olarak bilinir. Ayin, bir pontifex'in katılımını içeriyordu ve bu, Papa'nın kendisinin de yardım ettiği Roma'daki kiliselerde ve vaftizhanelerde gerçekleş tirilen ayin olduğunu düş ündürmektedir. 30
Ordo XI , ortaçağ 31'ine hakim olmaya devam eden sekizinci yüzyıl Romano-Frank Gelasian Sakramentary'sindeki ayinlerin temelini oluş turdu. Ayin, Avrupa'da Büyük Perhiz'in Üçüncü Pazarından sonraki Çarş amba günü baş layan yedi dramatik incelemeden oluş uyordu. Kelly, incelemelerin kasıtlı olarak Kutsal Hafta'nın ayinsel dramasını yansıtmak için tasarlandığını ve Mesih'in Ş eytan'ı yenmesiyle sonuçlandığını savundu.

Ordo XI'deki ilk ş eytan çıkarma ayini, 'düş manı kaçırmak için yararlı bir ayin' olarak kullanılacak tuzla yapılan bir ş eytan çıkarma ayiniydi (salutare sacramentum 32). kilisenin dış ına gönderilir ve Katekümenler daha sonra ad effugandum inimicum) sonra geri çağrılırlardı, burada vaftiz anne babaları ve daha sonra bir yardımcı rahip tarafından haçla iş aretlenirlerdi. Yardımcı rahip, erkek ve kadın katümenler için bir dua okurdu (Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Iacob ...) ve bu dua ş eytana bir azarlama ve ondan geri çekilmesini (geri çekilmesini) talep etmekle sona ererdi; ancak Kelly bunu gerçek anlamda bir ş eytan çıkarma ayini olarak görmedi 33:

[28] Nicetas, Yetkililer için Talimat 1.1.7, Gamber, K. (ed.), Yetkinler için Talimat: Dacia'dan ilk Hıristiyan din dersleri (Regensburg: F. Pustet, 1964), s. 17.
[29] Kelly (1985), s. 120.
30 Ordo XI'in kökenleri ve tarihi için bkz. OR 31 , cilt 2, s. 409–13.
Ordo XI hakkında bkz. Kelly (1985), s. 201–7.
32 Ordo XI 4–5 (OR cilt 2, s. 418–19).
33 Ordo XI 14 (OR cilt 2, s. 421): ... Bu nedenle, ş eytana lanet edin, cümlenizi gözden geçirin ve yaş ayan Tanrı'ya ve gerçeğe ş eref verin, oğlu İ sa Mesih'e ve kutsal ruha ş eref verin. Tanrı'nın bu hizmetkarlarından uzaklaş ın, çünkü Tanrı ve Rabbimiz İ sa Mesih, kutsal lütfuyla onları kendisine verdi.

Bu nedenle, lanetli ş eytan, hükmünü kabul et ve yaş ayan ve gerçek Tanrı'ya saygı göster, Oğlu İ sa Mesih'e saygı göster, Tanrı'nın bu hizmetkarından geri çekil, çünkü Tanrı'nın kendisi ve Rabbimiz İ sa Mesih, bunları [katekümenleri] kutsal lütfuna ve bereketine, vaftiz yazı tipine ve vaftiz armağanına çağırmaya tenezzül ediyor; alınlarına koyduğumuz bu haçiş aretiyle, ki biz bunu veriyoruz ve sen, lanetli ş eytan, asla bozmaya cesaret edemezsin.

Ergo maledicte diabole ('Bu yüzden lanetli ş eytan...') formülü, Deus caeli, Deus terrae ('Cennetin Tanrısı, Yerin Tanrısı...') ile baş layan duanın sonunda tekrarlanıyordu .

34 Daha sonra ikinci bir rahip yardımcısı, erkek katekümenlerin üzerine ellerini koyarak ve onlara haçiş areti koyarak bir ş eytan çıkarma ayini ilan etti; ancak bu, ş eytanın adayların bedenlerinden ayrılmasını açıkça emretmiyordu . 35

Dinle, lanetli Ş eytan, ebedi Tanrı ve Kurtarıcımız, Tanrı'nın Oğlu'nun adıyla yemin ettirilmiş , yenilmiş , titreyerek ve inleyerek, kıskançlığınla git. Seninle Tanrı'nın hizmetkarları arasında hiçbir ortak nokta olmasın, ş imdi göksel ş eyleri tefekkür ediyorlar, seni ve dünyanı terk etmek üzereler ve kutsanmış bir ölümsüzlüğü kazanmak üzereler. Bu nedenle, gelecek olan Kutsal Ruh'a ş eref ver...

Üçüncü rahip yardımcısı, erkek adayların üzerine ellerini koyup onları haçla iş aretledikten sonra, ikinci ve daha açık bir ş eytan çıkarma ayini söyledi: 'Seni kovuyorum, kirli ruh, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına, dış arı çıkıp Tanrı'nın bu hizmetkarlarından geri çekilesin. Çünkü lanetli ve lanetli olan, doğuş tan kör olan adamın gözlerini açan ve dördüncü gün Lazarus'u mezardan kaldıran kiş i, sana kendisi emrediyor'.

36 Erkek adaylar için ş eytan çıkarma formülü, İ sa'nın Petrus'u dalgalardan kurtarmasına atıfta bulunuyordu. Kelly'nin belirttiği gibi

bir nimet ve vaftiz armağanı olarak anılmaya değer; Alınlarına verdiğimiz bu kutsal haçiş aretiyle, sen, lanetli ş eytan, asla ihlal etmeye cesaret edemezsin.

34 Ordo XI 16 (OR cilt 2, s. 421).

35 Ordo 11 18 (OR cilt. 2, s. 422): Ebedi Tanrı'nın ve kurtarıcımız Tanrı'nın oğlunun adına yemin eden lanetli Ş eytan'ı duyun, yenilmiş kıskançlığınızla titreyerek ve inleyerek ayrılın, hiçbir ş eyiniz kalmasın Zaten cenneti düş ünen Tanrı'nın hizmetkarları, sizin ve sizin neslinizin feragat edenleri gibi, mutlu bir ölümsüzlük içinde yaş ayacaksınız. Bu nedenle Kutsal Ruh'un geliş ini onurlandırın...

36 Ordo XI 21-2 (OR cilt. 2, s. 423): Seni, kirli ruhu kovuyorum ki, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına çıkıp Tanrı'nın bu hizmetkarlarından çekilebilesin. Gerçekten de, kör adamın gözlerini açan ve dört yaş ındaki Lazarus'u mezardan kaldıran lanetli adam sana emrediyor. O halde ş eytana lanet oku...

gözlemlendiği üzere, Mesih'in hayatından hatırlanan olayların hiçbiri başlı başına birer şeytan çıkarma değildi ve o, bunların başlangıçta vaftizin kurtarıcı lütfunun birer prototipi olarak düşünülmüş gibi göründüğünü ve hatırlatıcı olmaktan çok, İsa'nın kötü ruhları kontrol etme [37] Ayrıca, çarpma yeteneğinin' beşinci yüzyılda üçten yedinci yüzyılda yediye çıkarılması 'şeytani bir motivasyon' değildi, daha ziyade incelemelerin sembolizminin Kutsal Ruh'un yedi armağanıyla uyuşması arzusundan kaynaklanıyordu. [38]

Ordo XI'in yedinci ve son denetimi , Kutsal Cumartesi sabahı, tuhaf bir şekilde katekümenlerin bir din eğitimi olarak tanımlandı, ancak açıkça bir şeytan çıkarma niteliğine sahipti 39:

> Şeytan, cezaların seni tehdit ettiği, işkencelerin seni tehdit ettiği, yargı gününün seni tehdit ettiği, ceza gününün, yanan bir fırın gibi gelecek olan, senin ve tüm meleklerinin sonsuz yıkıma uğrayacağı günün seni tehdit ettiği de senden kaçmıyor. Bu nedenle, lanetli kişi, yaşayan ve gerçek Tanrı'ya onur ver, Oğlu İsa Mesih'e ve Kutsal Ruh'a onur ver, onun adıyla ve gücüyle sana dışarı çıkıp Tanrı'nın bu hizmetkarından ayrılmanı emrediyorum, bugün Tanrımız İsa Mesih, armağanıyla onu kutsal lütfuna ve vaftizin kutsamasına ve çeşmesine çağırmaya tenezzül etti, böylece tüm günahların bağışlanması için yenilenme suyuyla tapınağı olsun.

'Cin çıkarma' formülü (daha doğrusu retorik bir kesme işareti) Ergo maledicte diabole, Ordo XI'deki vaftiz ayini sırasında dört kez geçti ve genellikle diğer dualara dahil edildi. Formülün sık tekrarlanması, Audi maledicte Satanas'a ('Dinle, lanetli Şeytan') uyarlanması ve diğer dualara kolayca dahil edilmesi, bunun şeytan çıkarma ayininin en eski kısmı olduğunu düşündürmektedir.

[37] Kelly (1985), s. 209.

38 Aynı eser, s. 210.

39 Ordo XI 83-4: Seni tehdit eden azapları, seni tehdit eden azapları, kıyamet gününü, idam gününü, yanan bir fırın gibi gelecek, içinde ebedi olan günü saklama ey Şeytan, senden saklama. yıkım sana ve tüm meleklerine gelecek. Bu nedenle, lanetli, yaşayan ve gerçek Tanrı'yı onurlandırın, oğlu İsa Mesih'i ve Kutsal Ruh'u onurlandırın; onun adına ve gücüyle, kirli bir ruh olan her kimsen, çıkıp Tanrı'nın bu hizmetkarından ayrılmanı emrediyorum. Rabbimiz İsa Mesih'in bugün kutsal lütfuna, kutsamasına ve vaftiz armağanına çağırmaya tenezzül ettiği Tanrı ve tapınağı, Rabbimiz İsa Mesih'in adıyla tüm günahların bağışlanması için yenilenme suyuyla yapılsın. yargılamak üzereyim yaşayanları, ölüleri ve ateşle yaşlananları.

Ancak, Ergo maledicte'e eş lik eden zorunlu emir , geri çekilmek ('geri çekilmek'), Ergo maledicte'in gerçek bir ş eytan çıkarma olup olmadığı konusunda ş üphe uyandırır. Kelly, geri çekilmeyi 'ayrılmak' olarak tercüme etse de, 'geri çekilmek' olarak tercüme edilmesi daha iyidir ve bu, ş eytanın vaftiz adaylarının içinde olduğu fikrinden ziyade, katekümenin yakınında gizlenen bir ayartıcı olarak ş eytanın bir görüntüsünü iletir.

Ordo XI ritüeli bebekler için tasarlanmış olsa da, açıkça yetiş kinlerin vaftizi için bir formülden türetilmiş tir. Ancak, Hıristiyanlık pagan kuzey Avrupa'ya doğru ilerledikçe, yetiş kinlerin vaftizi bir kez daha acil bir gereklilik haline geldi. Gelasian Sakramentary (SG 2387–90), katekümenin 'putlardan korkması ve imgeleri hor görmesi' (horresce idola[m], respue 40 Oduin'e ve Septimania'daki rahiplere yazılan bir mektupta, simulacra) talimatının verildiği Ad catechumenum ex pagano faciendum ('bir pagandan bir katekümen yapmak için') ayini içeriyordu . İngiliz rahip ve Karolenj bilgini Alcuin (yaklaş ık 735-804) sekizinci yüzyılın son on yılında bir pagan için uygun olan vaftiz ayinlerini tanımladı . 41 Augustinus'un vaftiz öncesi ş eytan çıkarma iş lemini ş eytanın gerçek ş eytanı kaçırdığı anlamda kovulması olarak yorumlama konusundaki isteksizliğinin aksine, Alcuin, üflemenin ve yeminin ş eytana ayrılıp Mesih'e yol vermesini emrettiğini iddia etmekten çekinmedi. Dahası, meshedilmiş lik, ş eytanın katekümenin bedenine girmesini engelledi. Hristiyanlığın kıyısından gelen bir rahip olarak Alcuin, vaftiz öncesi ş eytan çıkarma iş leminin daha önceki gerçek anlamdaki anlayış ını, Kuzey Avrupa'yı evanjelize etme zorluğuna bir yanıt olarak yeniden vurgulamış olabilir. Ancak Chave-Mahir'in, ikinci milenyumun baş langıcına kadar, putperestlerin ş eytan tarafından ele geçirilmiş sayıldığı ve bunun sonucunda 'cinlilerin kovulma ayininin' vaftiz köklerinden ancak 1000 yılından sonra ayrıldığı görüş ünü destekleyen çok az kanıt bulunmaktadır.42

Gelasian Sakramentary'de, Ordo XI'de olduğu gibi, biraz farklı bir form 43 ve erkekler ve kadınlar için benimsendi, Paskalya nöbeti kullanılan kelimelerin kovulmaları sırasındaki yazı tipi ş eytanlarla ilgili korkuların canlı bir izlenimini verir. Rahip, kötü bir ruhun 'etrafta uçup pusu kurmaması, saklanarak hiçbir ş eyi çalmaması' için dua etti,

40 SG 2388.

41 Alcuin, Epistula 134, 137, Dümmler, E. (ed.), Epistulae Karolini Aevi 2, Monumenta Alman Tarihi 4 (Berlin, 1895), s. 202–3, 210–16.

42 Chave-Mahir (2011), s. 17.

43 SG 2238, 2240.

ve enfeksiyonla hiçbir ş eyi bozmaz'. 44 Katekümen, göğsüne ve sırtına yağ sürülürdü ve ş eytan çıkaran kiş i, İ sa'nın sağır ve dilsiz adamın kulaklarını ve ağzını açtığında söylediği Aramice efphatha kelimesinin bozulması olan Effeta olarak bilinen bir törenle adayın burnuna ve kulaklarına tükürük dokundururdu (Markos 7:32–5). 45 Bu törenin, beş inci yüzyılda Diyakoz Yuhanna tarafından anlatılan ilk meshetmenin devamı olduğu anlaş ılıyor ve kutsanmış yağla meshetmenin yerini, İ ncil'deki bir ş ifa töreninden türetilen bir törenin alması, Effeta'nın öncelikli olarak ş eytan çıkarma amacı olmadığını düş ündürüyor.

Kelly, Roma ayinindeki vaftiz öncesi egzorsizmlerin yalnızca gerçek anlamda egzorsizm olmadığını, aynı zamanda 'vaftiz törenleri sırasında [adayı] burada ve ş imdi koruma' anlamında da koruyucu olduğunu ileri sürdü. Bu, özellikle egzorsizmli Katekümen Yağı ile meshetme için geçerliydi. Ancak Roma ayini, egzorsizmlerin vaftiz adayına kötü etkiden 'uzun vadeli' bir koruma sağladığını hiçbir zaman açıkça belirtmedi (Bizans ayininden farklı olarak), ancak Alcuin gibi yorumcular bunu çıkardı. 46 Ancak, Roma ayininin batının baş lıca ayini olarak nihai baş arısı, egzorsizm formüllerinin su, tuz ve yağa hitap etmesi gibi egzorsizmlerinin kendine özgü özelliklerinin sürdürülmesini ve geniş letilmesini sağladı.

Cİ N ÇIKARMA, YAZI VE KUTSAMALAR

İ kinci yüzyılda, Kartacalı Cyprianus, Numidya'dan gelen bir grup Ortodoks piskoposa cevaben yazdığı mektupta, sapkınların vaftiz sonrası yağlama iş lemini gerçekleş tiremediklerini, çünkü 'yağ yaratığını kutsayamadıklarını' (sanctifi care ... non potuit olei creaturam) ileri sürmüş tür . ' Yağ yaratığı' teriminin üçüncü yüzyıl Hristiyanlarının, kutsal ayinlerde kullanılan herhangi bir nesnenin, kullanılmasının, orijinal, günahtan önceki anlamda Tanrı'nın yaratığı olabilmesi için kötü ruhların potansiyel etkisinden kurtarılması gerektiğine inandıklarının bir göstergesi olduğunu ileri sürmüş tür.

48 Dördüncü yüzyılda Ambrose, vaftiz için kullanılan su hakkında da benzer inançlara sahipti

44 SG 2317c: ... pusuya düş meyecek, saklanarak hırsızlık yapmayacak, kalbe saldırmayacak rumpat . Paskalya Ayini'ndeki vaftiz yazı tipinin çıkarılması hakkında Kelly'ye (1985) bakınız, s. 225–6.

45 SG 2999–300. Gelasian Sakramentary'deki Effeta hakkında Kelly'ye (1985) bakın, s. 222.

46 Kelly (1985), s. 230–1.

47 Cyprian, Mektup 70.2 (PL 3.408A).

48 Bastiaensen (2011), s. 136.

ona creatura aquae ('su yaratığı') adını vererek . [49] Teolojik açıdan bakıldığında, fiziksel bir nesneden kötü etkileri uzaklaş tırmak ve onu 'Tanrı'nın elinin bozulmamış ürünü' olarak doğasına geri döndürmek, bundan sonra onun üzerine Tanrı'nın bereketini dilemeyi gereksiz kılıyordu.

Elmar Bartsch, ş eytan çıkarma ayininin yalnızca Roma'ya özgü bir uygulama olduğunu ve bu uygulamanın Gelasian Sakramenteri içindeki öneminin, Bizans etkileri ile Gallikan ayininin ortaya çıktığı Kuzey Avrupa halklarının düalist eğilimlerinin bir bileş imini yansıttığını ileri sürmüş tür.

[50] Kelly, ancak, bu tür fikirlerin kökeninin Bridget Nichols'un erken ortaçağ Roma'da da aynı olasılık söz konusuydu.[51] zihniyetine dikkat çektiğini ileri sürmüş tür: 'nesneler, önce kutsal olmayan kullanımdan çekilmedikçe, kültsel bir kullanıma sahip olamazlar ' , bu veya kutsama ile güçlendirilir ve tamamlanırdı. Ancak, 'geri çekilme' daha sonra kutsama kovma ile kutsama arasındaki çizginin erken dönemde belirsizleş tiği açıktır. Kelly'nin görüş üne göre, vaftiz suyunun çıkarılması, Gelasian Sakramentary'de yerini alan suyun kutsanmasından daha eskiydi. İ rlanda Stowe Missal'inde korunan orijinal formun, Tridentine sonrası formülde suyun kutsanmasıyla beceriksizce birleş tirildiğini ileri sürmüş tür. 53

Richard Kieckhefer, ş eytan çıkarmayı duadan ayırmış tır.
Bir adjuva bir emir biçimini alırken ve bir hastalığa, solucana, ş eytana veya diğer görünmez bir etkene karş ı yöneltilmiş ken, bir ş eytan çıkarma 'açıkça ş eytanlara karş ı yöneltilmiş uzatılmış bir ritüeldir'. 54 Bu ayrım kaçınılmaz olarak akış kandır ve adiuro veya exorcizo kelimelerinin kullanımı adjuvaları ş eytan çıkarmalardan ayırmak için yeterli bir koş ul değildir, çünkü adiuro bazen uzatılmış ş eytan çıkarma ritüellerinde kullanılırken, exorcizo bazen en sıradan bağlamlarda kullanılırdı. Kieckhefer'in adjuva ile gerçek anlamda ş eytan çıkarma arasındaki ayrımı

[49] Ambrose, De Sacramentis 5 (PL 16.422C–423A): çünkü rahip ilk içeri girdiğinde sudaki yaratığa göre ş eytan çıkarma iş lemi gerçekleş tirir, ardından bir dua ve dua sunar; öyle ki, kutsallığın kaynağı çağrılsın ve sonsuz Üçlü Birlik mevcut olsun; ama önce Mesih indi, ardından Ruh geldi.

50 Bartsch (1967), s. 139–47.

[51] Kelly (1985), s. 212.

[52] Nichols, B., Nichols, B. ve MacGregor, A. (editörler), Bizi Kötülükten Kurtar: Latin Batı'nın Ortaçağ Nimetleri ve Cin Çıkarma Ayinleri (Durham: Ushaw College Kütüphanesi, 2003) adlı eserin 'Giriş ' bölümü , s. 6.

[53] Kelly (1985), s. 226–7.

[54] Kieckhefer, R., Orta Çağ'da Büyü (Cambridge: Cambridge University Press, 1990), s. 69.

çağdaş Katolik teolojisinde küçük ve büyük şeytan çıkarma arasındaki ayrımla karşılaştırılabilir; ancak önemli bir farkla ki, geçantik çağda ve Orta Çağ'da, dualar genellikle modern batıda çok az kişinin kötü ruhların işi olarak kabul edeceği şifa ve hastalık bağlamlarında kullanılırdı.

VAFİZ ÖTESİ CİN ÇIKARMA

Augustinus, Latin Batı'da demoniac'ların kovulmasıyla ilgili klasik tanımı De beata vita'da ('Kutsanmış Hayat Üzerine') üretmiştir: 'dışsal kirli bir ruh ruhu istila eder ve duyuları rahatsız eder ve bazı insanlara öfke getirir; onu dışarıda bırakma görevini üstlenenlerin ellerini [55] koydukları veya onu kovdukları, yani onu ilahi [isim]'e yalvararak kovdukları Vaftiz dışında yürütülen bir etkinlik olarak kovmaya ilişkin en erken söylenir. referanslar, özür dileme literatüründe bulunur. Nicolotti'ye göre, erken kilisede vaftiz dışı kovma, doğası gereği misyoner bir amaçtaşıyordu; öyle ki, aslında, Hristiyan yazarlar kovmaların etkililiği için kanıt göstermeye gerek görmediler ve geleneksel, anonim

Şeytan çıkarma masallarını edebi bir topos olarak savunmacı eserlerine dahil ettiler . [56] Bu erken kaynaklarda cin çıkarma ayinlerinin bir ayin olduğuna ya da din adamları tarafından yürütüldüğüne dair hiçbir belirti yoktur.

Traditio apostolica, özel bir vahiy yoluyla şifa verme armağanını almış olan herhangi birine el koymayı (yani rahiplik) yasakladı ve bu da cinlilerle ilgilenen laik kovucuların, vaftiz öncesi [57] kovma işlemlerini gerçekleştiren rahiplerden farklı kabul edildiğini öne sürdü. Bu, Constitutiones apostolorum hükmünü yansıtıyordu

şeytan çıkaranların rahip olarak atanmaması gerektiği, çünkü şeytan çıkarma ayinlerinin çıkaranların rahip olarak atanmaması, onların kişisel başarısı [58] Karizmatik şeytan inançlarına ve dürüstlüklerine bağlıydı. Karizmatik şeytan çıkaranların rahip olarak atanmaması iki amaca hizmet ediyordu; bir yandan, kilise hiyerarşisinin, ortodoks uygulamadan sapmaları halinde onların faaliyetlerinden uzaklaşmasına izin veriyordu, diğer yandan da

[55] Augustine, De Beata Vita 3 (PL 32.968): ... kirli bir ruh ... ruhu dışarıdan istila eder ve duyuları rahatsız eder ve insanlara belli bir öfke getirir; önde olanları dışlayarak, onlara el koydukları ya da kovdukları, yani tanrılar adına yemin ederek onu kovdukları söyleniyor.

56 Nicolotti (2011), s. 634–5.

57 Apostolik Gelenek 15, Hippolytus of Rome (ed. B. Botte), La Tradition Apostolique (Paris: Cerf, 1946), s. 43.

58 Havarilerin Anayasaları 8.25–6, ed. P. A. Lagarde (Londra: Williams ve Norgate, 1862), s. 265

Machine Translated by Google

Kilise, ş eytan çıkaranların faaliyetlerini onlara örtülü bir tanıma hakkı vererek kontrol altında tutuyordu.[59]

Traditio , vaftiz öncesi ş eytan çıkarma ile enerji kovma arasındaki ayrımın farkında olduğunu, bunun için bir can-

Aynı zamanda bir cinli olan didatinin vaftizden önce çıkarılması gerekiyordu.[60]

Zaten cin çıkarma vaftiz ayininin bir parçası olduğundan, bu, vaftiz cin çıkarmanın gerçek cinlerle baş a çıkmak için yeterli görülmediğini ve ayrı bir ayin yapıldığını gösteriyor. Nicolotti, bunun [61] tarafından atanan piskoposun veya din adamlarının sorumluluğu olabileceğini tahmin etti , ancak bunun karizmatik rahipler, yani laik cin çıkarıcılar tarafından üstlenilen bir görev olması da ve mümkün. Kilise tarihinin en erken yüzyıllarından kalma vaftiz dış ı cin çıkarma ayini yoktur Süleyman'ın Ahdi gibi büyülü metinlerin bu [62] için kullanıldığını öne sürmek önemli bir sıçramadır . Bu, Hıristiyan cin çıkarmanın esasen büyülü bir amaçtaş ıdığını varsayar. Bu, cin çıkarmayı tanımlama ve onu büyüden ayırma giriş imlerinde tartış ılan noktadır. Dördüncü ve beş inci daha yüzyıllarda vaftiz dış ı ş eytan çıkarma ayinlerinin 'karizmatik' ve doğaçlama olması olasıdır, ancak vaftiz ayininden öğeler almış olmaları da mümkündür. Peter Brown'ın 'ayin biçimindeki büyük ş eytan çıkarma dualarının' beş inci yüzyıl Galyası bazilikalarındaki cinleri özgürleş tirdiği varsayımı kanıtlarla tamamen haklı çıkarılmamış tır. [63]

...

Bastiaensen, Elçilerin İ ş leri 19:11–16'da ş eytan çıkarma iş leminin ş eytan çıkaran kiş i ile ş eytanın içindeki kiş i arasında bedensel bir mücadele içerebileceği yönündeki önerinin aksine, dördüncü yüzyıldan kalma Hristiyan kaynaklarının farklı bir tablo sunduğunu belirtti: 'Düello daha çok sözlerle yapılan bir mücadeleydi; ş eytan çıkaran kiş i bir emir verdi ve kötü ruh itaat etmek ve kurbanını terk etmek zorunda hissetti. [64] barış Ş eytan çıkarma iş lemi 'sözcük sözcük bir dövüş tü'. Bu değerlendirme içindedir'. Dyan Elliott'un, ş eytan çıkarma iş lemi hakkında genel bir fikir birliği olduğu görüş ünün aksi Hristiyanlığın ilk üçyüzyılında iblislerin bedensel doğasına inanmak, iblislerin[65] bedenselliğine inanmak, ipso facto, ş eytan çıkarmaların ş iddet içeren olaylar olacağı anlamına gelmez. Ancak, Bastiaensen'in analizi

59 Nicolotti (2011), s. 593.

60 Apostolik Gelenek 16 (s. 44).

61 Nicolotti (2011), s. 594.

62 Frankfurter (2010), örneğin 41.

63 Brown (1981), s. 112.

64 Bastiaensen (2011), s. 129–44, s. 134.

65 Elliott, D., Düş müş Bedenler: Orta Çağ'da Kirlilik, Cinsellik ve Ş eytancılık (Philadelphia, PA: University of Pennsylvania Press, 1999), s. 128.

'On ikinci yüzyılda ş eytanları bedensiz olarak sunma eğilimi'nin çok daha önce, hatta dördüncü yüzyıldan önce ortaya çıkmış olabileceğini öne sürüyor.[66] İ ncil'deki ele geçirilme tasvirlerinin fizikselliği, tarihçiyi erken Hıristiyanların gerçekte neye inandıkları konusunda yanıltmasına izin verilmemelidir. Graham Twelftree'nin belirttiği gibi, erken Hıristiyanlar, ş eytan çıkarmalarını doğrudan Mesih'in ş eytan çıkarmalarına göre modellemediler. [67]

Pseudo-Ambrose, dördüncü yüzyılın sonlarında yazdığı Epistula ad Ephesos'ta ('Efeslilere Mektup'), Cyprianus ve Lactantius'un ş eytanlara karş ı kullanılan ş eytan çıkarma ş iddetine iliş kin kelime dağarcığını ele alarak, 'kilisedeki ş eytan çıkarıcıların, 68'de Poitiers'li Hillary (yaklaş ık 300-68) huzursuzları kaderini tasvir etmek için benzer ş ekilde ş iddet dizginleyip kırbaçlarken', sadıkların elindeki ş eytanların içeren tasvirler kullandıklarını öne sürmüş tür. [69] Augustinus, katekümenin deneyimini tasvir etmek için 'ş eytan çıkarma ateş i' metaforunu kullanmış ve kirli ruhların sıklıkla ş eytan çıkarıcıların sözleri ve eylemlerinin kendilerine [70] 'Emirler'e (imperia) ilk atıf, yanmanın acısını vererek yapılmış tır. Papa Büyük Leo'nun bir vaazında, ş eytan çıkaranların bir ş eytanı uzaklaş tırmak için yaptıkları çağrı, dua ve oruçla bağlamında geçer. desteklenmediği takdirde tek baş ına emirlerin etkisizliğine dair bir uyarı

[71] Ancak, Sevilla'lı Isidore (yaklaş ık 560-636) kutsal emirler üzerine incelemesinde, ş eytanı kovmayı ş eytana karş ı bir 'azarlama konuş ması' olarak tanımladı ve ne ş eytanların kovulmasından ne de onların çektiği iş kencelerden söz etti. [72] Bu, alternatif bir imada bulunur

[66] Otten, W., 'Geri Dönüş ü Gölgelemek veya Önceden Haber Vermek: Ş eytanların Rolü Eriugena'nın Periphyseon'u Vos ve Otten'de (2011), s. 211–30, s. 213.

67 Twelftree (2007), s. 280.

[68] Ambrosiaster, Pavlus'un Efesliler'e Mektubunda 4.12 (PL 17.387D): Ş eytan kovucular ... kilisede huzursuzları kontrol edip dövsünler.

[69] Poitiers'li Hilary, Treatise on Psalms 64.10 (ed. A. Zingerle), CSEL 22 (Viyana: F. Tempsky, 1891), s. 242: İ nananların sözleriyle iş kence görüyorlar, kırbaçlanıyorlar, yakılıyorlar... zapt ediliyorlar, cezalandırılıyorlar, uzaklaş tırılıyorlar ve bizim için görünmezler ve doğanın sözüyle anlaş ılmaz ş ekilde zapt ediliyorlar, cezalandırılıyorlar, sürülüyorlar.

[70] Augustine, Ennarationes en psalmos 65.17 (PL 36.797): Bu nedenle, hem Kutsal Ayinlerde, hem din öğretisinde hem de ş eytan kovmada ilk önce ateş kullanılır. Çünkü kirli ruhlar genellikle nereden ağlıyorlar, eğer bu ateş değilse, yanıyorum? Ancak ş eytan çıkarma ateş inden sonra vaftiz gelir; ateş ten suya, sudan ferahlığa.

71 Leo the Great, Sermo 87[=85].2 (PL 54.439B): Hıristiyan mücadelesinin her mücadelesinde, kısıtlamanın faydası büyük bir değere sahiptir, öyle ki, en ş iddetli iblis ruhlarından bazıları, Hiçbir ş eytan kovucunun cesedi tarafından kuş atılmamış , imparatorluklardan yalnızca oruç tutarak ve duanın erdemle yönlendirilip yönlendirilmediğiyle kaçıyorlar.

72 Isidore of Seville (ed. M. Lawson), Sancti Isidore Episcopi Hispalensis De Ecclesiastical Offices CCSL 113 (Turnhout: Brepols, 1989), s. 96: Ancak ş eytan çıkarma bir azarlama sözüdür

Doğu.

Vaftiz ayinine dayanan, ş eytanın lanetlendiği ve azarlandığı, ancak kötü ruhu 'kovma' konusunda net bir fikrin bulunmadığı ş eytan çıkarma yorumu.

Dördüncü yüzyılda, 'energumen' teriminin kullanımı, henüz vaftiz olmamış ve bu nedenle ş eytanın hakimiyeti altında olan inanmayanlardan ele geçirilmiş leri ayırt ediyordu. Genellikle Marsilyalı Gennadius'a atfedilen Statuta ecclesiae antiqua olarak bilinen erken kilise kararnamelerinin beş inci yüzyılın sonlarında derlenmesi, 'ş eytan kovucuların her gün ellerini energumenlere koymaları', 'energumenlerin Tanrı'nın evlerinin zeminlerini süpürmeleri' ve 'her gün yenilen [yani kovulan] energumenlerin Tanrı'nın evinde gayretle çalış masıyla, uygun bir zamanda ş eytan kovucular tarafından onlara hizmet edilmesi' emrini veriyordu. [73] Bu kanunlar, beş inci ve altıncı yüzyıl ş eytan çıkarma iş leminin, cinlilerin kilisede yaş amasını ve kilise içinde görevler yaparak kendilerini yararlı kılmalarını gerektirebilecek uzun ve yorucu bir süreç olduğunu göstermektedir; bu da, cinlerin etkinliğinin sürekli olmaktan ziyade aralıklı olduğu bir ele geçirilme anlayış ını varsayıyor gibi görünmektedir. Brown, kanunların, bazılarının ele geçirilmek için azizlerin bazilikalarına kasıtlı olarak geldiklerine dair kanıt olduğunu ileri sürmüş tür; ancak bu yorum, kanıtlar tarafından desteklenmemektedir. [74]

Batıda bir iblisin, iblisin iblisin bedenini terk ediş ini tasvir eden en eski tasviri, beş inci yüzyılın sonunda üretilen ve ş u anda Ravenna'da bulunan Murano İ ncili'nin fildiş i kapağında bulunur. [75] Bu, çoğu erken dönem tasviri gibi, Gerasalı iblisin bir resmidir. İ blisin ayak bilekleri birbirine bağlanmış ve her iki bileği de boynuna zincirlenmiş tir; iblis baş ından ayrılırken gösterilmiş tir. Orta Çağ'da sıklıkla rastlanan iblisin iblisin ağzından çıkması motifi, ilk olarak altıncı yüzyılın sonlarında yazılmış bir Süryani İ ncili'nde ortaya çıkmış ve Bizans'ın Otton İ ncili üzerindeki etkisiyle batıya yayılmış tır.

73 Antik Kilise Tüzüğü (Galya Konsilleri) 62-4, ed. C. Munier ve C. De Clerq (Turnhout: Brepols, 1963), s. 176: Ş eytan kovucular her gün ellerine sürüyorlar... Tanrı'nın evlerinin enerjileri yok edildi... Tanrı'nın evinde bulunan enerjiler, ş eytan kovucular tarafından her gün uygun zamanda kurtarılacak.

74 Brown (1981), s. 111.

75 Chave-Mahir (2011), s. 30; Mandouze, A., Histoire des Saints et de la Sainteté chrétienne 2 (Paris: Hachette, 1986), s. 20'de yeniden üretilmiş tir. Ayrıca bkz. Lunn-Rockliffe, S., 'Visualizing the Demonic: The Gadarene Exorcism in Early Christian Art and Literature', Raiswell, R. ve Dendle, P. (editörler), The Devil in Society in Pre-Modern Europe (Toronto: Centre for Reformation and Renaissance Studies, 2012), s. 439–58.

etkilemesi ölçüsünde, [76] Sanattaki tasvirlerin dokuzuncu yüzyılda sanatı izleyicilerin ve özellikle okuma yazma bilmeyen izleyicilerin şeytan çıkarmayı kavramsallaştırma biçimleri, ortaçağdaki ele geçirilme tasvirlerinin temellerinin beşinci yüzyıl kadar erken bir tarihte atıldığı anlamına gelir. Görünmez şeytan çıkarma sürecinin görsel tasvirleri, kaçınılmaz olarak bunun fiziksel bedenin sınırlarında yaşayan kötü bir ruhun gerçek anlamda kovulmasını içerdiği inancını güçlendirdi ve Raiswell'in gözlemlediği gibi, 'şeytana fiziksel bir form kazandırmak onu sınırlamanın ve kontrol etmenin bir yoluydu'. [77]

Ayinsel CİN ÇIKARMA AYININ KÖKENLERİ

Vaftiz dışı şeytan çıkarma ayinine ilişkin yazılı bir ayine dair en eski referans, Gregoryen Sakramenter'inde görülür. Burada, bir şeytan çıkarıcının rahiplik töreni sırasında, şeytan çıkarıcının eline şu sözlerin yazılı olduğu bir libellus ('küçük kitap') verilir: 'Bunu al ve hafızana kazı ve ister vaftiz edilmiş ister katekümen olsun, bir energumen üzerine ellerini koyma yetkisine sahip ol'. [78]
Bu kelime biçimi, vaftiz öncesi ayinlere ek olarak, libellus'un vaftiz edilenleri kovma ayini de içerdiği anlamına gelir. Gregorian Sakramentary'nin formülü, dördüncü Kartaca Konseyi'nin (398) yedinci kanonundan ve üfürükçülerin atanmasının bir libellusa atıfta bulunulmadan bahsedildiği Statuta ecclesiae antiqua'dan türetilmiştir. [79] Papa Innocent I'in (ö. 417) Gubbio Piskoposu'na yazdığı bir mektup, herhangi bir rahip veya diyakozun üfürükçü olarak atanabileceğine dair kanıt olarak yorumlanabilir ve Karşı Reformasyon'da çok önemli hale gelen üfürükçülükler üzerinde piskoposluk yargı yetkisi için emsal teşkil eder. Ancak alternatif olarak, bir rahip veya piskoposun bir kişiyi yalnızca piskoposun yetkisiyle ele geçirilmiş olarak tanımlayabileceği anlamına gelebilir [80]:

76 Chave-Mahir (2011), s. 30–1.
77 Raiswell (2012), s. 59.
78 'Ordinatio exorcistae', Deshusses, J. (ed.), Le Sacramentaire Gregorien: ses basices formes d'après les plus anciens manuscrits 3rd edn (Fribourg: Editions Universitaires, 1992), s. 601: Hafızayı alın ve onaylayın ve ister vaftiz edilmiş ister din adamı olsun, enerjik olanı ele geçirme gücüne sahip olun . Ayrıca bkz. Van Slyke, D. G., 'Büyük Şeytan Çıkarma Ayinin Ataları ve Teolojisi', Antiphon 10 (2006), s. 70–116, s. 74.
79 Galya Konsilleri , s. 95–8. Kitapçıkta bkz . Chave-Mahir (2011), s. 67–70, 313–18.
80 PL 20.557–8: Vaftiz edilen ve daha sonra araya giren bazı kötü alışkanlıklar veya günah nedeniyle şeytan tarafından ele geçirilen kişilerle ilgili olarak, eğer onlar bir rahip veya papaz tarafından atanabiliyorsa veya atanması gerekiyorsa, endişeniz sevginizdir. Piskopos emretmediği sürece buna izin verilmez.

Vaftiz edilmiş kiş iler, bir ahlaksızlık veya araya giren bir günah nedeniyle sonradan bir iblis tarafından ele geçirilmiş lerse, bir rahip veya diyakoz tarafından atanabilirlerse veya atanmaları gerekiyorsa, onlara karş ı sevgi dolu bir ilgi duymalısınız. Piskopos emretmedikçe bu ş eye izin verilmez.

Brown ve Chave-Mahir, en erken biçimi Güney Fransa'daki Gellone Manastırı'nda (Saint Guillaume-le-Desert) derlenen Gelasian Sakramentary'nin sekizinci yüzyıl sonu metninde bulunan bir cin çıkarma ayininin, esasen vaftiz öncesi cin çıkarma ayinlerinin daha önceki bir uyarlaması olduğunu varsaydılar. Dolayısıyla, cin çıkarma ayini, ayinsel olarak, vaftiz öncesi cin çıkarma ayinlerinin devamıydı ve halihazırda yerleş ik bir ayinin yeni koş ullara uyarlanmasıydı. Ancak, Gellone Sakramentary'deki cin çıkarma ayininin Ordo XI ile karş ılaş tırılması , nispeten az dilsel benzerlik ortaya koymaktadır. Robert Van Slyke, cin çıkarma ayininin ayinsel tarihi üzerine yaptığı bir çalış ma sırasında Gellone Sakramentary'nin cin çıkarma ayinini ayrıntılı bir ş ekilde analiz etmiş tir. [81] Ancak Van Slyke'ın çalış masının amacı, mevcut en eski ş eytan çıkarma ayininin özel özelliklerini açıklamak yerine, Gellone Sakramenteri'ni yirminci yüzyıl ayinleriyle karş ılaş tırmaktı.

Gellone Sakramenterindeki ayin, rahibin ellerini energumen üzerine koyması ve Omnipotens sempiterne deus a cuis faciae celi distillant ('Her ş eye gücü yeten ve ebedi Tanrı, önünde gökler kaçar') duasını okumasıyla baş lardı. [83] Duanın alternatif bir biçimi, bebek energumen için sağlandı; bu, 'ebeveynlerin günahları'na (paren-tum delecta) atıfta bulunuyordu ve bir bebeğin vaftizden önce atalarının günahı nedeniyle ele geçirilebileceğini öne sürüyordu. [84] Liturjinin bir sonraki bölümü, 'Bir iblis tarafından rahatsız edilen bir Hristiyan adam için dua' (Oratio super hominem Christianum qui a demonio vexatur) baş lığını taş ıyordu ve energumen için kısa bir dua olan Repelle Domine ('Defet, ey Rab') ile baş ladı ve ardından ilk egzorsizm geldi. Bu , Deus angelorum, deus arcangelorum duas ('Meleklerin Tanrısı, Baş meleklerin Tanrısı...') ş eytan çıkaran kiş i için, 'bu en kötü ruha karş ı bana yardım etmeyi lütfedersin ki, nerede saklanırsa saklansın, adını duyduğunda hemen dış arı çıkıp ruhunu çeksin.

81 Van Slyke (2006), s. 74–7.

82 Kelly (1968), s. 82–3, Franz'ın (1909), 2. cilt, s. 579 görüş ünü takip etti.
İ lk ş eytan çıkarma yönteminin Missale Gallicanum Vetus'ta yer aldığı düş ünülmektedir .

83 SG2400 .

84 SG 2401.

85 Sonra ş eytan kovucu doğrudan ş eytana seslendi ve ona Mesih'in emretme gücünü hatırlattı: 'Rüzgara, denize veya fırtınalara emreden ş eytan, sana kendisi emrediyor. Sana alçak yeryüzüne batırılmanı emreden sana kendisi emrediyor. Sana geri dönmeni emreden sana kendisi emrediyor'. 86 İ lk emir ş öyledir: 'Bu nedenle dinle ve kork, Ş eytan, yenilmiş ve yere kapan, Rabbimiz İ sa Mesih'in adıyla git'. 87 Sonra ş eytan kovucu ş eytana bir dizi unvanla hakaret eder, 'insan ırkının inancının düş manı, ölümün yağmacısı, adaletten kaçınan, kötülüklerin kökü, ahlaksızlıkların tesiri, insanları ayartan, halklara ihanet eden, kıskançlığın kış kırtıcısı, açgözlülüğün kaynağı, anlaş mazlık nedeni, keder uyandıran, iblislerin efendisi'. 88 Ş eytan kovucu ş eytana, 'Güçlerini kaybettiğini bildiğin halde neden dikilip direniyorsun?' (quid stas et resistis, cum scis eum tuas perdere vires?) diye sorar ve onu Mesih'ten korkmaya teş vik eder. İ kinci bir emir verilir ve haçiş areti eş lik eder: 'Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına geri çekil ve Kutsal Ruh'a yer ver.'[89]

Energumen için baş ka bir dua (Tanrı, insan ırkının kurucusu ve savunucusu), Tanrı'ya kendi benzerliğinde yaratılmış bir insanı teslim etmesi için çağrıda bulunur.[90] Sonra, Tanrı'nın ş eytana korku salması için dua ettikten sonra (Domine sancte pater omnipotens eterne deus, osanna in excelsis), ş eytan kovucu üç'büyük yalvarış a' geçti 91:

1. 'Bu yüzden sana yalvarıyorum, kadim yılan '
   antika)
2. 'Size, kendi zayıflığımla değil, Kutsal Ruh'un gücüyle yalvarıyorum' (Adiuro te, non mea infi rmitate sed in virtute spiritus sancti)
3. ' Bu yüzden sana yalvarıyorum , en kötü ejderha '

85 SG 2403: Bu en kötü ruha karş ı bana yardım etmeye layık olasın diye
Nerede saklanırsa saklansın, adınızı duyunca hemen dış arı çıkıp geri çekilsin.

86 Rüzgâra, denize veya fırtınalara emreden ş eytan sana emrediyor. Göklerden yer altına inmenizi emreden size emrediyor. Geri dönmeni emreden sana emrediyor.

87 Öyleyse dinleyin ve korkun, yenilgiye uğramış ve secdeye düş müş Ş eytan, Rabbimiz İ sa Mesih'in adıyla yola çıksın.

88 ... Tanrı'nın düş manı, insan ırkı, ölümle kendinden geçmiş , adaletten uzaklaş mış , kötülüğün kökü, ahlaksızlıkların yakıtı, insanların öğretmeni, ulusların helaki, kıskançlığın kış kırtıcısı, kıskançlığın kaynağı. açgözlülük, anlaş mazlığın nedeni, acıların kış kırtıcısı, ş eytanların efendisi.

89 Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla gidin ve yerini Kutsal Ruh'a bırakın.

90 SG 2404.

91 SG 2405.

Bu yalvarışların her birinin biraz farklı bir vurgusu vardır. İlk yalvarış, yaşayanların ve ölülerin yargıcı, dünyanın yaratıcısı ve şeytanı cehenneme mahkûm eden Tanrı'ya seslenir ve şeytana kilisenin yardımını arayan bir bireyden korkuyla ayrılması gerektiğini hatırlatır. İkinci yalvarış, şeytan çıkaranın şeytana kendi gücüyle değil, Tanrı'nın gücüyle emir vermeye çalıştığını ve emredici emirler - teslim ol (teslim ol) ve titreme (titreme) - aracılığıyla şeytan üzerindeki baskıyı artırdığını açıkça ortaya koyar. İnsan bedeninin kendisi, Enkarnasyonun ima ettiği şeylerin açık bir ifadesi olarak şeytana bir terör nesnesi olarak sunulur: 'İnsan bedeni sizin için bir dehşet nesnesi olsun, Tanrı'nın sureti sizin için bir korku nesnesi olsun ve bu adamdan ayrılmakta direnmeyin veya gecikmeyin, çünkü Mesih insanda yaşamaktan hoşnut oldu'. 92 Sonra şeytan çıkaran kişi kendi değersizliği konusuna geri döner ve bunun yerine Rab'be, Mesih'in yüceliğine, Üçlü Birliğe, Petrus ve Pavlus'un ve havarilerin inancına, itirafçıların bağışlamasına, şehitlerin kanına, haça ve gizemlerin (yani sakramentlerin) gücüne yakarır.

İkinci büyük yalvarış, iki kez tekrarlanan exi (dışarı çık) ve üç kez tekrarlanan da locum (yer ver...) dramatik emirleriyle sona erer. Bu emirler, şeytanı 'baştan çıkarıcı, her türlü hile ve yalanla dolu, gerçeğin düşmanı, masumların zulmü' olarak, 'hiçbir eserini bulamadığın, seni yağmalayan, krallığını yıkan, seni bağlayan, yenen ve güvenliğini bozan, seni dış karanlığa atan...' Mesih ile karşılaştırır. Sonra şeytan kovucu, kendisine yöneltilen suçlamalara ve gitmesi talebine cevap veremediği için şeytanı alaya alarak mahkeme terminolojisine geçer: 'Ama şimdi ne düşünüyorsun, kafan karışık? Neden körü körüne geri çekiliyorsun?' (Sed qui nunc, turbulente recogitas? Quid, temerariae, retrac-tas?). Şeytan kovucu, şeytana yasal konumunu hatırlatır: 'Sen, kanunlarını çiğnediğin her şeye gücü yeten Tanrı'ya bağlısın; sen, cüret edip ayarttığın ve çarmıha germeye kalkıştığın Oğlu İsa Mesih'e bağlısın; ölümün senin ellerinle geldiği insan ırkına bağlısın. 93 Şeytanın yükümlülüğünü ifade etmek için kullanılan reus kelimesi bir iknadır.' Yasal olanı, şeytanın suçlandığı, mahkûm edildiği ve suçlarından dolayı hesap vermek zorunda olduğu duygusunu taşır.

92 İnsan bedeni sizin için dehşet verici olsun, Tanrı'nın görüntüsü size dehşet verici gelsin ve Mesih'in insanda yaşaması hoşuna gittiği için, ne direnin ne de insandan ayrılmak için ölün.

93 Yasalarını çiğnediğiniz Yüce Tanrı'ya karşı suçlusunuz, denediğiniz oğlu İsa Mesih'e karşı suçlusunuz. mahkumiyetinizin ölümünün geldiği insan ırkının suçlusu olarak çarmıhı taşımaya cesaret ettiniz ve cüret ettiniz.

Üçüncü büyük yalvarış şeytana 'bu adamdan uzaklaş, Tanrı'nın kilisesinden uzaklaş' (discedas ab homine, discedas ab ecclesia dei) emrini verir. Şeytana 'titreyip kaç' (contremisce et effuge) emri verilirken Güçler, Egemenlikler, Kerubim ve Serafim'in melek hiyerarşileri çağrılır. Şeytana bir kez daha onu kimin emrettiği hatırlatılır: ete bürünmüş Söz, bir bakireden doğan, onu Gerasalı cinliden domuz sürüsüne atan İsa Mesih (bu, İncil'deki bir şeytan çıkarma ayinine ilk atıftır). Son olarak, şeytan kovucu şeytana karşı retorik bir argüman sunar: 'Senin için dürtmeye karşı koymak zordur, çünkü ne kadar geç ayrılırsan cezan o kadar artar, çünkü sen bir insanı hor görmüyorsun, ama yaşayanların ve ölülerin Rabbi olan ve dünyayı ateşle yargılamak için geleni hor görüyorsun'. 94

Şeytan çıkarma, SG 2406'dan itibaren, bundan sonra, tüm sonraki şeytan çıkarma ayinlerinin atası olmayan Gellone Sakramentary'sine özgü bir ayinle devam eder (bu materyal, İngiliz papalıklarında etkili olsa da, bunun için aşağıdaki 3. Bölüme bakın). Ancak, yukarıda açıklanan Gellone şeytan çıkarmasının ilk beş bölümü, açıkça eski vaftiz öncesi şeytan çıkarmalarından türetilmemiştir. En çarpıcı olanı, Gellone şeytan çıkarmasındaki hiçbir kelime biçimi, vaftiz öncesi şeytan çıkarmanın en sık tekrarlanan ve belki de en eski kısmı olan Ergo maledicte diabole'yi yansıtmaz . Ordo XI'in Audi maledicte Satanas'ı , SG 2403'ün Audi ergo et time satanas'ına bazı benzerlikler taşır :

> Dinle, lanetli Şeytan, ebedi Tanrı ve Kurtarıcımız Tanrı'nın Oğlu'nun adıyla yemin edilmiş olarak, kıskançlığınla titreyerek ve inleyerek, yenilmiş olarak git. (Ordo XI)

> Öyleyse işit ve kork, Şeytan, yenilmiş ve yere serilmiş, Rabbimiz İsa Mesih'in adıyla git. (SG 2403)

Ancak, ikinci metnin birincinin bir uyarlaması olduğu hiçbir şekilde açık değildir. Ipse enim tibi imperat ('çünkü kendisi sana emrediyor') formülü Gellone şeytan çıkarma ayininde sıklıkla imperat te ('O sana emrediyor') olarak görünür ve ardından ilahi veya meleksel bir isim gelir, ancak Exorcizo te, inmunde spiritus ('Seni kovuyorum, kirli ruh...') formülü , çok sayıda sonraki şeytan çıkarma ayininde görünmesine rağmen,

94 Mahmuza karşı tekme atmak senin için zordur; çünkü ne kadar yavaş dışarı çıkarsan, cezan da o kadar artar; çünkü sen bir adama değil, yaşayanlara ve ölülere hükmeden, gelmek üzere olan kişiye hakaret ediyorsun. Yaşı ateşle yargıla. >

Gellone Sakramenti. Vaftiz öncesi cin çıkarma ayinlerindeki ve Gellone cin çıkarma ayinindeki ş eytani öğütlerin amacının farklı olduğu çok önemli: Ordo XI'de ş eytana Tanrı'ya onur vermesi (da honorem) emredilir . Bu, Tanrı'yı hor gördüğü iddia edilen ancak ona asla onur vermesi söylenmeyen Gellone cin çıkarma ayinindeki ş eytandan asla talep edilmez.

Tablo 2.1 , Gellone Sakramentary için bir karş ılaş tırma noktası olarak ortaçağ ş eytan çıkarma ayinlerinin son biçimi olan 1614 Rituale Romanum'u kullanır . Rituale, vaftiz ş eytan çıkarmalarının dilinden genel olarak kaçındığı ölçüde Gellone Sakramentary'yi takip etti. 1614 ayininin yedi bölümü Gellone Sakramentary'deki ayine karş ılık geliyordu.

Tablo 2.1 Rituale Romanum'daki ş eytan çıkarma ayinleri arasındaki benzerlikler (1614) ve Gellone Sakramentary

Roma Ritüeli (1614)	Kutsal Gellonensis
RR 886: Kutsal Rab, her ş eye gücü yeten Baba, ebedi Tanrı, Rabbimiz İ sa Mesih'in Babası...	SG 2405: Kutsal Rab, her ş eye gücü yeten Baba, ebedi Tanrı, en yücelerde hozana, Rabbimiz İ sa Mesih'in Babası...
896. R.R .: ... Kendisi emrediyor Denizlere, rüzgarlara ve fırtınalara hükmeden sen ...	SG 2403 ... Ey rüzgarlara ve denize veya göklere hükmeden ş eytan, sana kendisi emrediyor. fırtınalar ...
RR 897: Bu nedenle geri çekilin Baba'nın adı + ve Oğul'un adı ve Kutsal Ruh'un + Kutsal Ruh'a yer verin ...	SG 2403: Baba adına geri çekil ve Oğul'un ve Kutsal Ruh'un ve Kutsal Ruh'a yer verin...
RR 898: Ey insan ırkının yaratıcısı ve savunucusu olan Tanrım, insanı kendi suretinde yarattın...	SG 2404: Ey insan ırkının yaratıcısı ve savunucusu olan Tanrım! Ağzınla, kendi suretinde, kutsal ellerinle ve tanrısallığının takdiriyle insanı yarattın...
RR 899: Muhafız + içgöğüs bu adam. Kural + içkısımları ...	SG 2404: Bu günahkara [peccatoris, muhtemelen pectoris için bir yazıcı hatası] ait olanı sonsuza dek koru, onun içorganlarına hükmet...
RR 900: Ey eski yılan, seni uyarıyorum, yaş ayanların ve ölülerin yargıcı, dünyanın yaratıcısı adına...	SG 2405 : Ey eski yılan, dirilerin ve ölülerin yargıcı, dünyanın yaratıcısı adına sana yalvarıyorum...
Seni tekrar uyarıyorum + kendi zayıflığımla değil, Kutsal Ruh'un gücüyle...	Sizi, kendi zayıflığımla değil, Kutsal Ruh'un gücüyle uyarıyorum...
RR 901: Bu nedenle, en kötü ejderha, sana yalvarıyorum, Kuzu + lekesiz ... adına.	SG 2405: Bu nedenle, en sessiz [quiessime, muhtemelen nequissime için bir yazıcı hatası] ejderha, lekesiz Kuzu adına sana yalvarıyorum ...

Gellone el yazmasıyla hemen hemen aynı döneme ait Gelasian Sakramentary'nin bir el yazması, Vatikan MS Reginensis 316'nın sözde 'Paris Eki'dir. 95 Paris Eki'nde, on dua içeren uzun bir ş eytan çıkarma ayini, Domine sancte Pater omnipotens'in bir versiyonundan önce gelir SG 2405 ile neredeyse aynıdır . Gellone Sakramentary'nin aksine, Paris Eki, Ergo maledicte Satana da dahil olmak üzere Ordo XI'in vaftiz kovmalarından türetilen dili yoğun bir ş ekilde kullanır . Domine sancte pater omnipotens'i izleyen kovma, Nec te lateat96'dır:

Ş eytan, cezaların seni tehdit ettiği, iş kencelerin seni tehdit ettiği, yargı gününün seni tehdit ettiği, ebedi cezanın günü, yanan bir fırın gibi gelecek olan gün, senin ve meleklerinin sonsuza dek yıkıma uğrayacağı gün. Ve bu nedenle, lanetlenmiş ve lanetlenmekte olan kötülüğünden dolayı, yaş ayan Tanrı'ya onur ver, Oğlu İ sa Mesih'e onur ver, Kutsal Ruh'a, kutsal Paraclete'e onur ver, gücüyle sana, kim olursan ol, kirli ruh, dış arı çıkıp Tanrı'nın bu hizmetkarından ayrılmanı ve onu Tanrı'sına geri vermeni emrediyorum, çünkü Rabbimiz İ sa Mesih onu lütfuna ve bereketine çağırmaya tenezzül etti.

1614 Ritüelinin Paris Ekinin karş ılaş tırılmasının gösterdiği gibi (Tablo 2.2), karş ılık gelen bölümlerden beş i Gellone ve Paris ayinleri arasında paylaş ılır. Ancak, Paris ayini Praecipio tibi sözcüklerini Ordo XI'den alır. 97 Ancak , Ipse tibi imperat (SG 2403) Ritüel'de (RR 896) nispeten değiş meden kalırken , Paris Ek'indeki karş ılık gelen kelimeler önemli ölçüde farklıdır, tıpkı Geri Çekil ergo'nun kelimeleri gibi , Ritüel'de ve

[95] Paris, Bibliothèque Nationale, MS Lat. 7193, fols 41–56, Lowe, E. A., 'The Vatican MS of the Gelasian Sacramentary and its Supplement at Paris'', Journal of Theological Studies 27 (108) (1926), s. 357–73'te düzenlenmiş metin, s. 360–5'te.

96 Lowe (1926), s. 364: Ve ş eytanlar, seni azapla tehdit etmek, kıyamet gününde azapla tehdit etmek için senden saklanmasınlar. Azap günü benim çekeceğim gün, gelecek gün, senin ve meleklerin için içinde azap çekeceğimiz yanan bir fırın gibidir. Kutsal par-aclytus'a, onun erdemiyle, kirli bir ruh olan her kimsen, çıkıp o tanrının bu hizmetkarından uzaklaş manı ve onu kendi tanrısına geri döndürmeni emrediyorum, çünkü Rabbimiz İ sa Mesih onu çağırmaya tenezzül etti. onun lütfu ve bereketi.

[97] Praecipio tibi ifadesi hem Paris Eki'nde hem de Ritüel'de yer alsa da , ikincisinde ruha ismini ve Romanum , zamanını açıklamasını emretmek için kullanılır.
ayrılış ; eski ayinlerde ise sadece ayrılma emridir.

Tablo 2.2 Rituale Romanum'daki ş eytan çıkarma ayinleri arasındaki benzerlikler (1614) ve Paris Eki

Roma Ritüeli (1614)	Paris Eki
RR 886: Kutsal Rab, her ş eye gücü yeten Baba, ebedi Tanrı, Rabbimiz İ sa Mesih'in Babası...	Kutsal Rab, her ş eye gücü yeten Baba, ebedi Tanrı, en yücelerde hozana, Rabbimiz İ sa Mesih'in Babası...
RR 887: Sana emrediyorum, kim olursan ol, kirli ruh...	... Ey kirli ruh, sana emrettiğim kuvvetle, kim olursan ol, dış arı çıkıp bu Tanrı kulundan uzaklaş manı emrediyorum...
896. R.R .: ...	O size emrediyor, size emrediyor, et ve kanla değil, denizi, rüzgarları ve dünyanın ihtiş amını emredenle değil; Tanrı size emrediyor, fırtınalar, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh... ...
RR 897: Öyleyse geri çekilin, öyleyse geri çekilin, yemin	edildikten sonra, Baba adına + ve Oğul adına, kendisinin yarattığı adamdan gelen adla... ve Kutsal Ruh adına + Kutsal Ruh'a yer verin...
RR 900: Ey eski yılan, seni uyarıyorum, yaş ayanların ve ölülerin yargıcı, dünyanın yaratıcısı adına... Seni tekrar uyarıyorum + kendi zayıflığımla değil, Kutsal Ruh'un gücüyle...	Ey eski yılan, dirilerin ve ölülerin yargıcı, dünyanın yaratıcısı adına sana yalvarıyorum...
RR 901: Ey en kötü ejderha, sana yalvarıyorum, Kuzu'nun ve lekesiz... adına.	Bu nedenle, ey kötü ejderha, lekesiz Kuzu'nun adıyla sana yalvarıyorum...
RR 903: Göklerin Tanrısı, yerin Tanrısı, meleklerin Tanrısı, baş meleklerin Tanrısı, peygamberlerin Tanrısı, elçilerin Tanrısı, ş ehitlerin Tanrısı, bakirelerin Tanrısı, ölümden sonra yaş am verme gücüne sahip olan Tanrı...	Göklerin Tanrısı, Meleklerin Tanrısı, Baş meleklerin Tanrısı, Ataların Tanrısı, Peygamberlerin Tanrısı, Ş ehitlerin Tanrısı, İ tirafçıların Tanrısı, Bakirelerin Tanrısı, Bütün Azizlerin Tanrısı, İ brahim'in Tanrısı, İ shak'ın Tanrısı, Yakup'un Tanrısı, Ölümden sonra yaş am veren Tanrı...

Gellone Sakramentary. Paris Eki , Gellone Sakramentary'de bulunmayan Deus caeli, Deus terrae duasının en eski versiyonunu sağlar .

Tridentine ayini ve Gellone Sakramenti arasında paylaş ılan metinler dokuz yüzyıl boyunca neredeyse hiç değiş memiş bir biçimde ele alınmış olsa da, Gellone Sakramenti yine de 1614'te dahil edilen temel metinlerden yoksundur. Bunlardan en önemlisi olan Praecipio tibi, Ordo XI'den türetilmiş tir . Paris Eki ve Gellone Sakramenti'nde demoniklerin çıkarılmasıyla ilgili iki ayrı ayin geleneğini ayırt etmek mümkündür: biri vaftizle çıkarma ayinlerini kullanırken diğeri kullanmamış tır. Bu nedenle, tüm çıkarma ayinlerini

Vaftiz ayinlerinin bir uyarlaması olarak cinli yaratıkların ve daha sonraki kutsal ayinlerin Paris Eki'nin vaftizle ilgili kovma iş lemlerini neden dahil etmiş olabileceğine dair ipucu verir. St Amand Sakramentary'sinde (yaklaş ık 1170) 'bir enerjiye el koyma' (Inpositio manus energuminum) Pentekost'tan sonraki Cumartesi günü gerçekleş mesi bekleniyordu. 98 Bu ayin, Gellone Sakramentary'sindeki dualarla eş leş en iki dua içeriyordu, Omnipotens sempiterne deus a cuius facie celi distillant (SG 2400, St Amand 333) ve bir bebek enerji için dua (SG 2401, St Amand 334). Ancak, St. Amand Sakramenti'nde, Paris Eki'nde olduğu gibi, Nec te lateat ş u ş ekildedir (St. Amand 336), ancak energumen üzerine okunan büyük dua kesinlikle bir ş eytan çıkarma değildir (St. Amand 337) 99:

Biz yalvaranlar, Rab, kutsal ziyaretinle bu hizmetkarını kendine yükseltmeni ve düş manın ruhunun ayartılmasına gelmesine izin vermemeni yalvarıyoruz. Fakat Eyüp'te olduğu gibi, düş manın vaftizin kurtuluş u olmadan bu ruh konusunda zafer kazanmaya baş lamasın diye bir sınır koy. Rab, ölüm felaketini, gelecek ş eyler hakkında yargılayan ve onun yaş am alanını geniş leten sen, uzaklaş tır. Vaftiz ayinine götürdüğün kiş ileri açığa çıkar ve kurtuluş una lanet getirme. Ş eytanın zaferinin fırsatını ortadan kaldır ve zafer kazandığın Mesih'e benzetilenleri koru ki, vaftizin lütfunla kilisende yeniden doğsun, tüm istediğimizin gerçekleş mesini sağla.

St Amand Sakramenti'ndeki ayin, bir demonik'in kovulma ayini değil, vaftiz için bir enerjinin hazırlanmasıdır. Paris Ek'indeki ayinin, enerjinin kovulma ayininden geliş tirilmiş olması mümkündür, ancak Gellone Sakramenti'nde bu kesin olarak iddia edilemez.

Gelasian Sakramentary'sinde çeş itli farklı ş eytan çıkarma biçimleri vardı: yetiş kinler ve bebekler için eski vaftiz öncesi ş eytan çıkarma ayinleri,

98 Gelasian Sacramentary karış ık von Saint-Amand , ed. K. Gamber, Textus Patristik ve Liturgical 10 (Regensburg: F. Pustet, 1973), s. 76.

99 Sana yalvarıyoruz, ya Rab, kutsal ziyaretinle bu hizmetkarını kendine yükselt, böylece düş man, ruhunun ayartılmasına izin vermesin. ama iş e bir sınır koy. düş man vaftizin kefareti olmadan onun ruhuna karş ı zafer kazanmaya baş lamasın diye. Tanrım, geleceği yargılayan sen, ölümün sonucunu yargıla. ve yaş am alanını geniş letmek. vaftiz törenine kimi götürdüğünüzü açıklayın. kurtuluş unuza zarar vermeyin. Üçyönlü bir ş eytanın ş ansını değerlendirin. ve xpi'nin zaferlerini karş ılaş tıracağınız rezerv. öyle ki, vaftiz babasının lütfuyla kilisenizde sizin için sağlıklı bir ş ekilde yeniden doğsun. İ stediğimiz her ş eyi yapacak.

ele geçirilmiş ve hasta katekümenler için özel kovma ayinleri, energumenlerin kovulma ayini ve vaftiz sonrası örtük bir Krizm Yağı kovma ayini. [100] Tüm bu kovma biçimlerini vaftizden önce gerçekleşen orijinal ayinsel kovma ayinlerinin bir sonucu olarak görmek hatalı olur. Sekizinci yüzyıldan daha erken bir iblis kovma ayininin hayatta kalmamış olması, Gellone Sakramenti'ndeki vaftiz öncesi kovma ve iblis kovma ayinleri arasındaki biçim ve amaç bakımından önemli farklılıkları değiştirmez. Şeytanı resmen azarlama teolojik fikri erken Roma vaftiz ayininde ortaya çıkmış olabilirken, energumenlerin kovma ayinlerinin en önemli bileşeninin kökeninin vaftiz öncesi ayinlerde yattığına dair ikna edici bir kanıt yoktur. Bu bileşen , hem Gellone hem de Paris ayinleri tarafından paylaşılan Domine sancte Pater'di (SG 2405). Üç 'büyük yemini' içeren bu şeytan çıkarma ayininin, belki de Kartaca Konseyi'nin libelli'sine kadar uzanan, kendine özgü bir tarihi olması muhtemeldir. Energumenlerin şeytan çıkarılmasının vaftiz öncesi şeytan çıkarma ayininin bir uyarlaması olduğu görüşü, Kelly tarafından haklı olarak sorgulanan, vaftiz öncesi şeytan çıkarma ayininin başlangıçta şeytanı gerçek anlamda kovmak olarak tasarlandığı şeklindeki hatalı varsayımdan kaynaklanmış gibi görünüyor. Bu hata resimden çıkarıldığında, vaftiz öncesi şeytan çıkarma ayininin ve energumenlerin şeytan çıkarılmasının paralel ancak içiçe geçmiş ayinsel gelişmeler olduğu açık hale gelir.

AZİZLER VE ŞEYTANLAR

Dördüncü yüzyıl boyunca ve sonrasında, şeytan çıkarma azizlerin kültüyle daha da yakından ilişkilendirildi. İblislerden kurtuluş, kilisenin belirli bir ritiyle ve kilisenin ilahi gücü uygulamasıyla değil, kutsal yerlerle ve kutsal bireylerin 'özel' gücüyle ilişkilendirildi. John Cassian (yaklaşık 360-435) ile Galya'da manastırcılığın gelişi, beraberinde Mısırlı rahiplerin şeytanla mücadeleye vurgu yapmasını getirdi. Sulpicius Severus'un Tours'lu Aziz Martin'in Hayatı'nda örneklenen Galya manastır geleneği, iblislerle yüzleşmeler de dahil olmak üzere 'mucize eylemlerle desteklenen, keşişin paganizme karşı ateşli muhalefetini' vurguladı. [101] Ancak Cassian, Galya rahiplerinin harikalar peşinde koşmaktan ziyade mükemmel bir yaşam sürmeleri gerektiğini ve

[100] Bkz. SG 2344–86, 384.

[101] Brakke, D., Şeytanlar ve Keşişin Yaratılması: Erken Hıristiyanlıkta Manevi Mücadele (Cambridge, MA: Harvard University Press, 2006), s. 242.

Galya'daki ş eytanın aldatmacalarının, Aziz Anthony gibi kiş iler için Mısır çölünde olduğundan daha az dramatik olduğunu gözlemledi, belki de bunun nedeni Batı Avrupalı rahiplerin ş eytanla aynı yoğunlukta savaş maya hazır olmamasıydı. Cassian, ş eytani mücadeleyi bazı Mısırlı yazarlardan daha az vurgulasa da, yine de Batı manastırcılığında ve genel olarak Latin kilisesinin ş eytan biliminde iz bıraktı.

[102]

Frankfurter, erken Hıristiyanlık döneminde kutsal yerler yaratma sürecinin, yerel tanrıların ve panteonların bir uzlaş ması ve dönüş ümünü temsil ettiğini ileri sürmüş tür . arındırmış tır.[103] Exorcism aynı zamanda manzarayı eski tanrılardan ve panteonlardan uygulayıcılarını -azizleri- yeni ve kahramanca bir panteona dönüş türmüş tür. Bu durum, Tours'lu Martin'in (316-97) ruhları kendilerine 'Jüpiter' ve 'Merkür' adını vermeye zorlamasıyla açıkça gösterilmiş tir. [104] [105] Ş eytan tarafından ele geçirilen Hristiyan Tanrısı ve ona hizmet eden azizlerin tanınması, yerel ruhların panteonlardaki hizmet ettiği yerel tapınaklara dönüş tü. Ş eytan tarafından ele değiş imi ifade etmeye geçirilenlerin bir araya geldiği ve sadıkların dikkat çekici manzaralara tanık olmak için bir araya geldiği bir tür 'ş eytan tiyatrosu'nun yeriydi; örneğin, [106] yılında Nola'lı Aziz Felix tapınağındaki bir balkondan baş aş ağı sarkan bir adam . MacMullen'e göre, bu yeni dini fenomenler dördüncü uyguladığı zulmün bıraktığı yüzyıl İ talyası'nda Hristiyanların Hristiyan olmayan uygulamalara dini boş luğu doldurdu.
[107]

Trier'li Nicetius, Galya'daki bazilika türbelerinde cinli yaratıkların bulunmasını, Ariusçulukla karş ılaş tırıldığında Katolik inancının üstünlüğünün bir iş areti olarak savundu. [108] Etkili bir tezde Peter Brown, inanmayanların Hristiyan inancının doğruluğuna inanmaya baş ka herhangi bir ş eyden daha çok ş eytan çıkarma yoluyla yöneldiklerini; bunun Katolik azizlerin praesentia ve potestas'ının (varlığı ve gücü) kanıtı olduğunu savundu .

Azizlerin türbelerindeki ş eytan çıkarma ayinlerinin 'ağır yargısal çağrış ımları' vardı;

102 Aynı eser, s. 245.
103 Frankfurter (2010), s. 29, 36–7.
104 Sulpicius Severus, Gallus 6.4 in Fontaine, J. (ed. ve çev.), Scriptores Christianae 510 (Paris: Editions du Cerf, 2006), s. 311–13. Galyalıların baş lıca tanrısı genellikle Merkür olarak adlandırılırdı. Martin'in ş eytan çıkarma ayinleri için bkz. Donaldson, C., Martin of Tours: Parish Priest, Mystic and Exorcist (Londra: Routledge ve Kegan Paul, 1980), s. 99–102.
105 Frankfurter (2010), s.
106 Nola'lı Paulinus, Carmina 23.82–95, Walsh, Ş iirler , s.212. Jerome, Kutsal Topraklarda hacı Paula'nın da benzer bir sahneye tanık olduğunu bildirdi (Brown (1981), s. 106).
107 MacMullen (1984), s. 152.
108 Brown (1981), s. 106–7.

ş eytanlar azizle karş ılaş malarında suçş üphelileri gibi iş kence gördüler ve gerçeği itiraf etmeye zorlandılar. 109 Rouen'li Victricius'un dediği gibi, 'Bir iş kenceci kirli ruhun üzerine eğilir, ancak görülmez. Ş imdi burada zincirler yoktur, ancak acı çeken varlık bağlıdır. Tanrı'nın öfkesinin eti parçalamak için baş ka kancaları ve görünmez uzuvları germek için baş ka rafları vardır'. 110

Galya'daki pagan tapınaklarının aksine, azizlerin tapınakları aziz ve tapan arasındaki 'dikey bağımlılığı' ve azizin tam yargı yetkisi hakimiyetini modellemiş tir. Bu güncel dini temalar, geçİ mparatorlukta 111'in kiş isel olmayan tanrılarından daha fazla popüler çekiciliğe sahipti ve ş eytan çıkarma ayinleri, tanıklar ve yararlanıcılardan azize ve Hıristiyanlığa 'özel bir sadakat' üretiyordu. 112

Aziz ile inanan arasındaki iliş ki, imparatorun geçimparatorluğun otokratik yönetimindeki Roma vatandaş ları ile olan iliş kisini yansıtıyordu.
Tek bir ilahi otoriteyi tanıyan Hıristiyanlar, İ mparatorluğun iyi vatandaş ları oldular. Brown'ın, ş eytan çıkarmanın esasen bir yargı süreci olduğu iddiası, daha önce belirtilen sekizinci yüzyıl ş eytan çıkarma ayininde yargısal dilin ortaya çıkmasıyla desteklenmektedir. Ancak, bu ayin için mevcut bir metin geleneğinin yokluğunda, bu yasal terminolojinin beş inci yüzyıl kadar erken bir tarihte iblislere uygulandığı fikri spekülasyon olmalıdır.

Brown, Hıristiyanlık toplumsal kabul gördükçe eski kamusal tövbe sisteminin etkinliğinin zorlandığını, ş eytan çıkarmanın dramatik diyaloğunun 'kamusal tövbe ve bağış lamanın eski idealini' yürürlüğe koyduğunu ileri sürdü. Azizlerin ş eytan çıkarmaları, Roma adaletini yansıtarak ve erken Hıristiyan değerlerini koruyarak değiş en bir dünyada insanlara güven verdi. 113
Zamanla, azizlerin ve ş ehitlerin iblisler üzerindeki zaferine yapılan vurgu, azizler ve iblisler arasındaki iliş kinin dönüş ümüne yol açtı; zafer o kadar eksiksizdi ki, azizler, cinleri kovmadan önce, ele geçirilenleri baş ka amaçlar için kullanma gücüne sahipti. Ele geçirilenler 114 Tapınakta azizin onurunu savundu ve hatta piskoposlara kötü davrandı. cinlilerin ele geçirilmesi hafifletilmek yerine uzatıldı, günahlarının daha Aziz Felix'in, eksiksiz bir ş ekilde kefaret edilebilmesi için varsayıldı

109 Aynı eser, s. 108.

110 Victricius of Rouen, De laude sanctorum 11 (PL 20, 453D–454A): Bakın, iş kencecinin kirli ve kirli ruhu eğilir ve iş kence yapan onun bakış larına maruz kalmaz. Hiçbir bağ yoktur ve acı çeken bağlıdır. Cennetin gazabının pirinçbir rafı var.

111 Brown (1981), s. 118.

112 MacMullen (1984), s. 28. Ayrıca bkz. Sorensen (2002), s. 168–221.

113 Brown (1981), s. 110–11.

114 Aynı eser, s. 111.

ve Tanrı'nın ihtiş amı böylece gösterildi. [115] Bir efsane, Aziz Martin'in kilisede bir cinliyi huzuruna getirttiğini ve bir cinliyi, Trier halkını bir barbar saldırısının yakın olduğuna ikna ederek panik yarattığını itiraf etmeye zorladığını anlatır. [116] Baş ka bir olayda, bir cinli kilisenin ortasında, general Aegidius'un Martin'in yardımı sayesinde savaş ta zafer kazandığını ilan etti. [117]

KAROLENJ AVRUPA'SINDA Cİ N ÇIKARMA

Cinleri kovmak için en eski ayinlerin kopyalarının bulunduğu Gelasian Sakramentary, Frank lideri Charlemagne'nin, yakında ilk Kutsal Roma İ mparatoru olarak taç giyecekken, Frank kilisesinin ayininin Roma ayinini takip etmesi gerektiği konusunda endiş e duyduğu bir zamanda, sekizinci yüzyılın sonlarında ortaya çıktı. Bu nedenle, Gelasian Sakramentary, Frank topraklarında Roma modellerini izleyerek üretildiği için genellikle Romano-Frank olarak tanımlanır. Ayin materyali, tarihçi için iki ana nedenden dolayı zorluk teş kil eder. Birincisi, ayin derlemeleri muhafazakar olma eğilimindedir, bazen ya modası geçmiş ya da üretildikleri bağlamla kültürel olarak alakasız ayinler içerir. İ kincisi, ayin metinleri kendi baş larına bize belirli bir ayinin ne sıklıkta gerçekleş tirildiği hakkında hiçbir ş ey söyleyemez ve genellikle kullanılan jestler, orada bulunan insanlar veya ritüelin gerçekleş tiği yer hakkında bize çok az ş ey söyler. Gördüğümüz gibi, sekizinci yüzyıl sonu Gellone Sakramenteri'nde bulunan ayinin sekizinci yüzyıl bağlamında yaratıldığı varsayılamaz ve materyalin çoğunun çok daha eski olması muhtemeldir.

Gelasian'ın bir energumen'in ş eytan çıkarma ayininin nadiren kullanılmış olması mümkündür. Ancak, Gellone Sakramentary'sindeki ayinin ikinci yarısının yaratıcılığı bunu olası kılmaz. Exorcizo te, inimice diabule ('Seni ş eytandan çıkarıyorum, düş man ş eytan...') ile baş layan bir ş eytan çıkarma ayini, ş eytanın hangi vücut kısımlarından dış lanacağını ayrıntılı olarak belirtir ve bu da ayinin yazarlarının [118] bunu Kuzey Avrupa kültürüne uygun bir ş ifa bağlamına uyarlamaya baş ladığını düş ündürür.

115 Frankfurter (2010), s.
116 Sulpicius Severus, De Vita Martini 18 (PL 20.170B).
117 Sulpicius Severus, De Virtutibus Martini 1.2, Scriptores Rerum Merovingicarum'da , ed. B. Krusch (Hanover: Hahn, 1969), s. 136–7. Martin'in ş eytan çıkarma ayinleri hakkında Frankfurter'e (2010) bakınız, s. 33.
118 SG 2406.

baş ağrısı gibi fiziksel rahatsızlıkların çoğu zaman kötü ruhani güçlere atfedildiği. Dahası, Tanrı için birden fazla unvanın kullanılması, onu cennetteki diğer toplulukla iliş kilendirmek, ayin derleyicilerinin baş arılı bir ş eytan çıkarma iş lemini yalnızca Tanrı'nın kendisiyle değil aynı zamanda Frankfurter'in iddia ettiği gibi yerel melek, bakire, ş ehit vb. kültleriyle de iliş kilendirmeye istekli olduklarının bir göstergesi olabilir. Van Slyke, Tanrı unvanlarının çoğalmasının yüzyıllar boyunca ortadan kalktığını ve bunun Gelasian Sakramentary'sinin Frank bağlamından kaynaklanan tuhaf bir özellik olduğunu öne sürmüş tür.

[119]

Gelasian Sakramentary'nin yazıldığı teolojik bağlamı yalnızca bir kaynak doğrulamaktadır. Karolenj döneminden geliş miş demonolojinin tek örneği, İ rlandalı Neoplatonist filozof John Scotus Eriugena'nın Periphyseon'unda bulunabilir , ancak bu, ş eytan çıkarma için ima ettiği teolojik soyutlama düzeyindedir Eriugena, ebedi doktrininden rahatsızdı

ölçülmesi zor. iblislerin[120]
lanetlenmesi veya yok edilmesi. Ebedi lanetlenmeleri, kötülüğün zamanın sonunda bile Tanrı'nın yaratılış ında bir yerde var olmaya devam edeceği anlamına gelirken, yok edilmeleri Tanrı'nın varlıklarını yok edeceği anlamına gelirdi. Eriugena (Augustine'i izleyerek), varlığın varlık olarak özünde iyi olduğuna ve bu nedenle Tanrı'nın iyi olanı yok edemeyeceğine inanıyordu . Eriugena'nın çözümü, Tanrı'nın iblisleri sonsuza dek yok ederek veya cezalandırarak değil, kötü doğalarından sıyrılarak lanetleyeceğini savunmaktı: 'Gerçekten de [Mesih] onların kötülüğünü ve zararlı dinsizliğinin gücünü söndürür. Ve belki de onların ebedi

lanetlenme onların kötülüklerinin ve dinsizliğinin evrensel olarak ortadan kaldırılması olacaktır'.[121]
Willemien Otten, iblis sorununa getirilen bu radikal çözümün, Origenes'in evrenselciliğinden kaynaklanmadığını, aksine kökeninin kökten Augustinusçu olduğunu ikna edici bir ş ekilde savunmuş tur. [122] Eriugena, Augustinus'un kötülüğü deprivio boni olarak analiz etmesinin özündeki bir paradoksu ortaya çıkardı ; eğer ş eytanlar iyiyse

119 Van Slyke (2006), s. 75.

[120] Karolenj demonolojisi , 700 yılı civarında Luxueil'de oluş turulan Missale Gothicum gibi kutsal ayinlerde ş eytana verilen çok sayıda unvanda da yansımış tır (Bartelink, G., ' Missale Gothicum'daki Ş eytan ve Demonların Mezhepleri ', Vos ve Otten (2011), s. 195–209).

[121] Eriugena, Periphyseon V 923C, 365 (Turnhout: Brepols, 2003), s. 89: Ş üphesiz onların kötülükleri, küfürleri ve zararlı güçleri... sönüp gidecektir. Ve belki de onların ebedi lanetlenmesi, kötülüklerinin ve dinsizliklerinin evrensel bağış lanması olacaktır.

122 Otten (2011), s. 226–9. Augustine'in orijinal argümanı için bkz . Mektup'a Karş ı Manihei 35 (PL 42.201).

özlerinde kötü ve doğalarında kötü olduklarında, kurtarılacak bir ş ey kalır, ancak İ ncil ve ele geçirilmenin gerçekliği tam tersini emrediyor gibi görünüyor. Henry Chadwick'in ifade ettiği gibi, 'İ ncil'in ş eytan ve kiş isel deneyim hakkındaki dili, Hristiyan teolojisinin kötülüğü yalnızca bir yoksunluktan ziyade olumlu bir güç bir depravatio olarak tanımasını sağladı '.[123]

Ancak, Augustinus dördüncü yüzyılda kötülüğün iyiliği bozma potansiyeline yeniden vurgu yapmış olsa da, Eriugena'nın dokuzuncu yüzyılda ş eytanların kurtarılabileceği olasılığını göz önünde bulundurmaya istekli olması, erken ortaçağ ş eytan biliminde Augustinus'un birden fazla yorumunun geçerli olduğunu göstermektedir.
Eriugena'nın teolojisi, Maximus the Confessor'un teolojisinden derinden etkilenmiş ti ve on ikinci yüzyılın insan bedenine iliş kin giderek daha olumlu bakış açısını ve bedensel diriliş e vurguyu önceden haber veriyordu. 124 Eriugena'nın iblislerin yenilgisinin radikal güçsüzleş tirme biçimini alabileceği yönündeki önerisi, iblisleri güçsüzleş tirici gerçekle yüzleş tirmek veya Ş eytan'la mücadeleye girmek olarak görülebilecek olan ş eytan çıkarma için çıkarımlar içeriyor. Bu tartış ma bağlamında okunduğunda, Gellone Sakramentary'sindeki ş eytan çıkarma ayini bir uçtan diğerine savrulur. Bir yandan, dualar veya 'küçümseyici ş eytan çıkarma'lar Tanrı'dan ş eytanla çatış maya girmesini ister: 'acele et ki, ellerinle yarattığın bu adamı yıkımdan ve öğle vakti iblisinden kurtarabilesin'. 125 Öte yandan, ş eytanın sadece gerçekle yüzleş tirildiği ve Tanrı'nın müdahalesi olmadan gitmesinin beklendiği zamanlar vardır, örneğin ş eytan çıkaran kiş i ona, Mesih tarafından Enkarnasyon için seçilen insan bedeninin önünde titremesini söylediğinde. Ş eytan çıkarmanın bu kısmı, tesadüfen veya baş ka bir ş ekilde, Eriugena tarafından Latin Batı'ya aktarılan Maximus the Confessor'un teolojisini anımsatır; Eriugena, '[Tanrı] tamamen kendi üzerine aldığı insanlıktan hiçbir ş eyi, sürekli cezaya ve çözümsüz kötülüğün bağlarına bırakmaz' diye yazmış tır. 126

Her ne kadar ş eytan çıkarmayla ilgili bir gönderme yapmamış olsa da Eriugena'nın ş eytan çıkarma kavramı

[123] Chadwick, H., Armstrong, A. H. (ed.), The Cambridge History of Later Greek and Early Medieval Theology adlı eserde 'Origen' , 7. baskı (Cambridge: Cambridge University Press, 2007), s. 182–94, s. 188.

124 Elliott (1999), s. 27.
125 SG 2405: Ellerinizin oluş turduğu adamı düş üş ten ve güneyin ş eytanından kurtarmak için acele edin.

[126] ... ve bir bütün olarak aldığı, sürekli cezalara ve çözülmez kötülük bağlarına tabi olan insanlıktan hiçbir ş ey bırakmadı .

Tanrı ile karş ılaş maları sonucu güçsüzleş miş bedensiz varlıklar olarak iblisler, Tanrı ile ş eytan arasında dramatik bir mücadeleye ihtiyaç duyulduğunu hayal etmeyi zorlaş tırdı. Gerçekten de Eriugena'nın düş üncesi, ş eytan çıkarmanın kilisenin geri kalanına yayılmadan önce teologlar arasında baş layan ortaçağ döneminde bir krizle karş ı karş ıya kalacağının erken bir iş aretiydi.

BÖLÜM 3

Krizdeki Cin Çıkarma: Orta Çağ, 900–1500

Ortaçağ, şeytan çıkarmanın 'altın çağı' olmaktan uzak, rahiplerin ayinsel şeytan çıkarma uygulamasının derin bir krize girdiği bir dönemdi. Özellikle on birinci yüzyıldan önce, Avrupa'nın kenar kesimlerinde etkili bir merkezi kilise yönetiminin olmaması nedeniyle, geçantik çağda ve Karolenj döneminde şeytan çıkarma için atılan teolojik ve ayinsel temeller, Hristiyan Avrupa'nın çeşitli kültürleri ayinsel şeytan çıkarmayı kendi amaçları için uyarladıkları veya tamamen görmezden geldikleri için sürekli olarak dağılma tehlikesi altındaydı. Ortaçağ şeytan çıkarma, cinsel ayartmadan diş ağrısına kadar ruhsal ve tıbbi sorunlara her yerde bulunan çözümler olarak antik ayinsel formüllerden yararlanıyordu ve zaman zaman [1] Yine de şeytan çıkarma, onunla ilişkili felsefi sorunları araştıran ortaçağ tehlikeye 'önemsiz' sürecinin de ilgi konusuydu. Şeytan özgür iradeyi atmadan bir insan bedenini nasıl ele geçirebilir? Bir şeytan çıkarıcı, bir deli ile bir iblisin ağzından konuşan bir iblis arasındaki farkı nasıl anlayabilir? Erken modern dönemde merkez sahneye çıkan ele geçirilmenin teşhis kriterleri, ortaçağ teologlarının spekülasyonları tarafından desteklenmiştir.

On ikinci yüzyılda Yüksek Orta Çağ'ın 'rönesansının' başlangıcı ile on beşinci yüzyılın sonu arasında, şeytan çıkarma işlemi uygulandı

1 Geçortaçağ ve erken modern dönemde şeytan çıkarmanın önemsizleştirildiğine dair argüman için bkz. Sluhovsky (2007), s. 13–6.

Hristiyanlığında Cin Çıkarma Tarihi, DOI 10.1007/978-3-319-29112-3_3

iki belirgin dönüş üm. 2 Söz konusu dönemin baş langıcında, ş eytan çıkarma, geç antik çağda olduğu gibi, azizlerle iliş kilendirilen bir etkinlik olarak kaldı. Demoniaclar, Aziz Nikolaos'un ş efaatiyle baş arısız bir çağrıdan sonra Bingen'li Hildegard tarafından ş eytan çıkarılan ünlü kadın Sigewize vakasında olduğu gibi, kutsal erkekler ve kadınlar tarafından yönetilen tapınaklara veya manastırlara sığındılar. 3 Bunlar, din adamlarının ş eytan çıkarma ayinlerinin aksine 'karizmatik'ti ve azizlerin, bazen yalnızca belirli bir aziz tarafından ş eytan çıkarılabileceğini iddia eden ş eytanlarla mücadele eden güçlü ruhsal varlıklar olduğu görüş üne dayanıyordu. 4 On üçüncü yüzyıla gelindiğinde, demoniacların ş eytan çıkarılması ayin kitaplarından neredeyse tamamen kaybolmuş tu. Ancak, on ikinci yüzyılın sonlarında Pireneler'de ortaya çıkan düalist sapkınlık olan Katharizm tehdidi, sonunda Katolik demonolojisinde bir dönüş üme yol açtı. Kathar sapkınlığı, kötülüğün kökeni hakkındaki ortodoks Hristiyan öğretisine meydan okuyarak, ilahiyatçıları Ş eytan, onun ajanları ve onunla nasıl baş a çıkılacağı sorusuna geri dönmeye zorladı. On dördüncü yüzyılın baş larında, farklı ş eytan çıkarma kitaplarında somutlaş tırılan ve genellikle büyüden alınan bileş enleri içerecek ş ekilde eski ritüelin ötesine geçen yeni bir ş eytan çıkarma türü ortaya çıktı. Bu 'büyülü' ve maddeci ş eytan çıkarma biçimi, konu hakkındaki en eski basılı eserlerde yer aldı ve ş eytan çıkarmanın anlamı, amacı ve uygunluğu üzerine erken modern tartış maların temeli haline geldi.

Orta Çağ'daki 'cin çıkarma krizi' ilk olarak, on ikinci yüzyıldan itibaren azizlerin hayatlarındaki ş eytan çıkarma sayısında bir düş üş gözlemleyen André Goddu tarafından tanımlanmış tır. Orta Çağ ş eytan çıkarma tarihinin aynı temel anlatısı hem Nancy Caciola hem de Florence Chave-Mahir (çalış maları bu alandaki çağdaş araş tırmaların temelidir) tarafından kabul edilmiş olsa da, ayrıntı ve vurgu farklılıkları devam etmektedir.
Kieckhefer, Goddu'nun saptadığı on beş inci yüzyıldaki 'cin çıkarma baş arısızlığı'nın, ş eytan çıkarmanın terk edilmesine değil, ş eytan çıkarmanın bir azizin ş eytanı kesin olarak yenmesi yerine ayinsel ve tedavi edici bir ş ey olarak vurgulanmasına yol açtığını ileri sürmüş tür. 5 Ancak, belki de yüksek ve geçortaçağ dönemlerine odaklanmalarının bir sonucu olarak, Caciola ve

2 Ortaçağ ş eytan çıkarma ritüelinin dönüş ümleri hakkında bilgi için bkz. Chave-Mahir (2011), s. 334.

3 Vita Sanctae Hildegardis (ed. M. Klaes), CCCM 126 (Turnhout: Brepols, 1993), s. 208–30. Bu durumda bkz. Maggi (2001), s. 101–2; Porterfi alanı (2005), s. 86–7; Chave-Mahir (2011), s. 13–4.

4 Tamm (2003), s. 8.

5 Kieckhefer, R., Yasak Ayinler: On Beş inci Yüzyıla Ait Bir Büyücünün El Kitabı (Stroud: Sutton, 1997), s. 149.

Chave-Mahir'in çalış malarında erken Hıristiyan ve Karolenj ortaçağ ş eytan çıkarma kökenlerinin kapsamlı bir incelemesi eksiktir. Bu bölüm, İ ngiltere'den gelen kanıtlara ayrıntılı bir ş ekilde odaklanarak, ortaçağ ş eytan çıkarma krizine dair argümanı inceler. İ ngiliz materyali Chave-Mahir ve Caciola tarafından çok az ilgi gördü, ancak ortaçağ İ ngiltere'si ş eytan çıkarma krizini özellikle keskin bir ş ekilde deneyimledi. Ayinsel ş eytan çıkarmanın İ ngiltere'de kök salmaması, en azından kısmen, ş eytanla yüzleş mek için tutarlı bir siyasi nedenin yokluğuna bağlanabilir. Ş eytan çıkarma, insan özne gerektirir ve Avrupa'nın bazı bölgelerinde demonologlar cadılar biçiminde uygun özneler sağlarken, bu geliş me İ ngiltere'de Reform'dan sonra gerçekleş ti.

ORTAÇAĞDA CİN ÇIKARMA ÖZELLİKLERİ

Ortaçağ'da ş eytan çıkarmayla ilgili kanıtlar iki türdür: ayinsel ve tarihsel-hagiografik. Ortaçağ papalıklarının metinsel geleneğinin muhafazakarlığı göz önüne alındığında, ayin kitaplarında ş eytan çıkarmaların varlığı bize bunların nasıl kullanıldığı veya hiç kullanılıp kullanılmadığı hakkında çok az ş ey söyler. [6]

Öte yandan, ş eytan çıkarma ayinleri hiçbir ş ekilde yerinde durmadı ve değiş tiklerinde bunun bir nedeni vardı. Ş eytan çıkarmaların tarihi-hagiografik anlatımları vaazlar, hagiografiler gibi çeş itli kaynaklarda bulunabilir, [7] ancak teolojik summalar, kiş isel yazış malar ve otobiyografiler, bunların kanıt sorunları vardır. Bu tür kaynaklar, ş eytan çıkarılan bir kiş inin gerçekten ele geçirilip kendi geçirilmediğini veya bir tür [8] hastalıktan muzdarip olup olmadığını nadiren açıklar çünkü ş eytan çıkarma düzenli olarak yarı-tıbbi bir tedavi olarak kullanılırdı -diğer hastalıklar, fiziksel hastalıklar için. [9] çıkarmalarının Hagiografik anlatımlar, genellikle kullanılan yöntemlerden ziyade bir azizin ş eytan baş arısına odaklanarak çok az ayrıntı sunar.

Chave-Mahir, ortaçağda ş eytan çıkarmaya karş ı tutumda iki kronolojik kutup belirlemiş tir: Yüksek Ortaçağ'da, ş eytan çıkarma putperestlerin dönüş ümüyle iliş kilendirilirken, dönemin sonunda büyücülere karş ı yürütülen Roma-Cermen seferinin bir parçasıydı.

Papalık, vaftiz öncesi ş eytan çıkarma ayinini yeniden düzenledi, böylece

6 Ayinsel ş eytan çıkarma ayinlerinin kanıt sorunları için Caciola'ya (2003), s. 243 bakınız.

7 Chave-Mahir (2011), s. 25.

8 Aynı eser, s. 23.

9 Sluhovsky (2007), s. 14.

10 Chave-Mahir (2011), s. 17.

demoniacs'ın kovulmasında kullanılabilir. Demonics'ın kovulmasıyla ilgili bağımsız bir ayin kitabı ilk kez on dördüncü yüzyılda ortaya çıktı. Bundan sonra, kovulma kilisenin teolojik sapkınlara, örneğin ş eytanla iş yapmakla suçlanan büyücülere ve sapkınlara verdiği yanıt haline geldi. Bu analizin eksiklikleri var. 2. Bölüm'de gösterdiğim gibi eski vaftiz ayinlerinde, diğerleri bunu yapmadı. Batı Avrupa'nın Hıristiyanlaş ması , bazı ayinsel ş eytan çıkarma ayinleri tamamlanırken vaftizle ilgili ş eytan çıkarma ş üphesiz önemini yitirdi, ancak on birinci yüzyılda cinleri kovmanın artan öneminin bu düş üş ün bir sonucu olduğu anlamına gelmez. Dahası, Malleus malefi carum ('Cadıların Çekici') gibi bazı etkili geçortaçağ metinleri, büyücülüğe karş ı bir çare olarak ş eytan çıkarmanın önemini ve etkinliğini küçümsedi. Cadılık, yeni çareler gerektiren yeni bir meydan okumaydı.

İ kinci milenyumun ilk altı yüz yılında Latin Batı'da kullanılan vaftizle ilgili ş eytan çıkarma ayini, onuncu yüzyılın ortalarında Mainz'daki St Alban Manastırı'ndaki bir keş iş in eseriydi. Bu, on altıncı yüzyılın sonlarına kadar neredeyse hiçdeğiş meden kalan Roma Papalık ayiniydi. [11] Ancak, vaftiz öncesi cin çıkarma ritüeli 12 ve on ikinci yüzyılda Notre Dame de Paris katedral okulunda İ lahiyat ayinsel arka plana itilmiş ti, Profesörü olan Petrus Cantor (ö. 1197), vaftiz öncesi cin çıkarmanın önemi ve etkinliği konusunda teolojik ş üpheler ortaya attı. Bazı cin çıkarılmış çocuklar vaftizden önce öldü, cin çıkarılmamış birçok çocuk ise yaş adı, bu yüzden Tanrı'nın cin çıkarılmış çocuklara vaftiz için hazırlanmaları için otomatik olarak lütfunu verdiğine dair çok az iş aret vardı. Petrus,

Günümüzdeki ş eytan çıkarma ayinleri Süleyman'ınkilerden daha az etkiliydi; bu [13] da ş eytan çıkarma ayinlerinin, belirli bir anda Tanrı'nın lütfuna bağlı bir kutsal ayin olarak sınıflandırılmasının yolunu açan bir argümandı; bunun yerine, etkinliği Tanrı'nın lütfunun etkili bir iş areti olan bir kutsal ayin olarak sınıflandırılması gerekiyordu.

[11] Kelly (1985), s. 261. Ortaçağ Batı'sında eski vaftiz ayininin gerilemesi hakkında Fisher, J. DC, Hristiyan Baş latma: Ortaçağ Batı'sında Vaftiz: İ lkel Baş latma Ayininin Dağılması Üzerine Bir Çalış ma (Londra: SPCK, 1965) adlı esere bakınız.

12 Bu, vaftiz ayinine ş eytan çıkarma eklemelerinin yapılmasını engellemedi; 1539 tarihli İ ngiliz Sarum ayini kılavuzu, papazın, yeni vaftiz edilen bebeğin üzerine, epilepsiyi önlemek amacıyla, Markos 9'daki dilsiz ruhun kovulması ayetini okumasını öneriyordu (Duffy, E., The Stripping of the Altars (New Haven, CT: Yale University Press, 1992), s. 281).

13 Petrus Cantor (ed. J.-A. Dugauquier), Summa de Sacramentis 21, Analecta Mediaevalia Namuracensia 4 (Lille: Löwen, 1954), s. 60–4.

Mesih'in kendisi tarafından garanti altına alınmış tır. Adolf Franz, bir sakramenti üç temel özellik üzerinden tanımlamış tır: dini kullanım, koruyucu iş lev ve inananların refahına katkı. [14]

Caciola, vaftiz öncesi kovma ayinlerinin genellikle vaftizleri gerçekleş tiren aynı rahipler tarafından gerçekleş tirildiği için, kovucu tarikatının onuncu yüzyılda son aş amada düş üş e geçtiğini ileri sürmüş tür. Ancak, bu dönemde bir kovucu için yapılan bir kutsama duası, 'ele geçirilmiş bedenlerden iblisleri kovmak için ruhsal bir komutan olması' için dua ettiği için, kovucu tarikatının cinleri kovma yetkisi verdiğinin düş ünülebileceğini ileri sürmektedir. [15] Chave-Mahir, Caciola'nın on ikinci, on üçüncü ve on dördüncü yüzyılları 'doğaçlama [16] bir dönem olarak yorumlamasını eleş tirmiş ve Caciola'nın Gelasian Sakramentary geleneğinde temellenen, on göstermiş tirüçüncü yüzyıl kovma ayininin temel metinlerini görmezden geldiğini

[17] Caciola'ya göre, 12. yüzyılda ş eytan tarafından ele geçirilen Hıristiyanlar ne yapacaklarını bilemiyorlardı ve ş eytanı kovmak için kutsal emanetler, ayin ve vaftiz sırasında ş eytan çıkarma ayinlerinden oluş an bir karış ım kullanıyorlardı. Chave-Mahir ise, 12. yüzyıl yazarlarının cinli varlıklarla gerçek karş ılaş malardan nadiren bahsettiklerini, çünkü bu kiş ilerin kent öncesi toplumda kendi toplulukları içinde gizlenmiş olabileceklerini ileri sürmüş tür. [18]

Ş eytan çıkarmanın 1100 ile 1300 yılları arasında bir geçiş ve kriz dönemi geçirdiği ve bu dönemde ş eytan çıkarma ile azizler arasındaki bağın zayıfladığı fikri hagiografilerin kanıtlarıyla desteklenmektedir. Goddu, 19. yüzyılda azizlerin eğiliminin zirveye ulaş tığını gösterdi . Auxerre'li William (ö. 1237) gibi bazı ortaçağ ele geçirme ile cadının kurban olduğu ilahiyatçıları, ş eytanın kurban olduğu büyücülük arasındaki ayrımın bulanıklaş masıyla, tam bedensel ele geçirme olasılığını (ş eytani 'telkini' veya 'etkiyi' savunarak) inkar ettiler.

[14] Franz, A., Orta Çağ'da Kilise Kutsamaları (Freiburg-im-Breslau: Herdersche Verlagshandlung, 1909), cilt. 1, s. 14.

15 Vatikan MS KDV. Lat. 7701, Caciola'dan alıntı (2003), np 230: ... bedenlerin ele geçirdiği ş eytanları kovacak ruhani bir imparator olabilir.

16 Caciola (2003), s. 231–5.

17 Chave-Mahir (2011), s. 328. Dört ş eytan çıkarma metninin transkripsiyonları (Vatikan El Yazması Vat. Lat. 7701, sayfa 74–9; Paris, Bibliothèque Nationale El Yazması Lat. 14833, sayfa 31v–42v; Münih, Bäyerische Staatsbibliothek, Clm 100, sayfa 110–16; Clm 3909, sayfa 250–3) Chave-Mahir'de (2011), s. 362–84'te bulunabilir.

18 Chave-Mahir (2011), s. 27.

19 Goddu (1980), s. 552–7.

Ş eytanla ticaret yapmaktan suçlu. [20] Ancak Caciola, Goddu'nun, ş eytan çıkarma ayinlerinin on beş inci yüzyılda önemli ölçüde azaldığı sonucuna varmasını eleş tirdi. [21] hagiografik kaynakları dikkate aldığı gerekçesiyledir. Caciola ve Bu eleş tiri, yalnızca Chave-Mahir'in on beş inci yüzyıl ş eytan çıkarma kılavuzlarının çoğalmasına ve bu kılavuzların yüzyılın sonunda sorunsuz bir ş ekilde basılmasına iliş kin analizleriyle fazlasıyla haklı çıkarılmış olmasına rağmen , ş eytan çıkarma ayinlerinin düş üş ünün on beş inci yüzyıla kadar Avrupa genelinde devam ettiği iddiası artık savunulamaz.

1215 yılında Dördüncü Lateran Konseyi ilk dogmatik tanımı üretti Ş eytanların yaratılması, kötülüğün yaratılmamış olduğunu savunan Katharlardan gelen teolojik tehditlere yanıt olarak ortaya çıktı. [23] Caciola, Katharizm tehdidinin ve Fiore'li Sistersiyen baş rahip Joachim'in binyılcılığına yanıt verme ihtiyacının, III. Innocentius'un (1198-1199) papalık makamına gelmesi anlamına geldiğini ileri sürdü. 1216) doğaüstüne yönelik tutumlarda kesin bir değiş ime iş aret etti. Mucizevi olan, ilahi lütfun ürünü olarak eleş tirel olmayan bir ş ekilde kabul edilmekten ziyade test edilmeliydi. Yarasa [24] Ancak demonolojiye olan ilgi ve bunu anlama ihtiyacı sapkınlığı hemen daha fazla ş eytan çıkarmayla sonuçlanmadı. Alain Boureau, Kieckhefer ve Chave-Mahir, John XXII'nin (1316-34) papalık döneminin, Batı Avrupa'nın büyüye ş eytani güçlerin iş i olarak bakma tutumlarında dönüm noktası olduğunu savundular. [25] Ancak, ş eytana karş ı daha fazla farkındalık, ş eytan çıkarma iş leminin öncelikle büyü ve cadılık kurbanlarına uygulandığı ve günahlarının sonuçlarına katlanan cinlere uygulanmadığı anlamına gelmiyordu. Cadılık, kilise için on dördüncü yüzyılda ilgi konusu haline geldi diye, ş eytan çıkarma iş leminin cadılığa karş ı bir silah olarak kullanıldığı anlamına gelmez.

Caciola'nın on dördüncü yüzyılda ayinsel ş eytan çıkarma ayinlerinin yeniden canlanmasının nedeni olarak gösterdiği bir diğer etken ise 1378'deki Papalık Ş izması'ydı. Kilise birliğine ve otoritesine olan inancı sorgulayan 1417. Kilise'nin muhalif gruplar üzerindeki otoritesini güçlendirmek için, 'cin çıkarma'

20 Auxerre'li William (ed. P. Pigouchet), Summa Aurea (Frankfurt am Main: Minerva, 1964), fol. 253, sütun. 4; Goddu (1980), s. 551.
21 Caciola (2003), s. 236.
22 Aynı eser. s. 236–51; Chave-Mahir (2011), s. 327–34.
23 Lateran IV'ün iblis tanımı için Quay, P., 'Angels and Demons: The Teaching'e bakınız. IV Lateran'ın, Teolojik Çalış malar 42 (1981), s. 20–45.
24 Caciola (2003), s. 12–14.
25 Boureau (2006), s. 22–7; Kieckhefer, R., Avrupa Cadı Mahkemeleri: Popüler ve Öğrenilmiş Kültürdeki Temelleri, 1300–1500 (Berkeley, CA: University of California Press, 1976), s. 12–13; Chave-Mahir (2011), s. 322–3.

'Evliyaların kültleri alanından alınarak din adamlarının otorite ve iktidar söylemine dönüştürüldü'.[26] Ancak, Goddu'nun gösterdiği gibi, on dördüncü yüzyılda şeytan çıkarma ile azizlerin türbeleri arasındaki ilişki eskiden olduğundan çok daha az belirgindi ve Chave-Mahir, şeytan çıkarmanın Caciola'nın tanımladığından çok daha yavaş bir evrim geçirdiğini savundu. Şeytan çıkarma ayinleri, on ikinci ve on üçüncü yüzyıl papalıklarının sayfalarında kalan kalıntılardan daha fazlasıydı. Gerçekte, ayin on dördüncü yüzyıldan önce hem kullanılmış hem de uyarlanmıştı ve on dördüncü yüzyılda şeytan çıkarma kılavuzlarının yaygın olarak ortaya çıkması, ayin materyalinin başlıca kaynağı olarak anıtsal papalıkların düşüşünün bir sonucuydu. Şeytan çıkarma ayininin, on dördüncü yüzyıldan çok önce, 'din adamlarının otoritesi ve gücü hakkında bir söylem' olduğunu öne süren çok sayıda kanıt vardır ve şeytanı yenmek için Tanrı'nın gücüne başvuran şeytan çıkarma ayininin başka bir şey olabileceğini hayal etmek gerçekten zordur.

Ortaçağ şeytan çıkarma ayini, iyilik (melekler) ve kötülük (şeytanlar) güçleri arasındaki kozmik bir savaşın boyutlarını alabilirdi ve şeytan çıkarma ayininin aktif bir ruhsal savaş (Mesih'in zaferinin bir işareti olmaktan ziyade) olarak görülmesi, kıyamet ve bin yıllık söylemle yakından ilişkiliydi.[27] Peter Abelard, Şeytan'ın hâlâ insanlara saldırma gücüne sahip olduğu gerç Şeytanın düşmanı Aziz Mikail'in yardımını arama ihtiyacı duyan varlıklar[28] ve Mikail, Vahiy Kitabı'ndaki rolü nedeniyle kaçınılmaz olarak kıyametçilikle ilişkilendirilmiştir.[29] Şeytan'a karşı mücadele ile belirli melek düzenleri ilişkilendirilmiştir; Pseudo-Dionysius'un dokuz melek hiyerarşisinin tasvirlerinde Güçler sıklıkla gösterilmiştir kılıçla, düşman ruhani güçlere karşı koyma işlevi vardı.[30] Assisi'li Aziz Francis'in ilk takipçilerinden biri olan Kardeş Benintende, kovduğu şeytanın ilk üçünden başka hiçbir göksel hiyerarşinin adını söyleyemediğini, çünkü bunu yapmanın kendisine çok fazla acı verdiğini keşfetti.[31]

Ortaçağ yazarları tarafından tanımlanan ele geçirilme belirtileri çeşitli ve çoğu zaman çelişkiliydi; bağırma ve küfür etme, dilsizlik, imkansız bedensel bükülmeler ve felç gibi. Ele geçirilmenin çoğu kurbanı

26 Caciola (2003), s. 236–7.
27 Cin çıkarma ve kıyametçilik hakkında bkz. ibid. s. 264–7.
28 Keck (1998), s. 181.
29 Aynı eser, s. 45.
30 Aynı eser, s. 65–6.
31 Salimbene de Adam (ed. G. Scalia), Cronica (Bari: Laterza, 1966), cilt. 2, s. 828–9.

kadınlardı, ancak bazıları erkekti ve din adamlarının ş eytanın kurbanı olma olasılıkları daha az değildi. 32 Chave-Mahir, Orta Çağ'ın sonuna kadar, 'günahın iş areti olan ele geçirilmenin, bir bireyi, ailesini veya toplumunu tamamen ş üphe altına soktuğunu, çünkü ortaya çıkan kötülüğün Tanrı'nın onayını aldığını' savundu. Cin çıkarma, günahtan arınma ve ş eytani 33 etkiden kurtulma ayiniydi .

Ancak, ortaçağ cinlileri, bazı ortaçağ Asya gezginlerinin tarif ettiği ş amanlarla bazı özellikleri paylaş ıyorlardı; çünkü sırları açığa çıkarabiliyor ve baş ka bir dünyayla iletiş im kurabiliyorlardı ve bazen kehanet rolü oynuyorlardı. 34 Bununla birlikte, Avrupa'da ele geçirilme, ş aman için olduğu gibi bir tercih meselesi olmaktan ziyade toplumun genelinde bir ceza olarak görülüyordu ve ele geçirilmenin potansiyel bir kutsallık iş areti olarak yorumlanması ancak on beş inci yüzyılda gerçekleş ti.

Ş eytan çıkarma, 15. yüzyılda din adamlarının baş lıca kaygısı haline gelen cadılara karş ı kullanılan birkaç çareden sadece biriydi. Dominik Johannes Nider'in 1431 tarihli Formicarius'u ('Karınca Tepesi'), Nider'in Tanrı'dan gelen gerçek ilhamın tersi olarak sunduğu ve Joan of Arc gibi ilham alan kadınları cadı olarak etiketlediği cadılıkla ilgili ilk metinler arasındaydı. 35 Nider'in Formicarius'u Malleus malefi carum'un öncüsüydü

(1486), büyük ölçüde Alman Dominik engizisyoncusu Heinrich Kramer (diğer adıyla Institoris) tarafından yazılmış tır. Kramer, '[cadılığın] düzeltilmesinin tek olası yolunun, büyücülerden sorumlu olan 36 yaş ındaki ve not edilen yargıçların onlardan kurtulması olduğunu', bir iblisin musallat olduğu bir serbest bırakılmasının ... yetenek, çaba veya sanatla veya Haçİ ş areti veya rahibenin durumunda 'onun Kutsal 37 Baş ka bir Suda, ş eytanları uçurmak için özel olarak belirlenmiş ş eylerle' mümkün olmadığını ileri sürmüş tür. kelimeler, kutsallıklar cadılığın neden olduğu ş eytani saldırılara karş ı etkili Kramer, Nider'in itirafın, haçiş aretinin, Meryem Ana duasının, ş eytan çıkarmanın, yer olmayabilirdi; değiş tirmenin ve 'aziz adamların dikkatli bir ş ekilde aforoz edilmesinin' hepsinin kesin olduğuna dair görüş ünü eleş tirmiş tir.

32 Lahaire, M., Orta Çağ'da Madness, 11.–13. Yüzyıllar (Paris: Léopard d'Or, 1991), s. 29–32; Boureau (2006), s. 143–62.

33 Chave-Mahir (2011), s. 16.

34 Aynı eser, s. 15–16; Caciola (2003), s. 49.

35 Nider'in ş eytan çıkarma konusundaki görüş leri için Formicarius'a (Strazburg, 1517) bakınız, fols 76r–80r, 87v. Nider hakkında bkz. Maggi (2001), s. 98–9; Caciola (2003), s. 314–19.

36 Institoris, H. (çev. C. S. Mackay), Cadıların Çekici: Cadıların Çekici'nin tam çevirisi Malleus malefi carum (Cambridge: Cambridge University Press, 2009), s. 413.

37 Aynı eser, s. 415.

Büyü bozma yöntemlerini ş öyle uyarıyor: 'Bir çarenin bir kiş iye iyi gelmesi, bir baş kasına da iyi geleceği anlamına gelmez.' 38

Kramer, ş eytan çıkarmayı, birini büyüden kurtarmak için son çare olarak tasvir etti, ancak o zaman bile baş arının garanti olmadığını söyledi:

> ... Yasal çarelerden hiçbiri iş e yaramadığında, yasal ş eytan çıkarma biçimlerine baş vurulmalıdır... Fakat eğer bunlar iblisin kötülüğünün kaçmasına yeterli olmazsa, o zaman iblisin bu tacizi aslında bir günahın telafisi olarak bir cezadır, eğer bu tacize, gerektiği gibi, hayırseverlik içinde katlanılırsa, tıpkı bu dünyanın bizi Tanrı'ya gitmeye zorlayacak ş ekilde ezen diğer kötülükleri gibi. 39

Bir ayin olduğu için, hiçbir ilahiyatçı ş eytan çıkarmanın otomatik olarak iş lediğine inanmazdı, ancak Kramer'ın cadılara karş ı yargısal çözümler lehine ş eytan çıkarmanın etkinliğini küçümsemek için belirgin bir gündemi vardır. Engizisyoncu, cadılığı sadece pastoral bir sorun olmaktan çok yargısal bir sorun haline getirmeye kararlıydı; ş eytan çıkarma cadılara karş ı savaş ta (en iyi ihtimalle) ikincil bir silahtı ve Kramer, yargısal infazın 40 Birçok engizisyoncu için, ş eytan çıkarma, cadılık için bitkisel ilaçlarla aynı seviyede olan sadece 'sözlü bir rem-tercih edilirdi .

Hem Caciola hem de Sluhovsky, kurtuluş teolojisinde ve azizlerin yaş amlarında ş eytanın öne çıkmasının, ş eytan çıkarmayı Orta Çağ'ın her yere nüfuz eden ve nispeten önemsiz bir konusu haline getirdiğini ileri sürmüş lerdir. Bunu, nihayetinde antik vaftiz ayininden türetilen formüllerin, arıların uçuş masını ve atlarda solucan enfeksiyonlarını önlemek gibi amaçlar için uyarlandığı, ş eytan çıkarmanın 'evcilleş tirilmesi' olarak tanımlamış lardır. Bu türden birçok geç Ortaçağ ş eytan çıkarma örneği Franz 43 . tarafından kaydedilmiş tir ve daha yakın zamanda Catherine Chène, Lozan Piskoposluğu'nda zararlılara ve sorunlu hayvanlara karş ı kullanılan ş eytan çıkarmalarla ilgili bir çalış ma yapmış tır.

38 Aynı eser, s. 416.

39 Aynı eser, s. 419–20.

40 Erken modern cadı yargılamaları sırasında ş eytan çıkarma yönteminin kullanıldığına dair bazı kanıtlar vardır; bkz. De Waardt, H. ve De Blécourt, W., '"Kötü Bir Kiş iyi Ölüme Mahkûm Etmek Günah Değildir", Judicial Proceedings concerning Witchcraft during the Reign of Duke Charles of Gelderland'', Gijswijt-Hofstra, M. ve Frijhoff, W. (editörler), Witchcraft in the Netherlands from the Fourteenth to the Twentieth Century (Rotterdam: Universitaire Pers, 1991), s. 66–78, s. 71–4.

41 Maggi (2001), s. 99–101.

42 Sluhovsky (2007), s. 13–32.

43 Caciola (2003), s. 231, 237–8.

15. ve 16. yüzyıllarda İsviçre'de. 44 Ancak, Franz ve Chène hayvanların şeytan çıkarılmasının Doğu Hristiyanlığından oldukça geç bir ithalat olduğunu savunurken, özellikle Kuzey Avrupa'da, şeytan çıkarma formüllerinin yaratıcı ve 'basit' kullanımına dair çok sayıda kanıt bulunmaktadır. Ortaçağ İngiltere'sinde şeytan çıkarmanın 'basitleştirilmesi' bu bölümün ilerleyen kısımlarında ele alınacaktır.

İLAHİYAT TEMELLERİ

Ele geçirilmenin on beşinci yüzyıldan önce 'teolojik söylemin tam kenarında' olduğunu ve hiçbir zaman önemli bir çalışma konusu olmadığını iddia etmek abartı olabilir . Şeytan, iblisler ve dolayısıyla şeytan çıkarma ile ilgilenen teoloji dalı olan demonoloji, kökenini meleklerin incelenmesinden almıştır. Demonoloji daha uzmanlaşmış bir çalışma alanı iken, melek bilimi ortaçağ Skolastik felsefesinin merkezi bir bileşeniydi. Melek tartışmaları, Tanrı ile başlayıp daha sonra Tanrı'nın en mükemmel yaratıkları olan meleklere doğru ilerleyen hemen hemen her teolojik summa'da yer alıyordu. Dahası, Skolastik filozoflar Aristoteles'in Metafizik'indeki 'ayrılmış maddeler' tartışmasını meleklere uyguladılar ve ayrılmış maddeler veya 'zekâlar' Aristoteles kozmosunun önemli bir parçasıydı. İblisler düşmüş melekler olduğundan, melekler hakkındaki felsefi tartışmalar doğal olarak demonolojik spekülasyonlara yol açtı.

Thomas Aquinas (1225–74) kapsamlı eserlerinde şeytan çıkarmayla doğrudan sadece iki kez ilgilenmiştir. Aquinas , Summa Theologica'da 'Şeytanları çağırmak caiz midir?' (utrum liceat adiurare Daemones) sorusunu , 'Tanrı'nın adının yalvarma yoluyla varsayılması' (de assumee divini nominis per modum 46) hakkındaki daha geniş bir tartışmanın parçası olarak ele almıştır. Başka bir yerde Aquinas, vaftizle ilgili dört ilgili soruyu ele almıştır : 'Birincisi, din eğitiminin vaftizden önce gelip gerektiği; üçüncüsü, gelmemesi gerektiği; ikincisi, vaftizin şeytan çıkarmadan önce gelip gelmemesi din eğitimi ve şeytan çıkarmada işleyen şeylerin herhangi bir etkisi olup olmadığı veya sadece sembolik olup olmadığı; dördüncüsü, vaftiz edilenlerin

[44] Chène, C., Solucanları Yargılamak: Lozan Piskoposluğunda Şeytan Çıkarma ve Hayvan Denemeleri (15. – 16. yüzyıllar) , Cahiers Lausannois d'Histoire Médiévale (Lozan: Lozan Üniversitesi, 1995).

[45] Sluhovsky (2007), s. 1.

46 ST 2a 2ae s. 90 sütun 42929.

rahipler tarafından din eğitimi mi verilmeli yoksa şeytan mı çıkarılmalı?' [47] Kötülük üzerine yazdığı incelemede, De malo, Aquinas, doğrudan şeytan çıkarmayla ilgili olmasa da, şeytan çıkaran kişi için son derece önemli olan iki soruyu ele aldı: 'İblisler geleceği biliyor mu?' (utrum demones cognoscant futura) ve 'İblisler kalbimizin düşüncelerini biliyor mu?' (utrum demones cognoscant cogitationes cordium nostrorum). [48] Ayrıca Aquinas, ele geçirilme psikolojisi açısından önem taşıyan sorularla da ilgilenmiştir, örneğin 'İblisler bedenleri yerel olarak hareket ettirebilir mi?' ve 'İblisler insan zekasını değiştirebilir mi?' [49]

Aquinas iki tür yemin arasında ayrım yapmıştır. Bir yandan, Hristiyanların cinlerden herhangi bir şey için yalvarmaları yasaktı, ancak bu güç Mesih tarafından kiliseye verildiği için, yemin yoluyla cinleri zorlamaları izin verilebilirdi. O zaman bile, bilgi edinmek veya onlar aracılığıyla bir şey elde etmek için cinlere yemin etmek izin verilebilir değildi; bu, Aquinas için, gerçek inançile

bölge ve büyü. [50] Aquinas'ın görüşü, Süleyman'ı şeytan çıkarma biliminin babası olarak kabul eden ve aynı zamanda ritüel büyünün de babası olarak evrensel olarak kabul edilen Petrus Cantor'un on ikinci yüzyıldaki görüşüyle çelişiyordu. Aquinas zor bir konumdaydı: Bir yandan, Süleyman'ın şeytan çıkarma ayinleri yerine İsa'nın şeytan çıkarma ayinlerinin Hıristiyan şeytan çıkarma ayinleri için bir model olması gerektiğini savunmaya meyilliydi, ancak diğer yandan kilisenin ayinsel şeytan çıkarma ayinleri, İncil'de İsa'nın doğrudan mülksüzleştirmelerine benzemiyordu ve oldukça ritüelleştirilmiş bir biçim alıyordu.

Aquinas'ın vaftiz yoluyla şeytan çıkarma işlemine yaklaşımı iki yönlüydü: Bir yandan, bunu şeytanın kurtuluşun düşmanı olduğu ve bu nedenle vaftiz edilenlerin düşmanı haline geldiği gerekçesiyle haklı çıkarıyordu.

47 ST 3a q. 71 sütun. 50277: İlk olarak, ilmihalin Vaftizden önce gelip gelmemesi gerektiği. İkincisi, vaftizin şeytan çıkarma işleminden önce gelip gelmemesi gerektiği. Üçüncüsü, ilmihal ve şeytan çıkarma ayininde yapılanların bir şey ifade edip etmediği veya sadece önemli olup olmadığı. Dördüncüsü, onların vaftiz edilmesi mi, dinlendirilmesi mi yoksa rahipler tarafından kovulmaları mı gerektiği.

48 Aquinas (ed. B. Davies), Thomas Aquinas'ın De Malo'su (Oxford: Oxford University Press, 2001), qs. 7, 8 (s. 896–923).

49 Aquinas, De Malo qs. 10, 12 (s. 932–9, 950–9). Aquinas'ın mülkiyete dair tek doğrudan referansı De malo q'dadır. 16 (s. 948): 'Dolayısıyla şeytanların, tabiatları gereği hayal gücünü rahatsız edebildiklerini ve sahip olunanlarda görüldüğü gibi insanın akledilirler hakkındaki bilgisine tamamen engel olabildiklerini söylemeliyiz; ancak bunu her zaman başaramazlar .

50 ST 2a 2ae q. 90 a. 2 sütun 42942.

ondan korunmaya ihtiyaç duyarlar. Öte yandan, Aquinas, 'vaftiz edilmemiş olanların hepsinin Tanrı'nın gücüne tabi olduğu' şeklindeki Augustinusçu görüşü yeniden teyit etti. şeytan' (vaftiz edilmemiş olanların hepsi şeytanların gücüne tabidir). [51] Aquinas, vaftizle yapılan şeytan çıkarma işleminin ve ayinin gerçek etkinliğini haklı çıkarmak için tekrar Augustinus'a baş vurdu: Kilise, gerçek bir etkisi olmadığı sürece, şeytan çıkarma işleminde buyurucu emirler kullanmazdı. [52] Beklenebileceği gibi, Aquinas, iblislerin 'geleceği gelecek olarak' (futura prout futura) bilmesinin mümkün olduğunu reddetti, çünkü bu yalnızca Tanrı'nın bir gücüydü. Ancak, iblislerin, onlara gelecek hakkında sezgi veren ve insanları gelecek hakkındaki bilgilerinin kesin olduğuna inandırmalarına izin veren, insanların kapasitesinin ötesinde doğal nedenleri anlamalarının mümkün olduğunu savundu. Aynı şekilde, iblislerin insan düşünceleri hakkında bilgi sahibi olmaları da mümkündü, çünkü onlarınki insanlarınkinden daha yüksek bir zekaydı. Öte yandan, iblisler, insan iradesinin uygulanmasını sağlayan düşünceler olan 'istemli düşünceler' hakkında hiçbir bilgiye sahip olamazlardı, çünkü şeytan doğrudan insan özgürlüğüne müdahale edemezdi.

Aquinas'ın demonolojik iddiaları arasında en çok tartışılanı, hem meleklerin hem de cinlerin hiçbir bedene sahip olmayan saf ruhlar olduğu görüşüydü. Aquinas, Aristoteles'in ayrılmış maddeler teorisini Pseudo-Dionysius'un teolojisi ışığında uyarladı. Ancak, Aquinas'ın çağdaşı Bonaventure'den (1221-74) başlayarak Fransisken filozoflar, melekleri 'ruhsal madde' ile birleşmiş formdan oluşan varlıklar olarak ele almak için Yahudi filozof Avicebron'un okumalarından ilham aldılar. [53] Başka bir deyişle, melekler ve iblisler tıpkı insanlar gibiydi, maddeden (beden) ve formdan (ruh) oluşuyorlardı, ancak melekler ve iblisler söz konusu olduğunda beden farklı bir türdü. Aquinas'ın yaklaşımı, melekleri tamamen ruhsal varlıklar olarak ele aldığı için, düşmüş meleklerin günahının ruh olarak özsel doğalarını değiştiremeyeceği sonucuna vardı. Meleklerin isyanı bir irade eylemiydi. [54]

Aquinas'ın melekler konusundaki tutumu Üniversite [55] tarafından kınandı ve Scotus ve William Bonaventure'ın tutumu daha sonra 1277'de Paris'te kazanıldı, Duns tarafından reddedilene kadar yaygın kabul gördü

51 ST 3a s. 71 a. 2 sütun 50290–1.
52 ST 3a s. 71 a. 2 sütun 50299–300.
53 Bu anlaşmazlık için bkz. Keck (1998), s. 93–114; Boureau (2006), s. 93–118.
54 Şeytani cisimsizlik hakkında bkz. Aquinas, De malo q. 16, s. 803–1.
55 Keck (1998), s. 94.

Ockham'ın on dördüncü yüzyıldaki görüşü. Melekleri hem madde hem de biçim olarak ele alarak, Fransiskenler Tanrı'ya isyan ederek düşmüş meleklerin ruhsal biçimlerini korudukları ancak daha kaba bir maddi doğa karşılığında 'ruhsal maddelerini' kaybettikleri olasılığını açtılar. Bu aslında daha önceki bir görüşe dönüşten başka bir şey değildi: Sevilla'lı Isidore, düşmüş meleklerin gökten düştüklerinde hava bedenlerinde hapsedildiklerini savundu, Augustine şeytanın veya 57 Bonaventure'inki gibi 'hava [bedeni]'ne atıfta bulundu . belirli bir zamanda herhangi bir mekan. 58

Caciola, ortaçağda ele geçirilmenin 59 çoğunlukla fiziksel yutma ve çıkarma olarak anlaşıldığını göstermiştir . Aquinas'ın iblisleri fiziksel olmayan varlıklar olarak tasvir etme yönündeki en iyi çabalarına rağmen, şeytan çıkarma işleminin giderek daha fiziksel bir aktivite haline gelmesi sonucunu doğurmuştur. On beşinci yüzyılda, şeytan çıkaranlar düzenli olarak ruhun merkezi olan kalp de dahil olmak üzere vücudun belirli kısımlarını kovuyordu; bu, Aquinas'ın iblislerin iradenin merkezini bilemeyeceği veya etkileyemeyeceği iddiasına bir göndermeydi. Aquinas'ın ele geçirilmenin insanın özgür iradesini etkileyemeyeceği yönündeki açık ifadesi, iblisleri, en azından ele geçirilme sırasında, iblislerle işbirliği yapma şüphesinden kurtardı ve iblisleri kınama yerine acıma nesnesi haline getirdi.

CİN ÇIKARMA, AYİN VE BÜYÜ

Chave-Mahir'in görüşüne göre, şeytan çıkarma ayini, şeytan çıkarma uygulaması için katı bir ayinsel çerçeveden ziyade, ortaçağ din adamlarının yararlanabileceği bir kaynak sağlıyordu. 60 Şeytan çıkarma, kitaplarla ve okumayla ilişkilendirilmişti; sadece kelimelerin kendisi değil, aynı zamanda yazılı formüller de güçtaşıyordu. 61 Dolayısıyla, on dördüncü yüzyılda ayrı bir ayin kitabı olarak bir şeytan çıkarma ayininin ortaya çıkması önemli bir gelişmeydi.

[56] Isidore, Etimoloji 8.11 (PL 82.316A).

[57] Augustine, De Genesi ad letteram 11.13 (PL 34.436): Akıllı bir yaratığın ruhunda, ister şeytanın ruhu, ister iblisler gibi havadar, isterse dünyevi olsun, bedende yaşayan ve ona hayat veren şey iyidir. insanın ruhu gibi.

[58] Bonaventure, Opera omnia (Roma: Quaracchi, 1882–1902), cilt. 2, s. 75–7. Açık Fransisken demonolojisi için bkz. Boureau (2006), s. 111–18.

59 Caciola (2003), s. 41–4. Ortaçağ sanatında cin tasvirleri hakkında Chave-Mahir'e (2011) bakınız, s. 27–35.

60 Chave-Mahir (2011), s. 14.

61 Aynı eser, s. 313.

[62] anı. Ancak bu ş eytan çıkarma kitaplarındaki ayin, sekizinci yüzyıldan beri kutsal kitaplarda ve papalıklarda görülen ayinlerden pek de farklı değildi. Farklı ş eytan çıkarma kitaplarının ortaya çıkması, ayin tarihinde bir dönüm noktası olmaktan çok, on dördüncü yüzyıl Avrupa'sında ş eytani olana dair daha büyük farkındalığın bir yansımasıydı. On üçüncü yüzyıldan kalma ş eytan çıkarma ayinleri nadir ve parçalıdır ve günümüze ulaş anların çoğu Chave-Mahir tarafından derlenmiş tir.

İ lk belirgin ş eytan çıkarma kitabı, ş u anda Münih'teki Bäyerische Staatsbibliothek'te bulunan 1400'lü yıllara ait bir el yazması, Karolenj ayin kitaplarına çok benziyordu. Ancak, görünüş te yeni bir geliş mede, rahibe yarı büyülü sözcükler ve ş eytana karş ı jestler kullanması talimatı verildi: 'Sol elinize ele geçirilmiş in baş ını alın ve baş parmağınızı ele geçirilmiş in ağzına yerleş tirin ve her iki kulağınıza ş u sözleri söyleyin: "Buradan tekrar kalk abrya, buradan tekrar kalk
Burada, birlikte kutsanmış ş eyler ypar ytumba opote alacent alaphie"'. [63]
Bu nomina ignota'lar yalnızca büyülü değil; aynı zamanda gerçek ş eytan çıkarma baş lamadan önce ilkel bir teş his testi oluş turuyorlar. Dahası, Münih ş eytan çıkarma ayininde Agla, Tetragrammaton, Ysiton ve Pneumaton gibi büyücüler tarafından da yaygın olarak kullanılan Tanrı için Yunanca ve İ branice isimler kullanılıyordu. [64]

Büyü ile din adamları arasındaki ortaçağ iliş kisinin din adamlarının okuryazar olmasından baş ka bir ş eye dayanmaması mümkün olabilir, ancak kutsal ayinler hakkında geliş en teolojik anlayış ın, büyücüleri Orta Çağ'ın sonlarında, yalnızca bir rahibin (veya en azından bir diyakozun) ş eytan çıkarma iş lemlerini etkili hale getirebileceği görüş üne yöneltmiş olması da mümkündür. [65] İ blislerle konuş maya gelince, meş ru ş eytan çıkarma ile büyü arasındaki sınır, meş ru ve gayri meş ru yemin arasında ayrım yapan Aquinas gibi teologların kabul etmek isteyeceğinden daha kolay bulanıklaş tı. İ blisin itiraf etmesi ne kadar zorlanırsa, ş eytan çıkaran kiş i aracılığıyla Tanrı'nın o kadar yüceltildiği ve inananların aydınlandığı konusunda ikna edici bir ş ekilde tartış mak mümkündü. Dahası, bu yöntemin kullanılmasına iliş kin tarihsel emsaller vardı

62 Aynı eser, s. 320–34.

[63] Münih, Bayerische Staatsbibliothek, MS Clm 10085, fol. 3v, Chave-Mahir'den alıntı (2011), np 325: Kuş atılmış kiş inin kafasını sol elinize alın ve sağ elin baş parmağını kuş atılmış kiş inin ağzına yerleş tirin ve her iki kulağına ş u sözleri söyleyin: 'Abremonte abrya , abremonte consecra-mentaria ypar ytumba opote alacent alaphie '.

64 Chave-Mahir (2011), s. 325–6.

Büyü formüllerinde ş eytan çıkarma kullanımına iliş kin örnekler için Kieckhefer'e (1997) bakınız, s. 126–69 .

Martin of Tours gibi azizlerin hayatlarında peygamber olarak demoniaclar. Bozuk veya hayali dillerde büyülü yakarış lar ve nomina ignota , muhtemelen birisinin bunları yararlı bulması nedeniyle on dördüncü yüzyılda ş eytan çıkarma ayinlerine sızmaya baş ladı. Ş eytan çıkarma pratik bir iş ti ve ş eytan çıkaranlar deneyimden ders çıkardılar. Chave-Mahir, Münih el yazmasını bir demoniac'ın ş eytan çıkarma ayinine bu tür formülleri ekleyen ilk el yazması olarak tanımlarken, on üçüncü yüzyılda bu özellikleri gösteren nesneler ve hayvanlardan yapılan ş eytan çıkarma ayinlerini ve hastalıklara karş ı kullanılan ş eytan çıkarma ayinlerini görmezden geldi. İ ngiltere'de on üçüncü yüzyılda kutsal sudan yapılan ve anlaş ılması zor olan bir ş eytan çıkarma ayini ş u formülü kullanmış tır: "Seni bessio bessala grega tumio düş manların baş latılmış auditom'undan kovuyorum . Melek, Mesih dokundu, diye duyurdu. Gerçekten de aitlerdi. Gerçekten de dokunulmuş lardı. Tüm iş lerini bağış la agi + agi est + agi + sens + sens + sens + gathering gathering gathering o domuzları ve o sığırları". [66] Bunun çıkarıldığı ayinin geri kalanı dilbilgisi açısından anlamlı olduğundan, bu ş eytan çıkarma ayininin kendine özgü dili kasıtlıydı. Barbarca isimlerin nesnelerin ş eytan çıkarılmasında baş lamış ve daha sonra insanların ş eytan çıkarılmasına girmiş olması mümkün olabilir.

Büyü ile ş eytan çıkarma arasındaki gri alanda ayrıca, çoğunlukla parş ömen ş eritlere yazılmış kutsal yazılardan oluş an apotropaik muskalar da vardı. [67] Nitekim muskalar ş eytan çıkarma ayinini de etkilemiş tir. Padua'lı Anthony'nin 1367 tarihli yaş am öyküsüne göre, İ sa kılığına girmiş ş eytan tarafından neredeyse intihar etmeye kandırılan bir kadın, azizin rüyasını gördü ve bu rüyasında aziz ona, üzerinde altınla "İ ş te İ sa'nın haçı! Kaçın, düş man güçler! Yahuda kabilesinden aslan ve Davut'un kökü yener! Alleluya! Alleluya!" yazan bir muska verdi. [68] Bu sözler daha sonra 1614 ş eytan çıkarma ayinine dahil edildi ve hala popüler olan bir koruyucu muska olan Aziz Benedict Madalyası'nın bir parçası olarak kaldı. [69]

Yasadış ı büyü ile kilisenin ş eytan çıkarma ayinleri arasındaki etkileş im, örneğin Cambridge Üniversitesi Kütüphanesi'nde bulunan ve on altıncı yüzyıldan kalma bir İ ngiliz büyü kitabı gibi, günümüze ulaş an birçok büyü el yazmasında açıkça görülmektedir.

66 Bu, BL MS Add'in varsayımsal bir çevirisidir. 34652, fol. 14r: [Ben] seni bessio'ya davet ediyorum. bessalam grup Tümörlü düş manın adını duymaya baş ladı. İ ngilizce olarak "Mesih sevindi" dedi. Taktiklerden ziyade. sessiz olduğunu söyledi. göbek deliğinin tüm çalış malarıyla birlikte hareket etmek + eylemde bulunmak + eyleme geçmek + duyu + duyu + duyu + toplanmadır. toplama toplama o domuzlar o sığırlar

67 Ş eytan çıkarma muskalarının geliş imi hakkında bilgi için Skemer'e (2006), s. 47–9, 175'e bakınız.

68 Patavili Aziz Anthony'nin Mucizeleri Kitabı , AASS , Haziran 3:736: İ ş te İ sa'nın çarmıhı! Karş ı taraftan kaçın! Yahuda kabilesinin aslanı ve Davut'un kökü kazanıyor! Selamünaleyküm! Selamünaleyküm!

69 Caciola (2003), s. 250. Aziz Benedict Madalyası hakkında bkz. Lederer (2005), s. 226, 232.

Süleyman'ın törensel büyüsü ile 70'li yılların imge büyüsünün birleşimi olan şeytan Arapça kökenlidir. çıkarma ayinleri her zaman 'Ben büyü yapıyorum' (coniuro) ile başlar 'Ben kovuyorum'dan ziyade, belirgin bir şekilde on beşinci yüzyıl sonlarında Johannes Bulle tarafından Roma'da ilk basılan Coniuratio malignorum spirituum in corporibus hominum prout Sancto Petro (1477)'dan etkilenmiştir. Düşmanlara zarar vermek ve onları öldürmek için kullanılan 'Truva İntikamı' olarak bilinen bir büyü, büyüyü Mesih'in Tanrı Baba, şehitler ve itirafçılar, Meryem Ana, bakireler, patrikler ve peygamberler için olan sevgisi adına etkili kılmak için Şeytan'ın uygunsuz bir çağrısıyla takip edilir ve hem Latince hem de İngilizce'deki 71 Exorcism'in her biri yükselen ruhları bağlamak ve Mesih'in tutkusunun araçlarıdır. Ayrıca çemberde kovmak için de kullanılır. 72 Frank Klaassen'in gösterdiği gibi, ritüel büyü Reformasyon'dan (en azından İngiltere'deki Protestanlar John Dee) en yüzeysel Elias Ashmole, özellikle SG 2407'deki 'Seni değişikliklerle sağ çıkmıştır . ve mahvediyorum... yaşayan Tanrı adına, seni mahvediyorum... gerçek Tanrı adına' gibi ortaçağ orijinallerine sıkı sıkıya dayanan şeytan çıkarma ayinlerini kullanmaya devam etti.74

1400'den sonraki dönemde, mevcut şeytan çıkarma kitaplarının sayısında hızlı bir artış oldu. Şeytan çıkarma tamamen 'düzenlenmemiş ve önemsiz bir 75 değildi çıkarmak için ve 1384'te bir Floransalı büyücü, uygun yetki olmadan bir kızı şeytan şehrin mesleği olan laik otoriteler tarafından takip edildi. 76 Şeytan çıkarmasında kızın kulağına fısıldanan büyülü 'şeytani' dilden yararlandı. Chave-Mahir'in on beşinci yüzyılın 'kontrollü şeytan çıkarma yüzyılı' olduğu yargısı,

18. yüzyılda şeytan çıkaranlara uygulanan katı kısıtlamalar, 77

Kilise tarafından yapılan şeytan çıkarma ayinlerinin büyülü amaçlı kullanımına dair bir başka örnek, neredeyse kelimesi kelimesine, Kieckhefer'in (1997) editörlüğünü yaptığı Münih el kitabında Şeytan'ın serabının çağrılmasında görülür, sayfa 276-86 ve Kieckhefer tarafından sayfa 144-9'da tartışılmıştır.

[71] Foreman, P. (çev. F. Young), The Cambridge Book of Magic: A Tudor Necromancer's Manual (Cambridge: Texts in Early Modern Magic, 2015), s. 82–5 (CUL MS Add. 3544'ün bir baskısı).

72 Aynı eser, s. 19–21.

[73] Klaassen, F., Büyünün Dönüşümleri: Orta Çağ'ın Sonları ve Rönesans'ta Yasadışı Öğrenilmiş Büyü (University Park, PA: Pennsylvania State University Press, 2013), s. 164–7.

74 Örneğin Ashmole'un BL MS'de topladığı cadılara karşı İngilizce şeytan çıkarma ayinine bakın Sloane 3846 fol. 95r.

[75] Sluhovsky (2007), s. 2.

[76] Brucker, G., 'Rönesans Floransa'sında Büyü', Rönesans Çalışmaları 10 (1963), s. 7–23.

77 Chave-Mahir (2011), s. 333. Ayrıca bkz. Caciola (2003), s. 238–9.

ve bu dönemde şeytan çıkarmanın titizlikle kontrol edilmekten ziyade uzmanlar tarafından rafine edildiğini söylemek daha doğru olabilir. Şeytan çıkarma kılavuzlarının fiziksel boyutu, dilenci tarikatları için ideal oldukları anlamına geliyordu. 78 On beşinci yüzyıl şeytan çıkarma metinleri büyük çeşitlilikleriyle karakterize edildi ve papalıkların antik şeytan çıkarmaları büyücülüğe karşı dualar, azizlerin litanileri ve eczacılık 79 Şeytanın günahlarını itiraf etmesi gerektiği tavsiyesi de bu dönemin metinlerinde görülür ve Coniuratio malignorum spiri-tuum Mahir, itirafçılar için talimatlarla başlardı (Coniuratio 4. Bölümde incelenecektir). Chave-şeytan çıkarıcının ve kitabının azizlerin ve mezarlarının gücünün yerini aldığı yeni bir dönemin, matbaanın ortaya çıkışından önce başladığını ve matbaanın yalnızca daha geniş çapta ulaşılabilir hale getirdiğini ileri sürmüştür . 80 Geçortaçağ şeytan çıkarma ayinleri, iblisleri ele geçirme ve şeytanlara ayrıntılı sorular sorma konusundaki vurgularıyla, erken modern şeytan çıkarıcıların meşguliyetlerini önceden haber vermiştir.

ŞEYTAN ÇIKARMA UYARLAMALARI

Şeytanların ele geçirilmiş kişilerden çıkarılması ve büyü, Orta Çağ'da şeytan çıkarmanın tek amacı değildi. Sluhovsky'nin ortaçağ şeytan çıkarıcılarını 'sadece sağlık uygulayıcıları' olarak tanımlaması 81 olabilir ancak ortaçağ şeytan çıkarmaları bazen abartılı bir niyetle bireyleri ahlaki belirsizdi, daha çok psikolojik bütünlüğü geri kazandırmakla veya hatta ayartmalara karşı korumakla ilgiliydi. Bazı ortaçağ Hristiyanlarının şeytan çıkarmanın tam anlamıyla şeytanları kovduğuna inanmadıklarını öne sürmek tarihsel kanıtların ötesine geçmek olurdu ancak şeytan çıkarma anlatıları her zaman şeytani bir kişiliğin varlığını vurgulamıyordu. On üçüncü ve on dördüncü yüzyıl Fransa ve İngiltere'sinde azizlere atfedilen üçbin mucizenin analizinde Ronald Finucane 'şeytanların müdahalesinin oldukça sınırlı olduğunu' gözlemledi. Bunlar normalde sadece zihinsel sapmalarla, kurbanın ele geçirildiği söylendiğinde ilişkilendiriliyordu ve diğer hastalık türlerinde nadiren ortaya çıkıyorlardı'. 82

78 Caciola (2003), s. 239–41.

79 Chave-Mahir (2011), s. 330.

80 Aynı eser, s. 328.

81 Sluhovsky (2007), s. 2.

82 Finucane, R., Mucizeler ve Hacılar: Ortaçağ İngiltere'sinde Popüler İnançlar (Londra: Dent, 1977), s. 72.

Erken Orta Çağ'daki şeytan çıkarma anlatıları, nadiren rahatsız eden iblisin kişiliğini ayrıntılı olarak anlatır. Aziz'in Vita'sında Hildegard'ın Sigewize'i şeytan çıkarmasına ilişkin ayrıntılı anlatım, iblisin kendisine çok az vurgu yapar; bunun yerine, Hildegard'ın bir vizyonda alınan alışılmadık bir doğaçlama şeytan çıkarma yoluyla Sigewize'i tedavi etmesine yoğunlaşır. 83 Şeytan çıkarma başlangıçta başarılı olsa da, iblis hemen hemen hemen Sigewize'in bedenine geri döndü ve bundan sonra Hildegard oruç tutmaya ve dua etmeye başladı. Amanda Porterfield, Hildegard'ın Sigewize'e yönelik incelikli tedavisi ile altıncı yüzyılda St Hospicius tarafından gerçekleştirilen bir şeytan çıkarma arasındaki tezata dikkat çekmiştir. Hospicius 'hastanın saçını ve dilini yakalayıp hastanın başına ve boğazına yağ dökerek iblisi uzaklaştırırken' ve iblis hastası kendi ele geçirildiğinin bilincinde değilken, 'Hildegard Tanrı ve Şeytan hakkındaki yorumlarını Sigewize'nin öznelliğine yerleştirerek iyileştirdi'. Ele geçirilenlere şiddet sunmak ve öngörülen ritüele kölece uymak yerine, 'Hildegard psikolojik 84 Öte yandan, Hildegard'ın gözlem ve ilhama yanıt vermesi beklenebilecek vizyon sahibi bir kişiydi ve onun yaklaşımı 'psikolojik' içgörüsünden çok Tanrı ile ilişkisine olan güveni hakkında daha fazla şey söyleyebilir.

Porterfield için, geç ortaçağ Avrupa'sındaki cadı avları çağı, paradoksal bir şekilde, psikolojinin doğuş çağıydı: 'Kötülüğü insanlaştırma ve insanlar ile iblisler veya Şeytan arasındaki kişisel ilişkilerle büyülenme eğilimi, geç Ortaçağ ve erken modern dönemin cadı avlarına katkıda bulundu. Ayrıca öznelliği ve onun işkencelerini ve rahatlama biçimlerini keşfetmenin ve tanımlamanın bir yolu haline geldi.' Cadı bulucuların ve şeytan çıkaranların 'İblisler ile kurbanları arasındaki kişisel ilişkilerle büyülenme, insan öznelliğini yeni bir incelemeye ve analize açtı ve belki de bazı ön 85 Modern psikolojik düşüncenin temellerinin kesinlikle doğru olduğu doğrudur'. Cadılığın meydan okuması, on üçüncü yüzyılda ele geçirilme için kurulan teolojik çerçeveyi zorladı ve büyülenme ile ele geçirilme arasında erken dönemde çizilen ayrım, ortaçağ iblis bilimcilerinin deneyime yanıt vermeye ve empoze etmeye hazır olduklarını gösterdi

83 Aziz Hildegard'ın Hayatı , s. 212–14.
84 Porterfield (2005), s. 86–7; Chave-Mahir (2011), s. 13–14.
85 Porterfield (2005), s. 85.

önceden var olan teolojik kategoriler. Davranış ları zihinsel sapmayı ima eden tüm bireyler ele geçirilmiş olarak ele alınmadı ve antik çağlardan gelen zihinsel hastalıklar için doğal açıklamalar hayatta kaldı ve geliş ti Orta Çağ.[86]

Ele geçirilmenin daha sofistike bir anlayış ının en belirgin iş aretleri, on dördüncü yüzyıldan itibaren kullanılmaya baş lanan teş his ölçütleriydi. Bir kılavuz, kutsallığı içeren bir kutunun gizlice iblisin baş ına yerleş tirilmesini öneriyordu; eğer iblis, sorulduğunda, baş ında ne olduğunu söyleyebiliyorsa, o zaman gerçekten ele geçirilmiş ti. Diğer testler, iblisin ağzına üflemeyi veya tükürmeyi, Aziz Jerome'un bir resmini göstermeyi ve 'iblis dili' kullanmayı içeriyordu. Bu son uygulama, iblislerin dilleri hakkında gizli bilgiye sahip olduklarını iddia eden sihirbazların tekniklerinden neredeyse ayırt edilemezdi. Caciola'ya göre, 'iblis dili, iblis düzensizliğini grafiksel olarak temsil eden ve dolayısıyla ona tabi kılan kasıtlı bir düzenleme aracıdır'. 87 On dördüncü yüzyıl kılavuzlarında ortaya çıkan, iblis dilinden daha büyük ve daha kalıcı öneme sahip bir baş ka ş eytan çıkarma geleneği, iblislerin sistematik olarak sorgulanmasıydı. Ş eytana erken dönem Hıristiyan vaftiz ayinlerinde doğrudan hitap edilmiş ve reddedilmiş olsa da, (retorik olarak hariç) hiçbir zaman sorgulanmamış tır. Cin çıkaranlar, cinlerden kendilerini ve ait oldukları tarikatı tanımlamalarını istemeye baş ladılar . 88 Böylece, giderek daha ayrıntılı bir ele geçirilme epistemolojisi çerçevesi oluş turuldu; cinliler, delilerden ve akıl hastalarından ayırt edildi, hatta ikincisi de dolaylı olarak ş eytanın kötülüğünün kurbanlarıydı.

Geç Orta Çağ'da, cin çıkarma ayinlerine benzeyen dualar, on beş inci yüzyılda Coblenz'li Fransisken rahibi William Turnout tarafından derlenen küçük ama yoğun bir ibadet kitabında bulunanlar gibi, kiş isel ibadet biçimi olarak da benimsendi. Bunlara, Abingdon'lu Aziz Edmund'un, Meryem Ana'nın bebek İ sa'yı emzirdiği bir resmi tefekkür ederek günahtan nasıl korunduğuna dair bir hikayenin ön eki olan iki 'cin çıkarma ayini' (contra temptationes carnis) de dahildi. Cin çıkarma ayini, kirli bir ruha hitaben bir hitapla baş lar: 'Rab benim yardımcımdır, senden korkmam, bu yüzden git kirli ruh, git; kirlilik senin iş indir.

86 Bkz. Van Arsdall, A., Ortaçağ Bitkisel İ laçları: Eski İ ngiliz Herbaryumu ve Anglo-Sakson Tıbbı (Londra: Routledge, 2002), s. 178.

87 Caciola (2003), s. 244–8.

88 Aynı eser, s. 248–9.

Bu nedenle sizden veya sizin gücünüz ve erdeminiz yaş ayanların ve ölülerin Tanrısında olan Tanrınızdan korkmuyorum. Ve benim koruyucum O'nun Oğlu'dur.' 89

İkinci şeytan çıkarma, bilindik 'Git, kirli ruh' (Vade immunde spiritus) sözleriyle baş lar . Ancak metnin geri kalanı büyük ölçüde uydurulmuş bir 'kendi kendine şeytan çıkarma' biçimidir 90:

Ey en kötü baş tan çıkarıcı, benden uzak dur! Güçlü bir savaşçı olarak benimle hiçbir iliş kin olmayacak ve hak ettiğin her cezaya katlanıp boyun eğeceksin.
Sus ve sus. Artık seni duymayacağım.... Rab benim ışığım ve kurtuluşumdur, o zaman benim kullanımım için bir kale olarak durur. Kalbim korkmayacak, Rabbim ve kurtarıcım. Baba'ya şan olsun, vb.

Kişisel bir adanmışlık kitabındaki bu 'cin çıkarma' bağlamından, Turnout'un kendisinin kötü bir ruh tarafından ele geçirildiğine inanması son derece olası görünmüyor. Aksine, Turnout kirli düşüncelerini kişileştirdi ve onları reddetmenin bir yolu olarak şeytan çıkarma metaforunu kullandı. Şeytan çıkarma formüllerinin, çağdaş bir okuyucunun metaforik olarak görebileceği bir şekilde bilinçli veya bilinçsiz kullanımı, bebekler veya su üzerinde günlük olarak şeytan çıkarma duaları okuyan rahiplerin şeytanları kovduklarına inanmadıkları göz önüne alındığında alışılmadık bir şey değildi. Orta Çağ'ın sonlarında şeytan çıkarma ve kutsamanın bir araya getirilmesi, bunun önemsizleşmesine katkıda bulundu ve Turnout'un kirliliğe karşı kişisel dualarının şeytan çıkarma dilini benimsemesine izin verdi.

KRİZDEKİ CİN ÇIKARMA : ORTAÇAĞ İNGİLTERE ÖRNEĞİ

Anglo-Sakson İngiltere'nin Hristiyanlığa dönüşümü, Augustine ve arkadaşlarının Kent'e ayak bastığı 597 yılında başladı. Bir yüzyıl içinde Anglo-Sakson krallıklarının yöneticileri nominal olarak Hristiyan oldular ve İngiltere kuzey Cermen dünyasının geri kalanının dönüşümünde rol oynamaya başladı. Anglo-Sakson İngiltere'nin yasaları ve gelenekleri pagan ve Cermen kökenliydi ve kilisenin ayinleri süper-

89 BL MS Royal 2 A II, fol. 141r: Rab benim yardımcımdır, senden korkmayacağım, çünkü sen kirli bir ruhsun ya da kirlilik senin işindir. Bu yüzden ne senden ne de yaşayanların ve ölülerin tanrısı olan seninkinden korkmuyorum. Onun oğlu benim koruyucumdur.

90 Git benden, seni en kötü baştan çıkarıcı[] bende hiçbir payın olmayacak ve güçlü bir savaşçı olacaksın ve vereceğin tüm cezalara dayanacak ve katlanacaksın[.] sessiz ol ve dilsiz ol[.] Seni dinlemeyeceğim dahası... tanrım aydınlığım ve kurtuluşum, o zaman [yasadışı] kampımı kullanmak için bekleyen[.] kalbim efendimden ve kurtarıcımdan korkmayacak.

bu çerçeveye dayatıldı ve Anglosakson toplumunun ihtiyaçlarına uyacak ş ekilde uyarlandı. İ ngiltere'de bir cinlinin Hristiyanca ş eytan çıkarılmasına dair en eski kanıt, 687 ile 700 yılları arasında bir çocuğu bir cinden kurtarmaya çalış an (baş arısızlıkla sonuçlanan) rahip Tydi'nin hikayesidir. Tydi, çocuğun babasına onu Lindisfarne'e götürmesini tavsiye etti; burada bir adam, St Cuthbert'in ölümünden sonra bedenini yıkamak için kullanılan suyun atıldığı hendekten toprak aldı ve bunu kutsal suyla karış tırdı ve bu da çocuğu iyileş tirdi.[91]

Tydi'nin baş arısızlığı, kilise ayinleri yerine azizlerin ve onların kalıntılarının ş eytan çıkarma gücüne güvenme eğiliminin erken ortaçağdaki tipik örneğidir. Luka İ ncili'ndeki Gerasalı cinlinin kovulmasıyla ilgili yorum yapan Bede (yaklaş ık 673–735), kendi dönemindeki cin çıkaranları etkileyen zorluklardan bazılarını resmederek, cin çıkaranın deneyimlediği ş ey hakkında tamamen dürüst olması durumunda cin çıkarmanın etkili olabileceği konusunda ısrar etti. Bede, cinli saldırının daha sonra incubi ve succubi olarak bilinecek olan bir biçim alacağını varsaydı ve cinler ile kurbanları arasında bir anlaş ma (foedus) fikrine erken bir gönderme yaptı (bu durumda aslında kılık değiş tirmiş bir cin olan bir sevgiliye verilen bir söz olsa da). Dahası, Bede taciz eden cin'in adının belirlenmesinin önemi konusunda ısrar etti [92]:

> Fakat zamanımızın rahipleri, ş eytan çıkarma lütfuyla cinleri nasıl kovacağını bildikleri için, hastaların, kirli ruhlardan gördükleri, duydukları, tattıkları, dokundukları ve bedenin veya ruhun herhangi bir baş ka duyusuyla, uyanıkken veya uyurken katlandıkları her ş ey hakkında bilgelik edinip açıkça itiraf ederek ifş a etmedikçe, baş ka türlü iyileş tirilemeyeceklerini [ve] iyileş emeyeceklerini söylemeye alış kındırlar. Ve özellikle, ister kadın formunda erkekler olarak, ister erkek kıyafeti giymiş kadınlar olarak görünsünler, ki Galyalıların Dusi adını verdiği cinler, tarifsiz bir mucizeyle bedensiz ruhlar bir insan bedeniyle uyumayı arzular ve ararlar. Ve yasak olduğunu söyleyecekleri cinlerin isminin ve her birinin diğerine bir aş k paktı sözü verdiği yemin araçlarının üretilmesini emrederler.

91 Raiswell ve Dendle (2008), s. 738.

92 Bede, Luka İ ncili'nin açıklanmasında (PL 92.438B): Ancak ş eytan çıkarma lütfuyla iblisleri nasıl kovacağını bilen zamanımızın rahipleri bile hastaya hiçbir ş ekilde bakılamayacağını söylemeyi alış kanlık haline getirmiş tir. İ ster uyanıkken ister uyurken acı çekmiş olsunlar, kötü ruhların neden olduğu her ş eyi görme, duyma, tatma, dokunma ve vücudun veya zihnin diğer duyularıyla hissedebilecekleri ölçüde, güvenle açık bir ş ekilde açıklayın. Ve hepsinden önemlisi, ya kadın biçimindeki erkeklere ya da Galyalıların Dusios, yani iblisler adını verdikleri erkek giysili kadınlara, insan bedeninin cisimsiz ruhunun tuhaf mucizesi sayesinde göründüklerinde, kendilerini aramaya emanet ederler. ve cariyelik yapmak. Ve kendisinin yargılandığını söylediği iblisin adı ve karş ılıklı sevgi antlaş masında kullandıkları yollardan vazgeçme yolları, onların açığa çıkmasını emretti.

Bede, okuyucularının buna inanmasının zor olabileceğini kabul etti, ancak kiş isel tanıklığına dayanarak konuş tuğunu vurguladı :

> Komş um olan bir rahip, bir rahibeyi ş eytandan iyileş tirmeye baş ladığını, ancak mesele gizli kaldığı sürece onun için baş arabileceği hiçbir ş ey olmadığını anlattı. Ancak hayaletler tarafından rahatsız edildiğini itiraf etmesiyle birlikte, kısa sürede dualar ve gerekli olan diğer arınma yöntemleriyle ortadan kalktı ve aynı kadının, ş eytanın dokunuş uyla kaptığı ülserleri, kutsanmış tuzla birleş tirilmiş tıbbi gayretiyle iyileş tirdi.

'Gerekli olan diğer arınmaların' arasında ş eytan çıkarma ayini de olup olmadığını bilemiyoruz, ancak ele geçirilmenin cinsel bir bileş en içermesi ve ş eytani temasın fiziksel hastalıklarla iliş kilendirilmesi özellikle İ ngilizlere özgüydü.[94] Ancak, ş eytan çıkarma ayini ülserlerden birini çıkaramayınca, ş eytan çıkaran kiş i rahibenin nasıl ilerleyeceği konusundaki tavsiyesini kabul etmeye hazırdı; ona hasta yağıyla kendisini meshetmesini söyledi ve bu en sonunda ülseri iyileş tirdi.

Cinli yaratıkların çıkarılması Anglosakson İ ngiltere'de özellikle önemli veya yaygın değildi. Richard Raiswell ve Peter Dendle, azizlerin mezarlarını ziyaret edenler arasında bazen cinli yaratıklardan bahsedilse de, kanıtların belirsiz doğasının cinli yaratıkların ne kadar yaygın olduğunu değerlendirmeyi zorlaş tırdığını gözlemlediler.[95] Dahası, St Cuthbert'in Hayatı ve Bede'nin Kilise Tarihi gibi eserler rahiplerin ş eytan çıkarma gücünü küçümseme eğilimindeydi.96 Bazı durumlarda yetkililer ş eytan çıkarmaya cesaret edemediler ve hatta cinli kiş iyi kiliseden kovdular, örneğin Oxford'daki St Frideswide türbesine gelen bir kadın gibi.97

[93] Komş u bir rahip bana, aziz bir kadını ş eytandan iyileş tirmeye baş ladığını söyledi, ancak konu gizlendiği sürece ona hiçbir ş ey yapılamazdı. Ve hayalet tarafından kendisine eziyet edildiğini itiraf ederek, kısa sürede kendisi de dualar ve diğer gerekli arınma yöntemleriyle kurtuldu ve aynı kadının vücudunda iblisin dokunuş uyla kaptığı ülserleri tıbbi bir yöntemle iyileş tirdiğini söyledi. mübarek tuzla birleş tirilmiş çalış ma.

94 Raiswell ve Dendle (2008), s. 741–2.

95 Aynı eser, s. 742.

96 Aynı eser, s. 747.

97 Miracula S. Frideswidae 25, AASS , Ekim 7:573: Etrafına yerleş tirilen en güçlü ağaçları bile hiçzorlanmadan reddetti ve korkunçhareketlerle etrafta duran kalabalığı uzaklaş tırdı, hatta bazen onu kilisenin dış ına bile sürdü: gerçekten de kimse beklemeye cesaret edemiyordu. ona dokun ya da ona dokun. Öfkenin öfkesi onu korkunçbir ses çıkarmaya, kiliseyi çığlıklarla doldurmaya zorlar ve Yaradan'ın yaratık tarafından tanınmasına izin vermez, kötülüğün yoğunluğu böyledir.

Çünkü o, etrafına yerleş tirilen kısıtlamaların büyük gücünü hiç zorlanmadan attı ve etrafında duran kalabalığı korkunç hareketlerle savuş turdu, öyle ki kiliseden bile kovuldu: çünkü hiç kimse ona umut bağlamaya veya ona dokunmaya cesaret edemedi. Öfkesinin korkunç çılgınlığı onu bağırmaya ve kiliseyi haykırış larıyla doldurmaya zorladı, ayrıca Yaradan'ın yaratık tarafından tanınmasına izin vermedi, kötülüğün gücü o kadar büyük ve o kadar fazladır.

Sonuçta kadın, tapınak yetkililerinin herhangi bir eylemi değil, St. Frideswide'ın erdemi sayesinde iyileş ti.

Ancak, ayinsel ş eytan çıkarma iş leminin Anglosakson İ ngiltere'de uygulandığı gerçeği, en eskisi Mercia'da (muhtemelen Worcester'da) sekizinci yüzyılın sonu veya dokuzuncu yüzyılın baş ında üretilen 'Kraliyet Dua Kitabı'nda bulunan ş eytan çıkarma metinlerinin günümüze ulaş masıyla doğrulanmış tır. Bu, düş manın tüm hilelerine karş ı korunmak için kutsal haçı çağıran bir duayı (ab omnibus insidiis inimici), ardından Üçlü Birlik kiş ilerinin çarpık bir Yunanca çağrısını ve ardından bir yakarış ı içerir: 'Sana Ş eytan iblisi/bir elf iblisi (diabulus aelfae) diri ve gerçek Tanrı ve muazzam yargı günü adına o adamdan kaçmanı emrediyorum...'. 98 Bu ş eytan çıkarma biçimi, derleyicinin Gelasian Sakramentary'nin (SG 2405) büyük yalvarış ları hakkında bir miktar bilgi sahibi olduğunu düş ündürüyor, ancak ş eytan çıkarmanın en çarpıcı özelliği elflere yapılan atıftır. Alaric Hall, aelfae'yi diş il bir genitif olarak yorumladı ve bir iblisin Ş eytan'a veya bir elfe ait olabileceğini öne sürdü. Ne elfler ne de erken İ ngiliz folklorunun diğer varlıkları açıkça kötü değildi ve bu yüzden ş eytan çıkarma her zaman onlara karş ı etkili değildi. 99 Diabulus aelfae terimi , ş eytandan ayrı alternatif bir ruhsal saldırı kaynağı anlamına gelebilir.

98 BL MS Royal 2 A XX, fol. 45v: Eulogumen patera cae yo cae agion pneuma cae nym cae ia cae iseonas nenon amin. Yaş ayan ve gerçek tanrı adına ve korkunç kıyamet gününde o adamdan kaçmanı emrediyorum, ş eytan, ş eytan elf... Kraliyet Dua Kitabı hakkında bkz. Hall, A., Elves in Anglo-Sakson England: Matters of Belief, Health, Gender and Identity (Woodbridge: Boydell, 2007), s. 71–2. Baş ka bir olası çeviri ise 'Sana yalvarıyorum ş eytan, Ş eytan'ın elfi...'

99 Tilbury'li Gervase, sopa, taş ve mutfak eş yaları atan 'follets'lerin kutsal su veya ş eytan çıkarma ile caydırılmadıklarını belirtmiş tir (Tilbury'li Gervase (editör S. E. Banks ve J. W. Binns), Otia Imperialia: Recreation for an Emperor (Oxford: Oxford University Press, 2002), s. 99). Hem Gervase hem de Gerald of Wales, 'ahlaki açıdan tarafsız ruh kategorileri' olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar (Watkins, C. S., History and the Supernatural in Medieval England (Cambridge: Cambridge University Press, 2007), s. 61). Bazı Anglosakson kaynaklarında ælfe ('elfler') Castalides tarafından Latinleş tirilmiş ti, periler veya ilham perileri için alternatif bir isimdi (Hall (2006), s. 106).

Birçok hastalık içeren ancak iblislerden ayrı olan Lacnunga Elyazması , şeytan çıkarmanın ele geçirilmiş kişiler için değil, zihinsel veya fiziksel bir hastalıkla başa çıkmak için yapıldığını öne sürüyor. Sadece şeytan çıkarmanın amacı değil, aynı zamanda şeytan çıkarılan varlığın kimliği de Anglo-Sakson kültürel bağlamına uyarlanmıştı.

Kültürel adaptasyon eğilimi devam edecekti. On birinci yüzyıl İngiliz papalık metinleri, Gelasian Sakramenter'inden gelen energumenlerin çıkarılmasını içeriyordu, ancak genellikle kısaltılmış bir biçimde, neredeyse kutsal suyun çok daha ayrıntılı çıkarılmasına bir ek düşünce olarak . Örneğin, on yüzyılın ortalarında Devon'daki Crediton Piskoposu'nun kullanımı için üretilen Lanalet Papalık birinci Metni, piskoposun veya rahibin suyun üzerinde iki çıkarma işlemi ilan etmeden önce üç gün oruç tutmasını ve sadaka vermesini gerektiren bir 'şeytan çıkarma' içeriyor.

İkincisi, 1962'ye kadar Roma ayinlerinin bir parçası olarak kalan Gelasian Sakramenter'inden suyun çıkarılmasıyla ilgili standart ayin iken, birincisi farklıdır [101]:

> Ey su yaratığı, yaşayan Tanrı'nın Oğlu, kralımız ve yargıcımız Nasıralı İsa Mesih'in adıyla sana yalvarıyorum ki, bütün varlıkların kutsallaştırılması için arınıp temizlenesin ve hiçbir kirli ruhu başkalarına aktarmayasın. Bunun yerine, yaşayan ve egemen olan Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'u sonsuza dek onurlandır.

Bu yakarış, kötü bir ruhun suda gizlenebileceği varsayımıyla belirgin bir şekilde Anglosakson'dur. Dahası, suyu bilinçli bir varlık olarak ele alır ve Tanrı'yı onurlandırması gerektiğini talep eder. Şeytanın Tanrı'yı onurlandırması talebi erken vaftiz ayinlerinde bulunur ancak Gelasian Sakramentary'nin cinleri kovmasında bulunmaz. Bu, yerel inançların bilincinde olan din adamlarının, bu cin çıkarma duasının pagan Anglosaksonların vaftizinde bir kökenine işaret ediyor olabilir.

100 Bunun bir istisnası, Gelasian ayininin Paris Eki'ndeki versiyonuna benzer bir ayin içeren on birinci yüzyıl Leofric Missal'idir (Leofric Missal, Exeter Leofric Missal Katedrali'nde kullanıldığı şekliyle bkz., ed. F. E. Warren (Oxford: Clarendon, 1883), s. 233–5). Chave-Mahir (2011), s. 96–7.

[101] Pontifi cale Lanaletense: (Bibliothèque de la ville de Rouen A. 27. kat. 368.) Daha önce St. Almanlar, Cornwall ed. G. H. Doble, Henry Bradshaw Society 74 (Londra: Harrison and Sons, 1937), s. 111: Sana yalvarıyorum, yaratık, ve Tanrı'nın oğlu, kralımız ve yargıcımız Nasıralı İsa Mesih adına, herkesin kutsallaştırılması için arınabilmen ve herhangi bir kirli ruhla bir araya gelmemen için yalvarıyorum. ama yaşayan ve hüküm süren babayı, oğlu ve kutsal ruhu sonsuza dek onurlandırasın diye.

Su perileri, açık havada vaftiz yapmadan önce onu kovmaya özen gösterirlerdi. Eski İngilizce'de şeytan çıkarma anlamına gelen halsung kelimesi, doğrudan pagan dininden ödünç alınmıştır. Halsung veya halsung aynı zamanda 'bir kahin' anlamına da gelebilir ve 'alamet' anlamına gelen hæl'den türemiştir. 102 Büyü kelime dağarcığından ödünç alarak, Anglosakson kilisesi, şeytan çıkarmayı yanlışlıkla veya bilerek Hristiyanlık öncesi İngiliz dininin en güçlü ayinlerine asimile etmiştir.

Su, kovulmuş tuzla karıştırıldıktan sonra, kovma işlemi Tutku'nun okunmasıyla tamamlanırdı. Su artık bir çeşmeye veya sadıkların evlerine geri götürebilecekleri büyük bir kaba konulabilirdi; alternatif olarak bir cinlinin kovulmasında da kullanılabilirdi.

Bu noktada Papa, aniden bir cinlinin huzuruna çıkarak, 'bu duayı onun için edin' (hanc facias super eum adiuratio-nem) talimatını verir, ardından üç 'büyük dua' gelir (SG 2405), burada ayrı ayrı verilmiştir 103 Aşağıdaki dua, ayin bağlamından alınmamıştır. Gelasya Sakramenteri 104:

> Her şeye gücü yeten ve merhametli Tanrımız, Rabbimiz İsa Mesih'in Babası, yalvarıyoruz sana, şu anda bu hizmetkar N.'yi engelleyen şeytana emret ki, bu adamdan geri çekilsin ve gerçek kurtarıcıya, Rabbimiz İsa Mesih'e inananı serbest bıraksın; öyle ki, senin yüceliğinle her türlü kötülükten arınmış olarak, Kutsal Ruh'un lütfuna bağlılıkla hizmet etsin. Kutsal Ruh, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh ile birlikte sonsuza dek yaşayıp hüküm sürecektir.

[102] Chardonnens, L. S., Anglo-Saxon Prognostics, 900–1100: Study and Texts (Leiden: Brill, 2007), s. 110. Gustav Hübener, 'Beowulf ve Germen Cin Çıkarma' adlı eserinde, Review of English Studies 11 (1935), s. 163–81, s. 176–7'de, Beowulf'un Grendel'i yenmesinin, 18. yüzyılda İsviçre'deki Lucerne Gölü civarında hâlâ var olan, genellikle bir mağarada yaşayan bir hayalet veya ruh ile şeytan çıkaran kişi arasında bir yüzleşmeyi içeren, kendine özgü bir Germen 'kahramanca şeytan çıkarma' geleneğinin temsilcisi olduğunu savundu. Hübener (s. 180), pagan Germen şeytan çıkaranların, duru görü ve iblislerle savaşma gücü kazanmak için iblislerin yemeği olan kanı içtiklerini ileri sürdü. Eğer doğruysa, bu Eski İngilizcedeki halsung kelimesindeki şeytan çıkarma ile kehanet arasındaki anlamsal bağı açıklayabilir .

[103] Pontifi cale Lanaletense ,s. 112–13. Gellone Sakramentary'nin açılış duası, SG 2400 (Omnipotens sempiterne deus a cuius facie celi distillant) Lanalet ayininde yer alır, ancak en sona taşınır (s. 115).

[104] Papa Lanaletense'den selamladı , s. 114: Yüce ve merhametli Tanrı, Rabbimiz İsa Mesih'in Babası, sana yalvarıyoruz, bu hizmetkarı N'yi tutan şeytana bundan ayrılmasını ve gerçek kurtarıcımız Rabbimiz İsa Mesih'e inananı serbest bırakmasını emret. Majesteleri majestelerinin tüm yozlaşmasından dolayı, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh ile birlikte sonsuza dek yaşayan ve hüküm süren kutsal ruhun lütfunu terk edebilir.

Lanalet Pontifi cal'a benzer bir ayin yapısı, Winchester'da on birinci yüzyılın ikinci yarısında üretilen Samson Pontifi cal'da bulunabilir. Her iki pontif cal'da da SG 2405, kutsal suyun kutsanmasından hemen sonra gelir. Dahası, hem Lanalet hem de Samson Pontifi cal'ları, ş eytanın vücudun hangi kısımlarına zarar vermesinin yasak olduğunu ayrıntılı bir ş ekilde sıralayan SG 2412'yi (Non ego tibi impero neque peccata mea) ödünçalır. 105 Gelasian Sakramentary'nin zarar vermesi yasak olan bir enerjinin çıkarılmasının kutsal suyun olanın, ş eytan çıkaranın kutsanmasıyla birleş tirilmesi, ş eytanı kovmada etkili sözlerinden ziyade, öncelikle kutsal suyun erdemi olduğunu düş ündürmektedir.

Lanalet Papalık Kilisesi'ndeki en ayrıntılı ş eytan çıkarma ayini, yargısal 'soğuk suyla çile' için ayrılmış tı. Çilelere ev sahipliği yapma hakkı, büyük kiliselerin sıkı bir ş ekilde korunan ayrıcalığı ve statülerinin bir iş aretiydi, ayrıca kilisenin belirli bir miktarda 106 Anlaş mazlık içindeki taraflar adaletin uygulanmasını kontrol ediyordu. üçgün oruçtutmaları ve ardından bekleniyordu. Ayinden sonra rahip, suyun kendisine kiliseye gelip ayin dinlemeleri hitap eden çeş itli yakarış larla birlikte, geleneksel kutsal su ş eytan çıkarma ayinini ilan etti 107:

> Ey su yaratığı, sana yalvarıyorum ki, sen kovulmuş su ol ki, iyilik yükünden boş altılmış olan hiçkimse senin içinde batmasın, onun derinliklere sürüklenmesine izin verme, onu it ve reddet, hatta bedenini kabul etmesine izin verme.

Katılımcılar daha sonra kutsal sudan içip bir su kütlesine götürülüyor, burada iplerle teker teker suya indiriliyorlardı; eğer yüzerlerse suçlu sayılıyorlardı.

Anglosakson ş eytan çıkarma ayinlerinin yapısı ve ayinsel vurgusu, soğuk su çilesinden önceki ş eytan çıkarma ayinlerinin yarı-

[105] Pontifi cale Lanaletense , ss. 114–15; Cambridge, Corpus Christi College, Parker Library MS 146, fols 315–18. SG 2405'i, SG 2400'ün (fol. 317r) bir çeş idi , SG 2412'nin (fol. 317v) bir çeş idi ve sonuncusu SG 2400'e (fol. 318r) dayanan iki dua daha takip eder .

[106] Blair, J., Anglo-Sakson Toplumunda Kilise (Oxford: Oxford University Press, 2005), s. 448.

[107] Papa Cale Lanaletense , s. 120-2: Sana yalvarıyorum, su yaratığı... su seni büyülesin... onu hiçbir ş ekilde sana batırmayayım. ya da kendinizin derinliklere çekilmesine izin verirsiniz ama kendinizden itersiniz ve reddedersiniz ve iyiliğin onuru tarafından boş una yaratılmış bir bedeni almanıza izin vermezsiniz.

doğayı ilahi iradeyi ortaya çıkarmaya zorlamanın büyülü yollarıydı, oysa ki gerçekten önemli olan, ele geçirilmiş bir kiş i üzerinde ş eytan çıkarma formüllerinin duyurulması değil, kutsal suyun yapılmasıydı. Ş eytan çıkarma, kilisenin yargısal çileleri onaylamasının, cinlilerin ş eytan çıkarılmasından daha önemli olduğu Anglo-Sakson toplumunun önceliklerine uyacak ş ekilde uyarlandı. Ancak, Raiswell ve Dendle, onuncu ve on birinci yüzyıl pastoral yazılarında ş eytan çıkarmaya dair hiçbir atıf olmadığını düş ünerek yanıldılar. 108

Westminster Baş rahibi olan Wulfsige III'e yazdığı pastoral mektupta (yaklaş ık 995), Eynsham'lı Ælfric, din adamlarının her bir tarikatını din adamı bekarlığının savunmasının bir parçası olarak tanımlamış tır. Cin çıkarıcı, 'insanlara eziyet etmek isteyen lanetli ruhlara, insanları terk etmeleri için Kurtarıcı'nın adına yemin ederek yalvaran kiş i'dir. 109 Bu, Ælfric'in bir cin çıkarıcının, bir din adamına catechumenleri kovma gücünün bir sembolü olarak bahş edilen bir emir olmaktan ziyade, energumenleri kovma yetkisine sahip olduğuna inandığını göstermektedir. Ancak, Worcester Piskoposu Wulfstan'a yazdığı daha sonraki bir mektupta Ælfric, bir cin çıkarıcıyı 'akıl hastaları ve sakatları okuyan bir jüri üyesi' olarak tanımlamış tır. 110 İ blislerden veya ele geçirilmeden bahsedilmemiş tir. Aynı mektupta Ælfric, ş eytanın herhangi birine rızası olmadan zarar verebileceğini reddetti: 'Uyurken veya uyanıkken, ş eytanın hileleri ve bizim isteğimiz dış ında baş ımıza bir ş ey gelirse, bize zarar veremez'. 111 Bu görüş , ele geçirilme olasılığını mutlaka dış lamasa da, yalnızca ş eytana kendilerini açan günahkar insanların ele geçirilme tehlikesi altında olduğunu ima eder.

Ş eytan çıkarma, İ ngiltere'nin yeni Danimarka kralı tarafından 1020 Noel'inde ilan edilen Kral Knut Yasaları Kilise Tüzüğü'nde bahsedildi. Burada, 'Büyük ş eytan çıkarma ve görkemli kutsama, vaftiz edildiğinde veya ekmek takdis edildiğinde ş eytanları kovan ve kaçıran ve kutsal meleklerin orada dolaş ıp bu eylemleri koruduğu ve Tanrı'nın gücüyle rahiplere yardım ettiği' ilan edildi.

108 Raiswell ve Dendle (2008), s. 743.

109 İ ngiliz Kilisesi ile ilgili diğer Belgelerle birlikte Konseyler ve Sinodlar: I MS 871–
1204 bas. D. Whitelock, M. Brett ve C. NL Brooke (Oxford: Clarendon, 1981), cilt. 1, s. 202–3: 'Exorcista açık ingilizce se ş e mid ade halsað ş a awyrgedan gastas, ş e willað menn dreccan, ş urh ş aes Hælendes naman, ş et hy ş a menn forlæton'.

110 Konsil ve Sinodlar I, cilt. 1, s. 282: 'Exorcista halsienddir, ancak akıllı adamların gerçek olmayan adam teklif etmesinin yanlış olduğunu'.

111 Aynı eser. cilt 1, s. 281: 'ş æ bize ne mæg derigan, bize ş an deofl e'nin hwæ unş ans'larını gif becymð ş urh onun searocræftas'ı, uyuyor oş ş e wæcende'.

hizmet ediyorlar' ifadesiyle ilgili 112 Bu ifade, ayinle ilgili olarak 'onlar Mesih'e doğru ş ekilde bazı karış ıklıklar içermektedir, zira ayinin hiçbir Latin ayininde ş eytan çıkarma iş lemi yapılmamış tır. Ancak, kutsal suyun kutsanması ayinden önce gerçekleş ebilir ve eğer bu yerleş ik bir uygulama olsaydı, bunun ayinin kutlanabilmesi için ş eytanı kiliseden uzaklaş tırmayı amaçlayan bir ayin olduğu yanlış anlaş ılması ortaya çıkabilirdi. Kilise Tüzüğü, on birinci yüzyılın baş larında Anglosakson din adamlarının hala ş eytan çıkarma iş lemini kötü ruhları kovmak olarak anladıklarını göstermektedir; daha sonraki papalıklarda ekmek ve peynirin kutsanması için 'ş eytan çıkarma' teriminin kullanılması, yüzyılın sonuna doğru ş eytan çıkarma ile kutsama arasındaki ayrımın belirsizleş tiğini düş ündürmektedir. 113 Öte yandan, ş eytan çıkarma iş lemi yalnızca diğer ayinlerin (vaftiz ve ayin) bir parçası olarak anlaş ılıyordu ve cinlilerin ş eytan çıkarılmasından hiç bahsedilmiyordu.

Smithfield'daki St Bartholomew Hastanesi, 1123'teki kuruluş undan bu yana, iblisler tarafından taciz edilenleri düzenli olarak tedavi etti. Basil Clarke, St Bartholomew'da tedavi edilen kiş ilerdeki zihinsel rahatsızlıkların sıklıkla elflere ve iblislere atfedilirken, bunun nadiren günahın cezası olarak sunulduğunu gözlemledi. 114 Dahası, Augustinian Rahipleri tarafından hastalar için dualar edilmiş olsa da, ş eytan çıkarma iş leminin deliler için tedavinin bir parçası olduğuna dair bir kanıt yoktur. 115 Bunun yerine, tedavi genellikle hastaların terapötik rüyalarda St Bartholomew tarafından ziyaret edildiği ve iyileş tirildiği bir tür 'kuluçka' içeriyordu. Ælfric'in delileri tanımlamak için ş eytani olarak tarafsız olan witseocan (kelimenin tam anlamıyla 'akıldan mahrum') terimini kullanması, Clarke'ın, zihinsel hastalığın sıklıkla ş eytani terimlerle yorumlanmasına rağmen, ele geçirilmiş ve deliler arasında kavramsal bir ayrım olduğu yönündeki argümanını destekler. On ikinci yüzyılda delilik, kurbanı baş tan çıkaran güzel erkek veya kadın kılığına giren ş eytanlarla temasın bir sonucu olarak tasvir ediliyordu. 116 Bu, Caerleon'lu kahin Meilyr'in, insan ruhlarını avladıkları için kendisine avcılar olarak görünen ş eytanlar tarafından rahatsız edilmesinin nedeniydi. Ş eytanlar Meilyr'e insanların günahları hakkında gizli bilgi verdiler ve onun

112 Aynı eser. Cilt 1, s. 473: 'Mycel seo halsung mæ is seo halgung, ş e deofl a afyrsåð on fl eame gebrægedeð, swa oft swa man fulled ðða husel halgað; halige türk onlar abutan hwear-fi ki onlar bewardiad ş urh Tanrılar mihta tham sacerdon dolu, swa oft swa hig Criste ðeniað mid rhte'.

113 Pontifi cale Lanaletense, s. 123–5; BL MS Add. 57337 fol. 80v (Anderson Pontifi cal); Parker Kütüphanesi MS 146, fols 312–13 (Samson Pontifi cal).

114 Clarke (1975), s. 144.

115 Aynı eser, s. 149.

116 Aynı eser, s. 146–7.

kitaplardaki yanlış ifadeleri, okuma yazma bilmemesine rağmen ortaya çıkardı. Meilyr, efendilerinden ziyade şeytanların kurbanıydı ve onlardan kurtulmak istediğinde kucağına Yuhanna İncili konuldu ve uçup gittiler. Monmouth'lu Geoffrey'nin fantastik Britanya Kralları Tarihi onun yerini aldığında, şeytanlar daha da büyük sayılarda geri döndü. 117

Sluhovsky, ele geçirilmiş kişilerin öte dünyaya erişim noktaları olarak görülmesinin on beşinci yüzyıla kadar gerçekleşmediğini; Orta Çağ'da ele geçirilmenin 'nispeten önemsiz bir olay' olduğunu ve cinlilerin medyum olarak görülmediğini ileri sürmüştür. 118 Meilyr'in durumunda bu genelleme doğru değildir; İncil'in Meilyr'in kucağına bırakılması bir tür şeytan çıkarma olsa da, herhangi birinin Meilyr'i cinlerden kurtarmak için herhangi bir girişimde bulunduğuna dair başka bir işaret yoktur. Kendisine atfedilen çok sayıda doğru kehanet, Meilyr'in kasıtlı olarak şeytan çıkarmadan mahrum bırakıldığını ve böylece bireylerin kehanetlerinden faydalanabileceğini düşündürmektedir.

[119] Meilyr'in hikayesi, insan kılığında ruhlarla ilişki kurarak güçlerini elde eden şifacılar ve kahinlerden oluşan bir Gal halk geleneğine ait olabilir; ancak eğitimli bir din adamının (Galli Gerald) onun hakkında bir anlatı vermiş olması, ortaçağda ele geçirilmeyle ilgili yorumların her zaman Sluhovsky'nin varsaydığı kadar basit olmadığını gösteriyor.

İngiltere'de şeytan çıkarma ayinlerinin azalması, en kıdemli din adamları arasında bile vaftiz teolojisinin zayıf anlaşılmasıyla örneklendirilebilir. Ekim 1281'de Lambeth Konseyi'nde Başpiskopos John Pecham, ölüm tehlikesi altındayken bir laik tarafından vaftiz edilmiş çocukların yeniden vaftiz edilmesini yasakladı (bunun yerine şartlı vaftizi önerdi). Ancak, daha önce vaftiz edilmiş oldukları kesin olsa bile, 'kilise tüzüklerine saygı nedeniyle' şeytan çıkarma ayinlerinin ve din eğitiminin bebeklere okunmasını emretti. 120 Vaftizden sonra şeytan çıkarma ayinlerinin okunması, Alcuin'in beş yüz yıl önce vaftiz öncesi şeytan çıkarma ayinlerinin şeytanı kaçırıp Mesih'e yer açtığı görüşüyle tamamen çelişiyordu; gecikmiş şeytan çıkarma ayinlerinin teolojik veya ayinsel bir anlamı yoktu. Ancak Başpiskopos Pecham'ın verdiği sebep

117 Gerald of Wales (çev. L. Thorpe), Galler'de Yolculuk ve Açıklama Galler (Harmondsworth: Penguin, 1978), s. 116–20.

[118] Sluhovsky (2007), s. 6.

[119] Ross, A., Galler Halk Bilimi (Stroud: Tempus, 2001), s. 113–17.

120 İngiliz Kilisesi ile ilgili diğer Belgelerle birlikte Konseyler ve Sinodlar: II MS 1205–1313 bas. F.M. Powicke ve C.R. Cheney (Oxford: Clarendon, 1964), cilt. 2, s. 896-7: ... ama bu şekilde vaftiz edilenler üzerinde, kurulan kiliseye saygıdan dolayı, şeytan çıkarma ve ilmihal ayinleri söylenmelidir .

ş eytan çıkarma ayinlerinin okunması ne teolojik ne de ayinseldi; vaftiz eden laikler bunu kilisenin geleneksel hazırlık ayinleri olmadan yaptılar ve kilisenin otoritesine saygıdan dolayı, bebek geçerli bir ş ekilde vaftiz edilmiş olsa bile ayinin tamamı telaffuz edilmek zorundaydı. Baş ka bir deyiş le, ş eytan çıkarma ayinlerinin okunması tamamen politikti.

Eğer cinleri resmen kovma uygulaması, önemi azalmış bir uygulama olsaydı - Ortaçağ İ ngiltere'sinde kanser ve vaftizle ş eytan çıkarma, gerekli bir formülden biraz daha fazlasına düş tüğünde, diğer ş eytan çıkarma biçimleri geliş ti. Cinliler, tedavilerin genellikle kuluçka ve rüya vizyonlarıyla gerçekleş tirildiği azizlerin ettiler, onist William Lyndwood (1417–yak. türbelerine baş vurmaya devam 1429), bir cinlinin, büyülü büyülerin yardımını aramadığı sürece, üzerinde taş ve otlar taş ımasının izin verilebilir olduğunu ilan etti ve resmi ş eytan çıkarma iş lemlerinden hiç bahsetmedi. 122 Ortaçağ İ ngiltere'sinde ş eytan çıkarmanın göreceli önemsizliğinin olası bir nedeni, nüfusun büyük kısmının canlı bedenlere sahip olan iblislerden, ölü bedenlere sahip olma olasılığından daha az endiş e duymasıydı. Ortaçağ İ ngiliz folkloru, hortlak hikayeleriyle doludur. Newburgh'lu William, İ skoç sınırlarında Melrose'daki bir kilise avlusunda bekleyen ve bir cesedin mezardan kalkmasını bekleyen bir rahibin hikayesini anlattı. Ceset kalktığında, Sara Butler'ın 'bir tür ş eytan çıkarma' olarak gördüğü bir eylemle baş ını kesti. 123
Hayaletlerle karş ılaş anlar, kutsal emanetler ve haç iş aretiyle kendilerini koruyorlardı ve ruhlara coniuro sözcüğünü kullanarak hitap ediyorlardı, 124 ve çıkaranların yaptığı gibi, ruhun bedenin giysisi Caciola, tıpkı ş eytan olduğuna dair göndermelerin, ele geçirilmiş kiş ilerin bedenlerinden ş eytanların çıkarılması ile ölülerin bedenlerine can veren ş eytanların çıkarılması arasında bir paralellik yarattığını savundu. 125

[121] Hughes, J., Pastörler ve Vizyonerler: Geç Ortaçağ Yorkshire'ında Din ve Laik Yaş am (Woodbridge: Boydell, 1988), s. 325, 341.

[122] Kelly, H. A., 'Kanun Hukuku ve Chaucer'ın Meş ru ve Gayri Meş ru Büyü Üzerine Görüş leri', Karras, R. M., Kaye, J. ve Matter, E. A. (editörler), Ortaçağ Avrupası'nda Hukuk ve Gayri Meş ru Büyü (Philadelphia, PA: University of Pennsylvania Press, 2008), s. 210–21, s. 212–13.

[123] Butler, S. M., 'İ ntihar Kültürleri? On Üçüncü ve On Dördüncü Yüzyıl İ ngiltere'sinde İ ntihar Kararları ve "Topluluk"', Historian 69 (2007), s. 427–49, s. 436.

[124] Simpson, J., 'Tövbekar Ruh mu Yürüyen Ceset mi: Ortaçağ İ ngiltere'sinde Tartış malı Hayaletler', Folklore 114 (2003), s. 389–402, s. 396. Ayrıca bkz. Watkins, C. S., 'Anglo-Norman Diyarında Günah, Tövbe ve Araf: Vizyonların ve Hayalet Hikayelerinin Kanıtları', Geçmiş ve Ş imdi 175 (2002), s. 3–33, s. 23.

[125] Caciola, N., 'Orta Çağ Kültüründe Hayaletler, Diriliş ler ve Ritüeller', Geçmiş ve Ş imdi 152 (1996), s. 3–45, s. 12. İ nsan bedenlerine sahip olan hortlaklar ve ölülerin ruhları hakkında Sluhovsky'ye (2007) bakınız, s. 17–21.

Anglosakson papalıkları, şeytan çıkarma vurgusunu ele geçirilmiş kişilerden nesnelerin şeytan çıkarılmasına kaydırdılar. Bu da belirli vücut parçalarının şeytan çıkarılmasına yol açtı. John Blair, bu şeytan çıkarmaları 'teşvik edilen büyü' olarak tanımladı, 126'da var olan bastırılmış pagan uygulamalarının yerine geçtiler; Jonathan belirsiz güçlerini ve Hughes içinse bunlar 'kilise marjlarını, kırsal pagan dünyasının çarelerini' temsil ediyordu. 127 Ancak Bridget Nichols, ortaçağ kutsamalarında ve şeytan çıkarmalarında bulunan yaratıcılığın, karmaşıklığın ve İncil'e yapılan göndermelerin onları 128 Eamon Duffy de aynı şekilde salt 'popüler din' alanını korudu. Reform öncesi önleme uygulamalarının, 129 Şeytan İngiltere'deki şeytan çıkarma ve kötülüğü çıkarma ayinleri ayinseldi ve kilise-'pagan' büyüsüyle yapılıyordu. Çağdaş Hristiyanlığın normlarına uymadıkları için bunları pagan olarak etiketlemek kısır bir düşünce gibi görünüyor.

On üçüncü yüzyıla ait bir İngiliz papalık kültünden kalma bir yaprakta, insanlar ve hayvanlar üzerinde kullanılmak üzere hazırlanmış tuz ve su ile bir şeytan çıkarma ayini, ardından büyük ihtimalle dişler için bir ağrı sızısının şeytan çıkarılması ayini yer almaktadır; bu ayin, Lacnunga El Yazması'ndaki diş ağrısına karşı bir Anglosakson büyüsüne çok benzer.[130] On üçüncü yüzyıl İngiltere'sinden günümüze ulaşan tek şeytan çıkarma metni olan bu, hem Anglosakson büyülerinin uzun ömürlülüğünün hem de aldıkları kilise onayının kapsamının kanıtıdır. On üçüncü yüzyıl versiyonu, Lacnunga'daki büyünün aksine , vücudun tüm bölümlerini kapsayacak şekilde ayrıntılı olarak hazırlanmıştır; bunun ilhamı, Gellone Sakramentary'nin kapsamlı şeytan çıkarma işlemine benzer bir metin içeren bir papalık eserinden gelmiş olabilir, vücut parçası vücut parçası 131:

126 Blair (2005), s. 167.

127 Hughes (1988), s. 326.

128 Nichols ve MacGregor (2003), s. 2.

129 Duffy (1992), s. 281–3.

130 BL MS Harley 585 fol. 183; bkz. Cockayne, T. O., Leechdoms, Wortcunning and Starcraft of Early England (Londra: Longman, Roberts ve Green, 1866), cilt 2, s. 64. Anglosakson büyüleri ve şeytan çıkarmaları için bkz. Clarke (1975), s. 46–9; Skemer, D. C., Binding Words: Textual Amulets in the Middle Ages (University Park, PA: Pennsylvania State University Press, 2006), s. 77–9.

131 BL MS Ekle. 34652, fol. 14r: Rab ve Rabbimiz İsa Mesih adına, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına bir migren damlası olmanızı ve bu kafanın üzerinde duracak gücünüzün olmamasını rica ediyorum. dişlerin arasında kalmamak. elinde değil ayaklarda bile değil. hiçbir yerde evde olmamak. O halde hizmetkarını serbest bırak ve ona söyle. agyos agyos Bunu SG 2412 ile karşılaştırın: Bu nedenle kafadan, saçtan, dilden, dil altından, koldan, burundan, göğüsten, gözlerden, damarlardan, büyük ve küçükten çekiliyorum. bağırsaklar.

Sana yalvarıyorum ağrıyan yer, Rab ve Rabbimiz İ sa Mesih, Baba ve Oğul ve Kutsal Ruh adına, bu kafada kalma gücüne sahip olmayacaksın. Ne diş lerde kalacaksın. Ne ellerde. Ne ayaklarda. Ne de herhangi bir bölümde egemenlik kuramayacaksın. Böylece hizmetkarını serbest bırak, Agyos, Agyos, Agyos de.

Yaprağın arka yüzünde, '... tapınağın sunağının önünde, bir buhurdanlık bulunan' ([ante] aram templi habens turribulum) ile baş layan, Apocalypse 8'den uyarlanmış bir ilahi yer alır; heceler ayrılmış ve müzik notasyonu için satırlar arasında boş luklar bırakılmış tır. Bunu, 'Ben, John, ortada bir taht gördüm...' (Ego Johannes vidit [sic. vidi için] in medio thronum) ile baş layan Apocalypse 7'den uyarlanmış bir okuma izler. [132] Bu ş arkılı ayin parçasının ş eytan çıkarma ile yan yana getirilmesi en azından iki ş ekilde açıklanabilir. Bir yandan, müzik notasının ş eytan çıkarma ile hiçbir ilgisi olmayabilir ve yazıcı sadece bir parş ömeni yeniden kullanıyor olabilir. Öte yandan, seçilen beyitin kıyametvari üst tonları, rahibin pastoral çalış masının 'popüler din' alanına bir uzantısı olmaktan ziyade, bir kilisenin geleneksel ayin bağlamında yürütülmesi gereken ş eytan çıkarmanın bir parçası olduğunu düş ündürebilir.

Missallerde ve pontifikallerde kutsal su ve tuzla yapılan ayinsel kovma ayinleri hariç 'tıbbi' kovma ayinleri erken dönem İ ngilizce metinlerinde en yaygın kovma biçimidir. On beş inci yüzyılın ortalarında derlenen ancak muhtemelen daha eski yerel materyaller içeren Liber de diversis medicinis , diş ağrısı tedavisi için Ss Appollonia ve Laurence'a yapılan çağrılarla birlikte adiuro te gutta migranea formülünü içeriyordu. [133]

Norman Fransızcası'ndan tercüme edilen taş eserlerinde, minerallerin ve taş ların özelliklerine iliş kin tezlerde, halk dilinde 'tıbbi' ş eytan çıkarma ayinleri de vardı. [134]

On üçüncü yüzyılın sonlarında, İ ngiliz kilisesine karş ı içsel bir meydan okuma, John Wyclif'in (yaklaş ık 1320-84) yazılarından ilham alan ve Katolik kilisesinin otoritesini ve kutsallarını reddeden Lollardlar ş eklinde ortaya çıktı. Lollardlar, 'On İ ki Sonuçlarının beş incisinde ş eytan çıkarmayı reddettiklerinde, Westminster'ın kapılarına çivilendiler

132 BL MS Ek. 34652, devam. 14v.

133 Ogden, M. S. (ed.), Thornton El Yazması'ndaki 'Farklı İ laçlar Kitabı' (MS Lincoln Katedrali A.5.2) (Londra: Erken İ ngilizce Metin Topluluğu, 1938), s. 18.

134 Vising, J., Anglo-Norman Dili ve Edebiyatı (Oxford: Oxford University Press, 1923), s. 50, 68; Dean, R. J., Anglo-Norman Edebiyatı: Metinler ve Elyazmalarına Kılavuz (Londra: Anglo-Norman Metinler Derneği, 1999), 357 (s. 197). Değerli taş ların ş eytan çıkarmada kullanımı hakkında bkz. Sluhovsky (2007), s. 68.

1395'te Abbey ve St Paul Katedrali'nde, cinleri kovmaktan hiç bahsetmediler ancak daha sonraki reformcuların [135] Lollardlar, nesnelerin kovulmasında deneyime ve gözleme baş vurdular. kutsanmış kovmanın 'nekromansi' veya kovulmuş ş eylerde fark edilebilir bir değiş iklik olmadığını, olduğunu ve ş eytan tarafından yayılan bir yalan olduğunu gösterdiler. Kutsal suyu tek tek seçip, deneyimin din adamları tarafından lehinde yapılan iddiaları çürüttüğünü belirttiler.

[136] Ancak, Lollardlar geç ortaçağ İ ngiliz dininin kalıcı bir özelliği olduğunu kanıtlamış olsa da, Lollardlar nüfusun çok küçük bir azınlığıydı. Duffy, onların varlığının devam etmesinin, on beş inci yüzyılın sonu ve on altıncı yüzyılın baş ında Katolik din eğitimi ve dinsel edebiyatın yayılmasıyla gölgelendiğini ileri sürmüş tür. İ ngiliz Reformu'na öncülük edenler Lollardlar Henry ve bakanlarıydı. İ ngiltere'de geç Ortaçağ, ş eytan çıkarma ile iliş kilendirilen iki yerli değil, VIII. sözde aziz de dahil olmak üzere azizler kültünün yeniden canlanmasına tanık oldu: John Schorne ve Kral VI. Henry. Bu açıdan İ ngiltere çarpıcı biçimde muhafazakârdı ve rahiplerin katılımı yerine azizler aracılığıyla ş eytan çıkarmaya yönelik erken ortaçağ yaklaş ımını korudu, ancak Sarum ayin kitabındaki St. Raphael ayini bazen bir kiş iden ş eytanları kovmak için bir araç olarak kullanıldı.

[138]

Usta John Schorne, 1290-1314 yılları arasında Buckinghamshire'daki North Marston'ın rektörüydü. Ölümünden hemen sonra kutsallığı nedeniyle saygı gördü ve resmi olarak hiç bir zaman aziz ilan edilmese de, on beş inci yüzyılda kültü İ ngiltere'nin her yerine yayılmış tı. Schorne'un ş eytanı bir çizmeye hapsettiği ve 'aziz'in tasvirlerinin her zaman

[135] Wyclif, De Gradibus Cleri Ecclesiae (1382) adlı kısa incelemesinde, ş eytan çıkarma tarikatını da içeren din adamlarının tarikatlarının çoğalmasını kınadı (Wyclif, J. (editör J. Loserth) John Wycliffe'in Küçük Eserleri (Londra: Wycliffe Society, 1913), s. 140–4).

[136] Cronin, H. S., 'Lollardların On İ ki Sonucu', İ ngiliz Tarihsel İ ncelemesi 22 (1907), s. 292–304, s. 298: 'Chirche'de, ş arap, mum, su, tuz, yağ ve tütsüden yapılan Exorcismis ve halwinge, tören, mitre, crose ve hacıların üzerinde yapılan nigromancie'nin kutsal teolojiden ziyade düzenli uygulamalarıdır. Bu sonuç gurur vericidir. Böyle bir ş eytan çıkarma yaratığı, ş eytanın kendisini burada kendi halkına emanet etmesi için görevlendirilmiş tir ve bu kadar büyülü olan hiç bir yaratıkta değiş im göremeyiz, sadece yanlış inanç olabilir, ki bu da bu iki yaratığın sanatının temelidir. Bunun karş ılığı olarak, eğer bu kitap kutsal kilisede yayılmış olan Haliwater Charmith olsaydı, hepimiz kutsal kilisede kullanılan kutsal suyun her türlü Sykenes için en iyi ilaç olduğunu düş ünürdük.

Bunun tam tersini yaş ıyoruz.

[137] Duffy (1992), s. 2–3.

[138] Sangha, L., Melekler ve İ ngiltere'de İ nanç 1480–1700 (Londra: Pickering ve Chatto, 2012), s. 26.

sol elinde ş eytanın yüzünün göründüğü bir çizme tutarken tasvir edilmiş tir, 'aziz'in' sağ eliyle yaptığı hareketler ise bir adjuva veya ş eytan çıkarma iş lemini akla getirir. Norfolk'taki Gateley'deki St Helen Kilisesi'nin rood ekranında, John Schorne bir İ lahiyat Doktoru cübbesiyle tasvir edilmiş tir ve Ş eytan figürü çok küçüktür. Suffolk'taki Sudbury'deki St Gregory Kilisesi'nin rood ekranında, ş eytan komik bir ş ekilde somurtmaktadır ve Norfolk'taki Cawston'da baş ka bir tasvir gören on yedinci yüzyıldan kalma bir ziyaretçi ş eytanı bir 'moppet' olarak tanımlamış tır. Kuzey Marston'da, hacılar, ş eytanın Usta Schorne'un çizmesinde yukarı aş ağı hareket ettiği bir gösteriye maruz bırakılırdı, bu da çocuk oyuncağı olan jack-in-the-box'ın kökeni olabilir.

139

İ lginçtir ki, ortaçağ İ ngiltere'sinin en ünlü ş eytan çıkarıcısı olmasına rağmen, Üstat John Schorne'un tarikatının ş eytan çıkarma ile iliş kilendirildiğine dair çok az kanıt vardır. 140 Aksine, onun imgesinin titreme için iyi bir tedavi olduğu düş ünülüyordu. John Schorne'un çizmesindeki ş eytan, bazı ortaçağ İ ngiliz gizem oyunlarındaki ş eytan gibi, korku nesnesi olmaktan çok komik bir figürdü. 141 Ancak, Schorne'un ş eytanı hapsetmesi, Reform'dan yüzyıllar sonra ş eytanı ş iş elere, enfiye kutularına ve diğer kaplara hapseden papazların maceralarını anlatan İ ngiliz folkloru üzerinde kalıcı bir etkiye sahipti. 142

John Schorne'un Kuzey Marston'daki türbesi yerine, Edward IV tarafından iki kez tahttan indirilen ve en sonunda Londra Kulesi'nde öldürülen Kral Henry VI'nın (1421-71) türbesi, cinlilerin kurtarılmasıyla iliş kilendirilmiş tir. 143 Henry, St Bartholomew gibi, ayinsel ş eytan çıkarma merkezi olmaktan ziyade, varlığıyla cinleri kovan bir 'ş eytan kovucu aziz'di. Gerçekten de,

139 Üstat John Schorne efsanesi ve kültü için bkz. Kelke (1869), s. 60–74; Simpson (1870), s. 354–69; Clarke (1975), s. 214–15.

140 30 Temmuz 1537'de iki İ ngiliz ve bir Hollandalı, Aş ağı Ülkeler'de yaş ayan Doktor Clene adında bir İ ngiliz rahiple karş ılaş tılar. Bu rahip ayrıca 'Sir John Skarme' olarak da biliniyordu; 'çünkü söylendiği gibi ş eytanı bile kandırabiliyormuş ' (Letters and Papers, Foreign and Domestic, of the Reign of Henry VIII ed. J. Brewer, J. Gairdner ve R. Brodie (Londra: HMSO, 1892), cilt 13:1, s. 1383).

141 Ş eytanın komik bir karakter olarak geliş imi hakkında Russell'a (1984) bakınız, s. 259–61.

142 Ş eytan çıkarma ile ilgili İ ngiliz folkloru için bkz. Leather, E. M., The Folk-lore of Herefordshire (Hereford: Jakeman and Carver, 1912), s. 29–31; Hole, C., English Folklore (Londra: Batsford, 1940), s. 162–4; Brown, T., 'Devon'da Reform Sonrası Folklor Örnekleri', Folklore 72 (1961), s. 388–99. John Schorne'un çizmesi örneği, bu efsanelerin Protestanlıkta ş eytan çıkarmayı yorumlamadığını göstermektedir. 143 Clarke (1975), s. 163–5. ··· 'terimler' (Simpson (2003), s. 398).

Kıta Avrupası'nda ş eytan çıkarma kılavuzlarının popülerliğinin İ ngiltere'de herhangi bir etkisi olmadı. Yine de, ş eytan çıkarmayla ilgili bazı teolojik anlayış lar Reform öncesi İ ngiltere'de dolaş ıyordu. Andrew Chertsey (fl. 1502–27), The Ordynarye of Crystyanyte or of Cristen Men'i Fransızca bir dini incelemeden İ ngilizceye çevirdi ve Wynkyn de Worde tarafından 1502 ve 1506'da iki kez basıldı. Ordynarye, vaftiz öncesi ş eytan çıkarma amaçlarının bir açıklaması da dahil olmak üzere, her bir sakramentin açıklaması, Latince metinler ve ayinin İ ngilizce çevirilerinden oluş uyordu. Ordynarye'nin teolojisi tamamen Augustinusçuydu: ş eytan çıkarmanın amacı, bebeği 'ş eytanın puyssaunce'undan kurtarmaktı. Ancak, Ordynarye, ş eytan çıkarmayı cansız nesnelerin kutsanmasına benzeterek Lollard'ların itirazlarını yansıttı:

> Adem ve Havva, ki Tanrı onlara tüm dünyanın egemenliğini vermiş tir, Tanrı'ya itaatsizlik ettiklerinde ş eytan onlara güç verdi ve aynı ş ekilde tüm egemenlikleri üzerinde hava, su ve insan için yaratılmış ve yaratılmış olan diğer yaratıklar gibi oldu... Ve böylece tüm bu ş eyler Tanrı'ya ve onun hizmetine sunulabilir ve kutsanabilir, kiliseler kilise avluları su cesetleri kadehler havlular vestiyereler gibi kutsal su gizemine uygun olarak rahiplerin kutsaması ve kutsal duasıyla kovulur. Yani cehennem düş manının gücü bu söz konusu ş eylerden yaratılır ve söndürülür.

Nichols'un gözlemlediği gibi, doğanın Düş üş ile radikal bir ş ekilde bozulmasının ş eytan çıkarmayı zorunlu kıldığı fikrinde inanç için potansiyel bir tehlike gizliydi, çünkü bu, Mesih'in kötülüğe karş ı zaferinin tamamlanmış lığı hakkında sorular ortaya çıkarıyordu. 144 İ ronik bir ş ekilde, Reformcular ş eytan çıkarmaya karş ıydı, ancak Kalvinistlerin doğanın ve insanların tamamen yozlaş mış lığına vurgu yapması, evrensel ş eytan çıkarma için teolojik bir gerekçe sağladı. Ele geçirilmiş lerin ayinsel ş eytan çıkarmasının hiçbir zaman önemli olmadığı İ ngiltere'de, Reformcular bunun yerine nesnelerin ş eytan çıkarılmasına saldırdılar. 145 Dahası, erken dönem Reformcuların

144 Nichols ve MacGregor (2003), s. 10.

145 1554 yılında sürgündeki Protestan Nicholas Nicastor, su ve tuz ş eytan çıkarma ayini, ekmek ve mum kutsaması, kül, palmiye, Paskalya ateş i, Paskalya mumu, Paskalya kuzusu, nikah yüzüğü ve hacılar için kutsamaların İ ngilizce çevirilerini Ayin Kitabı Doktrini'nde (Wittenberg, 1554) yayınladı, ancak ele geçirilmiş kiş ilerin ş eytan çıkarılmasından hiç bahsetmedi.

Katolik din adamlarının sahte ş eytan çıkarma ayinlerinde hayaletlere vurgu yapması, İ ngiliz hortlakları kovma geleneğinden kaynaklanmış olabilir.[146]

Reform öncesi geç bir ele geçirilme örneği, İ ngiltere'de ayinsel ş eytan çıkarmanın önemsizliğini iyi bir ş ekilde göstermektedir. Nisan 1516'da Essex'teki Gosfield'dan on iki yaş ında bir kız olan Jane Wentworth, Meryem Ana Günü'nde (25 Mart) Meryem Ana'nın bir vizyonuyla ele geçirilmekten kurtulduğu için ş ükretmek üzere Ipswich'teki Our Lady of Grace tapınağını ziyaret etti. Tapınaktayken Jane tekrar ele geçirildi ve vizyoner vaazlar vererek kendi ailesinin üyeleri de dahil olmak üzere baş kalarını Tanrı ile barış maya çağırdı. İ ş lemler, Lord Curzon ve Bury St Edmunds Baş rahibi ve Suffolk'un önde gelen din adamı John Reeve gibi yerel ileri gelenler tarafından tanıklık edildi. Jane, din adamlarına nutuk çekerek, 'Hepinizin argümanlarınızla bana ne kadar iyi ş eyler yaptığınızı göreceksiniz, çünkü ben yakında 147 Aynı durumdaydım O gün Kutsal Meryem Ana tarafından yardım edildim' dedi. kelimeler, öğütler ve ş eytan çıkarmalar (ve Jane'e ayinsel ş eytan çıkarmalar uygulandığına dair hiçbir kanıt yoktur) Our Lady of Grace'in erdemiyle karş ılaş tırıldığında hiçbir etki yaratmamış tır . Jane Wentworth vakası, Reformasyon'un arifesinde bile, geleneksel tapınak ş eytan çıkarmalarının İ ngiltere'de ayinsel ş eytan çıkarmayı hala geride bıraktığını göstermektedir.

Ayinsel ş eytan çıkarma, on birinci ve on üçüncü yüzyıllar arasında tüm Katolik Avrupa'yı etkileyen ş eytan çıkarma krizinin özellikle ş iddetli olduğu ortaçağ İ ngiltere'sinde büyük ölçüde etki yaratmada baş arısız oldu. Anglosaksonlar, en baş ından itibaren ayinsel ş eytan çıkarmayı post-pagan Germen kültürünün ihtiyaçlarına uyarladılar. Cinlerin ş eytan çıkarılması önemi azaldı ve bazı ayin kitaplarında kutsal suyun çok daha önemli olan ş eytan çıkarma ayinine yalnızca bir ek haline geldi. Aynı zamanda, azizlerin erdemi birçok hikayede ayinsel ş eytan çıkarmayı gölgede bıraktı.

On dördüncü yüzyıl Avrupa'sında artan büyü ve büyücülük korkusunun İ ngiltere'de nispeten az etkisi oldu ve ş eytani ele geçirme fikri hiçbir zaman tutunamadı (ve her halükarda, Avrupa'da büyücülükle ilgili yargısal bir meş guliyet, ş eytan çıkarmanın öneminin daha da kötülenmesine yol açtı). Geç ortaçağ İ ngiltere'sinde 'ş eytan çıkarma' kelimesi, öncelikle vaftiz ayininin ve nesnelerin kutsanmasının bir bileş enini ifade etmeye baş ladı.

146 İ ngiliz Reformcularının sahte hayaletlerle meş guliyeti hakkında Davies, O., The Haunted'a bakınız: Hayaletlerin Toplumsal Tarihi (Basingstoke: Palgrave MacMillan, 2007), s. 166.

147 Rex, R., 'Wentworth, Jane [Anne; Ipswich Hizmetçisi olarak anılır] (yaklaş ık 1503–1572?)' The Oxford Dictionary of National Biography (Oxford: Oxford University Press, 2004), cilt 58, s. 127–8.

On beşinci ve on altıncı yüzyıllara kadar, şeytan tarafından taciz edilen kişiler azizlerin türbelerinde tedavi edilmeye devam etti. 148 Avrupa'daki komşularının dini kültürüyle karşılaştırıldığında aşırı olan İngiltere örneği, cinli yaratıkların ayinle çıkarılmasının Orta Çağ'ın büyük bölümünde oldukça marjinal bir faaliyet olduğunu göstermektedir.

148 Geç Orta Çağ'da tapınaklardaki şeytan çıkarma hakkında Sluhovsky'ye (2007) bakınız, s. 49–59.

BÖLÜM 4

Karş ı Reformasyon Avrupa'sında Cin Çıkarma

1604 kış ında, Fransa'nın güneyindeki Laurac kasabasında, yirmi bir yaş ında bir adam, servet karş ılığında anlaş ma yaptığı kötü bir ruhtan kurtulmak için ş eytan çıkarma iş lemine tabi tutuluyordu. 1 Ş eytan çıkaran kiş i Béringer, odada bulunan bir grup laik insanın dualarıyla desteklenerek, günler sonra nihayet bir sonuca ulaş tı 2:

> Sonunda, Ocak ayının dördüncü Salı günü akş am saat 10 ile 11 arasında, bahsi geçen Senyör Beringer ve otuz veya kırk kiş inin huzurunda, kötü ruh bu adamın bedeninden, bir topun barutundan yapılmış bir ş erit gibi bir ateş alevi ş eklinde çıktı, büyük bir koku ve o kadar güçlüydü ki, iki yardımcıya, birinin yüzüne, diğerinin kulağına büyük bir darbe indirdi ve bu darbeden sağır kaldı.

1 Büyülü yollarla servet edinme hakkında bkz. Thomas (1971), s. 279–82; Davies, O., Popular Magic , 2. baskı (Londra: Hambledon Continuum, 2007), s. 93–6; Davies, O., Grimoires: A History of Magic Books (Oxford: Oxford University Press, 2009), s. 39.

2 BL MS Cotton Caligula Lord Beringer ve 30. veya 40. Kiş ilerin özü, Kötü ruh ortaya çıkar Bu adamın bedeni, baruttan yapılmış , çok kötü kokulu ve öyle ağır bir ateş alevi ş eklindeydi ki, iki yardımcının yüzüne, diğerinin kulağına büyük bir darbe indirdi. sağır... Ruh havada kanat çırparak çıktı ve [u] [d]aid'in bedenine geri dönmek için çaba gösterdi, Ve aynı anda orman Söz konusu evden büyük bir ses duydular ki söz konusu evlerin hiçbiri sarsılmadı ve o zaman oldu.

Hristiyanlığında Cin Çıkarma Tarihi, DOI 10.1007/978-3-319-29112-3_4

… Ayrılan ruh havada uçuş uyor ve söz konusu adamın bedenine geri dönmeye çalış ıyordu ve aynı anda söz konusu evden gönderilen kereste sesini duydular, bu büyük gürültüden birkaç ev garip bir ş ekilde sarsıldı.

Bu hikaye, on altıncı ve on yedinci yüzyıllardan kalma yüzlerce ş eytan çıkarma hikayesinin tipik bir örneğidir. Adam kötü bir ruhla yapılan bir anlaş ma sonucunda ele geçirilmiş , ş eytan çıkarma dramatik ve kamusal bir ş ekilde yapılmış ve ruhun kesinlikle fiziksel doğası, ş eytan çıkaranlar ve izleyenler için risksiz değildi. Ancak bu bir Katolik ş eytan çıkarma hikayesi değildir; yazarı Guillaume de Nautonier (1560-1620), bir Huguenot Protestanı ve bir bilim adamıydı. Lauragais bölgesi Katolikler ve Protestanlar arasında bölünmüş tü ve en hararetli ş ekilde tartış tıkları konulardan biri de ş eytan çıkarmanın etkinliği ve gerekliliğiydi. [3] Ş eytanın bir topun parıltısı gibi adamın bedeninden çıktığı bu ş eytan çıkarmanın savaş çı imgeleri, Katolik ve Protestan otorite modelleri arasındaki savaş ta gerçek bir silah olan ş eytan çıkarmanın patlayıcı propaganda potansiyelinin uygun bir örneğidir.

Karş ı Reformasyon, Protestanlığa Katolik tepkisinin ve ardından gelen Katolik reform hareketinin bütünü olarak tanımlanabilecek küresel bir dini ve kültürel hareketti. Sonuç olarak, Trent Konseyi (1545-63) Karş ı Reformasyon'un merkezinde yer alsa da, Karş ı Reformasyon Trent'ten önce baş ladı ve Konsey'den sonra da devam etti.

Karş ı Reform uzun bir süreçti çünkü Katolik Kilisesi gerçek anlamda tek bir kurum olmaktan ziyade ortak bir sadakate sahip ayrı kurumların bir araya gelmesinden oluş uyordu ve Karş ı Reform'u Protestanlığa karş ı birleş ik bir hareket olarak somutlaş tırmak bir hata olurdu.
Rekabet eden dini tarikatlar, Katolik reformunun rekabet eden modelleriyle, Tridentine sonrası kiliseyi tanımlamak için birbirleriyle yarış ıyorlardı.

Ş eytan çıkarma durumunda mücadele özellikle keskindi. Laik ş eytan çıkarmanın kabul edilebilirliği konusunda tartış malar yaş andı, [4] ancak bunlar din adamlarının kutsal ayinleri yönetme hakkının tek baş ına kendilerine ait olması lehine çözüldükten sonra bile, vurgu farklılıkları devam etti. Fransiskenler, ayrıntılı ş eytan çıkarmaların sık sık uygulanmasını popüler inanca yarı-büyüsel bir yardım olarak savundular. Cizvitler de ş eytan çıkarmayı bir evanjelik araçolarak desteklediler ancak ayin yerine kalıntılara dayalı 'karizmatik' bir yöntemi tercih ettiler. En azından bazı Dominikliler, ş eytan çıkarmaya ş üpheyle yaklaş tılar, çünkü bu

3 Huguenotların ş eytan çıkarma konusundaki tutumları için Ferber'e (2004) bakınız, s. 32–3.
4 Sluhovsky (2007), s. 69–78.

Coşkulu ve sapkın ruhaniler kiliseye girebilirdi ve piskoposluk din adamları dini tarikatlar tarafından körüklenen coşkudan çekiniyorlardı. 1614'te hümanist bilgin Kardinal Giulio Antonio Santori, Rituale Romanum'da Gelasian Sakramentary ayinini yeniden canlandırarak, katı ayırt etme kriterleri eşliğinde tartışmayı yarıp geçti. Ruhsal otoritenin her şey olduğu bir çağda, şeytan çıkarma, Katoliklerin Katolik inancının gerçeğini somut olarak gösterebilecekleri ve sapkınları utandırabilecekleri tek ayindi, ancak gerçekte Katoliklerin daha fazla bölündüğü çok az konu vardı ve 1614'te resmi bir ayinin kanunlaştırılması anlaşmazlığa son vermedi.

Katolikler, büyü ve sihir korkusunun arttığı, dini çatışmaların şiddetiyle eskatolojik saplantıların beslendiği bir zamanda, şeytan çıkarma ayinlerinde inançlarının temelleri konusunda şeytanların ağzından kesinlik aradılar. 5 Şeytan çıkarma ayinleri giderek daha dramatik ve şeytani tezahürler giderek daha aşırı hale geldi; on altıncı yüzyıl koşulları, şeytan çıkarma ayinlerinin 'sınırsız bir şekilde genişlemesine' izin verdi ve bu, cadılık iddiaları ve on yedinci yüzyılın ortalarında tüm Fransız ulusunun[6] ve ötesinin dikkatini çeken bir dizi toplu ele geçirme olayıyla sonuçlandı. On altıncı ve on yedinci yüzyıllarda şeytan çıkarma ayinleri için kanıt temeli çok geniştir ve akademik literatür de buna uygundur. Ancak, Sluhovsky'nin iki bölümü ve Guido dall'Olio'nun bir bölümü hariç Karşı-Reformasyon kilisesi içinde şeytan çıkarma ayinlerinin ayinsel, kanonik ve teolojik gelişimine dikkat çekildi. Çalışmaların çoğu, şeytan çıkarma ile yakından ilişkili olsa da ayrı bir tarihe sahip olan ele geçirilme ve büyücülük üzerine yoğunlaşmaktadır. Bu bölümün amacı, erken modern dönemde şeytan çıkarmayı, tarihsel bağlamında, çok daha uzun bir gelişim sürecinin sadece bir bölümü olarak belirlemektir.

ŞEYTAN ÇIKARMA MEYDAN OKUMASI

Euan Cameron, Tridentine öncesi şeytan çıkarmanın 'esnek ve çeşitli bir iş' olduğunu ileri sürmüştür. 8 Standart, kabul görmüş bir şeytan çıkarma ayini yoktu, ancak bazıları diğerlerinden daha popülerdi ve büyülerde sıklıkla şeytan çıkarma formülleri kullanılıyordu. Şeytan çıkarma,

5 Cin çıkarma ve kıyametçilik hakkında bkz. Clark (1997), s. 409.

6 Ferber (2004), s. 4.

7 Dall'Olio, G., 'Karşı Reform İtalya'sında Engizisyoncuların, Cincilerin ve Cin Çıkaranların Şeytanı', Dendle, P. ve Raiswell, R. (editörler), Modern Öncesi Avrupa Toplumunda Şeytan (Toronto: Reform ve Rönesans Çalışmaları Merkezi, 2012), s. 511–36.

8 Cameron (2010), s. 59–60.

nesneler insanlar için olduğu gibi var olsaydı. 15. yüzyılın sonu ve 1500'lerin başındaki [9] Hayvanlar ve cansız manevi kaygıları Karşı-Reformasyon'un kaygılarıyla birleştiren tek sabit, önemi, [10] Midelfort'un Protestanlıkla ilişkilendirildiğini tanımladığı, ele geçirilme ve büyücülük arasındaki tehdit ortaya çıktıkça azalmak yerine artan büyücülüktü. [11] Katolik yazarlar, şeytana resmen tapınma ve Hıristiyanlıktan vazgeçme dönmeyi vurguladılar; buna sıklıkla olarak kavramsallaştırılan büyücülüğün doğasında var olan dinden cadıların Şabatı, ritüel yamyamlık ve cinsel sapkınlık gibi süslemeler eşlik etti. [12] İspanya, Portekiz ve Napoli Krallığı'nda büyücülük tartışmaları daha sınırlı kalırken, İspanyol ve Portekiz Engizisyonları büyücülüğün yaygınlaşmasından endişe duymaya devam ettiler.

[13]

1500 yılında Kölnlü matbaacı Johann Besichen, basımın ilk yıllarındaki en başarılı şeytan çıkarma metni olan Coniuratio malignorum spirituum'un yeni bir baskısını yaptı (1500 yılına gelindiğinde kitap zaten üç baskı yapmıştı). Coniuratio kısaydı, sadece on dört sayfaydı ve popülaritesi , Aziz Petrus Bazilikası'ndaki cinlilere uygulanan ayin olma iddiasında yatıyor olabilir. Coniuratio yirmi altı ayrı aşamadan oluşuyordu ve bunlardan sadece üçü eski şeytan çıkarma ayinlerinden türetilmişti. Vaftiz ayininden alınan Exorcizo te im[m]unde spiritus duasını Deus angelorum, Deus archangelorum (SG 2403) ve Paris Eki'nden türetilen ve daha sonra 1614 Rituale Romanum'a dahil edilen Deus celi, deus angelorum duası (RR 903) izledi. Ancak, kritik bir şekilde, üç 'büyük yalvarış' (SG 2405) ayinde yer almadı ve bunun yerine Coniuratio , adından da anlaşılacağı gibi, altı 'çağrı' ile sonuçlandı. Şeytan

9 Aynı eser, s. 38–9.

10 Cadılığa karşı Reform Karşıtı tepkiler için bkz. Clark (1997), s. 527; Clark, S., 'Protestan Cadılığı, Katolik Cadılığı' Oldridge, D. (ed.), The Witchcraft Reader (Londra: Routledge, 2002), s. 165–77.

11 Midelfort (2005a), s. 9.

12 Cameron (2010), s. 193–5.

13 İspanyol Engizisyonunun cadılığa karşı tutumu için bkz. Weber (2005), s. 188; Henningsen, G., Cadıların Avukatı: Bask Cadılığı ve İspanyol Engizisyonu (1609–1614) (Reno, NV: University of Nevada Press, 1980); Henningsen, G., '"Dışarıdan Gelen Kadınlar": Cadıların Şabatının Arkaik Bir Modeli' Ankarloo, B. ve Henningsen, G. (editörler), Erken Modern Avrupa Cadılığı: Merkezler ve Çevreler (Oxford: Oxford University Press, 1990), s. 191–215, s. 194.

Üçlü Birlik tarafından, Çile tarafından, Aziz Petrus'un anahtarları tarafından, Mesih'in böğrünü delen mızrak tarafından, Mesih'in ölümü ve gömülmesi tarafından, Diriliş tarafından ve Yükseliş tarafından ayrılmaya çağrılmış tı.

Aziz Petrus'un anahtarlarına yapılan atıf, Papalık'ın ayin üzerinde önemli derecede merkezi kontrol uygulamadan önceki bir zamanda Coniuratio ile Roma arasındaki iliş kiyi daha da güçlendirdi. Coniuratio , Marcellus Silber tarafından 1501'de ve 1510'da iki kez daha basıldı. Kısmen antik ayin kaynaklarından türetilmiş olmasına rağmen, vaftiz ayininden doğrudan kovma ayinlerinin ödünçalınması ve büyük adjuvanların (en eski kovma ayinlerinin merkezi ve değiş meyen bileş eni) yokluğu, Coniuratio derleyicilerinin kovma ayinlerinin ayin tarihi hakkında çok az bilgiye sahip olduğunu gösterdi. Coniuratio, iblisler üzerindeki güçiçin inancın gizemlerinden yararlandı ve bu, Girolamo Menghi gibi daha sonraki kovucuların ayrıntılı büyüleri için bir model oluş turdu. Ancak, Coniuratio'nun büyü için kolayca kullanılabileceği açıktır ve Owen Davies, ş eytan çıkarma kılavuzlarını 'baskı çağının en etkili okült ürünleri' olarak tanımlayarak bunları ş u ş ekilde sınıflandırmış tır: büyü kitapları ve ayin metinleri. [14]

Protestan Reformcularla iliş kilendirilen Katolik ş eytan çıkarma eleş tirisi Katolik bir kaynaktan ortaya çıktı. Erasmus'un Exorcism or, The Spectre (1524) adlı söyleş isinde, baş konuş macı Anselm, Polus adlı bir adamın, kendini beğenmiş Faunus adlı bir rahibi ş eytan çıkarma ayini yapmaya nasıl kandırdığını anlatır. Polus'u, bir kilise avlusunun arafta azap çeken bir ruh tarafından perili olduğuna ikna etmeyi baş ardı, yengeçlerin sırtlarına mumlar sabitleyerek ve ağlama sesleri çıkararak kilise avlusunda garip ış ıklar taklit etti. Faunus ş eytan çıkarma ayinini yaptı ve tezahürler durdu ve rahip daha sonra iddiaya göre bir mektup aldı acı çeken ruhtan, araftan kurtulduğunu iddia ederek. [15]
Erasmus'un komik öyküsü, o günün popüler hurafelerini alaya almak için tasarlanmış tı; araftan gelen ruhların dua ve ayin talep ederek geri döndüğü fikri ve azizler tarafından yazıldığı iddia edilen, dolaş an sözde 'mucizevi mektuplar'. Bu olguların hiçbiri ciddi geçortaçağ ilahiyatçıları tarafından çekincesiz kabul edilmedi ve bu çok

14 Davies (2009), s. 59.

15 Erasmus, D., The Colloquies of Erasmus (çev. C. R. Thompson) (Chicago, IL: University of Chicago Press, 1965), s. 231–327. Erasmus'un söyleş isi için bkz. Cox, J. D., Seeming Knowledge: Shakespeare and Skeptical Faith (Waco, TX: Baylor University Press, 2007), s. 3–4.

Erasmus'un batıl inançlara ilişkin hicivsel gözlemlerinin, Katolik karşıtı, acımasız bir propagandaya dönüşmesini amaçlamış olması pek olası değildir.

On altıncı yüzyılın başlarında şeytan çıkarmaya karşı çıkan diğer Katolik yazarlar arasında Pedro Ciruelo, Martín de Castañega ve Malleus malefi carum'un yazarları Sprenger ve Kramer vardı. [16] Bu yazarlar, 398'deki Kartaca Konseyi kararları gibi kanıtlara dayanarak apostolik gerçekliğe dair bir endişe gösterdiler. Ancak, Katoliklerin şeytan çıkarmaya karşı muhalefetinin boyutu abartılmamalıdır. Birçok durumda, insanlardan ziyade hayvanların ve nesnelerin şeytan çıkarılmasına itirazlar dile getirildi.

Eleştirel yazarlar, şeytan çıkarma işleminin sürekli varlığını tehdit etmekten ziyade, basitçe 'ayırt etme ihtiyacını ayrıcalıklı kılan bir ruh hali veya iklim' yarattılar. [17] Gerçekten de, bu reformcu yazarların on altıncı yüzyılın ünlü şeytan çıkarma işlemlerinde ortaya koydukları koşullarla özünde çelişen hiçbir şey yoktu, çünkü onlar öncelikle şeytan çıkarma işlemlerinin doğru kişiler tarafından yapılmasını sağlamakla ilgileniyorlardı.

Bununla birlikte, Erasmus'un şeytan çıkarma eleştirisi, etkinliği doğrudan Tanrı tarafından değil, dolaylı olarak kilise tarafından garanti edilen ayinler olan sakramentaller fikrine karşı direnişin yönlendirdiği uygulamaya yönelik bir Protestan saldırısının temelini oluşturmaya devam etti. Bu nedenle, Protestanların şeytan çıkarmaya karşı düşmanlığı, Luther'in endüljans doktrinine ve kilisenin 'erdem hazinesi' fikrine yönelik orijinal itirazında kök salmıştır; kilisenin lütfu dağıtabilme iddiası küstahça bir küfürdü. Şeytan çıkarmaya yönelik klasik İncil eleştirisi, Yunanca exorcizō kelimesinin başlangıçta 'yeminle bağlamak'tan başka bir şey ifade etmediğini ve ekballō ('kovmak') kelimesinin İncillerde İsa'nın şeytan çıkarma işlemlerini tanımlamak için kullanıldığını savunan İsviçreli reformcu teolog Benedikt Marti'den (Aretius olarak bilinir, 1522-74) gelmiştir. Ayinsel şeytan çıkarma, hiçbir İncil temeli olmayan bir uygulama olan sihirden başka bir şey değildi ve bir büyücünün şeytan çıkarma arayışındaki farkı,

Ruhlardan iyilik istemek ve onlara bir şeytan kovucu komuta etmek önemsizdi. [18] Ancak Protestan yazarlar, ortaçağ Katolikliğinin altta yatan şeytani-mantıksal varsayımlarını sorgulamadılar. Şeytani ele geçirme gerçekti, ancak kilisenin şeytanları kovabildiği iddiası sahteydi.
Dolayısıyla Protestan eleştirisi temel bir teolojik anlaşmazlığa değil, otorite hakkındaki farklı fikirlere dayanıyordu.

16 Katolik eleştirisi için Ferber'e (2004) bakınız, s. 17–22.

17 Aynı eser, s. 21.

18 Protestan eleştirisi için bkz. Cameron (2010), s. 205–8.

KATOLİ K TEPKİ Sİ

Karş ı Reformasyon, baş langıçta Protestan saldırısına ilham veren hümanist reform argümanlarının koş ulsuz kabulü yerine Katolik uygulamalarının sağlamlaş tırılmasını ve açıklığa kavuş turulmasını gördü. 19 Lyndal Roper ve David Lederer, Cizvit Peter Canisius'un (1521–97) Augsburg'da vaizlik yaptığı dönemde gerçekleş tirdiği ş eytan çıkarma ayinlerini, Katolik inancını teş vik etmek için tasarlanmış bir dizi 'sahnelenmiş ' ş eytan çıkarma ayininin ilki olarak tanımladılar. Augsburg, 1560 ile 1580 yılları arasında 'ş eytan çıkarma çılgınlığı yıllarını' yaş adı. 20 Ancak, erken dönem 'tiyatro' Karş ı-Reformasyon ş eytan çıkarmalarının en çok duyurulanı, Kasım 1565 ile Ş ubat 1566 arasında, kuzey Fransa'daki Laon Katedrali'nde on altı yaş ındaki Nicole Aubry'nin geçirdiği uzun süren çileydi. 'Laon Mucizesi', Fransa'nın Katolikler ve Huguenot Protestanları arasında siyasi olarak bölünmüş olduğu bir zamanda gerçekleş ti. Catherine de Medici'nin oğlu Charles IX için naip olarak imzaladığı Amboise Fermanı (1563), Huguenotlar için sınırlı hoş görü sağlanmasıyla Fransa'daki ilk itiraf savaş ını sona erdirdi, ancak rekabet eden gruplar silahlı kalmaya devam etti ve gerginlikler yüksekti.

Nicole, ailesi büyükbabasının hayaletinin isteği üzerine Santiago de Compostela'ya hac ziyaretini gerçekleş tiremeyince ele geçirildi. Ele geçirilmesi, memleketi Vervins'teki bir laik öğretmen tarafından teş his edildi ve burada bir Dominikan rahibi olan Pierre de la Motte, ş eytan çıkarma ayinlerine baş ladı. Nicole, büyükbabasının hayaletinin ele geçirdiğini iddia etti ancak De la Motte bu yorumu reddetti. Nicole'ün nöbetlerinin yalnızca kutsanmış ekmeklerle hafifletildiğini ve ele geçirildiği dönemlerde

19 Vaftiz ayinlerinin Tridentine tarafından yeniden düzenlenmesi hakkında Kelly'ye (1985) bakınız, s. 261–2.

20 Roper, L., Oedipus ve Ş eytan: Erken Modern Avrupa'da Cadılık, Cinsellik ve Din (Londra: Routledge, 1994), s. 185; Lederer, D., 'Exorzieren ohne Lizenz...', De Waardt ve ark. (2005), s. 213–31, s. 214–18. Karş ı Reformasyon propagandası olarak ş eytan çıkarma hakkında bkz. Venard, M., 'Le Démon controversiste', Péronnet, M. (ed.), La Controverse Religieuse (XVIe – XIXe siècles): Actes du Ier Colloque Jean Boisset (Montpellier: Université Paul Valery) , 1980), cilt. 2, s. 45–60; Walker, D.P., 'On Altıncı Yüzyılın Sonlarında Propaganda Olarak Kullanılan Ş eytani Ele Geçirme', Garfagnini, G. (ed.), Sciences, okült inançlar, kültür düzeyleri (Florence: Olschki, 1982), s. 237–48; Weber (1983), s. 79–101; Pearl, J. L., 'Fransa'da Ş eytanlar ve Politika, 1560–1630', Tarihsel Yansımalar 12 (1985), s. 241–51; Pearl, J. L., '"Asi Ruh Okulu": Fransa'da Politika ve Ş eytani Ele Geçirme', Tarihsel Yansımalar 16 (1989), s. 286–306; Hanlon, G. ve Snow, G., 'Exorcisme et Cosmologie Tridentine: trois cas agenais en 1619', Revue de la Bibliothèque Nationale 28 (1988), s. 12–27; Soergel, P.M., Azizlerinde Harika: Bavyera'da Karş ı-Reformasyon Propagandası (Berkeley, CA: University of California Press, 1993), s. 99–158.

Latince, Fransızca, Almanca ve Flamanca sorulan soruları cevaplayabildi ve yoldan geçenlerin gizli günahlarını ortaya çıkardı. Kısa süre sonra Vervins'teki kilise, şeytan çıkarma ayininin çektiği seyirciler için çok küçük kaldı ve gösteri Laon'a taşındı. Nicole, alayla katedrale getirildi ve bu amaçla kurulan bir kürsüde günde iki kez şeytan çıkarma ayini yapıldı; ne kadar çok ev sahibi beslenirse, semptomları o kadar hafifledi. Bu arada, kendisine musallat olan iblisin Beelzebub (Huguenotların bir lideri) olduğunu tespit etti, Eucharist'te Mesih'in gerçek varlığını ilan etti ve sonunda Calvinist Cenevre'ye geri dönen ruhlardan kurtulduğunu ilan etti. 21

Nicole Aubry'nin şeytan çıkarma ayini, alayların durdurulmasını isteyen Laon'daki Protestanlar ile yerel Katolikler arasında bir çatışmaya yol açtı. Nicole, Fransa'da düzeni sağlamak amacıyla yaptığı bir tur sırasında Laon'u ziyaret eden Kral IX. Charles tarafından Katolik inancına yaptığı hizmetlerden ötürü ödüllendirildi. Ancak, olaylar Katolikler arasında tartışmasız değildi; yerel piskopos, şeytan çıkarma ayinlerini daha özel hale getirmeye çalıştı ve büyük miktarlarda kutsanmış ekmeklerin şeytan çıkarma amacıyla kullanılması yalnızca benzeri görülmemiş bir şey değildi, aynı zamanda Trent Konseyi'nin her ekmekte Mesih'in tüm kişiliğinin, 'beden, kan, ruh ve tanrısallık', bulunduğu yönündeki ısrarını da zayıflattı.
D. P. Walker'ın belirttiği gibi, 'bu dindar Katolikler... ekmeği bir ilaç olarak kullanmaya yaklaştılar'. 22 Hem Ferber hem de Sluhovsky, Nicole'ün daha sonraki on altıncı yüzyıl Fransız ele geçirmeleri için bir model oluşturduğunu ve bu ele geçirmelerin çoğunlukla laik kadınları içerdiğini ve 23 1598-99'da Romorantin ve Paris'te Marthe Brossier'in yaygın olarak 24 duyurulan cadılık ele geçirmesi gibi herhangi bir suçlamayı içermediğini savundu. Protestanlıktan gelen tehdit azaldıkça (ya da en azından daha az acil hale geldikçe), şeytan çıkarma ayinleri sapkınları değil cadıları ve büyücüleri ifşa etmeye başladı.

21 Sluhovsky (1996), s. 1039–42. Laon vakası için ayrıca bkz. Walker (1981); Crouzet, D., 'Bir Kadın ve Şeytan: On Altıncı Yüzyıl Fransa'sında Sahip Olma ve Şeytan Çıkarma', Wolfe, M. (ed.), Erken Modern Fransa'da Değişen Kimlikler (Durham, NC: Duke University Press, 1996), s. . 191–215; Ferber (2004), s. 23–39; Çağdaş tepkiler için bkz. Backus, I., Laon Mucizesi: Laon Mucizesi'nin anlatımlarında mantıksız, makul, kıyamet ve politik, 1566–1578 (Paris: J. Vrin, 1994).

22 Walker (1981), s. 24.

23 Ferber (2004), s. 6; Sluhovsky (1996), s. 1043.

24 Brossier davası için bkz. Walker, A. M. ve Dickerman, E. H., '"Etki Altındaki Bir Kadın': On altıncı yüzyıl Fransa'sında iddia edilen bir ele geçirilme vakası', Sixteenth Century Journal 22 (1991), s. 535–54; Ferber (2004), s. 40–59.

GIROLAMO MENGHI VE BÜYÜLÜ ŞEYTAN AÇMA

Karşı-Reformasyon Katolikliği demoniaclara iki uçta karşılık verdi ve bunlar arasında bir tedavi ve teşhis sürekliliği vardı. Bir uçta sempatik yaklaşım vardı, en dramatik örnekleri Laon ve Loudun'daki şeytan çıkarma ayinleriydi, demoniaclar neredeyse yaşayan azizler seviyesine yükseltiliyordu. Diğer uçta, ele geçirilenlerin Şeytan ile bir anlaşma yaptıklarına hükmedildi, bu da demoniacların büyücülük ve şeytancılıkla lekelendiği anlamına geliyordu; Cizvit Peter Thyraeus, bir demoniac ile bir cadı arasında ayrım yapmanın bazen zor olduğunu öne sürdü. [25] Bu iki yaklaşım arasında, ele geçirilme günahın sonucu olarak görülebilir veya görülmeyebilirdi, ancak demoniac genellikle bir anlamda şeytanın kurbanı olarak yorumlandı, ya doğrudan ya da dolaylı olarak büyücülük yoluyla. Richard Raiswell ve Peter Dendle'ın ortaçağ ve erken modern Hıristiyanlıkta şeytana atfedilen rollere ilişkin dörtlü sınıflandırması burada yardımcı olur: Şeytan Tanrı'nın ajanı, Tanrı'nın rakibi, Tanrı'nın hayal kırıklığına uğramış rakibi ya da Tanrı'nın aldattığı biri olabilir. [26] Erken modern dönemde şeytan çıkarma ayinlerinde şeytan genellikle rakip rollerinden hayal kırıklığına uğramış karşıt rollerine geçiyordu; ama aynı zamanda sapkınlığı, büyücülüğü ve diğer günahları açığa çıkarmak için Tanrı'nın bir ajanı olarak da görülüyordu.

Tüm zamanların en ünlü Katolik şeytan çıkarıcısı, şeytan çıkarma ile büyü arasındaki sınırları daha önce hiç olmadığı kadar zorlayan İtalyan Gözlemci Fransisken keşiş Girolamo Menghi'ydi (1529-1609). Menghi, Viadana'da doğdu ve 1550'de Fransiskenlere katıldı ve 1598 ile 1602 yılları arasında Bologna'da tarikatın taşra görevlisi olarak görev yaptı. [27] Çoğunlukla Bologna'da yaşayan Menghi, kırk yıl boyunca Kuzey İtalya'da şeytan çıkarma ayinleri gerçekleştirdi ve şeytan çıkarma üzerine üç Latince eserin yazarıydı: Flagellum daemonum ('Şeytanların Felaketi', 1577), Fustis daemonum ('Şeytanların Kulübü', 1584) ve Eversio daemonum ('Şeytanların Devrilmesi', 1588). Ancak Menghi'nin en erken eseri , basılı olarak çıkan ilk tam şeytan çıkarma kılavuzu olan 1572 tarihli Compendio dell'arte essor-cistica ('Şeytan Çıkarıcının Sanatının Özeti') adlı halk dilindeki eseriydi. Menghi'nin teolojisi açıkça kıyametvariydi.

Dünya tarihinin son evresine girdiğine, Tanrı'nın nihai zaferinin yaklaştığına ve buna karşılık öfkeli şeytanın

[25] Thyraeus, P., De demoniacis liber unus (Köln 1594), s. 36–8.
26 Raiswell ve Dendle (2012), s. 537–51.
27 Romeo (1990), s. 115.

dünyada gücünü serbest bırakıyordu. 28 Menghi, Compendio'da ruhların bedenselliğine güçlü bir vurgu yaptı , incubus ve succubi'nin varlığını savundu ve iblislerin hayvanlar da dahil olmak üzere seçtikleri herhangi bir bedenin görünümünü alabileceğini iddia etti. Menghi, ruhların havadaki bedenlerini tanımladığı Augustine'in Yaratılış 'ın Kelimesi Kelimesine Anlamı Üzerine adlı eserinden alıntı yaptı.

29 Menghi, şeytani bedenselliğe ilişkin ortaçağ Fransisken geleneğini nihai sonucuna götürdü ve bu kez Aristoteles felsefesine olan açık bir borcu ortadan kaldırdı.

Menghi'nin eserleri, 'gezginler için ideal olan' cep versiyonları halinde üretildi 30 olmayanlar için de hazırda ancak kılavuzlarının aynı zamanda laik ve rahip bulunması, bunların din adamları ve laikler tarafından yaratıcı bir şekilde kullanılmasına olanak sağladı. Tüm kilise için kabul edilmiş tek bir şeytan çıkarma ayininin olmaması ve laiklerin çoğunun bilgisizliği, 1580'lerde Modena'da cinlilerin cinsel tacizine olanak sağlayan bir etkendi. 31 Giovanni Romeo, cinlilerin kök ve otların tütsülenmesiyle

'Menghian' şeytan çıkarma ayinleri yaptıkları için 1590'ların başlarında kovuşturulduğunu 32 ve kısa süre sonra bu şeytan çıkarma ayinlerinin hazine bulmak ve 33 tedavi etmek için büyü kitabı olarak kullanıldığını göstermiştir. 1643'te Zorzi adlı iktidarsızlık. bir keşiş, Flagellum daemonum'u çağırmak ve kumar için tılsımlar yaratmak için değildi. Çünkü şeytan 34 Bu, şeytanları çıkaranlar, şeytan çıkarma yöntemlerine çarpıcı biçimde benzer yöntemler kullanıyorlardı.

28 Menghi'nin kıyametçiliği hakkında bkz. Clark, S., Thinking with Demons (Oxford: Clarendon 1997), s. 409. Menghi'nin hayatı ve etkisi hakkında bkz. M. R. O'Neill, 'Discerning Superstition: Popular Errors and Ortodoks Response in Late Onaltıncı Yüzyıl İtalya'sında', yayınlanmamış doktora tezi, Stanford Üniversitesi, 1981; Romeo (1990), s. 114–44; Sluhovsky (2007), s.78–87; Probst, M., Sahiplenme, büyü ve çareleri: Girolamo Menghi (1523–1609) ve Maximilian von Eynatten (1574/75–1631) tarafından yazılan şeytan çıkarma kılavuzlarının belgelenmesi ve araştırılması (Münster: Aschendorff, 2008).

29 Menghi, G., Şeytan çıkarma sanatı özeti (Venedik, 1605), s. 24. Bkz. Augustine, De Genesi ad litre (PL 34.284). Menghi'nin şeytan bilimi hakkında bkz. Maggi (2001), s. 104–36; Maggi, A., In the Company of Demons: İtalyan Rönesansında Doğal Olmayan Varlıklar, Aşk ve Kimlik (Chicago, IL: University of Chicago Press, 2006), s. 1–5.

30 Sluhovsky (2007), s. 45.

31 Erken modern dönemdeki şeytan çıkarıcıların cinsel ve fiziksel tacizleri için bkz. ibid. s. 45–9; 68–9.

32 Romeo (1990), s. 145–68.

33 Thorndike, L., Büyü ve Deneysel Bilimin Tarihi (New York: Columbia University Press, 1923–58), cilt 6, s. 556–9; Sluhovsky (2007), s. 78; Gentilcore (1992), s. 107–11.

34 Barbierato, F., 'On Altıncı Yüzyıldan On Sekizinci Yüzyıla Büyülü Edebiyat ve Venedik Engizisyonu', Gilly, C. ve Van Heertum C. (eds), Magic, Alchemy, Science from '400 to '700; Hermetik Trismegisto'nun Etkisi (Floransa: Centro Di, 2002), s. 159–75, s. 160.

büyücüler. Pietro Antonio Stampa'nın Fuga Satanae ('Ş eytanın Uçuş u') adlı eserinde büyücülüğün baskısı altındaki bir bireyin, suçu iblisin adını söyleyebileceği, bu durumda adın bir kağıt parçasına yazılması ve yakılması gerektiği tavsiye edilmiş tir. Stampa daha sonra 35'e talimat vermiş tir:

> İ ki resim hazırlayın, biri isminin yazılı olduğu bir iblisin resminin altında; diğeri ise iblisin bu büyücülükte kullandığı kötü niyetli kiş i. Bunları bir araya getirirken, buna 'kahin', 'büyücü', 'sihirbaz', 'cadı' veya benzeri bir isim ekleyin.

Ruhların isimlerinin veya imgelerinin ritüel olarak yakılmasıyla sınırlanması, Yunan Büyü Papirüsleri kadar eskidir ve Süleyman'ın Anahtarı gibi büyülü metinlerde yer alır. 36 Karş ı-büyü hala büyüydü ve kutsal emirler dış ında çok az ş ey, ş eytan çıkarıcıları, 1579'da arafta ruhların ele geçirdiği ş eylerden insanları kurtarabileceğine inanan Bavyera rahibinin oğlu Johann Weiss gibi laik 'büyücülerden' ayırıyordu. 37

Ş İ DDET, BÜYÜCÜLÜK VE PERİ Lİ EVLER: STAMPA'NIN Ş EYTANIN UÇUŞ U (1597)

1608 yılında Köln matbaacısı Lazarus Zetzner, Fransisken ş eytan çıkarıcıların baş lıca eserlerini tek bir ciltte, Thesaurus exorcis- 38'de topladı . Bu ciltte Practica exor-morum ('Cin Çıkarma Hazinesi'), cistarum ('Cin Çıkarıcıların Uygulamaları', 1585) ve Dispersio daemonum da vardı. ('Ş eytanların Dağıtılması', 1587) Padova'lı Valerio Polidori'nin, 39 Menghi'nin

[35] Stampa, P.A., Fuga Satanae in Thesaurus Exorcismorum (Köln 1608), s. 1245–6: Biri, ş u adı taş ıyan iblisin heykelinin altında olmak üzere iki resim hazırlayın: diğeri, o lanette iblisin kullandığı kiş iyi lanetleyen. Örneğin, kötülük yapan, büyücü Pytho gibi bazı adlar ekleyen besteler yaparak; strigha veya benzeri bir ş ey.

[36] Butler, E. M., Ritüel Büyü (Cambridge: Cambridge University Press, 1949), s. 58.

[37] Lederer, D., Madness, Religion and the State in Early Modern Europe: A Bavarian Beacon (Cambridge: Cambridge University Press, 2006), s. 216–18. Lederer, erken modern Bavyera ş eytan çıkarma ayinlerinin analizinde, güney Almanya'daki yetkililerin ş eytan çıkarma ayinlerini kontrol etmeye kararlı olduklarını, zaman zaman ruhsatsız ş eytan çıkaranları kovuş turduklarını ve Benediktbeuern'deki St. Anastasia tapınağı gibi belirlenmiş tapınaklara cinli ruhlar gönderdiklerini göstermiş tir. Dahası, bir durumda laik otoriteler, 1650'ler boyunca Bavyera'daki önemli aileler için çalış an kadın bir ş eytan çıkarıcı olan Rosina Huber'e lisans vererek din adamlarını zayıflattı (bkz. Lederer (2005), s. 213–31).

38 Tezaura iliş kin ayrıntılı çalış malar için Maggi (2001) ve Kallendorff'a (2005) bakınız.

39 Ş eytan çıkarma eş anlamlıları (Köln 1608), s. 1–196, 197–284.

Flagellum ve Fustis, ticae[40] Zaccaria Visconti'nin Complementum artis orcis- ('Ş eytan Çıkarıcı Sanatının Tamamlayıcısı', 1589) [41] ve Stampa'nın Fuga Satanae'si ('Ş eytanın Uçuş u', 1597). [42] Bu ş eytan çıkarma çalış maları birçok benzerliği paylaş ıyordu ve hepsi büyücülükle meş guldü. Bunlardan en sonuncusu, profesyonel demonologlar tarafından ş eytan çıkarma üzerine yirmi yıllık yoğun yazının ürünü olan Stampa'nın Fuga'sı , burada türün sadece bir örneği olarak incelenecektir. Stampa'nın ş eytan çıkarmaya yaklaş ımı yüzeysel olarak ayinseldi ama gerçek anlamda ayin geleneğine dayanmıyordu. Ş eytan çıkarma, karş ı-cadılık ve apotropaik uygulamaları birleş tirmesiyle, Stampa'nın yaklaş ımı çağdaş 'kurtuluş bakanlığına' daha yakın geliyor (Bölüm 8'de tartış ılmış tır)) Rituale Romanum'un ayinsel ş eytan çıkarma ayinlerinden daha iyidir .

Stampa'nın ilk ayini, teolojik eğitimi, aş ağılayıcı ve zorunlu ş eytan çıkarmalarla birleş tiren on iki aş amadan oluş uyordu. Bunlar ş unları içeriyordu: 'Ş eytanın aldatmacalarının sergilenmesi' (Exponuntur insidiae diaboli), 'Ş eytan [43] kovucunun hazırlığı' (Preparatio exorcistae), 'İ blislere ve onların iş [44] birlikçilerine karş ı lanet' (Imprecatio in Daemones, & [45] ve bir Komut listesi) ş eytanlara yapılmak için faciendum) ş eytan çıkarma[46] Stampa'nın ayininde hiçbir noktada ş eytan çıkarıcı Diabolis ritüellerinden hiçbirini kullanmadı. Stampa, ş eytan çıkarıcının, ş eytanın 'potansiyel olarak' (potesta-tive) ele geçirilmiş olması durumunda, saplantıya benzer bir durum olması durumunda veya 'sadece büyücülükle' ele geçirilmiş olması durumunda ilk on aş amayı atlamasını tavsiye 'Gerçekten' (praesentialiter) ele geçirilmiş olmaktan ziyade (per sola malefi cia) . etti. [47] Ş eytan çıkarma ritüellerinin sonraki yedi bölümü tamamen ş eytan çıkarma ritüelleriyle ilgilenmeye ayrılmış tı. büyücülük ve 'Büyücülüğü kırmak' (Solutio Malefi ciorum), 'Büyücülük aletlerini [48] yakma yöntemi' (Modus comburendi) gibi konuları içeriyordu

40 Aynı eser, s. 285–526, 527–756.

41 Aynı eser, s. 757–1192.

42 Aynı eser, s. 1193–1272.

43 Aynı eser, s. 1202–4.

44 Aynı eser, s. 1218–21.

45 Aynı eser, s. 1221–5.

46 Age. s. 1226–9 (bu bölüm Precipio tibi'yi içeriyordu).

47 Aynı eser, s. 1225.

48 Aynı eser. s. 1230-2: Göksel krallığın anahtarlarını Kutsal Havari Petrus'a veren Tanrı, ruhları bağlamak ve serbest bırakmak için Papa'ya teslim ettiğinizi kabul etsin: Onun ş efaati yardımıyla bu hizmetkarınız N. . Ölümün ölümü ve cehennemin ısırığı olan ve Baba ve Kutsal Ruh ile birlikte dünyayı ateş le yargılamak için gelecek olan O'nun aracılığıyla.

kötülüğün araçları), ' 50'nin mazlumunun[49] boğulması ve ş eytan için bir ayin ' ve iblisin imajının yakılması).

[51]

Stampa, 'çalın kullanımı, çalın hastanın boynuna bağlanma araçlarıyla ilgili' (Usus stolae de [52] , bir modo ligandi Stolam ad collum patientis içine düğümler atarak görünmez ruhsal yaratmayı içeriyordu), çalın bağ kurmayı, karş ı-büyücülüğün açık bir örneğini içeren bir bölüm ekledi. Dahası, bazı kovucu ve koruyucu öğeler içeren 'herhangi bir nesnenin ş eytandan çıkarılması', mumların kutsanması ve 'bir evin Ş eytandan kutsanması' (Satanae bene-dictio domus) ekledi. [53] Rahip, su ve tuzla yapılan olağan kovma ayinlerini ilan etti ve evi kutsal suyla serpti, ardından bir dizi küçümseyici kovma ayini Tanrı'ya evin sakinlerini 'düş manın tüm gizli tuzaklarından' (omnes insidiae latentis inimici) koruması için yalvardı, ancak bu çok genel terimlerle anlaş ıldı. Örneğin, rahip 'veba ruhuna' (spiritus pestilens) ve 'bozucu atmosfere' (aura [54]) karş ı dua etti . Dolayısıyla kovma ayini, corrumpens'e karş ı bir kilise dezenfektanıydı. Ş eytanın doğrudan kovma ayini iş i olabilecek veya olmayabilecek doğal tehlikeler, gerçek bir olmaktan çok. Ayin, eve Vicit leo de tribu Juda radix David sözcüklerinin yazılı olduğu bir balmumu haçolan koruyucu bir muska yerleş tirilmesiyle sona erdi .

Büyücülükle meş guliyet ş eytan çıkarmada yeni bir unsur değildi, ancak bir ev alanını ş eytan çıkarma fikri on altıncı yüzyıla özgüydü. Timothy Chesters, perili ev mecazının, gürültülü ruhların musallat olduğu evi Protestanların ş eytan çıkarmaya çalış tığı ideolojik bir savaş ın tiyatrosu olarak sunan İ sviçreli Protestan teolog Ludwig Lavater'in (1527-86) bir icadı olduğunu ileri sürmüş tür.

49 Aynı eser, s. 1238–44: Tüm ş eytan çıkarma ayinlerinin en ayrıntılı kısmı olan bu bölümde, rahibin büyücülük aletlerinin yanına konan kükürt ve zift hazırlaması gerekiyordu.
Bir dizi okuma, dua ve iblislere hitaptan sonra, rahip bir ateş i kutsal suyla kutsar ve sonra kükürt ve zift ateş e atardı, her eyleme ayrı bir dua eş lik ederdi. Son olarak rahip büyücülük aletlerini ateş e atardı.

50 Aynı eser, s. 1244–5 (hastalar için).
51 Aynı eser, s. 1245–6.
52 Aynı eser, s. 1268–72.
53 Aynı eser, s. 1253–64.
54 Aynı eser, s. 1257.

kontrolünü ele geçirmesine yanıt olarak, Cizvit 55 Lavater'in evsel mekanın manevi Peter Thyraeus ilk olarak perili evler sorununu Katolik bir bakış açısıyla ele aldı. Thyraeus, Locis infestis'inde (1604) binaların çıkarılması için bir ayin sağladı. Bu ayin Tanrı'ya, Meryem Ana'ya ve tüm azizlere yakarış ları, kademeli mezmurların okunmasını, Aziz John İ ncili'nin bir bölümünün okunmasını ve tütsü kullanımını içeriyordu. 56 Evlerden çıkarma ayinleri daha resmi ayinlere bile girdi: Rituale Romanum'un (1631) bir İ spanyolca baskısı Exorcismus domus a daemonio vexatae ('Bir iblisin rahatsız ettiği bir evin çıkarılması') baş lıklı bir ayini içeriyordu . Hala çok canlı olan Karş ı-Reformasyon.

[57] Binaların düzenli olarak ş eytan çıkarılması,

DOMİ Nİ KALILAR VE Cİ ZVİ TLER

Menghi gibi Fransiskenlerin aksine, İ spanyol Engizisyonunu etkin bir ş ekilde yöneten ve İ spanya ile topraklarındaki kiliseye hakim olan İ spanyol Dominikenler, ş eytan çıkarma konusundaki yeni modadan derin bir ş üphe duyuyorlardı. İ talya'da, Napoli Krallığı dış ında, Kutsal Ofisin Kutsal Cemaati'nin Engizisyon görevlerini yerine getirdiği yerde, kötü niyetli ve itaatsiz ş eytan kovuculara gösterilen ısrarlı ilgi, engizisyoncularla ş eytan kovucuların neredeyse her zaman anlaş amadıkları anlamına geliyordu. Papa Sixtus V'in Coeli et terrae (5 Ocak 1586) adlı fermanı büyücülüğün bastırılmasını teş vik etti ve potansiyel cadılar olarak cinlilere dikkat çekti: 'Takıntılı, dalgın ve deli kadınların bedenlerinde bile cinler gelecekteki veya gizli ş eyleri ararlar, böylece İ ncil'de Rabbin sessiz olmalarını emrettiği kiş iler tarafından boş ve yalan cevaplar geri dönebilir'. 58 İ ma

55 Lavater'in ölülerin hayaletleri hakkındaki Katolik öğretilerini kınaması için bkz. Lavater, L., De spectris, lemuribus et magnis insolitis fragoribus (Leiden, 1659 [1570]), s. 111–23. Lavater hakkında Chesters, T., Ghost Stories in Late Renaissance France (Oxford: Oxford University Press, 2011), s. 77–83'e bakınız.

[56] Thyraeus, P., Yeni bir evin kutsanması veya istila edilmiş yerler ve gece terörü olan Daemonyaklarda iblislerin istilası (Köln 1604), s. 242–54.

57 Bu ayinin çevirisi için bkz. 'Ek: Perili Evlerin Çıkarılması', Thurston, H. (editör J. H. Crehan), Ghosts and Poltergeists (Londra: Burns and Oates, 1953), s. 204–8.

58 Kutsal Roma Papası'nın diplomaları ve ayrıcalıkları boğaları, Torino baskısı (Torino: A. Vecco, 1863), cilt. 6, s. 648–9: Kuş atılmış veya lenfatik ve fanatik kadınların bedenlerinde bile iblisler, Rab'bin İ ncil'de susmalarını emrettiği bu kadınların boş ve yalan cevapları haklı olarak geri getirebilmeleri için geleceği veya gizli ş eyleri veya eylemleri ararlar.

Ş eytan çıkaranlar için durum açıktı: ayrıntılı büyülerle ş eytanlara ses vererek, büyücülüğün potansiyel destekçileri oluyorlardı.

1575 ve 1579 yılları arasında Dominikan Alonso de la Fuente, Kral II. Filip ve Engizisyonu, Ekstremadura ve Batı Endülüs'te, coş kulu maneviyat kisvesi altında ş eytanla anlaş malar yapan alumbrados adlı bir tarikat keş fettiğine ikna etmeye çalış tı .

[59] Fray Alonso'ya göre alumbradoslar daha sonra aslında Ş eytan tapanları olan Cizvitler tarafından 'çıkarıldı'. Engizisyon sonunda alumbradismo'yu araş tırdı, ancak Ş eytani bir faaliyetten ş üphelendikleri için değil, rahipler ve dindar laik kadınlar arasındaki uygunsuz cinsel iliş ki iddiaları nedeniyle. Cadılıktan resmi olarak hiç bahsedilmedi - çeviklik gösteren bir kadın Engizisyon'a [60] ve kürsüye tırmanarak insanüstü bir meydan okuduğu için kırbaçlanmasına rağmen, ne ş eytan çıkarıldı ne de büyücülükle suçlandı. [61] Fray Alonso, kısmen paranoyadan, kısmen de Cizvitlere olan düş manlıktan kaynaklanan nedenlerle kampanyasına devam etti; ancak Cizvitlerin güçlü destekçileri vardı ve Alonso, en azından kısa bir süreliğine susturuldu. [62]

Fray Alonso'nun suçamaları, Dominikanlar ve Cizvitler arasında İ spanyol topraklarında devam eden manevi üstünlük mücadelesindeki sadece bir çatış ma olarak görülebilir ve bu mücadele demonolojik anlaş mazlıklarda kendini göstermiş tir. Cadılığın tüm gerçekliğinin kabulü Katolik Avrupa'nın birçok yerinde tartış malı olmaya devam etmiş tir. Toby Green, İ spanyol Engizisyonunun cadıların peş ine düş me konusundaki bariz isteksizliğini tarihi bir kaza olarak yorumlarken (İ ber yarımadasında kolayca bulunabilen baş ka günah keçileri vardı) Julio Caro Baroja için, ilahiyatçılar arasındaki görüş çeş itliliği Cizvitler ve Dominikanlar arasındaki rekabetin kanıtıdır. [63] Dominikanlar, Malleus'tan türetilen ş eytanın fiziksel tezahürleri konusunda demonolojik bir 'gerçekçiliği' savunmaya kararlıyken ,

59 Fray Alonso için bkz. Weber, A., 'Ecstasy'yi Ş eytanlaş tırmak: Alonso de la Fuente ve Extremadura'nın Alumbrados'u', Boenig, R. (editör), The Mystical Gesture: Essays on Medieval and Early Modern Spiritual Culture in Honour of Mary E. Giles (Aldershot: Ashgate, 2000), s. 141–58; Weber, A., 'Engizisyoncu, Beden ve Ş eytan: Alumbradismo ve Ş eytan Ele Geçirme', De Waardt ve diğerleri (2005), s. 177–89.

60 Weber (2005), s. 182.

61 Aynı eser, s. 180.

62 Aynı eser, s. 185.

63 Green, T., Engizisyon: Korkunun Saltanatı, 2. baskı (Londra: Pan MacMillan, 2008), s. 9–10; Baroja, J. C., 'Cadılık ve Katolik Teolojisi', Ankarloo, B. ve Henningsen, G. (editörler), Erken Modern Avrupa Cadılığı: Merkezler ve Çevreler (Oxford: Oxford University Press, 1990), s. 19–43, s. 40–2.

Cizvitler daha ş üpheci bir yaklaş ım sergileme eğilimindeydi. Örneğin, 1660'larda Bavyera Cizviti Bernhard Frey, Rituale Romanum'un tanı kriterlerini katı bir ş ekilde uyguladı ve büyücülüğe karş ı çıktı, akıl hastalığının savunmasının mahkemeler tarafından kabul edilmesi gerektiğini ve 'ş eytanların' akıl hastaları için olan hastanelere geri gönderilmesi gerektiğini savundu. 64

GeçSkolastik felsefenin geliş imi de demonolojiye yönelik tutumlarda belirleyici bir faktördü. Karş ı Reformasyon'un önde gelen Cizvit filozofu Francisco Suárez (1548–1617), De malis angelis adlı incelemesinde demonik yerellik ve faaliyet sorunlarını araş tırdı.

('Kötü Melekler Üzerine'). Suárez, Gerasalı iblislerin domuzlara girmesinin 'bazı iblislerin havaya fırlatıldığını' (Quod aliqui daemones in hoc aere 65 he versentur) gösterdiğini ve bu nedenle doğal dünyada fiziksel bir alan iş gal ettiğini düş ünürken, iblislerin dünyada kontrolsüzce dolaş abileceği fikrini çekincesiz kabul etmekte isteksizdi. 'İ blislerin dolaş ma özgürlüğü, lütuf yasası altında bile devam etmeli mi?' (an ... daemonum vagandi libertas duret etiam in lege gratia) sorusuna yanıt olarak Suárez 66'yı ş u ş ekilde sonuçlandırmış tır:

> Ş u anda bile çok sayıda iblisin havaya fırlatıldığı çok kesindir; çünkü iblisler insanları, hatta sadık olanları bile rahatsız eder ve bu nedenle saplantılılar Kilise tarafından kovulur. Bir iblisin belirli bir yerde kiş isel olarak tutulduğu için bağlı olduğu söylenemez, ancak insanları ayartma gücüne sahip olduğu sürece, her yerde insanları ayartmalarına veya rahatsız etmelerine izin verilmediği için değil, çünkü tam tersi doğrudur (söylediğim gibi), ancak·arzuladıkları ve yapabilecekleri kadar veya Mesih'in geliş inden önce alış tıkları kadar ayartmalarına izin verilmediği için. Ve bu ş ekilde Hıristiyanlar ve Mesih'in Kilisesi üyeleri, özellikle Augustinus'un iddia ettiği gibi önceden belirlenmiş olanlar açısından büyük ölçüde bağlıdırlar.

64 Liderler (2005), s. 224–7.

65 Suárez, F., De malis angelis 16.29, Opera omnia'da (Paris: Vivès, 1856), cilt. 2, s. 1066

66 Age. 18.7 (s. 1066–7): Ş u anda bile çok sayıda iblisin bu havada yoğunlaş mış olduğu kesindir; çünkü ... artık iblisler de insanlara, hatta iblislere eziyet ediyor ve bu nedenle Kilise tarafından kuş atılmış durumdalar. Bir kiş inin belirli bir yerde tutulmasıyla ilgili olarak bir iblisin bağlı olduğunun söylenmediği, ancak gücün erkekleri ayartmak için kullanılmasıyla ilgili olarak söylendiği söylenmelidir. erkekleri hiçbir ş ekilde taciz etmiyorlar, çünkü (söylediğim gibi) tam tersi açık, ancak ellerinden geldiğince ve arzu ettikleri kadar baş tan çıkarmalarına izin verilmediğinden ve Mesih'in geliş inden önce alış tıkları kadar değil. Ve en önemlisi, Augustinus'un istediği gibi, Hıristiyanlara ve İ sa Kilisesi'nin üyelerine ve özellikle de yağmacılara karş ı bu ş ekilde bağlıdırlar.

Gerçekten de Suárez, iblislerin faaliyetlerini kısıtlamada daha da ileri gitti: 'İblislerin gücü, yalnızca Mesih'in gelişinden sonra önceden belirlenmiş olanlara göre değil, hatta Mesih'in önceden görülen erdemleri nedeniyle daha önce de bağlanmış gibi görünüyor; çünkü bir iblisin seçilmiş olanları ayartmasına asla izin verilmedi'. Dahası, çağdaş inanmayanlar da iblislere karşı koruma olarak Mesih'in 'öngörülen erdemlerinden' yararlandılar. 67 En önemlisi, Suárez Şeytan'ın kendisinin kelimenin tam anlamıyla cehennemin uçurumuna bağlandığını ve Deccal gelene kadar serbest bırakılmayacağını açıkça belirtti. 68 Bu nedenle, düşüşleri sırasında havaya kaçan iblisler insanları ele geçirme gücüne sahip olsalar da, hiçkimse şeytan tarafından ele geçirilemezdi. Suárez şeytan çıkarma konusuna hiçbir zaman açıkça değinmedi ve şeytani ele geçirmenin, şeytani ele geçirmenin aksine, imkansız olduğu iddiasının sonuçlarını fark etmemiş olabilir. Suárez'in görüşünden kaynaklanan bariz bir soru, eski şeytan çıkarma formülleriyle ilgilidir: Şeytan bir insana sahip olmaktan acizse, neden şeytan çıkaran kişi doğrudan Şeytan'a hitap ediyor?

Diğer Cizvitler, şeytan çıkarma konusundaki çağdaş yaklaşımları daha açık bir şekilde eleştirdiler. Büyü, cadılık ve şeytan çıkarma konusunda etkili bir yazar olan İspanyol Cizvit Martín Del Rio (veya Delrio), Menghi'nin suffu-migasyonlarını, hiçbir fiziksel şeyin maddi olmayan bir madde üzerinde güce sahip olamayacağı gerekçesiyle kınadı. 69 Lynn Martin, Fransız Cizvitlerin özellikle 'Katolik 70'in resmi büyüsünü kullanmaya isteksiz olduklarını ve Thyraeus'un kabul edilen ele geçirilme belirtilerinden on ikisini reddettiğini' ve güvenilmez olduğunu ileri sürdü. 71 Bununla birlikte, Cizvitler arasında görüş yaklaşımınçeşitliliği vardı ve çok azı, Frey kadar kesin bir şekilde şüpheci bir şeytan çıkarma benimsedi.

Bunun yerine, Aziz Ignatius, Agnus Deis adına kutsanmış kutsal su, Aziz Francis gibi Cizvit azizlerinin kalıntıları gibi diğer kutsal eşyaları kullanarak şeytan çıkarma ayininin ortaya çıkardığı epistemolojik sorulardan kaçındılar.

[67] Suárez, De malis angelis 18.8: İblislerin gücünün yalnızca Mesih'in gelişinden sonra önceden belirlenmiş olanla ilgili olarak değil, aynı zamanda Mesih'in öngörülen erdemleri nedeniyle önceden de bağlı olduğu görülmektedir; çünkü şeytanın seçilmişleri baştan çıkarmasına asla izin verilmezdi.

[68] Suárez, De malis angelis 18.9–10.

69 Del Rio (2000 [1595]), s. 115–16. Del Rio için şimdi Machielsen, J., Martin Delrio: Demonology and Scholarship in the Counter-Reformation (Oxford: British Academy, 2015)'a bakın.

[70] Martin, A. L., Cizvit Zihni: Erken Modern Fransa'da Bir Elitin Zihniyeti (Ithaca, NY: Cornell University Press, 1988), s. 136–40.

[71] Kelly (1968), s. 87. Thyraeus hakkında bkz. Lederer (2005), s. 221.

Xavier ve kutsanmış yağlar ve madalyalar. 72 Bunlar başarılı olursa, bir bireyin şeytani etki altında olduğunu kanıtlarken, aynı zamanda Cizvit azizlerini ve Cizvitlerin lütuf araçlarının etkinliğine ilişkin cömert görüşlerini teşvik eder.

1614 AYİN REFORMU

Vaftiz, itiraf, son yağ ve evlilik ayinlerinin ayinlerini ve kilisenin onayladığı kutsama ve cin çıkarma ayinlerini içeren Trent Konseyi'nin Rituale Romanum'u, Tridentine ayin kitaplarının yayınlanan sonuncusuydu. Hemen öncekileri Alberto Castellani'nin Liber sacerdotalis'i (1523), Francesco Samarini'nin Sacerdotale'i (1579) ve Kardinal Santori'nin Rituale'iydi (1584).

Papa XIII. Gregory tarafından 1584'te Konsey için yeni bir Rituale Romanum taslağı hazırlamaya başlaması istenen Santori, Menghi gibi çağdaş İtalyan şeytan çıkarıcıların çalışmalarına değil, mevcut en eski kutsal kitaplara dayanan bir şeytan çıkarma ayini tamamladı. Santori, ele geçirilme teşhisine ilişkin talimatları için Castellani'ye güvendi. 73 Santori'nin, ayinini Ordo Romanus XI ve Gelasian Sakramentary'nin diline dayandırarak, çağdaş şeytan çıkarma modasını görmezden gelme kararının tarihsel önemi yeterince vurgulanamaz. Bunu yaparak, sonunda resmi Katolik şeytan çıkarma tutumlarını dönüştürdü ve bunu sıradan bir olaydan, kanona sıkı sıkıya bağlı istisnai bir prosedüre dönüştürdü.

1614'teki ayin hem ayinseldi hem de alışılmadık derecede esnek ve açık uçluydu, çünkü bir şeytan çıkarma ayininin süresi değişebiliyordu.
Aslında, ayin iki uç nokta arasında bir dengeydi: şeytan çıkarmanın, hatasız bir şekilde etkili bir kelime dizisi olarak tam anlamıyla 'kutsallaştırılması' ve

[72] Örneğin, 1664 yılında Bavyera'da Cizvitler tarafından gerçekleştirilen Anna de la Haye şeytan çıkarma ayinine bakın (Johnson, T., 'Besessenheit, Heiligkeit und Jesuitspiritualität', De Waardt ve diğerleri (2005), s. 234-47). Cizvitlerin şeytan çıkarma yaklaşımı hakkında ayrıca bkz. De Waardt (2009), s. 344–59; Genç(2013), s. 203–9.

[73] Santori, G. A., Gregory XIII Pont'un Roma Ayinleri Ritüeli. Maks. sipariş üzerine basılmıştır (Roma, 1584), s. 672–712. 1614 Ritüelinin gelişimi hakkında bkz. Sodi, M. ve Flores Arcas, J. J., 'Introduzione', Rituale Romanum Editio Princeps (1614) , Anıtlar Trent Liturji Konseyi 5 (Vatikan Şehri: Libreria Editrice Vaticana, 2004), s. xxxvi–xiii; Haag, H., Teufelsglaube (Tübingen: Katzmann, 1974), s. 391–439; Dondelinger-Mandy, P., 'Le rituel des exorcismes dans le Rituale Romanum de 1614', Le Maison-Dieu 183/184 (1990), s. 99–121; Sluhovsky (2007), s. 87–8.

ş ekli tamamen ş eytan çıkaran tarafından belirlenecek karizmatik bir süreç Ayine önceden verilen talimatlar, 'rahip veya Kilise'nin diğer meş ru bakanının ... onaylanmış yazarlardan ve uygulamadan bilgi edinmek için çalış ması gerektiğini' önerdiklerinde hem otoritenin hem de deneyimin yararlılığını kabul etti.

[74] Sluhovsky [75], Ferber ise 1614 ayininin

'yarı-kutsal bir yaklaş ıma' yol açtığını savunurken , ş eytan çıkarma ayininin kutsallaş tırılmasında içkin bir paradoksa dikkat çekmiş tir. Ş eytan çıkarma tarikatının din adamlarının en alt sıralarından biri olması ve ş eytan çıkarma iş leminin Kilise Hukuku'nda bir rahip gerektirmemesi, yine de on altıncı yüzyıl ş eytan çıkarma ayinlerinin rahip otoritesi için bir deneme alanı haline gelmesi, özellikle de kutsanmış ekmeğin sıklıkla dahil olması nedeniyle. Ancak, ayinin aksine, baş arılı bir ş eytan çıkarma ayini ş eytan çıkaranın kutsallığını yansıtıyordu, yani ş eytan çıkarma iş lemi 'süper-kutsal ayin'den baş ka bir ş ey değildi, sadece en kahraman rahiplerin deneyebileceği bir ş eydi. Ş eytan çıkarma böylece 'en iyi' rahipleri daha az değerli olanlardan ayırt etmeye hizmet etti ve Louis Gaufridy'nin durumunda, bir rahibin meslektaş ları tarafından büyücü olarak adlandırılmasına bile izin verdi. [76]

Eğer 1614'te ayinin pekiş tirilmesi gerçekten de bir 'süper ayin' yaratmış sa, bu, ayinin yazarlarının niyeti gibi görünmüyor.
Ayin, ş üphecilik ve safdillik arasında dikkatli bir dengeyi korudu: "[Cin çıkaran] birinin ş eytan tarafından takıntılı olduğuna kolayca inanmasın; ancak takıntılı bir kiş inin, korkunçbir hastalık veya baş ka bir hastalık altında çalış anlardan ayırt edilmesini sağlayacak bilinen iş aretlere sahip olsun." [77] Bu iş aretler, bilinmeyen bir dili "birçok sözcükle" (pluribus verbis) konuş mak veya birini anlamak, uzak ve bilinmeyen ş eyleri bilinir kılma yeteneği ve bir kiş inin "yaş ının veya doğal durumunun ötesinde" bir güç göstermesiydi (supra aetatis, seu conditionis naturam). Kilise otoritelerinin ş üpheciliğe yöneldiği on sekizinci yüzyılda bu kriterlerin sıkı bir ş ekilde uygulanması, ş eytan çıkarmayı neredeyse imkansız hale getirdi.

Öte yandan, ş eytan çıkaran kiş i ş eytanların bazen saklandıkları veya ş eytanın kendisini terk ettiğini iddia ettikleri konusunda uyarılmış tı; hatta doğal hastalığın semptomlarını taklit edebilirlerdi. Açıkça, bu tür uyarılar ş eytan çıkaran kiş iyi, kiş ide bariz ele geçirilme belirtileri görülmese bile ısrar etmeye teş vik etme etkisine sahip olurdu. 1614 ayini, tüm

74 RR 861–2: Onaylanmış yazarlardan bir rahip veya Kilise'nin herhangi bir meş ru bakanı, Ve deneyimlerinden öğrenmeye çalış masına izin verin.

75 Sluhovsky (2007), s. 88–9.

76 Ferber (2004), s. 63–9.

77 RR 863: Öncelikle, birinin bir iblis tarafından ele geçirildiğine kolayca inanmasın; ama bilinsinler ele geçirilen kiş inin kara safradan veya baş ka bir hastalıktan muzdarip olanlar tarafından tanındığını gösteren iş aretler.

ele geçirilmeler büyücülüğün bir sonucuydu, ancak bir cadının büyücülük araçları vasıtasıyla ele geçirilmeyi sağlayabileceği yaygın görüşünü destekliyordu. 78 Burada ayinin 'açıklarından' biri yatıyordu 79; büyücülük araçlarının yok edilmesi gerektiğini söylüyordu, ancak bunun gerçekleşebileceği ayinsel bir bağlam sunmuyordu:

> Ve şeytana, bunun bedende herhangi bir büyü işi yüzünden mi, yoksa büyücülükle ilgili bir resim veya araç yüzünden mi tutulduğunu söylemesini emretmelidir; eğer takıntılı kişi bunu ağzına alırsa, kusmalı; ya da bedenin dışında bir şey varsa, bunu ortaya çıkarmalı ve bulunduğunda da yakmalıdır.

Bununla birlikte, ayin aynı zamanda, şeytan çıkaranın merakını, şeytanın adını ve ayrılış saatini sormakla sınırladı ve şeytanın içindeki kişinin de oruç itiraf ve komünyon yoluyla bu sürece dahil olması konusunda ısrar etti. 80 Normal şartlar altında, şeytan çıkarma işleminin bir kilisede yapılması ve kadınların şeytan çıkarılması sırasında tanıkların bulunması gerektiği yönündeki talimatlar, aslında istismarı önlemek içindi. 81 Ancak, şeytan çıkaranların çoğunluğu kadın olduğundan, bu aynı zamanda şeytan çıkarma işlemlerinin sıradan izleyicilerin de katıldığı etkinlikler haline gelmesine de izin veriyordu. Şeytan çıkarma işleminin ayin sonrasında yapılması tavsiyesi, şeytan çıkarma işlemini Karşı-Reformasyon Katolikliğinin en yüce ayin eylemine bağladı, ancak bu şartın ne sıklıkla uygulandığı belirsizdir. 82

Ayin, ilk zorunlu şeytan çıkarma ayini olan Praecipio tibi'den (RR 887) önce yanıtlar ve kınama dualarıyla başladı, ardından Yeni Ahit okumalarından bir seçki geldi: Markos 16'da İsa'nın öğrencilerine verdiği emir ('Benim adımla cinleri kovacaklar'), Luka 10'da yetmiş iki öğrencinin dönüşü ve Luka 11'de İsa'nın Beelzebub tarafından kendisine şeytanları kovduğu suçlamasına verdiği yanıt (RR 889–91). İkinci zorunlu şeytan çıkarma ayini olan Exorcizo te, immundissime spiritus'tan (RR 896–97) ve eski kınama dualarından önce daha fazla kınama duası geldi.

78 RR 879: Ve iblise, o bedende büyülü bir iş için mi, yoksa kötülüğün belirtileri için mi, yoksa ele geçirildiği takdirde kusacağı aletler için mi tutulması gerektiğini söylemesini emretti; veya eğer cesedin dışında başka bir yerde bulunuyorlarsa, onları ortaya çıkaracak ve bulunanlar yakılacaktır.

79 Ferber (2004), s. 12.

80 RR 873, 871.

81 RR 870, 878.

82 RR 881.

ş eytan çıkarma Deus conditor (RR 898–99), ş eytanın göğsünün haça imzalanmasını içeriyordu. Üç katlı büyük yalvarış lar, antik dua Deus caeli (RR 900–904) ile noktalanarak takip edildi. Son yalvarış , ayinin doruk noktasını oluş turdu; ardından gelen tek ş ey, 'takıntılı olanlar üzerinde dindarca söylenebilecek' isteğe bağlı materyaldi (super obsessum devote dicere). Bunlara Magnificat, Havarilerin İ nanç Bildirisi, Athanasian İ nanç Bildirisi ve Mezmurlar 90, 67, 69, 53, 117, 34, 30, 21, 3, 10 ve 12 dahildi.

1614 ayini, Ocak 1999'a kadar Katolik kilisesinin resmi ayini olarak kaldı ve bu da onu tüm Tridentine ayinlerinin en uzun ömürlüsü yaptı; yerel dildeki versiyonları hiçbir zaman yetkilendirilmedi. Ayin basit ve esnekti, Rönesans hümanist antikacılarının antik metinlere olan ilgisini ve Trent'in reform ruhunu ve ayinlerin basitleş tirilmesine olan sempatisini somutlaş tırıyordu. Erik Midelfort, Ritüelin kendi dönemi için ele geçirilmeye dair belirgin bir ş üpheci görüş ortaya koyduğunu ileri sürmüş tür ; Menghi'nin bazı ele geçirilme vakalarının doğal bir hastalık olabileceğini kabul etmesinin aksine, Ritüel 'açıkça doğaüstü olmadığı sürece her olgunun doğal kabul edilmesi gerektiği' konusunda ısrar etmiş ve ele geçirilmeyi, kanıtlanması son derece getirmiş tir . Ritüel doktrini, on zor olan bir tür 'olumsuz mucize' haline sekizinci yüzyıla kadar çoğu din adamı tarafından tam olarak kabul edilmemiş tir; ancak Ritüelin reçetelerinin epistemolojik etkileri on yedinci yüzyılda hissedilmeye baş lanmış tır.

Kelly, 'Genel olarak [1614'teki] ayin talimatları, ş eytan çıkarma iş leminin sorumsuz ve kış kırtıcı kullanımını azaltma yönündeki istenen etkiyi elde etti' görüş ünü dile getirdi. 84 Eğer bu, Ritüelin kullanılmaya devam ettiği dört yüzyıl boyunca doğruysa , ayinin ani etkisi için kesinlikle doğru değildi. On yedinci yüzyılın ilk kırk yılında 'ş eytan çıkarma endüstrisi' yavaş lama belirtisi göstermedi ve piskoposluklarındaki rahiplerin Ritüel'i mi yoksa baş ka bir metni mi kullanacağı bireysel piskoposlara bağlıydı. Düzenli din adamları söz konusu olduğunda, piskoposun onların faaliyetlerini etkilemesi zaten zordu. 1639 gibi geç bir tarihte bile Theatine Canon Hilario Nicuesa, yıl boyunca uygun bayram günlerinde kullanılacak bir dizi ayrıntılı ayinsel ş eytan çıkarma ayini olan Exorcismarium'unu yayınladı ve ş eytan çıkarma iş leminin günlük doğasını vurguladı. 85

[83] Midelfort, H. CE, 'Doğa ve takıntı: melankoliden manyetizmaya takıntının doğal açıklamaları', De Waardt ve diğerleri. (2005), s. 73–87, s. 84–7.
[84] Kelly (2006), s. 306.
85 Güzel (1639), s. 1–15.

Sluhovsky, Trent'ten sonra merkezileş meye ve tek tip bir Roma ayinine yönelik baskıya rağmen, kilisenin Rituale Romanum'u yürürlüğe koymak için yapabileceği kadar çaba sarf etmediğini , çünkü ş eytan çıkarmanın hem 'karmaş ık' hem de diğer ayinlerle karş ılaş tırıldığında önemsiz olduğunu savundu. Ş eytan çıkarma, gezgin rahipler, büyücüler ve halk ş ifacıları damgasından asla tamamen kurtulamayan rahipleri lekeledi. 86

Ş eytan çıkarma, kolayca büyüye veya hatta fiziksel ve cinsel tacize dönüş en 'karmaş ık' bir iş ti. Ancak, 1614 ayininin uzun ömürlülüğü ve dört ardış ık yüzyılın koş ullarına olağanüstü uyum sağlayabilmesi, Santori ve diğer redaktörlerin becerisinin kanıtıdır. Curia, yeni ayinin uygulanmasını bireysel piskoposlara bırakırken, eski ayin geleneğine sıkı sıkıya bağlı resmi bir ayinin varlığı, onaylanmamış yarı-büyüsel uygulamaların devam eden varlığını tehdit etti ve piskoposlara sorunlu din adamlarıyla yüzleş mek için bir alternatif sağladı.

MANASTIR MÜLKİYETİ

On yedinci yüzyılda ş eytan çıkarmanın geliş iminin belirgin bir özelliği, kaçınılmaz olarak cadılık ve büyü ile bağlantılı olan ve genellikle çok sayıda cinlinin dahil olduğu ele geçirilme vakalarında rahibelerin merkezde olmasıydı. 87 Bu tür bir vakanın en erken örneği, 1609'da Aix-en-Provence'ta, gençbir Ursuline rahibe olan Madeleine Demandolx de la Palud'un ele geçirilmeyi itirafçısı Louis Gaufridy tarafından büyülenmeye bağlamasıyla meydana geldi. Gaufridy, kilise yetkililerini masumiyetine ikna etti ancak Dominik engizisyoncusu Sébastien Michaelis, bu durumda laik yetkilileri, Aix Parlamentosu'nu harekete geçirdi ve sonunda Gaufridy'yi cadılık ve sapkınlıktan suçlu buldu ve bu nedenle kazıkta yakıldı.

Michaelis'in Gaufridy davasına iliş kin anlatısı, baş lı baş ına etkili bir mantıksal metin haline geldi.

[86] Sluhovsky (2007), s. 91–3.
87 'Manastır ele geçirilmesi' için bkz. Hallett, N. (ed.), Cadılık, Cin Çıkarma ve On Yedinci Yüzyılda Bir Manastırda Ele Geçirme Politikaları: 'Rahibe Ursula'nın bir kez, Rahibe Margaret'in ise iki kez nasıl büyülendiği' (Aldershot: Ashgate, 2007), s. 17–18; Sluhovsky (2007), s. 233–64.
[88] Michaelis, S., (çev. W. B.), Tövbekar Bir Kadının Sahiplenilmesi ve Dönüş ümünün Hayranlık Uyandıran Tarihi (Londra, 1613), s. 1–116. Gaufridy davası için bkz. Marshman, M., 'Cin Çıkarma Güçlendirme Olarak: Yeni Bir Deyim', Journal of Religious History 23 (1999), s. 265–81; Ferber (2004), s. 70–88; Po-chia Hsia, R., Katolik Yenilenme Dünyası, 1540–1770 (Cambridge: Cambridge University Press, 2005), s. 155–8.

GeçOrta Çağ'ın Dominik engizisyoncuları Sprenger ve Kramer'e bir dönüş niteliğindeydi ve İber Dominiklilerin büyücülüğe ve ele geçirilmeye karşı gösterdikleri göreceli kayıtsızlıktan rahatsızdı.

Aix'teki olaylar sadece başlangıçtı. 1632 ile 1638 yılları arasında Fransız Poitiers piskoposluğundaki Loudun'da Ursuline rahibelerinin toplu olarak ele geçirilmesi, Katolik tarihindeki en ünlü şeytani ele geçirme vakası olmaya devam ediyor ve sonsuz yeniden yorumlanmasıyla kültürel bir arketipe dönüştü. On dokuzuncu yüzyıl Fransız doktorları, ele geçirmenin akıl hastalığından başka bir şey olmadığını savunmak için Loudun'a yöneldiler (Bölüm 7'de incelenecek bir gelişme). Yirminci yüzyılda Aldous Huxley'in başarılı kitabı Loudun Şeytanları (1952), ele geçirilmeyi cinsel baskının sonucu olarak Freudyen terimlerle tasvir etti ve John Whiting'in oyunu Şeytanlar'a (1960) ilham verdi. Bu oyun Krzysztof Penderecki tarafından operaya ve iki filme uyarlandı: Jerzy Kawalowericz'in 1961 yapımı Matka Joanna od Aniołów ('Meleklerin Annesi Joanna'sı') ve Ken Russell'ın kötü şöhretli filmi Şeytanlar (1971). William Friedkin, Şeytan'ın (1973) kapanış sahnesi için Loudun'daki Cizvit şeytan çıkarıcı Jean-Joseph Surin'in hayatından bir olay bile ödünçaldı .

Loudun'un etkisi popüler kültürün ötesine uzanır. On dokuzuncu yüzyılda kitlesel histerinin teyidi olarak oynadığı rolün ilginçbir tersine dönüşünde, Thomas Killigrew'in Loudun rahibelerini anlatan mektubu 1993'te Avustralya mahkemesinde 89 Loudun'un gerçekliğinin kanıtı olarak sunuldu . Loudun, şeytani ele geçirmenin Barok doruk noktasını temsil ediyordu.

Karşı Reformasyon Avrupa'nın şeytan çıkarma ve ele geçirme takıntısını sonlandırdı, ancak aynı zamanda şeytan çıkarmanın altın çağının sonunun başlangıcı oldu. Sahip olunan mallar o kadar uzun süre varlığını sürdürdü ve o kadar geniş bir şekilde kamuoyuna duyuruldu ki, ciddi bir incelemeye tabi tutuldu, bu durum hem şüphe uyandırdı hem de inancı doğruladı.

Michel de Certeau, Loudun'u kasıp kavuran veba salgınının travmasını, Ursuline Manastırı rahibelerinin 21 ve 22 Eylül 1632 gecesi görmeye başladıkları 'hayaletlerle' ilişkilendirmiştir.90 İlk başta bunlar ölülerin hayaletleriydi, ancak 7 Ekim'de yaşayan bir rahip olan Urbain Grandier'in hayaleti rahibeler arasında ilk kasılmaları tetikledi.

12 Ekim'de Chinon'dan bir rahip olan Pierre Barré, otorite olarak kabul edildi

[89] Ferber, S. ve Howe, A., 'Karısını Şeytan Sanan Adam: Yirminci Yüzyıl Sonu Avustralya Ceza Mahkemesinde Cin Çıkarma, Uzmanlık ve Sekülerleşme' De Waardt ve diğerleri (2005) içinde, s. 281–92.

90 De Certeau (1980), s. 21, 24.

ş eytan çıkarma ayininde, yedi yerel Karmelit rahibin yardımıyla görevi devralmak üzere geldiler, Manastırın sadaka sorumlusu Jean Mignon, üç Fransisken (bir Observant) ve iki Kapuçin) ve birkaç baş ka yerel rahip. Cinlilerin [91] 5 Ekim'e kadar Barré's sorgulanması, ele geçirilen ş eylerin büyünün sonucu olduğunu ortaya koydu ve 11 Ekim'de Urbain Grandier suçlandı . 92 Ertesi gün sivil yetkililer tarafından suçu olarak la Rocheposay, tutuklandı ve 24 Kasım'da Poitiers Piskoposu Henri de Chasteignier de çoktan baş lamış olan ş eytan çıkarma ayinleri için resmi iznini verdi.

93

Ancak bir ay sonra Bordeaux Baş piskoposu Henri d'Escoubleau de Sourdis'ten yeni talimatlar geldi ve cinlilerin izole edilip Katolik doktorlar tarafından muayene edilmesi, birkaç gün boyunca gözlem altında tutulup temizlenmeleri emredildi; ancak bundan sonra ortaya çıkan doğaüstü olaylar, ele geçirilme tanısını doğrulamak için dikkate alınmalıydı.

Baş piskopos, Rituale Romanum'un teş his kriterlerinin titizlikle uygulanması konusunda ısrarcıydı . De Certeau, iblislerin sorgulanmasının, iblislerin kendilerini adlarıyla tanımladıkları ve iblislerin bilmediği diller olan ş eytan çıkarma rahipleriyle sözlü düelloya girdikleri belirgin bir ş eytani söylem ürettiğini savundu ve iblisler Latince cevap verebilse de, Barré iblislerin İrlandaca (lingua Scotica) ve bulundu ancak iblisler tarafından aş ırı İbranice konuş masını sağlamak için birkaç giriş imde meraklı olmakla suçlandı (Rituale'de özel olarak kınanan bir hata) . iblisler, ş eytan çıkarma uzmanlarına itaatsizlik etmeye ve Protestanları kınayan ve Katolik inancının gerçeğini ilan eden peygamberlik rolünü üstlenmeye baş ladılar. 97

Loudun bölünmüş bir ş ehirdi; Nantes Fermanı (1598) Loudun'u Huguenotlar için bir 'güvenli yer' yaptı ve 1632'de orada büyük sayılarda kaldılar. Ancak, on yedinci yüzyılın ilk otuz yılı boyunca Katolik din adamları ve din adamları, Katolikleri çoğunluğa getirmek için kasıtlı olarak 98 Exor-Loudun'dan biri olan Kapuçin rahibi Tranquille, haçiş aretinin

91 Aynı eser, s. 25.
92 Aynı eser, s. 29–31.
93 Aynı eser, s. 57–8.
94 Aynı eser, s. 58–9.
95 Aynı eser, s. 60–3.
96 Aynı eser, s. 65–7.
97 Aynı eser, s. 67–8.
98 Aynı eser, s. 39–42.

ejderhanın baş ını ezmek için yetersizdi ve sadece 99'dan gelen bir darbe . İ ma, asasının ş eytanları monarş isinin Protestanlığa olan hoş görüsüne uzaklaş tırabileceğiydi. seanslar, Fransız Tanrı'nın bir cezasıydı. De Certeau, Loudun'daki ş eytan çıkarıcıların, ş eytan çıkaranların ve Loudun vatandaş larının eline geçen ele geçirme söylemi üzerindeki kontrolünü hızla kaybettiğini ileri sürdü. Kontrol kaybı, ş eytan çıkarmaların giderek daha kamusal alanlara doğru ilerleyen hareketiyle iş aretlendi: önce Rahibe Jeanne des Anges'in odası, sonra Ursuline ş apeli, sonra cemaat kiliseleri ve son olarak ş ehrin kamusal alanları. 100

1633 yılının baş larında Grandier'in yargılanması baş ladı ve Ursuline rahibeleri 101 çeş itli yerlerindeki farklı evlere kapatıldılar. Barré ve Mignon ş ehrin tarafından ş eytan çıkarma uzmanı olarak değiş tirildi. 102 Yeni ekip, dört Kapuçin Bordeaux Baş piskoposu yerine Poitiers Piskoposu'nun seçilmesi ve Kapuçinlerin seçilmesi, geleneksel ş eytan çıkarma yöntemlerine dönüş ü temsil ediyordu. 1633 baharında ş eytan çıkarma ayinleri Loudun sokaklarına taş tı ve burada çok sayıda yabancı tarafından tanık olundu. 103 Kapuçinler, Thomas Killigrew de dahil olmak üzere ayrıntılı ziyaretçileri cezbetti. Rahibelerden gelen iblis listeleri, Menghi'nin belirlediği örneğe uygundu. 104 Frankfurter, geçmiş ve çağdaş ş eytan çıkarma tarikatlarının, 'oldukça yıkıcı olabilecek ele geçirilme performansları üzerinde bir kontrol duygusu elde etmek için' 'ş eytani listeler ve hiyerarş iler'e değer verme eğiliminde olduklarını, ancak aynı zamanda 'kapsamlı demonolojilerin, ş eytan tarafından ele geçirilmiş rolünü benimseme sürecinde olanlara bir karakter kadrosu ve davranış senaryosu sağladığını' savunmuş tur. 105

Loudun ş eytan çıkarma ayinleri 1633 yazına kadar devam etti ve 23 Haziran'da Kapuçin Laktansı bunların daha baş arılı olabileceğini öne sürdü.

99 Ursuline'lerin Loudun'da Sahip Edilmesiyle bağlantılı olarak ve Grandier'in duruş masında gözlenen adil Prosedürlerin Gerçek İ liş kisi (Paris, 1634), s. 310–32. Loudun'un siyasi durumu hakkında bkz. De Certeau (1980), s. 99–114.

100 De Certeau (1980), s. 76–7.

101 Grandier'in yargılanması hakkında bkz. ibid. s. 81–96, 117–26.

102 Aynı eser, s. 130.

103 Killigrew'un mektubunun metni için bkz. Lough, J. ve Crane, D. EL, 'Thomas Killigrew ve Loudun'un Cinli Rahibeleri: 1635 tarihli bir mektubun metni', Durham Üniversitesi Dergisi 78 (1986), s. 259–68.

104 De Certeau (1980), s. 135–40.

105 Frankfurter (2008), s. 27–8. Sahip olunan iblislerin tam bir listesinin oluş turulması, 1651'de Lierre'de iki İ ngiliz Karmelit rahibesi Elizabeth ve Margaret Mostyn'in ş eytan çıkarma ayininin bir parçasıydı (Hallett (2007), s. 92–106). Lierre ş eytan çıkarma ayinleri hakkında ayrıca bkz. Young (2013), s. 209–17.

Grandier'in kendisi şeytan çıkarma işlemlerini gerçekleştirip gerçekleştirmediği. Grandier usulüne uygun olarak getirildi ve cinli yaratıklar onun bir büyücü olarak başlatılmasının daha fazla ayrıntısını ortaya koydular ve kasılmalara girdiler. 106 büyücülükten suçlu bulundu . 107 Ele geçirilenler ve aynı günGrandier 18 Ağustos'ta yakılarak alenen idam edildi. Grandier'in idamı kitaplar, broşürler ve baladlar şeklinde bir edebiyat akımı yarattı, idamdan sonra 1634'te zirveye ulaştı ve 1630'ların sonuna doğru azaldı. 108 Ancak ele geçirilenler Grandier'in ölümüyle sona ermedi ve çok geçmeden Cizvit Jean-Joseph Surin (1600-65) yeni bir şeytan çıkarıcı olarak çağrıldı. Surin, baş rahibe Jeanne des Anges'in ele geçirilmesini sorunun merkezi olarak belirledi ve dikkatini ona yoğunlaştırdı. Şeytan çıkarma, Surin için güçlü ayartmalar deneyimlediği ve Grandier'in aşk büyüsünü Mesih'in sevgisiyle değiştirmeye çalıştığı kişisel bir ruhsal mücadele haline geldi. Sonunda Surin, Jeanne'e karşı öyle bir Mesih benzeri sevgi taşması hissetti ki 109'u paylaşmak istedi . İsteği yerine getirildi ve tüm acılarında, ele geçirilmesi de dahil olmak üzere. sonraki yirmi yıl boyunca ele geçirilmenin acısını çekti. 110

Surin'in 'kefaret amaçlı ele geçirilmesi' belki de Loudun davasının en sıra dışı özelliğiydi ve Surin en sıra dışı şeytan çıkarıcıydı. Ancak, Jeanne des Anges'in şeytan çıkarılması, şeytan çıkarma tarihine olduğu kadar Cizvit maneviyatının tarihine de aittir. Surin'in ele geçirilmesi, Mesih uğruna katlanılan ve onun manevi hayatını zenginleştiren bir acıydı ve Cizvit maneviyatı, Mesih'in sevgisine ve onun adanmışlık somutlaşması olan Kutsal Kalp'e odaklanmıştı. Kutsal Kalp'e adanmışlığın kurucusu olarak kabul edilebilecek Oratorian rahip Jean Eudes (1601–80), hem bir iblis hem de bir cadı olmakla suçlanan ve ele geçirilerek kendisi de itiraf çı rolünü bir aşama daha ileri götüren tartışmalı bir kadın vizyoner olan Marie des Vallées'i himaye etti.

106 De Certeau (1980), s. 158–9.

107 Grandier'in yargılanması ve idamı hakkında bkz. ibid. s. 225–62.

108 Aynı eser, s. 265–75.

109 Surin, J.-J. (ed. M. de Certeau), Cehennemin Gücüne Karşı İlahi Sevginin Zaferi (Grenoble: J. Millon, 1990), s. 27.

110 Surin hakkında bkz. De Certeau, M., Les aventures de Jean-Joseph Surin (Grenoble, 1990); Marin, J. M., 'Bir Cizvit Mistik'in Kadınsı Melankolisi: Jean-Joseph Surin SJ (1600–1665)', Journal of Men, Masculinities and Spirituality 1 (2007), s. 65–76.

111 Marie des Vallées hakkında bkz. Ferber (2004), s. 127–35; Lecouturier, Y., Normandiya'da Büyücüler, Cadılar ve Ele Geçirilenler: Orta Çağ'dan 18. yüzyıla kadar büyücülük denemeleri (Rennes: Editions Ouest-France, 2012), s. 107–13.

Machine Translated by Google

ŞÜPHECİLİK KIVRIMLARI

Katolikler arasında ele geçirilmenin gerçekliği ve şeytan çıkarma işleminin etkinliği (ya da uygunluğu) konusunda şüphecilik, en azından Fransa'da, 1630'larda ve 1640'larda yeni değildi. 112 Katolik Birliği'ne karşı çıkan ılımlı Katoliklerin etkisi altında olan Rheims Sinodu, daha 1583'te, birçok insanın bir şeytan çıkarıcıdan çok bir hekime ihtiyaç duyduğunu belirterek, şeytan çıkarma kullanımına karşı uyarıda bulunmuştu. 113 Marthe Brossier davasında IV. Henri tarafından düzenlenen kanıtlayıcı şeytan çıkarma işlemlerinde, kutsal su, 'plasebo kontrolünün' erken bir biçimi olarak sözde şeytanlıya gizlice uygulanmıştı. 114 On altıncı yüzyıl Hollandalı hekim Jason van de Velde örneğine odaklanan Nadine Metzger, şeytan çıkarma işleminin tıbbi tedavisinin yerleşik bir yöntem olduğunu göstermiştir: şeytan çıkarma tek çözüm değildi. 115 Sluhovsky'ye göre, vurgunun tedavi edici şeytan çıkarmadan kanıtlayıcı şeytan çıkarma işlemine kayması, erken modern (Orta Çağ'ın aksine) şeytan çıkarma işlemlerinin temel bir özelliğiydi. 116 Bu okumaya göre, erken modern şeytan çıkarma işlemi kendi içinde kendi düşüşünün nedenini barındırıyordu: Amacı ele geçirilmeyi kanıtlamaktı, ancak ele geçirilmenin kanıtlanmasının çok zor olması nedeniyle kilise sonunda on sekizinci yüzyılda şeytan çıkarma işlemlerine karşı çıktı.

Loudun'daki ele geçirilmelerle ilgili şüphelerin erken bir belirtisi, 2 Ağustos 1634'te bir Loudun yargıcının Paris'teki Mademoiselle de la Motte Le Voyer'e yazdığı bir mektupta ortaya çıktı. Yargıç iblislerden gelen birkaç varsayılan vahiyden bahsetti ve iblislerin, 'St Thomas ve en büyük ilahiyatçılar şeytanın içsel düşüncelerimizi bilemeyeceğini' savunsalar da, iblislerin şeytan çıkaranların düşüncelerini bilebildiğini belirtti. 117 Skolastik felsefenin Aristoteles'ten miras alınması

112 On yedinci yüzyılın başlarında şeytan çıkarmaya karşı şüpheci tepkiler için bkz. Pearl, J. L., 'French Catholic Demonologists and their Enemies in the Late Sixteenth and Early Seventeenth Centuries', Church History 52 (1983), s. 457–67, s. 460–6.

113 Rheims Sinodu ve onun siyasi etkileri hakkında Pearl'e (1999) bakınız, s. 50.

114 Kaptchuk, T. J., Kerr, C. E. ve Zanger, A., 'Tıp Sanatı: Plasebo Kontrolleri, Cin Çıkarma ve Şeytan', The Lancet 374 (Ekim 2004), s. 1234–5.

115 Metzger, N., 'Bir Hastalık Olarak İnkübüs: Geç Antik Çağda ve Sonrasında Tıbbi Yöntemlerle Şeytani Olanı Evcilleştirmek' Raiswell, R. ve Dendle, P. (editörler), Modern Öncesi Avrupa Toplumunda Şeytan (Toronto: Reform ve Rönesans Çalışmaları Merkezi, 2012), s. 483–510.

116 Sluhovsky (2007), s. 93.

117 Alıntı: De Certeau (1980), s. 214: 'Ancak Aziz Thomas ve en büyük ilahiyatçılar, şeytanın bizim içsel olarak ne düşündüğümüzü bilemeyeceğine inanırlar'.

Suárez'in şeytanın ele geçirmesi fikrini reddetmesi sıradan Katoliklere veya sıradan Cizvitlere kadar ulaşmamış olsa da, geç dönem Skolastik düşüncenin felsefi söylemi, şeytan çıkarma savunucuları için sorun yaratacak kadar potansiyel içeriyordu.

Loire vadisindeki bir kolejde muhtemelen 1640'larda bir Cizvit tarafından yazılmış bir şeytan çıkarma üzerine el yazması inceleme, Loudun davasının ardından Fransız kilisesini ve özellikle Cizvitleri rahatsız eden şeytan çıkarma hakkındaki epistemolojik endişeleri ortaya koymaktadır. De sacris exorcismis'in yazarı 'G. T.', meslektaşlarından birkaçının Loudun şeytan çıkarmalarını hatırladığını belirtmiştir. 118 İnceleme, yazarın soruları şüphelerle takip ettiği ve ardından cevapladığı bir Skolastik quodli-betal tartışması biçimini almıştır. G. T.'nin yaklaşımı, Cizvit'in hem şeytan çıkarmaların koşullu etkinliğini hem de laiklerin dahil olma olasılığını güçlü bir şekilde onaylaması nedeniyle, şeytan çıkarmanın giderek daha fazla 'kutsallaştırıldığı' yönündeki Sluhovsky'nin argümanına meydan okumaktadır.

İlk soru, 'Kilise şeytan çıkarma yoluyla şeytanları nasıl kovuyor?' (Qualiter Exorcismis Ecllesia pellantur Daemones) ele alındı ve şeytan çıkarmanın etkinliğine ilişkin bir şüpheye değinildi. Mesih'in yanılmaz bir vaatte bulunduğu göz önüne alındığında, 'Benim adımla şeytanları kovacaklar', şeytan çıkaranın inancı varsa, şeytan çıkarma her zaman etkili olmalıdır.
Bu vaat yalnızca şeytan çıkarıcı olarak atananlara değil, aynı zamanda kilisenin tamamına da yapıldı. Ancak, kilise şeytan çıkarmalarını Mesih'in bu vaadine dayandırmak sorunluydu, çünkü Mesih bir şeytan çıkarıcılar tarikatı kurmadı: 'Bu güç ve bu inanç yalnızca din adamlarının tarikatlarına bağlı değildir, çünkü Tanrı'nın lütfu sayesinde, kadınlara bile verilmiş olması alışılmış bir şeydir, [bu nedenle] şeytan çıkarıcılarımızın sıradan gücü doğrudan Mesih'in bu vaadine dayandırılmamalıdır'. 119

G. T. bu sorunu sakramentler ve sakramentaller arasındaki ayrıma başvurarak çözdü. Doğrudan Mesih tarafından kurulan sakramentler, Mesih'in erdemlerini alıcılara uygularken, kilise tarafından kurulan sakramentaller kilisenin erdemlerini uygular.

118 BL MS Ekle. 8289 sayfa 340r–352r.

119 Aynı eser. fol. 340r: Bu güç ve bu inanç Ruhbanların Tek Tarikatına bağlı değildir, çünkü lütuf genellikle Tanrı'ya verilen kadınlara bile özgürce verilir, Şeytan Çıkarıcılarımızın sıradan gücü, Mesih'in bu vaadine yakından bağlı olmamalıdır.

Kutsallıklar 'ortak erdem hazinesinde kurulmuş tur' (fundatum ... in communis thesauro meritorum); baş ka bir deyiş le, Mesih kiliseye bir erdem hazinesi vermiş tir ve kilise bu erdemleri, ş eytan çıkarma amaçları da dahil olmak üzere, Tanrı tarafından belirlenen sınırlar içinde uygulayabilir. [120] Ancak, Tanrı bir ş eytan çıkarmayı etkisiz kılmaya karar verirse, Tanrı'nın nedenlerini araş tıramayız veya ilahi iradenin özgürlüğünü kısıtlamaya çalış amayız. [121] G. T., ş eytan çıkarmanın ex opere operantis olduğunu , ş eytan çıkaran rahibin niyetlerine ve kutsallığına bağlı olduğunu, en değersiz rahibin sözlerinin bile geçerli bir ş ekilde gerçekleş tirebileceği transsubstansiyasyon gizemi gibi ex opere operato olmadığını savundu. [122] Bu da yeni bir ş üpheye yol açtı. Eğer ş eytan çıkarma iş leminin etkililiği Tanrı'nın keyfi iradesine bağlı olsaydı, o zaman ş eytan çıkaran kiş inin, ş eytan çıkaran kiş inin gücüne dair kesinlik varsayıyormuş gibi görünen emir kipi dilini kullanması nasıl haklı görülebilirdi? G. T.'ye göre, emir kipi ş eytan çıkarma iş lemi, kilisenin her zaman Mesih adına emir vermesi; ş eytan çıkaran kiş inin kendi yetkisiyle emir vermemesi temelinde haklıydı.

[123]

G. T. epistemolojik kaygılara ş u soruyla geçti: 'Meş ru bir ş ekilde yemin edilen ve sorgulanan bir iblis her zaman yanılmaz hakikate iliş kin yanıtlar verir mi?' (Yasal olarak yemin eden ve sorgulanan Daemon'un her zaman yanılmaz gerçeğin yanıtlarını verip vermediği). Roma Ritüelinin olduğunu belirtti.
ş eytan çıkarma ayininin ruhları gerçeği söylemeye zorladığı izlenimini verdi.
Bir iblis kendi adına konuş tuğunda her zaman yalan söylerdi, ancak 'cin çıkarma gücüyle zorlandığından, kendiliğinden veya kendiliğinden değil, kilise tarafından anılan ilahi ismin erdemiyle konuş ur'. [124] Alış ılmadık bir ş ekilde, bu görüş e karş ı teolojik bir dava açmak yerine, G. T. buna kendi deneyimi değil, Loudun'daki olaylara bizzat tanıklık eden diğer Cizvitlerin deneyimi temelinde itiraz etti: 'Bu olaylarla ilgili [hikayeyi] kolejde benimle birlikte olan birçok görgü tanığından ve [125] G. T.'den aldım'.

120 A.g.e. fol. 342r. Franz (1909), cilt 1, s. 15 yirminci yüzyılda benzer bir görüş e sahipti: 'Kutsal ayinler, unsurları bakımından Mesih'tir, ancak somut kimlikleri bakımından Kilise tarafından kurulmuş tur'.

121 BL MS Ek. 8289, devamı 340v.

122 Ex operante olarak ş eytan çıkarma hakkında bkz. Sluhovsky (2007), s. 69.

123 BL MS Ek. 8289, devamı 341r–v.

124 Aynı eser. fol. 342v: Ancak kendisi tarafından ve kendi isteğiyle değil, ilahi güçtarafından ş eytan çıkarma gücü tarafından zorlandı. bu isim Kilise tarafından söylenmektedir

125 Aynı eser. ahmak .

30 Ocak'ta gerçekleşen 'Nantes' energumens' vakasını örnek gösterdi (hiçbir tarih verilmediğinden, bu vaka G. T.'nin yazdığı aynı [126] G. T.'nin kişisel kabul etme isteği yılında gerçekleşmiş olabilir). İblislerin ortodokslukla uyuşmayan bir deneyime yalancılığıyla ilgili tanıklık, geleneksel Skolastik başvurmayı temsil ediyordu ve saf bir şeytan çıkarıcının vicdansız 'şeytanlar' tarafından yanıltılabileceği endişesini ortaya koyuyordu.

İblislerin kahin olarak hareket edip edemeyeceği sorusunu göz önünde bulundurarak (öngörülebilir bir şekilde batıl inançhatası olarak kınadığı) geleceğin G. T. 'Bu tür şeytanların [127] yanıtlarına inanmaya izin verilip verilmediği' sorusuna yöneldi (Quatenus Licet, Vel non Licet, credere huiusmodj Daemonum responsis). İki olası yanıtı düşündü; bir yandan, şeytanların kovma ayinleri sırasında verdiği yanıtlara inanarak şeytana onur ve tapınma gösterebilirdik; diğer yandan, şeytanlara inanmak yalnızca Tanrı'nın gücünün onları yanıt vermeye zorladığına inanmaktı. G. T. şeytanların yanıtlarıyla başa çıkmak için dört kılavuz önerdi [128]:

1. Şeytan kovucu, tam anlamıyla iblislerin otoritesine asla güvenmemeli, yalnızca onları konuşmaya zorlayan Tanrı'ya güvenmelidir; 2. Şeytan kovucu, iblislerin sözlerini gerçeğin tek göstergesi olarak asla almamalıdır; 3. Bir iblis birini büyü veya cadılıkla suçlarsa, bu

yeterli şüphe nedeni oluşturmaz;

4. Bir şeytan çıkarma sırasında alınan notlar asla suçlama amacıyla kullanılmamalıdır. herhangi biri.

Son iki önerinin, Urbain Grandier'in demoniac rahibeler tarafından suçlanmasından etkilenmiş olması oldukça olasıdır. Grandier'in ölümünden sonra, orijinal büyü anlaşmasını bozması beklenebilecek olan sahiplenmelerin devam etmesi, onun davadaki iddia edilen katılımı konusunda bazı şüpheler uyandırdı. On yedinci yüzyıl boyunca, birkaçülkede demoniac'ları sorgulayarak elde edilen suç'kanıtlarının' kullanılmasına ilişkin kısıtlamalar giderek daha katı hale geldi ve

126 G. T., Jean Guéret'nin Nantes iblisleriyle ilgili anlatımına atıfta bulunmuştur; bu yazara ait herhangi bir yayınlanmış eser tespit edemedim.

127 Aynı eser, 344r–345r.

128 Aynı eser, s. 346v.

18. yüzyılda, 6. Bölümde tartış ılan ş eytan çıkarma üzerine bir İ spanyol incelemesi 'Gizli ş eyler , Bunu yapmanın ölümcül bir günah olduğunu düş ünüyordu.

hakkında bir ş eytana danış mak veya bunları ondan öğrenmek ne tür bir günahtır?' (Quod qualeve peccatum est con-sulere Daemonem de rebus occultis vel has ib illo discere) sorusuna G. T., ş eytan kovucunun, itirafta bulunmaktan ziyade ş eytanı itiraf etmeye zorlaması gerektiğini, ancak itiraf ile tanıklık arasındaki tek belirgin farkın bu olduğunu söyledi.
Birincisinin zorla verilmiş olması, diğerinin ise verilmemiş olmasıdır. 129
Böylece, ş eytan çıkarma iş lemi, Kilise Babaları tarafından tercih edilen iş kence dilini anımsatan yargısal iş kenceye karş ılık geliyordu. Tezin son sorusu, 'Bir ş eytan çıkaranın bir iblisin cevabını yeminle doğrulamasını zorlamasına izin verilip verilmediği' sorusunu ele alıyordu (Liceatne Exorcistis cogere 130 The Daemonem ad confi rmandu[m] Juramento suum responsum). Yazar, Rituale Romanum'un iblisler tarafından yemin edilmesine ilişkin bir hüküm içermemesine rağmen, Ambrosian Rite'in buna izin verdiğini belirtti .

Roma ve Ambrosian ayinleri arasındaki farklar, Tridentine sonrası bağlamda önemli bir farktı, çünkü Konsey, Milano'daki antik Ambrosian ayini gibi, kanıtlanmış antik olmadıkları sürece, Roma ayini lehine tüm yerel ayinleri bastırdı. Bu nedenle Ambrosian ayini sağlam bir doktrinin kaynağı olarak alınabilirdi. Ancak, G. T. bir kez daha iblislerin yeminlerine güvenilemeyeceği ve hiçbir ş eytan çıkarıcının bu uygulamaya giriş mesine izin verilmemesi konusunda ısrar ederek ihtiyatlı davrandığını gösterdi. Yazarın bu konumun tartış malı doğasının farkında olduğu, kelime seçimlerinden anlaş ılıyor: 'Sonunda bu [görüş] üzerinde durmaya cesaret ediyorum' (Illud ad extremum audeo hic defi gere), ancak ş eytani küfürlere yaptığı atıf, bir kez daha, sonuçlarına ulaş mak için meslektaş larının Loudun'daki kiş isel deneyimlerinden yararlandığını gösteriyor.

Loudun, zamanla Katolik görüş ünün bölünmesine hizmet eden Avrupa ş eytan çıkarma kriziydi. Fransa'daki son toplu ş eytan çıkarma değildi, Normandiya'daki Louviers'deki olaylar 131 arasında kanıtlayacaktı ancak 1642 ve 1647'de Louviers'de kraliyet hekimi Pierre Yvelin'in emin ve önderliğindeki ele geçirilmeleri reddeden ş üpheci sesler kendinden

129 Aynı eser, 348r–v.
130 Aynı eser, 350r–352r.
131 Louviers'in mal varlığı hakkında Ferber'e (2004) bakınız, s. 89–112; Lecouturier'e (2012), s. 73–106.

gürültülü. 132 Loudun, Fransız Katoliklerini inananlar, açıkça şüpheciler ve rahibelerin aşırılıklarının hem mantıksız hem de iğrenç olduğu kıdemli din adamları arasındaki çoğunluk olarak ikiye ayırdı. Şeytanın Loudun'daki tezahürleri o kadar aşırı ve yıkıcıydı ki, onları reddetmek Katolik gerçeğini reddetmek değil, daha ziyade büyü ve cadılığın gücüne dair şişirilmiş bir görüş ve kilise ve devlet içindeki iyi düzene düşman 'coşkulu' bir maneviyattı. On yedinci yüzyılın ikinci yarısında, küçümseme, şeytan çıkaranlara karşı kabul edilebilir bir Katolik tepkisiydi.

132 Louviers'in mülkiyetinin ardından çıkan tartışmalar için Lecouturier'e (2012) bakınız, s. 90–105.

BÖLÜM 5

Katolik Avrupa'nın Ötesinde Katolik Ş eytan Çıkarma

Dünya Karş ı-Reformasyon'unda ş eytan çıkarma iki ayrı iş levi yerine getirmiş tir. Yeni Dünya'daki din adamları için, Hristiyanlığı ve sömürge yönetimini (genellikle birbirinden pek ayırt edilemez) yabancı kültürlere empoze etmeye çalış ırken, kutsal alanların Ş eytani ibadet yerleri olarak ş eytan çıkarılması ve dini liderlerin cadı olarak adlandırılması, yerli halkların geleneksel dinlerini ş eytanlaş tırarak yararlı bir iş lev gördü. Buna karş ılık, Protestan Avrupa ve Çin'de, ş eytan çıkarma kültürel boyunduruk altına almaktan ziyade bir misyon aracıydı ve Katolik misyonerlerin diğer mezheplerden Hristiyanlar veya Çin'de olduğu gibi Taoist rahipler ve Budist rahipler üzerindeki üstün otoritesini ve manevi gücünü gösteriyordu. Ancak, misyoner ortamları genellikle kilise otoritelerinden çok uzaktı ve bu tür ortamlarda meydana gelen kaçınılmaz kültür kaynaş ması, bu yargısal sınır bölgelerinde ş eytan çıkarmanın, Katolik Avrupa'da on sekizinci yüzyıla ve sonrasına kadar resmi uygulamadan büyük ölçüde kaybolmuş olan sorunlu 'coş ku' tonlarını korumasına da izin verdi.

Avrupa Reformu, iki büyük Katolik güç olan İ spanya ve Portekiz'in Yeni Dünya'yı fethetmeye baş ladığı aynı yüzyılda Hristiyanlığı parçaladı. Katolik Karş ı Reformu, en baş ından beri öncelikleri arasında yalnızca Avrupa Protestanlarının yeniden din değiş tirmesi değil, aynı zamanda Katolik Hristiyanlığın dünyanın her köş esinde zafer kazanması olan dış a dönük bir misyonerlik hareketiydi. İ spanyol ve Portekiz'in okyanuslardaki hakimiyeti, dini tarikatları dünyanın en uzak noktalarına kadar götürdü ve burada

Hristiyanlığında Cin Çıkarma Tarihi, DOI 10.1007/978-3-319-29112-3_5

Avrupalıların hayal gücünü daha önce hiç olmadığı kadar zorlayan şaşırtıcı kültürler ve dinler. Karşı Reformasyon misyonerlik faaliyetlerinin ön saflarında, 1534'te Ignatius Loyola tarafından askeri disiplinle kurulan ve örgütlenen İsa Cemiyeti vardı. Cizvitlerin ilk büyük uluslararası misyoneri Francis Xavier, 1552'de Çin kıyılarında ölmeden önce Japonya'ya kadar seyahat etti. Xavier'in Çin'i evanjelize etme tutkusu, 1582'de Matteo Ricci tarafından gerçekleştirildi. Dilenci tarikatları, Cizvitlerden daha eski olmalarına rağmen, yeni koşullara uyum sağlamada neredeyse onlar kadar başarılıydı. 1510'da Dominikliler, Yeni Dünya'nın ilk İspanyol toprağı olan Hispaniola adasında, yerlilerin köleleştirilmesine meydan okuyan bir misyon kurdular.

Rahipler, Conquistadorları Orta Amerika'nın iç kesimlerine kadar takip ettiler ve Gözlemci Fransiskenler 1524'te Meksika'ya geldiler ve Meksika kilisesinde on sekizinci yüzyıla ve sonrasına kadar baskın bir konumlarını korudular. Yeni Dünya'da, Eski Dünya'da olduğu gibi, dini tarikatların şeytan çıkarmaya yönelik farklı tutumları, yerli dinlere yaklaşımlarında derin bir etkiye sahipti. Şeytan çıkarma, yerli dini şeytanlaştırmak için kullanılabilirdi, ancak aynı zamanda yerli inancı senkretik bir evlilikte dahil edilmeye en uygun Katolik uygulamasıydı. Amerika'daki Hristiyan topluluklarının izolasyonu, eksantrik şeytan çıkarma biçimleri üretti, ancak coğrafi izolasyon, Katolik Avrupa'nın ötesinde şeytan çıkarma uygulamalarının bireyselliğine katkıda bulunan tek faktör değildi. İngiltere ve Aşağı Ülkeler'deki Protestan rejimler altında yaşayan Katolikler, zaman zaman Çin ve Yeni Dünya'daki dindaşları kadar Katolik dünyasından izole edilmişlerdi ve bu ülkelerde şeytan çıkarmanın amaçları çok daha uzaktaki misyonerlik faaliyetlerini yansıtıyordu. Misyonun Karşı-Reformasyon için merkezi önemi göz önüne alındığında, Katolik Avrupa'nın kalbinin ötesindeki bölgelerde şeytan çıkarma, Katolik şeytan çıkarma hikayesinin marjinal bir parçası olarak görülmemelidir.

GÖREV OLARAK ŞİFRE ÇIKARMA

İngiltere, İskoçya ve Hollanda gibi Protestan topraklarında Katoliklerin varlığını sürdürmesi, daha iyi eğitimli Katolik din adamlarının geri dönüp yeni dine dair çok az anlayışa veya sempatiye sahip olan topluluklara evanjelize etme fırsatı yarattı. Protestan Reformcular şeytani saldırıların gerçekliğini savundukları, ancak onlar için ikna edici bir çözüm sunmadıkları için, şeytan çıkarma Katolikliğin benzersiz bir satış noktasıydı ve Katolikliğin cephaneliğinde vazgeçilmez bir silah haline geldi.

Karş ı Reform. Hem İ ngiltere'de hem de Protestan Hollanda'da, Katolikler yeni inancın mucizeler üretmedeki baş arısızlığına dikkat çektiler. Katolik rahiplerin gücüne olan kalıcı inanç büyücülüğe karş ı korunma arzusuyla birleş ince, Katolik ş eytan çıkarma uzmanları için ideal bir ortam yarattı. 1 Ş eytan çıkarma, insanları din değiş tirmeye yöneltti ve on altıncı ve on yedinci yüzyıllarda Protestan Avrupa için ciddi bir tehditti. Cizvitler ve Dominikanlar tarafından Çin'de ş eytan çıkarma uygulamasının uygulanması, dünyanın diğer ucundaki meslektaş larının yöntemlerine çarpıcı biçimde benziyordu. Çin'de, Protestan Avrupa'da olduğu gibi, ş eytan çıkarma uzmanları, çabalarına ş üpheyle yaklaş an oldukça okuryazar ve eğitimli bir seçkinler grubuyla karş ı karş ıyaydı ve kırsal kesimden gelen önemli taleple birlikte. Ancak, Çin'deki Katolik misyonerler kültürel çevirinin önemli zorluklarıyla mücadele ederken, Avrupalı evanjelistler cemaatleriyle aynı kültüre aitti ve önyargılarını paylaş ıyorlardı. Yine de, ş eytan çıkarma söz konusu olduğunda, Çin ve Avrupa arasındaki benzerlikler farklılıklardan daha çarpıcıdır.

3. Bölümde sunulan kanıtlar, ayinsel ş eytan çıkarma iş leminin Reformasyon'dan önce İ ngiltere'de hiçyerleş mediğini ve bu nedenle, bir azizin erdemi yerine rahiplik gücünün kullanılmasıyla gerçekleş tirilen ş eytan çıkarma fikrinin , en kararlı Katolikler için bile, Reformasyon sonrası İ ngiltere'de bir yenilik olduğunu göstermektedir. Christopher Haigh, kırsal İ ngiltere'de 'rahibin popüler hayal gücünde güçlü bir büyülü figür' olduğunu iddia etmekte haklıydı, ancak ş eytan çıkarma, 2 Sıradan cemaat üyelerinin 'muhafazakar kültürel çerçevesi'. Katoliklerin nüfusun geri kalanından kesin olarak ayrılması, Kraliçe Elizabeth I'in Tekdüzelik Yasası'nın, tüm hizmetlerin İ ngilizce dua yapıldığı cemaat kilisesine gitmeyi reddetmeyi (reddetme) yasadış ı hale getirdiği kitabına göre 1559 yılına kadar İ ngiltere'de gerçekleş medi. Katolikler, yasaya kasıtlı olarak meydan okuma, sürgün ve bir dizi uzlaş ma arasında seçim yapmaya zorlandı. Ceza ve hapis cezasından kurtulmak için kiliseye gitmek, sürgündeki İ ngiliz Katolik cemaatinin liderleri tarafından ş iddetle kınandı ve 1570'te Trent kararnamelerine göre modellenmiş bir ilahiyat okulunda eğitim gören ilk rahipler İ ngiltere'ye döndü; onları kısa süre sonra ilk İ ngiliz Cizvitleri ve diğer dini tarikatların temsilcileri izledi. Bu rahipler vatana ihanetten dolayı ölüm cezasına çarptırıldılar

1 Thomas (1991), s. 586–7.

2 Haigh, C., 'İ ngiliz Reformunda Katolikliğin Sürekliliği' Haigh (editör), The English Reformation Revised (Cambridge: Cambridge University Press, 1987), s. 176–208, s. 206–7.

sadece İngiltere'ye ayak basmakla ve bu nedenle faaliyetlerine dair kanıtlar tarihçiye özel zorluklar sunar. Başarılarını, egzorsizmler de dahil olmak üzere, bildirmek onların çıkarına olsa da, Katolik misyonerlerin gerçekleştirdikleri egzorsizmler hakkında herhangi bir ayrıntı sunmaları çoğu zaman imkansızdı.

Bazı rahiplerin Kardinal Santori'nin sakramenterini (1584) ve 1614'ten sonra Rituale Romanum'u kullanmış olması mümkün olsa da , on yedinci yüzyılda İngiliz misyonu için üretilen ayin kılavuzları ortaçağ Sarum Ayini'nin törenlerini sürdürüyordu ve bir şeytan çıkarma ayini içermiyordu. Bu kılavuzların ilki Laurence Kellam tarafından Douai'de yayınlanmış ve 1604'te ve tekrar 1610'da basılmıştır. 3 Vaftiz, evlilik, itiraf, son yağlama ve cenaze törenleri içeriyordu.

Vaftiz ayinine ilişkin notlar, bir çocuğun bir rahip olmadan bir laik tarafından vaftiz edilmiş olması durumunda bile (ki bu, bir çocuğun hayatının tehlikede olduğu düşünüldüğünde nadir görülen bir durum değildi), şeytan çıkarma ayinlerinin daha sonra bir rahip tarafından yapılması gerektiğini tavsiye ediyordu. On üçüncü yüzyılda Başpiskopos Pecham'ın aksine, Kellam, Augustine 4'ün yorumundan türetilen bu uygulamanın teolojik bir gerekçesini sundu :

> Bebek daha önce vaftiz edilmişse, aşağıda yazılan dualarda, yakarışlarda veya cin çıkarmalarda vaftizin lütfu veya armağanı ile ilgili söylenenler, daha tam bir etki veya armağan için, hayatının geri kalanında algılanması için, vaftiz eden tarafından verilmelidir. Tıpkı burada sıklıkla anılan Şeytan'ın kaçışı, kovulması veya yok edilmesinin bile, mükemmel bir kovulmaya ve daha eksiksiz bir arınmaya doğru azar azar hatırlanması gerektiği gibi.

Kellam'ın notları, vaftizdeki şeytan çıkarma ayinlerinin, Şeytan'a karşı Mesih'in zaferinin sembolik bir 'anılması' olmasının yanı sıra, kötü ruhları korumanın bir biçimi olarak anlaşıldığını öne sürüyor; ancak Şeytan'ın vaftizdeki şeytan çıkarma ayinleriyle gerçekten kovulduğuna dair açık bir ifadede bulunmaktan kaçınıyor.

3 Reform sonrası İngiliz Ritüellerinin listesi için bkz. Allison, A. F. ve Rogers, D. M., A Catalogue of Catholic Books in English Printed abroad or secretly in England 1558–1640 (Bognor Regis: Arundel Press, 1956), nos. 717–24.

4 Kellam, L. (ed.), Kutsal vaftiz kurumu ... Sarisbury kilisesinin seçkin kullanımına göre (Douai, 1604), s. 169; Kellam, L. (ed.), Manuale Sacerdotum ... seçkin Sarisbury kilisesinin kullanımına göre (Douai, 1610), s. 274: Bebek daha önce vaftiz edilmişse, aşağıda belirtilen dualarda, yeminlerde veya şeytan çıkarma ayinlerinde Vaftiz armağanı veya lütfu hakkında söylenenler, lütfun veya armağanın daha büyük etkisi için bebeğin geri kalanı boyunca algılanacaktır. hayat, vaftizci tarafından anılmalıdır. Orada bahsedilen Şeytan'ın sık sık kovulması, kaçması veya ayrılışı da onun kademeli olarak kovulmasının tamamlanmasına ve daha eksiksiz bir arınmaya atfedilmelidir.

Yalnızca basılı ş eytan çıkarma tanıklıkları, Reform sonrası İ ngiltere'de ş eytan çıkarmanın tarihini ortaya koymaya pek yardımcı olmuyor; bu konudaki kanıtlar hem Katoliklerin hem de Protestanların ş eytan çıkarma ayinleriyle ilgili anlatılarında bulunmaktadır. Erken modern İ ngiltere'de Katolik ş eytan çıkarma ayinlerinin incelenmesi, birçok kaynağın düş manca veya belirsiz doğası nedeniyle zorluklarla doludur; ancak kanıtlar, ş eytan çıkarma ayininin ülkedeki Katolik misyonerlik çalış malarının temel bir bileş eni olduğunu, bir rahip tarafından cinlilerin ayin sırasında [5] her zaman bu ş ekilde olmasa bile ş eytan çıkarılması olduğunu güçlü bir ş ekilde göstermektedir.

Avrupa ülkeleri arasında benzersiz bir ş ekilde İ rlanda, Protestan bir hükümet altındaki Katolik bir ülkeydi. Resmen, Katolik ibadeti erken modern dönemin çoğunda İ rlanda'da yasaklanmış tı, ancak pratikte Protestan 'egemenliğinin' Katolik din adamlarına karş ı önlemler alması zordu ve ş eytan çıkarma, kutsal emanetler ve diğer kutsal eş yalar kullanarak hem insanları hem de hayvanları alenen ş eytan çıkaran rahiplerin prestiji için çok önemliydi. Ayakkabısız Karmelit Steven Browne, Eucharist aracılığıyla ş eytan çıkarma konusunda uzmanlaş mış tı veya Protestanların çözemediği davaları üstlenmiş ti. [6] On yedinci yüzyılın ilk yarısında, Protestanlığı İ rlanda'nın büyük bir bölümünde uygulamadaki baş arısızlık, manastır hayatının yeniden kurulmasına yol açtı. Katolik din adamlarının kutsal emanetleri ve binaları yeniden edinmesi, kilisenin İ rlanda'nın kutsal alanının kontrolünü geri alma kampanyasında önemli bir bileş endi ve ş eytan çıkarma bunda rol oynadı. [7]

1603 yılında, gerçek haç kalıntısıyla ünlü olan County Tipperary'deki Sistersiyen Kutsal Haç Manastırı, Baş rahip Richard Foulow yönetiminde yeniden kuruldu. [8] 1609 yılında, County Kilkenny'deki Callan'dan bir kadın, büyülerden kurtulmak için Manastır'a geldi. Foulow, haç kalıntısına değen bir kemeri beline taktı ve bir ay boyunca bez, yün ve tahta gibi garip ş eyler kustu. [9] Bu tür ş eytan çıkarma ayinleri, restore edilmiş manastırların merkezi olan

5 Katolik ş eytan çıkarmayı bir misyon olarak görmek için bkz. Young, F., 'Erken Modern İ ngiltere'de Katolik Ş eytan Çıkarma: Polemik, Propaganda ve Folklor', Recusant History 29 (2009), s. 487–507; Young (2013), s. 189–229. Ş eytan çıkarmayı bir ş ifa hizmeti olarak görmenin alternatif bir görüş ü için bkz. Walsham, A., 'Miracles and the Counter-Reformation Mission to England', The Historical Journal 46 (2003), s. 779–815.

6 Gillespie, R., Adanmış İ nsanlar: Erken Modern İ rlanda'da İ nanç ve Din (Manchester: Manchester University Press, 1997), s. 67–8.

7 Aynı eser, s. 160–1.

8 Colmcille, Fr, 'Üç Yayımlanmamış Sistersiyen Belgesi', Louth İ lçesi Dergisi Arkeoloji Derneği 13 (1955), s. 252–78, s. 267.

9 Kiely, D. M. ve McKenna, C., Karanlık Ayin: Modern İ rlanda'da Cin Çıkarma (Dublin: Gill ve MacMillan, 2006), s. 44–5.

topluluklarının yanı sıra, sahip olduklarını iddia ettikleri kalıntıların prestijini artırmak ve Protestanların otorite iddialarına meydan okumak. Cin çıkarma, İ rlanda'daki Protestanların dönüş ümü için de bir güçtü. Nisan 1665'te, Longford Kontluğu'ndaki Cloandaragh Kalesi'nden Protestan bir toprak sahibi olan Edmond Nangle, cehennemin dramatik bir uyanık vizyonunu deneyimledi ve ş eytanlarla çevrili olduğunu ve onlarla konuş tuğunu söyledi. Nangle'ın kuzeni Garret Nangle, Nangle'ı bir sandalyeye bağladı ve Ardagh'ın Protestan Dekanı John Carre'ı çağırdı. Nangle daha sonra Carre'ı ş eytanla karış tırdığını anlattı 10:

> Genel olarak etrafımdaki herkese karş ı bağırmaya baş ladım, onları da Bay Carre gibi Ş eytan olarak yargıladım, bu da kuzenim Garret Nangle ve diğerlerinin (haklı olarak öyle de yapabilirlerdi) beni böyle konuş turan Ş eytanlar tarafından ele geçirildiğime karar vermelerine neden oldu ve ş imdi ellerim, bacaklarım ve vücudum üzerindeki bağlar daha da hızlandı, Ş eytanlardan bahsetmeye baş ladığımda kuzenim Nangle ara sıra yüzüme ve göğsüme birkaç kırbaçindirdi veya kurtulmayı teklif etti, dilimi tutmamı istedi, bu da aslında onun ve diğer arkadaş larımın beni öldürmeye niyetli olduklarına karar vermeme neden oldu.

Garret Nangle'ın kuzenini fiziksel ş iddet yoluyla 'cin çıkarma' giriş imleri Menghi'nin tekniklerine benziyordu ve Nangle, bağlı olduğu sandalyeden kurtulmaya çalış ırken her iki omzunu da çıkarmayı baş ardı. Ancak sonunda, bir Katolik rahip çağrılmasına rağmen, Nangle kendini cin çıkardı. Dua etmeye baş ladığında, 'Cennetten gelen birkaçparlak ş imş ek... etrafımda bulunan ve üzerimdeki yatak örtülerimde ve insanların baş ımın ve omuzlarımın altına koydukları yastıklarda sayısız yatan tüm ş eytani ruhları kovdu'. Nangle daha sonra Meryem Ana'nın vizyonunu gördü ve Meryem Ana cin çıkarma iş lemini oldukça beklenmedik bir ş ekilde tamamladı: 'Onun Ş efaati sayesinde Cennetten çok sayıda kutsanmış arı indi, bunlar karnıma ve tüm bağırsaklarıma girdi ve içimdeki haş ereleri de dış arı attı'.

Vizyoner deneyimi ve Meryem Ana tarafından gönderilen görünmez arılar aracılığıyla kötü ruhlardan kurtulması sonucunda Nangle Katolikliğe geçti. On beş ay sonra, Temmuz 1666'da Edmond Nangle, Longford kasabasında Lord Aungier ve atlı birliğine silahlı bir baskın düzenlemek için iki yüz adama liderlik etti. Nangle öldürüldü ancak geri kalanlar

[10] Nangle, E., Rabbimiz Tanrı'nın Yılı 1665'te Cloandaragh'dan 1 Nisan (np, 1665), s. 10–11.

İ rlandalı saldırganların kaçması, hükümetin önemli bir karış ıklığa yol açtı
11. sınıf. Görünüş e göre Nangle, ş eytan çıkarma deneyiminden cesaret alarak Katolikliği benimsedi ve kendisinin de üyesi olduğu yönetici sınıfa karş ı çıktı. Onun hikayesi, İ rlanda'da Katoliklerin ş eytan ve ş eytan çıkarma konusundaki vurgusunun sadece inancı sürdürmekle kalmayıp otoriteye karş ı isyanı da güçlendirdiğinin kanıtıdır.

Hollanda Birleş ik Eyaletleri'ndeki (Hollanda Cumhuriyeti) Katoliklerin durumu, İ ngiltere ve İ rlanda'daki Katoliklerin durumuyla paraleldi; 1581'de İ spanya'dan bağımsızlığını kazandığından beri Cumhuriyet resmen Protestandı ve Katolik ibadeti yasaklanmış tı. Ancak, gücü merkezi hükümetin Reformu yönlendirdiği İ ngiltere'nin aksine, Cumhuriyet bir dereceye kadar özerkliğe sahip olan ve önemli Katolik nüfus ceplerini barındıran bir eyaletler topluluğuydu. Dahası, Cumhuriyet vicdan özgürlüğüne izin verdi ve Protestan ayinlerine zorunlu katılımı zorlamak için hiçbir giriş imde bulunmadı. Teoride olmasa da pratikte, Hollanda Cumhuriyeti, Katolik din adamlarının sakinlerin ruhları için çeş itli Protestan mezhepleriyle rekabet ettiği az çok açık bir dini pazar yeriydi. 12 Dahası, Cumhuriyet Katolik eyaletlerle çevriliydi ve toprakları on altıncı yüzyılın sonu ve on yedinci yüzyıl boyunca dalgalandı ve daha fazla Katoliği Eyaletler Genelinin otoritesi altına soktu.

Katoliklerin Hollanda'daki Protestan otoritelere karş ı bir silah olarak ş eytan çıkarmayı kullandığına dair bazı kanıtlar vardır. 1629'da Cumhuriyet, Brabant Dükalığı'nın kuzeydoğu köş esindeki Meierij olarak bilinen 's-Hertogenbosch ş ehrini ve çevresindeki bölgeyi İ spanyol Hollanda'sından satın aldı. Karş ı Reform'dan geçmiş bir bölge olan Meierij, hükümetinin Reform'una tabi tutuldu (Katoliklerin otorite pozisyonlarından temizlenmesi).

Ayrıca, Protestan hakimler kilisenin tüm mülklerini devlet adına talep etmeye baş ladılar. Katolikler, kilise mülklerini özel evlerde saklayarak ve Hollanda Genel Devletleri'nin yargı yetkisi altında olmayan alanlarda sınırın hemen ötesinde ş apeller kurarak bundan kaçınmanın yollarını buldular. 1650'de, böyle bir ş apelde Protestan bir icra memuru olan Cornelis Prouninck van Deventer ile Katolik bir rahip arasında dramatik bir çatış ma yaş andı.

[11] O'Hara, T., 'Erken Modern İ rlanda'da Cehennem Vizyonu', Archivium Hibernicum 51 (1997), s. 87–99, s. 87. Nangle hakkında ayrıca bkz. Gillespie (1997), s. 32.

12 De Waardt, H., 'Hollanda Cumhuriyeti'nde Cizvitler, Propaganda ve İ nançla Ş ifa', Tarih 94 (2009), s. 344–59, s. 345–6.

Bir grup cin-niac'ı çıkarma eyleminde olan Joannes Houbraken. Protestan'ın müdahalesinden öfkelenen Houbraken, demoniac'lar tarafından parçalanacağını ilan etti, ancak bu gerçekleşmedi . 13 Houbraken, Katolik cemaati içinde bile tartışmalı bir kınadı. figürdü, cemaatinden para 'gasp etti' ve yetkilileri kıyametvari terimlerle Marc Wingens'e göre, demoniac'ların Protestan icra memuruna zarar verme güçsüzlüğü, Protestan Cumhuriyeti'ndeki Katoliklerin politik gerçekliğini yansıtıyordu; politik bir protesto yapabilirlerdi ancak başka pek bir şey yapamazlardı. 14

Cin çıkarma, başlangıçta Hollandalı Protestanların dönüşümü için güçlü bir araçtı, ancak Hollandalı Katolikleri bölmede rol oynaması uzun sürmedi. Cumhuriyet'te faaliyet gösteren Cizvitler, Utrecht Piskoposlarının halefi olma iddiasını tanımayı reddettiler ve İngiltere ve Amerika'dakilerle aynı doğrultuda misyon istasyonları işlettiler, bu da onları Vosmeer'in kurmaya çalıştığı mahalli yapılarla çatışmaya sürükledi. Bu anlaşmazlık sonunda 1723'te Utrecht Eski Katolik Kilisesi, Vicar Apostolic önderliğinde Roma ile tamamen bağlarını kopardığında tam teşekküllü bir şizmaya dönüştü. Ancak, bu yargı yetkisi anlaşmazlığının teolojik çağrışımları vardı; Vicar Apostolik otoritesi altındaki laik din adamları, Tanrı'dan lütuf elde etmenin zorluğunu vurgulayan katı Augustinus teolojisinden giderek daha fazla etkileniyorlardı.

'Jansenist' etiketi çoğunlukla Papalık otoritesine şüpheyle yaklaşan ve Cizvitlere düşman olan herkese ayrım gözetmeksizin uygulanırken, Jansenistler şeytani ele geçirme konusunda şüpheciliğe eğilimliydiler.
Vosmeer'in haleflerinden biri olan Papaz Johannes van Neercassel (ö. 1663), cinlilerin çoğunun sahtekar olduğunu bile öne sürdü. 15

Çin'in Qing Hanedanlığı döneminde Katolik şeytan çıkarıcılar, şeytan çıkarma yöntemini İngiltere ve Hollanda'daki meslektaşlarıyla çarpıcı biçimde benzer şekilde kullanıyorlardı. Cizvit Matteo Ricci 1582'de Çin'e geldi ve onu Dominikliler izledi, ancak iki dini tarikat misyonerlerin yerel kıyafetleri benimsemeleri ve İmparator'a adaklar sunma gibi Çin geleneklerini desteklemeleri gerekip gerekmediği konusunda fikir ayrılığına düştü. Çin dini, putperestlik olarak geleneksel Avrupa kategorizasyonuna meydan okudu ve kendini bilinçli

[13] Wingens (2005), s. 249–52.

14 Aynı eser, s. 261. Hollanda Cumhuriyeti'ndeki şeytan çıkarma hakkında ayrıca bkz. Kaplan, B. J., 'Possessed by the Şeytan: Utrecht'te çok aleni bir tartışma', Renaissance Quarterly 49 (1996), s. 738–59.

15 De Waardt (2009), s. 349.

Çin medeniyetinin karmaş ıklığı misyonerler için benzersiz bir meydan okuma olduğunu kanıtladı. Sonunda, 1715'te Papa Clement XI, Cizvitlerin yerel geleneklerle uzlaş masına karş ı karar verdi. Çince ayin yapma yeteneklerinden mahrum bırakılan ş eytan çıkarma, din adamlarının on sekizinci yüzyıl Çin'inde Hristiyanlığı pazarlamak için kullanabilecekleri birkaç uygulamadan biri olarak kaldı. 16

Çin kültüründe, ş eytan çıkarma ayinleri düzenli olarak Budist ve Taoist cenaze törenlerinin bir parçası olarak yapılırdı ve devlet tarafından desteklenirdi. Xiaofa olarak bilinen küçük ş eytan çıkarma ayinleri de gezici Taoist rahipler ve Budist rahipler tarafından yapılırdı. Çin'deki Katolik misyonerler, tapınaklarda gerçekleş tirilen türden büyük ölçekli, operatik bir ş eytan çıkarma ayininin yarattığı tanıtıma kendilerini açmak istemedikleri için, kendilerini Xiaofa ile sınırladılar. Fujian'da, Cizvitler ş eytan çıkarma ayinlerine karış madılar ve bunu Dominiklilere bıraktılar. 17 1650'lerde yerli Çinli rahip Gregorio Luo Wenzao, Budist rahipleriyle doğrudan rekabet halinde hem insanların hem de yerlerin ş eytan çıkarma ayinlerini gerçekleş tirdi. 18 Ancak rahipler azdı ve çok uzaktaydı ve din adamlarının, laikler tarafından gerçekleş tirilen ş eytan çıkarma ayinlerini baş latmaktan daha fazlasını yapması gerçekçi değildi. Ricci'nin 1580'lerdeki misyonundan itibaren, Çin'deki misyonerler küçük çaplı ş eytan çıkarma iş lemlerini din eğitimi veren din görevlilerine ve kardeş lik dernekleri üyelerine Bu uygulama yalnızca Çin'e özgü değildi; Sri Lanka'daki devretmiş lerdi.19 Hollanda yönetimi döneminde (1656-1798) Katolik rahip sıkıntısı yaş anıyordu ve kilise tarafından bastırılmaya çalış ılan tüm giriş imlere rağmen, geliş en din eğitimi vermeyen ş eytan çıkarma geleneği 19. yüzyıla kadar devam etti.20

1630'larda veya 1640'larda derlenen bir Ming Fujian Hristiyan hikayeleri koleksiyonu, evindeki bir varlıktan kurtulamayan bir adamın, bir medyuma baş vurmasının ardından, onu Cizvit Bento de Matos (1600–52) ile temasa geçiren Hristiyan komş usuna gitmesini anlatır. De Matos, ayin

16 Çin ayinleri tartış masında ş eytan çıkarma iş leminin rolü için bkz. Mungello, D. E., The Chinese Rites Controversy: its History and Meaning (Nettetal: Steyler Verlag, 1994), s. 117, 122–3.

17 Menegon (2010), s. 222–3. On sekizinci yüzyıl Çin'indeki ş eytan çıkarma hakkında ayrıca bkz. Zhang Qiong, 'Tanrı, Ş eytanlar ve Mucizeler Hakkında: Geç Ming Çin'inde Doğaüstü Üzerine Cizvit Söylemi', Erken Bilim ve Tıp 4 (1999), s. 1–36, s. 6–16.

18 Menegon (2010), s. 224.

19 Tacchi Venturi, P., Padre Matteo Ricci S.J.'nin Tarihi Eserleri (Macerata: Giorgetti, 1911–13), 2. cilt, s. 315, 319–20.

20 Stirrat, R. L., Sömürge Sonrası Ortamda Güç ve Dindarlık: Sinhala Katolikleri Çağdaş Sri Lanka (Cambridge: Cambridge University Press, 1992), s. 79–80.

Evde kutsal resimler, kutsal su ve mumlar getirdi ve yerel Hıristiyanların evde dua etmelerini sağladı. Ancak rahip, din adamlarının kıtlığı nedeniyle gücüne bağımlılık yaratmak istemediğinden yeterli değildi . 21 Ancak diğer durumlarda, laik ş eytan çıkarma kadının asker ayinleri insanlara katılmıyordu. 1676'da Fuan'da ele geçirilmiş bir kocası, kadını Çin savaş tanrısı Guandi'nin tapınağına götürdü, bu sırada yerel bir Müslüman yetkili, askerlerini askerin evine yürüterek ve ş eytanı tehdit ederek kadını ş eytan çıkarmaya çalış tı. Ş eytan ona evde saldırdı ve o dehş et içinde kaçtı; daha sonra mandarinler ş eytana gitmesi için yazılı talimatlar gönderdi. Dominikli Francisco Varo, ş eytanın talimatlara güldüğünü ve kendisini bir tür 'cin' (duende) olarak tanımladığını bildirdi. Daha sonra bir Hıristiyan komş u, bir rahibin baş arılı olabileceğini önerdi, ancak Varo uzakta olduğundan yerel Hıristiyanlar yine de iş e koyuldular ve eve bir haçve kutsal su getirdiler. Yerel topluluklar sekiz gün oruçtuttular ve ilahiler okudular, ancak sonuçalamadılar. Varo sonunda St Dominic'in onuruna on beş ayin kutlamaya yemin ederek ruhu uçurdu. 22

Çin'den gelen ş eytan çıkarma anlatılarının dikkat çekici bir özelliği, ruhların insanları olduğu kadar yerleri de rahatsız etme eğilimine dair yaygın inançtı; bu, Thyraeus'un perili evlerle baş a çıkma konusundaki vurgusunun rahipleri çözmeye hazırladığı bir Çin inancı yönüydü. Dahası, ruhsal gücün atalarla ve tanrılarla iliş kilendirildiği bir kültürde, ruhlar genellikle ölülerin hayaletleri olarak tanımlanıyordu. 1657'de Victorio Riccio, Hristiyan kocasıyla tartış tıktan sonra intihar eden bir kadının hayaletinin musallat olduğu bir evi ş eytan çıkardı; rahip eve girdi

etolünü giyip kutsal suyla kutsayarak ruhu uzaklaş tırdı. 23

Dominikliler Cizvitlerden daha saldırgan bir yaklaş ım benimsediler ve yerel medyumları hechiceros olarak etiketlediler, böylece İ spanya'daki kurnaz insanlara ve Yeni Dünya'daki yerel ruhsal figürlere karş ı kullanılan aynı kelime dağarcığını benimsediler. 24 González de San Pedro, bazen Taoist ş eytan çıkarmalarının iş e yaradığını isteksizce kabul ederek, bunun nedeninin ruhların zayıf olması ve ele geçirilen kiş inin bedenini terk etmeye karar vermiş olmaları olduğunu savundu. Sadece Katolik ş eytan çıkarma uzmanları daha güçlü ruhları kovmayı umabilirdi. Cizvit ve Dominikli ş eytan çıkarmalarının baş arısı yetkilileri etkilemedi;

[21] Menegon (2010), s. 222.

22 Aynı eser, s. 225.

23 Aynı eser, s. 224.

24 Aynı eser, s. 223–4.

Qing kanunu büyücülüğü kınadı ve Taoist, Budist ve Konfüçyüsçü Aydınlar, rahiplerin ve Cizvitlerin büyüyle uğraş tıklarından ş üpheleniyorlardı. [25]

Eugenio Menegon'un 1697-98 döneminde Fuan'da yapılan Katolik ş eytan çıkarma ayinlerine iliş kin analizi, onu ş eytan çıkarma ayinlerinin vaftizle güçlü bir ş ekilde bağlantılı olduğu ve ruhların genellikle vaftizi kabul eden kiş iler tarafından uzaklaş tırıldığı görüş üne götürmüş tür. Muskalar, kutsamalar ve itiraflar genellikle vaftiz edilmiş olanlar için etkili olmuş tur. 1729'da bir rahip, aileye bir Agnus Dei emanet ederek ve onlara bir ş eytan çıkarma formülü bağırmalarını söyleyerek Luojiaxiang'daki bir evi bir iblisin elinden baş arıyla kurtarmış tır. Üç gün sonra, gece vakti, iblis genç bir kız aracılığıyla köyden ayrıldığını duyurmuş tur. Rahip geri dönmüş , etkilenen evleri kutsamış , iblisi çağırmış ve ayin düzenlemiş tir. Ş eytan çıkarma ayini ayrıca iyileş meyle de bağlantılıdır

hastalıklardan korunmak için ve özellikle Dominikliler ritüel ş ifacılıkla uğraş mış lardır. [26] Kanıtlar, ş eytan çıkarmanın sıradan Çinlilerin anlamakta zorluk çekmediği bir Hristiyanlık yönü olduğunu gösteriyor. Tıpkı Goa'da eğitim gören Brahmin kökenli Katolik misyonerlerin Tamil ve Sinhalese demonolojik gelenekleriyle çalış ırken oldukça rahat olduğu on yedinci ve on sekizinci yüzyıl Sri Lanka'sında olduğu gibi, Çin'de de ş eytan çıkarma, Avrupa ve yerel inançlar arasında bir temas noktasıydı. 27 XI. Clement'in Ex illa die kararnamesinin Çin kültürüne uyumu kısıtlamasından sonra bile, ş eytan çıkarma, Katolik misyonerleri aksi takdirde çok az siyasi etkiye sahip olacakları bir bağlamda güçlendirdi.

Ş İ Fİ R ÇIKARMA VE FETH

Michel De Certeau, İ spanyol fatihlerin Avrupalı ş eytan çıkarıcıların benzeri olduğunu ve Amerika'nın yabancı dünyasına sömürge otoritesi dayatarak ş eytanı kovduklarını savunduğunda, Yeni Dünya'da ş eytan çıkarmanın klasik yorumunun temelini attı. 28 De Certeau'nun iddiası, yerli kutsal alanların ritüelleş tirilmiş yıkımında dini ve sivil otoritelerin yakın iş birliğiyle desteklenirken, ayinsel ş eytan çıkarmanın

25 Aynı eser, s. 227–8.

26 Aynı eser, s.

226. 27 Ž upanov, I. G., 'Goan Brahmins in the Land of Promise: Missionaries, Casuslar and Gentiles in Seventeenth- and Eighteenth-Century Sri Lanka'', Flores, J. (ed.), Re-exploring the Links: history and construction histories between Portugal and Sri Lanka (Wiesbaden: Harrassowitz Verlag, 2007), s. 171–210, s. 197–8.

28 De Certeau, M., The Writing of History (Paris: Gallimard, 1975), s. 243–4.

Avrupa modeli Yeni Dünya'da mevcut değildi - ya da mevcut olsaydı, sadece sömürgeci bir bağlama nakledilen bir Avrupa uygulamasıydı. Aslında, şeytan çıkaranlar sadece mevcut olmakla kalmadı, aynı zamanda İspanya ve Portekiz topraklarında yerel inançlara ve koşullara uyacak şekilde uygulamalarını uyarlayarak gelişti. Stuart Clark ayrıca Amerika'da 'putperestliğe' bir tepki olarak uygulanan şeytan çıkarma ayinlerinin Hristiyanlığın antik çağlarından gelen örneklere dayandığına dikkat çekmiştir. [29]

Keşif çağında paganizmle erken karşılaşmalar düşmanlıktan ziyade merakla işaretlenmiştir. 1341'de Portekizli denizciler Kanarya Adaları'na vardıklarında, küçük bir tapınağın içinde bir idol keşfettiler ve onu Lizbon'a geri getirdiler. [30] Gran Canaria'nın Guançeleri, daha önce tanrılarına taptıkları yerlerde Meryem Ana'ya tapmaya teşvik edildiler; bu, [31] Fernando Gregory the Great'in altıncı yüzyıl İngiltere'sindeki misyonerlere önerdiği daha eski bir uygulamayı yankılıyordu.

Cervantes, Hıristiyanların Müslüman İspanya'yı fethetmeleri ve Moğollarla diplomatik temaslar kurmaları sonucunda Orta Çağ'ın sonlarında Hıristiyan olmayanlara yönelik 'olumlu bir algı' oluştuğunu ileri sürmüştür. [32] Ancak, Amerika'nın keşfi ve bu yeni toprakların Asya'nın bir parçası değil, 'Yeni Dünya' olduğu gerçeğinin yavaş yavaş anlaşılması, onu Katoliklerin pagan dinle önceki karşılaşmalarından niteliksel olarak farklı kılan kıyamet beklentileriyle birlikte geldi. İlk rahipler, Amerika halklarının keşfini dünyanın sonunun bir işareti olarak gördüler ve bu da onların İncil'in tüm insanlara iyi haberi vaaz etme emrini yerine getirmelerine izin verdi. [33] Ayrıca, Avrupalıların gelişinden yüzyıllar önce Tanrı'nın bu kadar çok insanın İncil'i bilmeden yaşamasına izin vermiş olması endişe vericiydi.

Cervantes, hibe hakkının şüpheli yasallığı göz önüne alındığında, 1493'te Papa VI. Alexander tarafından Hindistan'ın İspanya'ya devredilmesiyle, İspanya'nın Yeni Dünya üzerindeki iddiasının temel dayanağı, yerlileri evanjelize etme göreviydi; bu görev, Tanrı tarafından İspanya'ya ilahi bir lütuf olarak verilmişti ve büyüyen Karşı-İslam tarafından desteklenmişti.

[29] Clark, S., 'Büyü ve Cadılık', Molho, A., Curto, D. R. ve Koniordos, N. (editörler), Finding Europe: Discourses on Margins, Communities, Images ca. 13th–ca. 18th century (Oxford: Berghahn Books, 2007), s. 115–30, s. 118–19.

[30] Bontier, P. ve Le Verrier, J., The Canarian (Londra: Hakluyt Society, 1872), s. vi.

[31] Bede, Kilise Tarihi 1.30 (PL 95.70C–71B).

32 Cervantes (1994), s. 12.

[33] Weber, D. J., 'Ruhun Fatihleri', Katz, S. N., Murrin, J. M. ve Greenberg, D., (editörler), Sömürge Amerika: Siyaset ve Toplumsal Gelişim Üzerine Denemeler (New York: McGraw Hill, 2001), s. 127–56, s. 129.

Reformasyon. Yerlilerin Ş eytan'ın egemenliği altında oldukları ne kadar çok gösterilebilirse , bu görev o kadar acil hale geliyordu.
İ spanyolların Amerika'daki yerli dinlerle karş ılaş ması, ş eytanın dahil olmasının doğası hakkında hararetli teolojik tartış malara yol açtı. Rahip ve eski köle sahibi Bartolomé de las Casas (yaklaş ık 1484–1566), Kızılderililerin özünde iyi olduğunu savundu ve dini bakış açıları ile Hristiyanlık arasındaki benzerlikleri bularak din değiş tirmeyi savundu. Aztek baş kenti Tenochtitlan'ı ele geçiren Conquistador Hernán Cortés, karş ılaş tığı medeniyetlerin kendi medeniyetleri kadar geliş miş olduğunu fark etti. Putları yok etti ancak türbeleri olduğu gibi bıraktı ve haçlardan ve [35] Mexico City'deki katedral kilisesi Meryem Ana'nın imgeleriydi. sonunda Tenochtitlan'ın en büyük tapınaklarından birinin bulunduğu yere inş a edildi.

İ spanyolların İ nka İ mparatorluğu'nu fethi, 1531'de Francisco Pizarro önderliğinde ve Dominikan rahibi Vincente de Valverde eş liğinde baş ladı. Valverde, dini mekanların yıkımı politikasını benimsedi ve 1533'te Xauxa'daki Guaribilca kehanet tapınağındaki imgeleri yok etti. [36]
Yeni Dünya'daki rahipler tarafından kutsal mekanları belirlemek ve yerli halkların kutsal mekanlarını Hıristiyanlaş tırmak için öncülük edilen 'yıkıcı ş eytan çıkarma ayinleri' Avrupa'daki ş eytan çıkarma tarihinde eş i benzeri görülmemiş ti. Amerika'daki yer ş eytan çıkarma ayinleri, bazen sivil otoriteleri de içeren koreografili ikonoklazm ile din adamları tarafından gerçekleş tirilen ruhsal temizlik arasında bir buluş ma noktasıydı. Bu ayinlerin gerçek anlamda 'ş eytan çıkarma ayinleri' olup olmadığı, belki de bunları kaydeden yazarların bunları öyle görmelerinden daha az önemlidir. Perili yerlerin Avrupa'daki ş eytan çıkarma ayinlerinden farklı olarak, bunlar hayaletsi görünümlerle değil, belirli bir yerde 'Ş eytani' ibadetin uygulanmış olması gerçeğiyle tetiklenmiş ti.

İ nka İ mparatorluğu'nun bir kalıntısı, uzak And Dağları'ndaki Vilcabamba eyaletinde hayatta kaldı ve 1572'de bu İ nka devletinin İ spanyollar tarafından fethine kadar bölgedeki tek Avrupalılar, iki Augustinian rahip, Marcos Garcí a ve Diego Ortiz'di. İ nka yetkilileri, Vilcabamba'yı evanjelize etmelerini engellese de, rahipler geliş en Hristiyan toplulukları kurdular. Ortiz, 'ateş le ş eytan çıkarma'yı içeren yerli dini mekanların ikonoklazmına yönelik iddialı bir plan baş lattı.

34 Cervantes (1994), s. 8–9.

35 Aynı eser, s. 11.

[36] MacCormack, S., And Dağları'nda Din: Erken Sömürge Peru'sunda Vizyon ve Hayal Gücü (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1998), s. 84–5.

yakacak odunla rahip yardımcıları ve Yurak-Rumi'nin kutsal beyaz kayasının bulunduğu Chuquipalta'nın büyük tapınağına bir grup Hristiyan dönmeyle birlikte yürüdüler. Ortiz çevredeki sazdan çatılı tapınakları yaktı ve kayayı 'çıkardı'. 37 Baltasar de Ocampo, Ortiz'in benimsediği yöntemler hakkında bazı ipuçları vererek, 'söz konusu Baba tarafından sunulan dualara, öğütlere ve cin çıkarma ayinlerine ve onlara iş kence ettiği ve onları üzdüğü tütsülemelere direnemeyen ş eytanların dış arı çıktığı görülen birçok kutsal alanı yok ettiğini' kaydetti. 38 Ortiz'in uygulaması, Girolamo Menghi'nin Flagellum daemonum'unda (1577) ş eytanları kovmak için zararlı tütsülemeler kullanma önerisinden önceydi .

Yurak-Rumi'nin izole edilmiş yeri, Vilcabamba tapınaklarıyla karş ılaş tırıldığında kolay bir hedefti, ancak yıkımı İ nka liderleri arasında önemli bir öfkeye neden oldu. Ortiz, İ nka Titu Cusi'yi baş arılı bir ş ekilde Hristiyanlığa döndürdü, ancak kardeş i Tupac Amaru tarafından öldürüldü. 1630'larda bir baş ka Augustinusçu, Antonio de la Calancha, İ spanyolların, bir yıl sonra Vilcabamba'yı yok ettiklerinde Ortiz'in ölümü için Tanrı'nın adaletinin temsilcileri olduğunu savundu. 39 İ spanya'nın Yeni Dünya'yı fethetmesini meş rulaş tırmasıyla ilgili 'Valladolid Tartış ması'nda, hümanist Juan Ginés de Sepúlveda, tüm yerli dinlerin ş eytanı onurlandırdığını savundu ve Peru'da José de Acosta, yerli dinin ş eytanın yaratısı olduğu fikrini savundu. Cizvit José Pablo de Arriaga, And Dağları'ndaki yerli inançların, Avrupalıların kötülük hakkındaki önyargılarıyla asimile edilerek yok edilmesi için bir program hazırladı .

Peru'daki Engizisyon, hechicerí a malefi ca terimini ayrım gözetmeksizin yerli ş ifacılar, Fetih öncesi dinin uygulayıcıları ve gerçekten lanetlemek ve zarar vermek isteyenler için kullandı. 40 On yedinci yüzyılda Engizisyon, dağ tanrısı Apo Parato'ya tapınmakla suçlanan bir İ nka kadını olan Juana Icha'ya, onunla seks yaptığını itiraf etmesi için defalarca baskı yaptı.

[37] Hemming, J., İ nkaların Fethi s. 311–14. , 2. baskı (Londra: Pan MacMillan, 1993),

38 De Ocampo, B., 'Vilcapampa Eyaletinin Anlatımı ve İ nka Tupac Amaru'nun İ nfazının Anlatımı' Markham, C. (ed.), İ nkaların Tarihi ve İ nka Tupac Amaru'nun İ nfazı (Cambridge: Hakluyt Society, 1907), s. 233.

[39] MacCormack, S., Zamanın Kanatlarında: Roma, İ nkalar, İ spanya ve Peru (Princeton, NJ: Princeton University Press, 2007), s. 60–1. Calancha'nın ş eytani ele geçirme konusundaki görüş leri için MacCormack'a (1998) bakınız, s. 378.

[40] Ebright, M. ve Hendricks, R., Abiquiu Cadıları: Vali, Rahip, Genizaro Kızılderilileri ve Ş eytan (Albuquerque, NM: New Mexico Üniversitesi Yayınları, 2006), s. 163–4.

çünkü bu, ş eytani anlaş malarla ilgili Avrupa beklentilerine uyuyordu. Dahası, Avrupalı modeline göre, 'aletler' kullanarak büyücülük yaptığını itiraf etmesi konusunda ısrar ettiler. Ancak, Juana'nın Apo Parato tasvirleri, isteklerini yerine getiremeyen ve İ spanyollardan korkan aç güçsüz bir tanrıyı tasvir ediyordu; Irene Silverblatt, bu durumu İ nkaların baş arısızlığının bir sonucu olarak yorumladı.

düzenli ibadetlerle tanrılarını 'beslerler'. [41]

Sömürge Güney Amerika'yı, Katolik Hristiyanlığın zorlama ve ş iddetle dayatıldığı ve paganizmin herhangi bir tezahürünün büyücülük olarak etiketlendiği bir pagan toplumlar topluluğu olarak görmek aş ırı basitleş tirici olurdu. Gerçekten de Silverblatt, İ nkaların kendi tanrıları olan huacaları ş eytanlaş tırdıklarını , kısmen onları istilacılara karş ı koruyamadıkları ve kısmen de yeni politik ortamda tanrılara uygun ş ekilde saygı gösteremeyen İ nkaların giderek daha fazla - Yine de, ş eytan çıkarma

intikam almaktan çok korktukları için. Amerikalar [42]

sıklıkla ş iddetli ve baskıcı tonlar aldı. On yedinci yüzyıl Florida'sında, rahipler putperestlikle suçlanan yeni din değiş tirmiş yerli halkı kırbaçladı ve dövdü ve kiliselerden 'ş eytanı çağırmak ve kovmak için' kovdu. 43 Ş eytan, yerli dinin aldatıcılığını itiraf etmeye düzenli olarak zorlandı. Las Casas, genç bir Dominikan olan Pedro de Cordoba'nın Paria'da genç bir kadından bir iblisi kovduğunu bildirdi. İ blis, kendisine tapanların ruhlarını 'hoş ve keyifli yerlere' götürdüğünü iddia ettiğinde, Cordoba iblisi gerçekten ruhlarını cehenneme götürdüğünü itiraf etmeye zorladı. 44 On yedinci yüzyılın baş larında Augustinus rahibi Ramos Gavilán, ş eytanın yerli halk arasında getirdiği aldatmacaları itiraf etmesi için ele geçirilmiş bir kadını zorladığını gururla kaydetti.

[45]

Yeni Dünya'daki din adamları, Hıristiyan olmayan dinin kanıtlarına ş eytan çıkarma ile karş ılık vermeye devam ettiler. 1634'te Fransisken rahipler, insanlar ve hayvanlar tarafından korkuyla tutulan, 'cadı pençelerinin izlerini' taş ıyan bir kayayı, sadece üzerinde ayin yaparak ş eytan çıkardılar. 46

[41] Silverblatt, I. M., Ay, Güneş ve Cadılar: İ nka ve Sömürge Peru (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1987), s. 184–6.

42 Aynı eser, s. 194.

43 Weber (2001), s. 140–1.

44 Las Casas, B. (ed. E. O'Gorman), Özür Dileme Tarihi (Mexico City: Meksika Ulusal Özerk Üniversitesi, 1967), s. 550–1.

[45] Gavilán, R., Our Lady of Copacabana'nın ünlü tapınağının tarihi (Lima, 1621), s. 52.

46 Simmons (1974), s. 129.

Pençe izlerinin Kolomb öncesi kaya resimleri olması muhtemeldir; bu izler, 1756-1766 yılları arasında Genízaro Kızılderilileri topraklarındaki New Mexico'daki Abiquiu misyonunda cadılık korkusuna da yol açmış tı.
Bu, oradaki Fransisken rahiplerin Ş eytani tapınmayla bağlantılı olduğu varsayılan yerleri ve ele geçirilmiş kadın ve kızları ş eytan çıkarmaya yöneltti. Ancak, Meksika Engizisyonu'nun ele geçirilme ve ş eytan çıkarma konusundaki ilgisizliği, rahiplerin 'cadıları' cezalandırma giriş imlerini engelledi. Malcolm Ebright ve Rick Hendricks, Abiquiu'daki olayların analizinde, ele geçirilmiş kiş ilerin ş eytan çıkarmalarını, rahiplerden biri olan Juan José Toledo'nun Abiquiu'dan Genízaros tarafından büyülendiğine dair ş ikayetleriyle baş layan bir sürecin üçüncü aş aması olarak tanımladılar. Daha sonra yerli bir muhbir, valiyi ve diğer sivil yetkilileri sözde putperestlik alanlarına götürdü.
Bu yerler, yerli kaya sanatının silinmesini ve haçların çıkarılmasını sağlayan rahipler ve sivil yetkililerin ortak çabalarıyla 'cin çıkarma' iş lemine tabi tutuldu [47] Haziran 1763'te takmış , bir haç ve kutsalToledo, yerine yazılmış bir taş a yaklaş tı. bir cüppe ve atkı su taş ıyordu; taş ı yere attı ve taş parçalandı. Rahip daha sonra dört elementi kovdu ve doğrudan Ş eytan'a hitap etti, açıkça [48] Ele geçirmeler aynı ayda, María Trujillo adlı bir kadının ayin öncesi tuz ve su ş eytan çıkarma ayini sırasında kilisede bayılmasıyla çıkarma ayinine kabul baş ladı ; semptomları Toledo Aralık 1763'te onu ş eytan edene kadar giderek kötüleş ti. [49]

Ancak, daha fazla ele geçirilme olayı, ayinlerde itaatsiz davranış lar ve Toledo'nun otoritesine saygısızlıkla birlikte geldi. Ş ubat 1764'te New Mexico Valisi Vélez Capuchín, Toledo olmadan ele geçirilme olaylarını görüş mek üzere bir juntanın toplanmasını emretti. Junta, New Mexico Genel Vicar Generali Santiago Roybal ve altı rahipten oluş uyordu. Rahipleri ve özellikle Toledo'yu sorumsuz olarak kınayarak ş eytan çıkarma ayinleriyle ilgilendiler; cinlilerin gerçekten ele geçirildiğini kabul ettiler ancak onları büyücülükle suçladılar ve cinlilerin cezalandırılmasını ve putperestlik alanlarının yıkılmasını emrettiler. [50] Baş ka bir deyiş le, Abiquiu'daki cinlilerle baş a çıkmanın en iyi yolu ş eytan çıkarma ayininden ziyade medeni cezaydı.

[47] Ebright ve Hendricks (2006), s. 167.
48 Aynı eser. P. 190. Elementlerin ş eytan çıkarılması için bkz. Menghi, G., Scourge of demons, or korkunç gücü ve etkili ş eytan çıkarmalar (Bologna, 1578), s. 141–7.
[49] Ebright ve Hendricks (2006), s. 181.
50 Aynı eser, s. 196–8.

MARJİ NLERDEKİ Ş İ FRE ÇIKARMA

Yeni Dünya'daki İ spanyol ve Portekiz topraklarının muazzam büyüklüğü ve büyük yerleş imler arasındaki muazzam mesafeler, kilisenin en iyi çabalarına rağmen, Amerika'nın dini disiplinin uygulanmasının zor olduğu bir sınır bölgesi olarak kalması anlamına geliyordu. Avrupa'da hakim olan cemaat sistemi yerine, rahipler ve Cizvitler, yerli halkın Hıristiyanlığa geçtikten sonra yaş amalarına izin verilen misyonlar kurdular. On sekizinci yüzyıla gelindiğinde, Abiquiu gibi uzak bölgeler dış ında, kiliseye yönelik yerli dinin meydan okuması azalmış tı; ancak Latin Amerika Katolikliği, yerli inançlar ve meş guliyetlerle etkileş imi sayesinde, örneğin ş eytan çıkarma gibi, kendine özgü özellikler kazandı. 51 Cervantes'in gözlemlediği gibi, Katoliklik yerli inançların üzerine 'bir petrol tabakası' gibi oturmuyordu, bunun yerine bir değiş im ve karş ılıklı etki sürecine girmiş ti . Orta ve Güney Amerika'nın birçok yerinde, İ spanyol misyoner din adamlarının Avrupalı ş eytan çıkarma muhafazakar içgüdüleri bir araya gelince, Menghi ve 'altın çağ'daki diğer uzmanlarının eserleri ve teknikleri, Avrupa'da itibarını yitirmesinden uzun süre sonra bile Yeni Dünya'da kullanılmaya devam etti.

Misyonerlerin faaliyetlerini denetleyen kurum, 1571 yılında Mexico City'de resmen kurulan Engizisyon'du. Engizisyon'un, baş langıçta inanç konusunda çok yeni kabul edilen yerli halk üzerinde hiçbir yetkisi yoktu. 53

Dahası, Engizisyonun amacı evanjelist olmaktan çok disiplin amaçlıydı; görevi zorlama yoluyla ilerletmekten çok düzenlemekti. Gerçekten de, Engizisyonun en önemli rollerinden biri, din adamlarının evanjelizmindeki maneviyatı ve dönüş üm yöntemlerini kontrol altında tutmaktı ve Meksika Engizisyonu, İ spanyol muadilinin ele geçirilme ve ş eytan çıkarma konusundaki soğukluğunu miras aldı. 1613'te Meksika Engizisyonu, rahip Alonso Hidalgo'nun, kendisini intihar düş üncelerine sürükleyen ve ona sonsuza dek lanetleneceğini söyleyen Beelzebub tarafından ele geçirildiğini iddia eden bir mektup yazdıktan sonra delirdiği sonucuna vardı. Cervantes, Hidalgo'nun ele geçirildiğine olan inancının, umutsuzluğunun kendisine dış sal olduğu konusunda ona umut verdiğini, ancak Engizisyonun ele geçirilme hipotezini kabul etmeye hazır olmadığını ileri sürmüş tür.

54

51 MacCormack (1998), s. 42.
52 Cervantes (1994), s. 58.
53 Meksika Engizisyonu hakkında bkz. Behar, R., 'Sex and Sin, Witchcraft and the Devil in 'GeçSömürge Meksika', Amerikan Etnolog 14 (1987), s. 34–54, özellikle s. 34–5.
54 Cervantes (1994), s. 98–102.

Engizisyonun ş eytanlığa (özellikle büyücülüğe) karş ı 'saplantılı bir ilgi' gösterdiği ilk örnekler olmasına rağmen, on yedinci yüzyılın sonuna doğru daha küçümseyici bir tavır benimsemeye baş ladı.55
Ancak 1691'de, Engizisyon'un dikkatini bir kez daha, Mexico City'nin kuzeybatısındaki Querétaro kasabasında ş eytan çıkarma iş lemi çekti. Santa Cruz de Querétaro Fransisken Koleji'ndeki rahiplerin vaazlarından etkilenen bir grup yerel kadın, Fransisken kıyafetleri giymeye baş lamış tı. 10 Ağustos 1691'de kadınlardan biri endiş eyle Fray Pablo Sarmiento'yu ziyaret ederek kızının delirmiş gibi göründüğünü söyledi. Fray Pablo, kızı Francisca Mejí a'nın dilsiz olduğunu ve ağzının o kadar sıkı bir ş ekilde kapatıldığını gördü ki, sadece kutsal emanetler uygulanarak açılabiliyordu. Birkaçş eytan çıkarma iş leminden sonra, iblis konuş maya baş ladı ve 'fare emici' (La Chuparratones) liderliğindeki bir cadı konfederasyonunun kendisini ve kasabadaki diğer kadınları büyülediğini açıkladı. Fray Pablo, Francisca'yı Menghi'nin Flagellum'undan alınan 'kutsal iksirler' yoluyla kovdu ve bunun sonucunda Francisca, avokado çekirdekleri, bir kurbağa ve bir yılan gibi bir dizi nesneyi kustu. Fray Pablo, Menghi'nin reçetelerini tekrar takip etti ve bu malefi calia'yı yaktı. 56

Ele geçirilme, vücudundan yüzlerce nesne ve La Chuparratones ve diğer cadıların isteklerine hizmet etmek zorunda kaldıkları gerekçesiyle itaat etmeyi reddeden, aynı sayıda ş eytan çıkaran Juana de los Reyes adında baş ka bir kadına da sıçradı . 57 Ele geçirilme, Aralık 1691'de Querétaro'daki bir Engizisyon komiserinin, Fransisken 58 Engizisyon'un bir baş ka komiserinin, José Koleji'nde her akş am yeni bir cinlinin çıktığını gözlemlemesine kadar yayıldı . de Frias, rahiplerin 'büyü numaralarına' ş ekilde ş üpheci bir tavır küçümseyerek atıfta bulundu ; belediye yargıçları da benzer takındılar.

Karmelit, Augustinusçu, Cizvit ve Dominikanlar Querétaro mülklerinin gerçekliğini reddederek, Fransiskenlerin Meksika'daki misyonerlik hakimiyetinin yarattığı gerginlikleri ortaya koydular. Karmelit Manuel de Jesús Marí a özellikle eleş tireldi ve Fransiskenlerin Meksikalı kadınlara uygun olmayan yoğun bir maneviyat vaaz ettiğini ve itirafçılar ile tövbekarlar arasında uygunsuz bir yakınlık teş vik ettiğini savundu.

55 Aynı eser, s. 125.
56 Aynı eser, s. 116.
57 Aynı eser, s. 117–18.
58 Aynı eser, s. 115.
59 Aynı eser, s. 119.

Fray Manuel'in sözleri asılsız görünmüyordu; Ocak 1692'de Juana de los Reyes bir çocuk doğurdu ve bu da Fransisken rahiplerden birinin baba olduğu ş üphesini doğurdu. Fray Pablo'nun çocuğun bir incubus tarafından gebe kaldığı konusunda ısrar etmesine rağmen, Fray Manuel ve Dominik İ l Baş kanı'nın itirazları Engizisyon'da daha fazla ağırlık taş ıyordu.
Fray Manuel, kadınların ş eytan çıkarma ayinlerinin vücudun her yerine sık sık dokunmayı içerdiğini belirtti. Ş eytan çıkarma ayini, kendi baş ına Engizisyon için özel bir ilgi alanı olmasa da, din adamlarının suistimaline dair en ufak bir belirtide Engizisyon harekete geçti. En sonunda, 18 Ocak 1692'de Engizisyon, Francisca Mejí a, Juana de los Reyes ve diğer cinlileri küfür etmek için bir bahane olarak ele geçirilmiş gibi davranmakla suçladı. Daha fazla ş eytan çıkarma ayini veya ele geçirilmiş ş eylerden söz edilmesi bile yasaklandı ve Fray Pablo bölünmeye yol açtığı için sert bir ş ekilde uyarıldı. 60

Toby Green, Querétaro'daki olayları Engizisyon tarafından teş vik edilen 'aş ırı dinsel ortodoksluğun' ürettiği nevrozların bir ürünü olarak yorumladı: 'Baskıdan fantezi ve cinsel bir ş eytan çıkarma döngüsü doğdu'. 61 Bu okumaya göre, Engizisyon hem Querétaro ele geçirilmelerinin nedeni hem de çaresiydi. Freudcu psikolojik terminolojiyi geçmiş e doğru okumanın doğasında bulunan zorlukların yanı sıra, Fransiskenlerin diğer dini tarikatlardaki dindar kardeş lerinden aldıkları eleş tiriler, Querétaro kadınlarının davranış larından Meksika Engizisyonu tarafından teş vik edilen dindarlık atmosferinden ziyade Fransiskenlerin belirli manevi meş guliyetlerinin sorumlu olduğunu düş ündürmektedir. Yine de Engizisyon, Abiquiu'daki 1760'lardaki olaylara karş ı tutumlarının gösterdiği gibi, ele geçirilme vakalarına nispeten ilgisiz kaldı. Üst düzey din adamlarının dahil olması bile Kutsal Mahkeme'nin ilgisini çekmedi. Josefa de Saldaña adlı bir kadın, sevgilisi Juan de Cadena tarafından büyülendikten sonra 1748'de ele geçirilme belirtileri gösterdi. Meksika Baş piskoposu'nun Genel Vekili Francisco Javier Gómez de Cervantes, Juan de Cadena'nın cadılıkla suçlanacağı umuduyla davayı destekledi. Josefa'nın koruyucusu Nicolás Fernando de Tapia, ş eytan çıkarma kılavuzlarını incelemeye baş ladığında ve din adamlarını ş eytanla Latince bir diyalog sürdürmeye zorladığında olaylar tırmandı. Gómez de Cervantes gibi üst düzey din adamlarının dahil olmasına rağmen, Engizisyon'un tek

60 Aynı eser, s. 120–4. Querétaro davası için ayrıca bkz. Ebright ve Hendricks (2006), s. 171–2.
61 Green (2008), s. 301–5.

Eylem, katılımcıların aşırı saflık gösterdikleri gerekçesiyle, aforoz cezasıyla şeytan çıkarma ayinlerinin yasaklanmasıydı.[62]

Engizisyon, en sert müdahalelerini, şeytan çıkaranlara yönelik cinsel taciz suçlamaları için saklı tutuyordu. 1572'de, Meksika Şehri'nden María Pizarro adlı genç bir kadın, düzenli olarak sohbet ettiği melek vizyonları gördüğünü iddia etti. Bir Cizvit olan Luís Lopez ve iki Dominikan tarafından şeytan çıkarıldı.[63] Lopez, María ile aynı odada uyuması gerektiğinde ısrar etti ve hem kendisi hem de Dominikanlardan biri olan Jerónimo Ruiz de Portillo, 'şeytan çıkarma'larının bir parçası olarak onunla seks yaptı. Engizisyon, tüm bunları gerçek bir şeytani anlaşmanın kanıtı olarak yorumladı. 1740'ta Portekiz Engizisyonu, en iyi ihtimalle büyü, en kötü ihtimalle cinsel taciz olan bir tür tıbbi şeytan çıkarma uygulayan Brezilya'nın Bahia eyaletinden bir Karmelit rahibi olan Luís de Nazaré'ye müdahale etti. Bir keresinde bir domuzun kesilmesini ve yanlarından ve yanlarından bir merhem yapılmasını emretti, domuzun pişmiş bağırsakları ise gece kavşakta gömülmeliydi. De Nazaré, cahil siyah crioula köleleri arasındaki itibarını istismar etti ve şeytan çıkarma kitabının kendisinden onları soymasını ve onlarla seks yapmasını istediğini iddia etti. Kadınlar uzun bir süre De Nazaré'nin tuhaf davranışlarının 'büyülü mantığını' kabul etmiş gibi görünüyor, ta ki sonunda Engizisyon'a ihbar edilene kadar. 1740'ta Lizbon'da yargılanan De Nazaré suçlarını kabul etti ancak şehvetin 'büyük bir güç ve egemenliğe sahip olduğu' koloninin koşullarını suçladı. Engizisyon onu beş yıl boyunca uzak bir manastıra gönderdi ancak rahiplik statüsünü elinden almadı.[64]

Luís de Nazaré, Salvador'da iyi bir üne sahip olan ve Karmelit tarikatı tarafından şeytan çıkarma yetkisi verilen saygın bir şeytan çıkarıcıydı. De Nazaré, Candido Brugnoli'nin Mestre da vida'sından yararlandı ('Yaşam Efendisi') ve Opus de malefi ciis ('Cadılıklarla İlgili Eser'), ikisi de 1740'ta Roma'da yasaklanmıştı.[65] De Nazaré bunu bilmediğini iddia etti ve gerçekten de Portekiz imparatorluğunun ücra bir köşesinden gelen bir rahip, Endeks'te hangi kitapların olduğunu bilmeyebilirdi.[66] Kanıtlar, De Nazaré'nin cinsel tacize meyilli, sıradan bir şeytan çıkarıcı olduğunu ve

62 Cervantes (1994), s. 138–41.
63 Green (2008), s. 304.
64 De Mello e Souza (2003), s. 109–11.
65 Davies (2009), s. 60.
66 De Mello e Souza (2003), s. 166–7.

konum ve otorite. Ancak bu, onun aynı zamanda alış ılmamış uygulamalarının büyülü mantığına inanmadığı anlamına gelmez ve Laura de Mello e Souza, De Nazaré'nin gerçekten de meninin iyileş tirici özelliklere sahip olduğunu düş ündüğünü öne sürmüş tür. [67]

De Nazaré manipülatif bir cinsel saldırgan ya da yenilikçi bir ş eytan çıkarıcı (ya da her ikisi) olsun, hikayesi Yeni Dünya'nın birçok yerinde kilisenin sadece yerli halkların inançlarıyla değil aynı zamanda siyah köle topluluğuyla da ilgilendiğini hatırlatıyor. 1715'te baş ka bir Karmelit rahibi, büyülenmiş olan ve her deliğinden garip nesneler kusmalarına neden olan Pernambuco'daki bir aileyi ş eytan çıkardı, ancak ayinsel ş eytan çıkarma ayinleri sona erdikten sonra sorun devam etti ve ş eytan çıkarma ayini 'ot ve kök müshilleri' kullanan siyah bir curandeiro (ş ifacı) tarafından devam ettirildi. 68 Sömürge Brezilya'sındaki 68 Portekizli aile, Macumba ve Umbanda formlarında çağdaş Brezilya'da hala var olan kendi senkretik Katoliklik biçimlerini geliş tiren siyah köleleri için doğaüstü bilginin mevcut olduğunu kabul etmeye hazırdı. 69

Etnik çeş itlilik ve dinsel senkretizm, Amerika'daki eksantrik ş eytan çıkarma yaklaş ımlarının tek nedenleri değildi. Sömürge topraklarının muazzam büyüklüğü ve yerleş imlerin, özellikle Kuzey Amerika'daki uzaklığı, kendi sorunlarını yarattı. 1608'de Quebec Ş ehri'nin kuruluş undan 1763'te Fransız ve Kızılderili Savaş ı'nda Britanya tarafından yenilgiye uğratılıncaya kadar, Fransa ve Cizvitler kıtanın içkesimlerindeki keş fedilmemiş geniş topraklara hükmettiler. Yerleş imciler, özellikle Quebec'te, arazinin sertliği tarafından yeni bir aciliyet kazanan Fransız kırsal ritüel geleneklerini Yeni Fransa'ya ithal ettiler. 1703'te Quebec'te kullanılmak üzere yayınlanan Rituale Romanum baskısı , fırtınalara karş ı ş eytan çıkarma ayinleri ve 'cadılığa ve ölümlülüğe karş ı' ş eytan çıkarma ayinlerinin yanı sıra ekinler ve hayvanlar için kutsamaların yanı sıra evler için bir ş eytan çıkarma ayini ve cinliler için olağan ayini içeriyordu. 70 Quebecois Ritüeli 1836'da yeniden basıldığında yalnızca bir ş eytan çıkarma ve batıl inançlara karş ı bir uyarı içeriyordu; ancak hariçtutulan ayinler ve kutsamalar için özel izin alınmaya devam edildi. 71

67 Aynı eser, s. 110.

68 Aynı eser, s. 122–3.

69 Brezilya'daki siyah toplumdaki dinsel senkretizm hakkında De Mello e Souza'ya (2003) bakınız, s. 50–1.

70 Hubert, O., Cennette olduğu gibi Yeryüzünde: Quebec Katolik Kilisesi'nin Ayin Yönetimi (17. yüzyılın sonları – 19. yüzyılın ortaları) (Quebec City: Les Presses de L'Université Laval, 2000), s. 46–7.

71 Aynı eser, s. 49–50.

1755 ile 1763 yılları arasında Newfoundland'daki Acadian olarak bilinen Fransız yerleş imciler, Kuzey Amerika'daki on üçİ ngiliz kolonisine veya Avrupa'ya geri sürgün edilirken, Fransa'yı destekleyen yerli kabileler cezalandırıldı. Fransızca konuş an topluluklar, Grand Dérangement olarak bilinen bu dramatik bozulmadan sonra yavaş yavaş İ ngiliz Kuzey Amerika'sına geri döndüler ve beraberlerinde le temps de l'Acadie'den ('Acadia zamanı') yarı hatırlanan halk geleneklerini getirdiler. Yeniden kurulan topluluklardan biri, Nova Scotia'nın güneybatı ucundaki bir balıkçı topluluğu olan Bas-de-Tousquet'ti; 1799'dan itibaren laik rahip Jean Mandé Sigogne tarafından hizmet verilen birkaçköyün bulunduğu geniş bir alan olan St Anne bölgesindeydi. Sigogne, 1792'de Fransa'daki Devrim'den İ ngiltere'ye kaçan farklı türden bir sürgündü; İ ngiliz İ mparatorluğu bayrağı altında Nova Scotia'da bulunan bir Fransız topluluğu böyle bir rahip için mantıklı bir yuvaydı. Ancak, Acadianlar herhangi bir rahipten uzakta, dağınık ve uzak topluluklarda yaş amaya alış kındı ve Eylül 1810'da Rosalie Cotrau adında gençbir kız ele geçirilme belirtileri göstermeye baş ladığında bununla baş a çıkmak için daha önceki geleneklere baş vurdular. 72 Rosalie'nin babası daha sonra olanları ş öyle anlattı : 73

> Önce, komş ularımdan bir topluluğu bu amaçiçin çağırarak Tanrı'nın giriş imimizi kutsaması için dua ettik; sonra yüz yılan balığı ve iki yüz iğne ile yeni toprak dolu bir tencere ve siyah bir horozun kalbi ve kiş inin idrarı olan tamamen yeni bir bıçak aldık. Bunları birlikte kaynattık, ancak idrar eksikliği nedeniyle sonuna kadar baş aramadık.

Rosalie'nin babası, kendisinin ve komş ularının büyüyle uğraş ma günahını iş lediklerini anladı (bir nevi), muhtemelen Sigogne ona bunu zaten söylemiş ti ve kendisi ve topluluğun geri kalanı için af diledi. Ancak, ş eytan çıkarma baş arısız olduğu için Cotrau, Sigogne'ye yardımını isteyerek yazdı. Sigogne, topluluğu köydeki baş ka bir kadın olan Germain Corporon'u ele geçirmeye neden olmakla suçlamamaları konusunda uyararak yanıt verdi, ancak bir ay içinde ele geçirme yayılmış tı

72 Boglioni, P. ve Boudreau, G., '"Du tems de la cadi": 19. yüzyılın baş ında Acadia'da ş eytani mülkler ve popüler ş eytan çıkarma iş lemleri', Revue d'Histoire de l'Amerique Française 60 (2007) s. 487–515, s. 487–9.

73 Aynı eser. P. 491: 'Önce Allah'a iş imizi bereketlendirmesi için dua ettik, bunun için komş ularımdan bir grup getirdik, ardından yüz iğne, iki yüz iğne ve dokuzu da bir ganif ile yeni bir toprak çömlek için dua ettik. siyah poul ve kiş inin idrarını birlikte kaynattık ama idrar yetersizliğinden sonuna kadar baş arılı olamadı'.

Rosalie Cotrau'nun ötesinde baş ka bir kıza, Anne Doucet'e. Bu, Pazar ayinini kutlayan Sigogne'nin ziyaretini hızlandırdı. Aynı gün, topluluk bu sefer Anne'e, daha sonra rahibe bildirilen bir baş ka doğaçlama ş eytan çıkarma ayini gerçekleş tirdi 74:

> Anne Doucet, sizin burada olduğunuz Pazar günü iyileş ti; devrilmesinden korktuğumuz için onu iki kanoyla aldık; onu nehrin ortasına taş ıdık ve ona ne yapmak istediklerini söylemeden dört kez suya daldırdık, bunun üzerine iyileş tiğini söyledi.

Sigogne'nin pazar günü yaptığı dualar (belki de ayinden önce yapılan tuz ve su çıkarma ayinleri) ruhun Germain Corporon'un ölmüş bir akrabası olan Joseph Frédéric Mius olarak kendini göstermesine neden oldu. [75] Ancak, Sigogne'nin kendisinin Acadianlar tarafından yapılan doğaçlama ş eytan çıkarma ayinlerine alternatif olarak Rosalie veya Anne üzerinde bir ş eytan çıkarma ayini gerçekleş tirdiğine dair bir kanıt yoktur. Bunun yerine, büyücülükle ilgili her türlü imadan kaçınmış tır ve bu, ele geçirilme fikrini onaylamamasının nedeni olabilir. Ancak bu, Acadianların ş eytan çıkarma ayinlerinin baş arısını rahibin ziyaretinin bir sonucu olarak yorumlamasını engellememiş tir. Bu ş ekilde, Fransız rahibin Fransa kültüründen çok uzak bir halkın inançlarıyla etkileş ime girme konusundaki isteksizliği, yalnızca onların 'batıl' uygulamalarını doğrulamaya hizmet etmiş tir.

ÇÖZÜM

Katolik Avrupa'nın ötesindeki bağlamlarda, ister Protestanların egemen olduğu Britanya Adaları ve Hollanda Hollandası'ndaki Katolik misyonlarının bir parçası olarak, ister Yeni Dünya ve Asya'da olsun, kilisenin kontrol etmesi ve düzenlemesi, İ talya, İ berya ve Güney Almanya'nın Karş ı Reform'un kalbi olan yerlerdeki ş eytan çıkarmalardan önemli ölçüde daha zordu. Ayrıca, bu alanlarda ş eytan çıkarmaya daha ş üpheci ve temkinli bir yaklaş ımın dayatılması için önemli ölçüde daha az teş vik vardı, çünkü uygulama genellikle ruh dünyasıyla etkileş im konusunda canlı bir farkındalığa sahip yerli halklara hitap ediyordu ve dönüş üme teş vik edici bir rol oynuyordu. Bir dereceye kadar, tanınma

74 Aynı eser. P. 493: 'Anne Doucet sizin burada olduğunuz pazar günü iyileş ti, alabora olmasından korktuğumuz için onu iki kanoya bindirdik, nehrin ortasına taş ıdık ve ne yapmak istediğimizi söylemeden dört kez suya daldırdık. daha sonra onunla birlikte iyileş tiğini söylediler.

75 Rosalie'yi kovmak için kullanılan orijinal ayinin kökeninin, Büyü yoluyla ölülerle iletiş im kurmak (Boglioni ve Boudreau (2007), s. 507).

kırsal kabile toplumlarında gelişmiş dünyaya kıyasla şeytan çıkarmanın farklı bir şekilde ele alınması gerektiği fikri, Katolik kilisesinin şeytan çıkarmaya yaklaşımının bir özelliği olmaya devam ediyor. Ayinin 1999'da revize edilmesi, ülkelerindeki şeytan çıkaranların hangi ayin versiyonunu kullanmasını tercih ettiklerini bireysel piskopos konferanslarına bıraktı ve zorunlu şeytan çıkarmaların sürekli sağlanmasının Afrika, Asya ve Güney Amerika'yı hedef almış olması muhte
7. Bölüm , 19. yüzyılda, şeytan çıkarma ayinlerinin giderek daha fazla göz ardı edildiği Katolik Avrupa ile kilisenin bunu bir evanjelizm aracı olarak kullanmaya daha istekli olduğu sömürgeci bağlam arasındaki asimetriyi araştırıyor.

BÖLÜM 6

Akıl Çağında Cin Çıkarma

On sekizinci yüzyılda, ş eytan çıkarma konusundaki tutumlar Katolik dünyasını böldü. Bu bölünme, genel olarak, Neo-Skolastik Aristotelesçiliğin muhafazakar bir yorumuna bağlılık ile Aydınlanma düş üncesine açıklık arasındaki Katolik Hristiyanlığı içindeki felsefi bölünmeyi izledi. İ spanya ve toprakları muhafazakar geleneğin kalbiydi, Fransa ise ortodoksluğun sınırlarını zorlayan bir 'Katolik' Aydınlanmanın merkeziydi. Aş ırı hevesli ş eytan çıkarıcıların 'batıl inançlı' uygulamaları ile ş eytani ele geçirilmenin gerçekliğini tamamen inkar etmeye hazır din adamlarının cesareti arasında sıkış an Roma, orta bir yol izlemeye çalış tı ve ş eytan çıkarma uygulamasına giderek daha sıkı kontroller getirdi. Bunlar, doktrinde hiçbir değiş iklik olmadığına dair güvencelere rağmen, kaçınılmaz olarak ş eytan çıkarmayı Katolik yaş amının marjlarına itme sonucunu doğurdu.

Erik Midelfort, on sekizinci yüzyılı, üç ş eytan çıkarma görüş ü arasındaki bir mücadele olarak tanımlamış tır: Menghi'nin ş eytan çıkarma kılavuzlarında somutlaş tırılan 'büyüsel' gelenek, Ritüel'in ılımlı ve kısıtlayıcı konumu Romanum ve açıkça ş üphecilik. Katolik [1] Ancak, birincil motivasyon topluluğu içindeki ş üpheciler için, geliş en 'bilimsel' akılcılık değil, mucizevi olana iliş kin olumsuz bir görüş e dayanan teolojik itirazlar ve Cizvitler ve Kapuçinler gibi dini tarikatlara karş ı politik düş manlıktı.

1 Midelfort (2005b), s. 87.

Hristiyanlığında Cin Çıkarma Tarihi, DOI 10.1007/978-3-319-29112-3_6

misyonerlik ve siyasi gündemlerini desteklemek için şeytan çıkarma yöntemini kullandılar. Katolik ilahiyatçılar arasında mucizevi olana karşı olumsuz tutumların muhafazakar bir Augustinus ilahiyatına dayanması, Aydınlanma düşünürleri olarak statülerini azaltmaz. Blaise Pascal gibi 'Jansenizm'in sürekliliğine ait olan Katolik entelektüeller, paradoksal bir şekilde teolojiye karşı inançlı bir tutumu bilimsel devrime açıklıkla birleştirdiler. Ancak, şeytan çıkarmanın doğası ve amacı hakkındaki seçkin din adamları ve tıbbi tartışmaların anlatısı, Akıl Çağı'ndaki Katolik şeytan çıkarmanın tüm hikayesini temsil etmez. Avrupa'daki birçok (belki de çoğu) sıradan Katolik için, rahipliğin şeytan çıkarma gücü büyücülüğe karşı vazgeçilmez bir koruma olmaya devam etti. Din adamları ayini yetkilendirme konusunda giderek daha isteksiz hale geldikçe, laiklerin şeytan çıkarma talebi yoğunlaştı ve zaman zaman şiddete dönüştü.

Katoliklerin şeytan çıkarmaya verdiği tepkiler, birçok din adamının teolojik yörüngesiyle uyuşmadığı için göz ardı edilemez. Johann-Joseph Gassner'in 1774-75'teki çılgınca başarılı şifa kampanyası, sadece şeytan çıkarmanın hala talep gördüğünü değil, aynı zamanda mutlaka 'büyüyü bozma' ile ilişkilendirilmesi gerekmediğini ve cadılık suçlamalarıyla sonuçlanması gerekmediğini de gösterdi. Cadılığa pek ilgisi olmayan Gassner, Menghi'nin büyücülüğünden kaçınırken Franz Anton Mesmer (1734-1815) gibi 'bilimsel' şifacıların tekniklerini yansıtan karizmatik bir şeytan çıkarma biçimini yeniden canlandırdı. Mesmer, parmakları aracılığıyla görünmez bir yaşamsal güçilettiği için hastalarını okşayarak iyileştirebildiğini iddia ederek 'hayvansal manyetizma' terimini ortaya attı. Hayvan manyetizmasıyla yaptığı deneyler, sıklıkla şeytani ele geçirmeyle ilişkilendirilenlere benzer şekilde, konvülsif ve trans benzeri davranışlarla sonuçlandı, ancak Mesmer, 'hayvan manyetizmasının' doğal bir güçolduğunu, dini açıklamalardan ziyade bilimsel çalışmanın konusu olduğunu ve Gassner gibi dindar şifacılardan uzak durduğunu ileri sürdü. [2] Mesmerizmin kelime dağarcığı, psişik fenomenler ile büyücülük arasındaki ilişkiyi kırarak dinden ziyade bilime hitap ediyordu. Ancak Midelfort, rahibin kendi yaşamı boyunca bir kenara itilmiş olsa da, bilimsel bir söyleme erteleme ihtiyacının benzer şekilde farkında olan Gabriele Amorth gibi çağdaş şeytan çıkarma uygulamalarıyla paralellikler gösteren Gassner'in yaklaşımının karmaşıklığını haklı olarak savundu.

2 Midelfort (2005a), s. 18–9; ayrıca bkz. Midelfort (2005b), s. 86.

İ SPANYOL Ş EYTANININ SON Çİ ÇEĞİ

İ spanya Kralı II. Charles'ın (1661–1700) saltanatının sonuna doğru, İ ber Yarımadası'ndaki barok ş eytan çıkarma en yüksek noktasına ulaş mış tı. Ş eytan çıkaranlar, ayrıntılı ritüeller içeren çeş itli kılavuzlardan yararlanıyordu; bunların en popüleri Práctica de exorcistas y ministros de la Iglesia'ydı (1670) Benito Remigio Noydens (1630–85). Noydens'in el[3] Son baskı olmasına rağmen kitabının basımı 1711'de yapıldıktan sonra, Avrupa'nın diğer bölgelerinde hakim olan ş üphecilik iklimine veya Roma'nın kararnamelerine pek aldırmadan İ spanya'da ş eytan çıkarma ayinleri yapılmaya devam etti. Kilise veya en azından temsilcileri, ş eytan çıkarma ayinlerinin yetkili bir büyü biçimi olarak kullanılmasının yayılmasında suçortağıydı.[4]

Tratado de exorcismos, muy util para los sacerdotes y ministros de la iglesia ('Cin Çıkarma Üzerine Bir İ nceleme, Rahipler ve Kilise Bakanları için yazılmış çok yararlı[5], bundan sonra Tratado) baş lıklı anonim bir inceleme , ayinsel ve demonolojik literatürün on sekizinci yüzyıl İ spanya'sında 1725 civarındaki pratikte nasıl kullanıldığına dair değerli içgörüler sunar. İ nceleme, yalnızca ş eytan çıkarma üzerine yazıları Vocacion eclesiastica examinada con las divinas escrituras'ta bulunan Fransisken Antonio Arbiol y Dí ez'in (1651–1726) çalış masını tavsiye etmesinden tarihlenebilir; burada bir din adamının ş eytan çıkarma görevlisi olarak emir alması için gerekenler hakkında yorum yapmış tır.[6] Dahası, Tratado, Menghi'nin Flagellum daemonum'unu Bernard Basin'e yanlış atfetti ,[7] ki bu neredeyse kesinlikle kasıtlı bir hataydı çünkü Flagellum 1704'te Yasaklanmış Kitaplar Dizini'ne konmuş tu. Bu eserlere ek olarak, Tratado , Noydens, Candido Brugnoli ve Materia medica'nın eserlerini önerdi

[3] Noydens, B. R., Ş eytan kovucuların ve kilise bakanlarının uygulamaları (Madrid, 1670).

4 Davies (2009), s. 60. 1690 ile 1729 yılları arasında Menghi'nin Flagellum dae-monum ve Fustis daemonum'unun dört baskısı (ayrı ayrı ve birleş tirilmiş) ve Fuga daemonum'unun bir baskısı yayınlandı (Midelfort (2005b), s. 83).

5 Kilise Rahipleri ve Din Adamları için çok yararlı olan Bir İ blis Çıkarma El Kitabı E. Beyersdorf ve , trans. J. D. Brady (New York: Hispanic Society of America, 1975). Brady'nin kitabın baş lığını İ blis Çıkarma El Kitabı olarak çevirmesi yanıltıcıdır; Tratado bir incelemeydi, yani tüm iblis çıkarma sürecinin söylemsel bir ş ekilde ele alınması anlamına geliyordu. İ blis çıkarma el kitapları dualar, büyüler ve talimatlar içeriyordu (ancak gerçek bir iblis çıkarma ayini Tratado'nun (s. 91-107) bir ekinde tuz, yağ ve kutsal su için dualarla birlikte (s. 111-18) bulunabilir).

[6] Arbiol, A., Kilise mesleğinin ilahi yazılarla incelenmesi (Zaragoza, 1725), s. 290–7.

7 Havza hakkında bkz. Baroja (1990), s. 33.

Dioscorides'in, Orta Çağ ve on altıncı yüzyıl boyunca birçok kez açıklanmış ve eklemeler yapılmış klasik bir eseri ve İtalyan Augustinusçu Filippo Picinelli'nin Mondo symbolico'su[8] (1678) 1687'de Latince'ye çevrilmiştir. 9 Picinelli'nin eseri, teolojik anlamları ve Kilise Babaları'nın eserlerinde kullanımlarıyla birlikte hayvanlar, bitkiler, metaller ve diğer doğal şeylerin bir ansiklopedisiydi ve vaizlerin, kitaptan doğa analojileri ve metaforları için yararlanabilmeleri için tasarlanmıştı. Ancak, Tratado'nun yazarı, Picinelli'yi büyülü yazışmaların bir kaynağı olarak oldukça farklı bir şekilde kullanmış gibi görünüyor. Örneğin, Tratado'nun altın tozunun şeytan çıkarmada kullanılması gerektiği önerisi, Picinelli'nin altının bir arınma sembolü olduğu iddiasından kaynaklanmış olabilir. 10

Picinelli'nin sembolü olan bu şey, Tratado'da güçlü bir kutsal eşya haline geldi ve İspanyol dünyası ile Avrupa'nın geri kalanı arasındaki entelektüel uçurumu gözler önüne serdi.

Tratado , şeytan çıkarmayı, silahları sarsılmaz bir inanç, temiz bir vicdan, dua dolu bir tavır ve her şeyden önce alçakgönüllülük olan ruhsal bir savaş olarak sundu. Yazar, şeytan çıkarmada Tanrı'nın şeytan çıkaran kişi aracılığıyla hareket ettiğini ve şeytan çıkarmanın başarısının, günahları buna engel olsa bile, şeytan çıkaran kişinin kişisel karizmasına bağlı olmadığını tekrar tekrar vurguladı. 11 İstisnai durumlar dışında, bir şeytan çıkarma her zaman bir kilisede yapılmalı ve hizmetçilerin ve kadınların, özellikle de 'meraklı, dünyevi ve kibirli kadınların' gösteriden uzak tutulmasına dikkat edilmelidir. 12 Bu endişeler, güvenilir tanıkların hazır bulunmasının sağlanmasına vurgu yapılmasıyla birlikte, şeytan çıkarmanın erken on sekizinci yüzyıl İspanya'sında bir seyirci sporu olma yolunda olduğunu düşündürmektedir.

Tratado , geleneksel şekilde, possession ve obsessio arasında ayrım yapmış ve possession belirtileri arasında itaatsizlik, ani hastalık (açıklanamayan öfke, el ısırma, kendini yere, ateşe veya suya atma), intihar eğilimleri, kutsal nesnelerin varlığında rahatsızlık, kiliseler gibi manevi şeylere karşı nefret olduğunu ileri sürmüştür.

8 Fransisken Candido Brugnoli (1607–77), hekimlere olduğu kadar şeytan çıkaranlara da yönelik olan Alexicacon'un (Venedik, 1714) yazarıydı. Brugnoli hakkında bkz. Midelfort (2005b), s. 83–4. Tratado'nun yazarının Materia medica'nın birçok baskısından hangisine güvenmiş olabileceği belirsizdir.

9 Picinelli, F. (çev. A. Erath), Mundus sembolicus in amblematum universitate (Köln, 1687), 2 cilt.

10 Tratado , s. 76; Picinelli, F., Mondo sembolik (Milano, 1678), cilt. 2, s. 583–5.

11 İnceleme, s. 13–16.

12 Aynı eser, s. 51–2.

ve kitle, küfür, Latince konuş ma ve anlama yeteneği, alış ılmadık teolojik bilgi ve sırları ifş a etme yeteneği. Öte yandan saplantı, bir bireyin ş eytanlar tarafından rahatsız edildiği ancak onlar tarafından istila edilmediği anlamına geliyordu. 13 Ancak yazar, 'özellikle cahil olan Ş eytan'ın, daha iyi gizlemek için nadiren Latince konuş tuğunu' belirtti. Ele geçirilme köylülerin ... belirtileri ya ş üphe, varsayım ya da kesin bir teş his için sebepti; kesin varlığı ve taktikleri'. [14] belirtiler arasında cinlinin normalde kendisi için bilinmeyen bir dili konuş ma yeteneği, 'Tanrı'nın özel bir lütfu ya da mucizesi olmadan yaratıcı yollarla ş arkı söyleme ve yabancı ülkelerde gerçekleş en sırları ve kayda değer ş eyleri ifş a etme' vardı. Bu tür alış ılmadık bilgiler, yalnızca cinlinin büyülü uygulamalar biçiminde 'ş eytanla bir anlaş ma' yapmaması durumunda ele geçirilmenin kanıtı olarak kabul edilebilirdi. Bir cinli,

ş eytanın etkisi altındayken söylediklerini hatırlamak. [15]

Tratado'nun yazarı , ele geçirilme belirtilerinin sıklıkla doğal hastalıklara benzemesine rağmen ş eytanın kötü niyetlerini gizlemek için kasıtlı olarak doğal belirtileri taklit ettiğini iddia ettiğinde, kendisini muhafazakar demonolojik geleneğe yerleş tirmiş tir. Ele geçirilmenin baş lıca nedenleri, demonik kiş inin kiş isel günahı, 'çok fazla umutsuzluk veya dünyevi mallarını kaybetme endiş esi', ş eytanla veya büyücülerle çok fazla yakınlık, 'babaların günahlarının' etkisi veya ayartmayla baş a çıkma çarelerinin cehaletiydi. Burada, özellikle kutsal bir bireyin ele geçirilme yaş ayabileceği yönündeki önceki görüş e pek az yer verilmiş tir. aş ırı derecede fizikseldi 17:

[16] Ancak Tratado'nun demonolojisi

> Genellikle bir insanın bedenine girmeden önce, [ş eytanlar] ona korkunç ve ürkütücü bir biçimde, geceleyin ve karanlık, ıssız yerlerde görünürler. Bazen onu korkunç bir kabusla korkuturlar ve içeri girdiklerinde vücuda acımasızca kötü davranırlar. Diğer zamanlarda rüzgar, fareler veya diğer küçük hayvanlar ş eklinde girerler. Diğer zamanlarda sırtından aş ağı bir bardak çok soğuk su dökerler ve karıncalar tüm vücudun üzerinde sürünür gibi görünür.

13 Aynı eser, s. 21–2.

14 A.g.e. s. 23. Ş eytanın sıradan insanlar aracılığıyla Latince konuş maktan çekinmesi hakkında Cervantes'e (1994) bakınız, s. 140–141.

15 Risale , s. 24.

16 Aynı eser, s. 29.

17 Aynı eser, s. 30.

Dahası, eğer ş eytan çıkaran kiş i ş eytan çıkarma iş lemini tek seferde tamamlayamamış sa, Tratado ona 'ş eytanın nerede kalması gerektiğini bir ayak parmağıyla gösterebileceğini, daha fazla talimat alana kadar onu orada bağlayabileceğini' veya gürültücü bir ruhun bir evi rahatsız etmesi durumunda bir evin köş esine iş aret edebileceğini söylerdi. [18] Ş eytan çıkarma iş lemi baş arılı olduktan sonra oda. bile, ş eytan çıkaran kiş i ş eytana belirli bir yere gitmesini emretmelidir, çünkü 'ş eytanlar genellikle kurbanın kıyafetlerinde ve saçlarında kalır' ve bunları geri almak için beklerler. [19]

Ş eytan çıkaran kiş i yalnızca gerçek kalıntıları kullanmalı ve nesnelerin 'batıl inançlara dayalı kullanımından' kaçınmalıdır (bu ne anlama gelirse gelsin). Ş eytan çıkaran kiş iye, Menghi'nin eserlerindeki çok sayıda egzotik büyüyü hatırlatarak, ş eytanı çağırmak için birkaç İbranice ve Yunanca kelime bilmesi tavsiye edildi. [20] En önemlisi, ş eytan çıkaran kiş i diyaloğu kontrol altında tutmak zorundaydı: 'Ş eytan'a emir vermek çok önemlidir ve Cicero'nun tüm retoriklerinden daha değerlidir'. On yedinci yüzyıl Fransız Cizvitlerinin ş eytani yeminlerin uygunluğu ve ş eytana hakaret konusunda dile getirdiği ş üphelerin hiçbiri Tratado'nun yazarı tarafından paylaş ılmamış tır . Ş eytanın, ş eytan çıkaran kiş iyi ş eytan çıkaran kiş iye itaat etmesi ve gerçeği söylemesi için yemin ederek bağlayabilen ş eytan çıkaran kiş iyi kesmesine izin verilmemelidir. [21] Gerçekten de, ş eytan kovucu ş eytana hakaret etmek için her fırsatı değerlendirmeli ve cinlinin huzuruna zift, kükürt ve erimiş reçine konulmalıdır 'böylece [ş eytan] onu bekleyen azapları görecektir'. Hatta ş eytan kovucu, aş ağılamasını göstermek için cinlinin yüzüne tükürebilirdi. Yazar bunu 'cinlinin ş eytanı bir varlık olarak lanetlemesinin nefretten değil, isyan ettiği Tanrı'ya olan sevgisinden ve bu kadar ciddi acılara neden olduğu insana olan sevgisinden kaynaklandığını' gerekçesiyle haklı çıkardı.

[22]

Ancak, Tratado'nun yazarı, ş eytan çıkaran kiş inin 'ş eytanın birinin günahını keş fedebileceği bir ş ey sorarsa' ölümcül bir günah iş lediğini kabul etti. Aynı ş ekilde, ş eytana emir vermek yerine ona yalvarmak ve aş ırı merak göstermek de günahtı. Ş eytan yalancı bir ruhtu ve ş eytan çıkaran kiş i duyduğu her ş eye mükemmel bir inançla inanmamalı ve ş eytanla aş ırı yakınlaş mamalıydı. [23]

En katı kural, eğer cinli kiş i 'bir tür antlaş ma ile bağlanmış sa' (yani büyülenmiş se), ş eytan çıkaran kiş inin büyücüyü bu kiş i olarak tanımlamasının yasaklanmasıydı.

18 Aynı eser, s. 36.
19 Aynı eser, s. 69.
20 Aynı eser, s. 45.
21 Aynı eser, s. 33–5.
22 Aynı eser, s. 41–2.
23 Aynı eser, s. 37–8.

birinin günahını açığa vuracaktı; bunun yerine, iblisin büyücülük aletinin yerini açığa vurması zorunluydu. Kovucu, iblise cennetteki en büyük rakiplerinin hangi azizler ve melekler olduğunu sorabilirdi, böylece onların isimleri ve duaları iblisi daha da fazla iş kence etmek için kullanılabilirdi. İ blisin ismini açığa vurmasını istemek esastı, çünkü iblisin iblisin davranış ları üzerindeki etkilerine dair bir ipucu veriyordu. Örneğin, 'boyunduruksuz' iblis Belial, 24 The author of the a crucifi x bir boyunduruk gibi iblisin omuzlarına yatırılarak en iyi ş ekilde iş kence görüyordu.

Tratado, ş eytan gibi ruhsal bir varlığın cezalandırılamayacağı itirazına karş ı, ş eytan çıkarmada maddi iş aretlerin kullanılmasını savundu: 'Diz çökmek, haçı omuzda taş ımak ve benzeri doğal eylemler, ş eytan çıkarmada Tanrı'nın verdiği güçle orantılı olarak yüceltilebilir ve bu güç Ş eytan üzerinde de aynı etkiyi yapar, her ne kadar o da bir ruh olsa da'.

Doğal ş eyler ve doğal iş aretler etkili media indirecte ya da media dispositive idi, yani 'bunlar dolaylı olarak ele geçirilmiş kiş iyi ş eytanın kovmasına yönlendirir ve hazırlar'.

Cin çıkarma iş lemi bir dizi nedenden dolayı baş arısız olabilirdi. Tratado, iblislerin delilerden, körlerden, sağırlardan ve dilsizlerden ancak 25 Cin çıkarıcının inançeksikliği, dua ve oruçla baş arısızlığa çıkarıcının gücü, Tanrı'nın onu yol açabilirdi. veya Tanrı farklı bir cin çıkarıcıyı yüceltmek isteyebilirdi; cin yaratmayı seçtiğinden asla daha büyük olamazdı. 26 Tratado , her durumda büyük bir cin çıkarma ayininin gerekliliği konusunda çeliş kili mesajlar içeriyordu; bir yandan, günah çıkarma ve cemaat, haçiş areti ve Meryem Ana'ya bağlılık eş liğinde, cinliyi serbest bırakmak için yeterli olduğu düş ünülüyordu. 27 Öte yandan, Tratado, cin çıkarma iş leminin takıntılı kiş ilerde bile kullanılması ve ş eytanın onları ele geçirmek için bir fırsat olarak kullanması durumunda yedikleri her ş eyin kutsanması gerektiğinde ısrar ediyordu. 28 Tratado , ele geçirilmiş ler ile 'Ş eytan tarafından büyülenmiş ve mest edilmiş olanlar' arasında keskin bir ayrım yaparak on altıncı ve on yedinci yüzyılların demonologlarını takip etti. Demonlar, praesentialiter ('onun varlığıyla') ş eytandan iş kence görürken, büyülenmiş lerin saplantısı yalnızca potestatifti ('onun gücüyle'). Ş eytan, ele geçirmek yerine büyülenmiş lere 'eş lik eder ve iş kence eder'

24 Aynı eser, s. 40–1.

25 Aynı eser, s. 43.

26 Aynı eser, s. 44–5.

27 Aynı eser, s. 63–4.

28 Aynı eser, s. 77.

bedenlerini ve iradelerini altüst ederek. 29 Büyü, asıl ele geçirmenin aksine, yalnızca fiziksel bir araçla gerçekleştirilebilir ve onu çıkarıp yok ederek sonlandırılabilir; büyücünün büyülenmiş bir kişiye çağrıldığında yapması gereken ilk şeylerden biri, büyücülük araçları genellikle orada saklandığından, yatak örtülerinin değiştirilmesini sağlamaktı. Başka bir saplantı biçimi olan incubus ve succubi ziyaretleri, altın tozu, mür, tuz, zeytin ağacı, balmumu ve acı otu ile mücadele edilebilirdi.

30

Tratado'nun demonolojisi ve şeytan çıkarma yaklaşımı esasen on altıncı ve on yedinci yüzyıl kılavuzlarından ödünç alınmıştı ve bu da onu bir bakıma anakronistik bir inceleme haline getiriyordu, ancak Tratado yine de bazılarının fiziksel nesnelerin, küfür ve tükürmenin maddi olmayan şeytana karşı nasıl etkili olabileceğini sorgulamaya başladığını kabul etti. Dahası, Tratado şeytana karşı doğrudan fiziksel şiddet önermiyordu ve şeytan çıkarmaları gösteriye dönüştürmeye karşı uyarıyordu. Nispeten küçük yollarla da olsa, İspanya'da on sekizinci yüzyılın başlarında yapılan bir şeytan çıkarma, önceki yüzyılın şeytan çıkarmalarından daha nazik bir olaydı. Ancak, Suárez'in metafizik uyarısına rağmen, şeytanların bir alanı işgal edebilen ve fiziksel olarak dışarı atılabilen varlıklar olduğuna dair temel bir inanç devam ediyordu. Tratado Rituale Romanum'a meydan okumasa da

herhangi bir bariz şekilde, hükümleri memurların kurallarının çok ötesine geçiyordu - Özellikle ele geçirilme durumlarının teşhisinde ve büyücülük aletleriyle mücadelede kullanılan bir ritüeldir.

ŞEYTAN ÇIKARMA KILAVUZLARININ BASTIRILMASI , 1703–10

1703 ile 1710 yılları arasında, Index'in Kutsal Cemaati, Rituale Romanum törenlerinin ötesine geçen bir dizi şeytan çıkarma kılavuzunu kınadı. Özellikle İspanya'da 'mistik dolandırıcılık' ile ilgili yüksek profilli vakaların ardından, Roma Curia'sı, din adamlarının faaliyetlerinin bazı çevrelerde, özellikle aydınlanmış Fransız filozofları arasında alay konusu olduğunun giderek daha fazla farkına vardı . [31] Ancak Endeksin yetkisi İspanya topraklarına kadar uzanmıyordu.

29 Aynı eser, s. 73.

30 Aynı eser, s. 75–6.

31 Şeytan çıkarmaya yönelik şüpheci tepkiler hakkında bkz. Romeo (2003), s. 115; Quantin, J.-L., Classical Catholicism and the Fathers of the Church: kaynaklara dönüş (1669–1713) (Paris: Institut d'Etudes Augustiniennes, 1999), s. 474–88.

Kralın seçtiği Papalık kararnamelerini yayımlama hakkını elinde tuttuğu ve Roma'nın eyleminin İ spanya üzerindeki anlık etkisinin belirsiz olduğu yer. İ lk etapta, Papa'nın doğrudan metropolitik yargı yetkisine sahip olduğu Papalık Devletleri ve diğer İ talyan topraklarını etkilemiş olurdu. 21 Nisan 1704'te Endeks , Menghi'nin Flagellum'unu Zaccaria Visconti'nin Complementum artis exorcistae'siyle birlikte yasakladı . Roma Piskoposluğu Genel Vekili Kardinal Gaspare Carpegna'nın (1625–1714) sekreteri Abbot Nicolas Cuyò, 7 Temmuz 1704'te İ talya Piskoposlarına yazdığı bir mektupta yasağı haklı çıkardı 32:

> Ş eytan, kurnazca bir entrika ve aldatıcı sanatlarla, doktorların ilaçlarını veya daha doğrusu büyücülüğün saçmalıklarını kullanan birçok ş eytan çıkarıcıyı baş tan çıkarmış tır; bu saçmalıklara ş eytan çıkarıcı olmaktan çok büyülü denilmesi gerekir; ve ş eytan çıkarmada bu güne kadar büyüyen bütün bu batıl inançlı ayinlerden dolayı... Bu ş eyler en Yüce Üstadım'a getiriliyor [yani Carpegna], emirleri ve cezalarıyla, her zaman Ş ehrin Vekilliğini gözeterek, doğru kaynaktan yükselmek için her türlü çabayı göstermiş ve zavallı ş eytan kovucuların batıl inançlara ve yukarıda belirtilen Yazarlara olan inanca derinlemesine dalmış olduklarını keş fetmiş tir [yani Menghi ve Visconti] ve müş terilerinin habersizce aldatılmasına neden oldular.

Carpegna, Roma'nın Genel Vekili olarak, aslında Roma'nın piskoposluğuydu ve Papa'nın uluslararası siyasi ve dini iş lerle meş gul olması nedeniyle İ talya Metropoliti olarak Papa adına hareket ediyordu. Cuyò, ş eytan çıkarma istismarlarının büyümesini ş eytana bağlayarak, yetkisiz ş eytan çıkarma ayinleri yapan rahiplerin damgalanmasını ve kilisenin ş üphecilerin eleş tirilerine rağmen ş eytanın gücünün gerçekliğini doğrulamaya devam etmesini sağladı. Cuyò'nun medicorum pharmaca'yı kınaması, 1614 ayinini aş an Tratado gibi kitaplarda materia medica kullanımına bir tepki olabilir . Cuyò, ele geçirilmeyle mücadele için tıbbi formüllerin kullanımını yasaklayarak, ş eytan çıkarma ayinini tıptan uzaklaş tırıyor ve dolayısıyla ima yoluyla ş eytani

[32] Alıntı: Brambilla (2010), np 179: [Ş eytan] akıllıca bir tasarım ve aldatıcı sanatlarla, Ş eytan Çıkarıcı olmaktan ziyade büyülü olarak adlandırılmayı hak eden Tıbbi İ laçlar veya daha doğrusu Farmasötik Hezeyanlar [...] kullanan bazı ş eytan kovucuları baş tan çıkardı. ; Aslında, ş eytan çıkarmalardaki tüm batıl inançayinleri bu güne kadar kayıyor, [...] En Yüce Lordum, Ş ehirdeki vekilliği boyunca fermanlar ve cezalar yoluyla, ihtiyatlı bir ş ekilde bunun üzerine düş ündü. bunların kaldırılması ve sanki kendi kaynaklarından geliyormuş gibi üzerinde çalış ılması ve adı geçen sefil ş eytan kovucuların. Yazarın aldatıldığı ve müş terinin dikkatsizce aldatıldığı ve batıl inançlara daldığı keş fedildi. guruldama noktası.

ele geçirilmenin bir hastalık nedeni olduğu düşünülüyordu. Ancak, şeytan çıkarmanın tıptan ayrılması, doktorların ele geçirilme vakalarıyla ilgilenmesini ve dolayısıyla bunlar için tıbbi açıklamalar önermesini de imkansız hale getirdi.

1707'de Menghi'nin Compendio dell'arte esorcistica'sının ve son olarak 1710'da Kapuçin Pietro Locatelli'nin Coniurationes poten-tissimae et effi caces'inin yasaklanması izledi. 14 Mayıs 1710'da Cuyò, İtalya'nın tüm başpiskoposlarına ve piskoposlarına, özellikle düzenli din adamları arasında, kontrolsüz dindarlığı bastırmaları talimatını veren başka bir mektup gönderdi. Mektup, Jean-Baptiste Thiers gibi Fransız şüphecileri kınasa da, piskoposlara, kullanılacak tek şeytan çıkarma ayininin resmi -

1614'teki Roma ayini. İlk kez, piskoposların kendi olağan yetkileri altında gerçekleşen şeytan çıkarmaları bildirmeleri ve ruhbanları şeytan çıkarma uzmanı olarak lisanslandırmak için onaylayacak vekil sınav görevlileri atamaları gerekiyordu; lisanssız veya lisansı şüpheli olan tüm ruhbanlar tarafından yapılan şeytan çıkarmalar durdurulacaktı. 24 Haziran 1710 tarihli ikinci bir mektup, 'evrensel olarak icat edilen ve şeytan çıkarma görevi verilen kişiler tarafından uygulanan çok sayıda şeytan çıkarmadan kaynaklanan ciddi rahatsızlıkları' kınadı. Piskoposlar, dindarlığı, yaşam bütünlüğü ve Rituale Romanum'u kullanma yeteneği kanıtlanmadığı sürece hiçbir laik veya düzenli rahibi şeytan çıkarma uzmanı olarak onaylamayacaktı.

Elena Brambilla'ya göre, Congregation of the Index'in on sekizinci yüzyılın başlarında şeytan çıkarma kılavuzlarına saldırmasının arka planı, Curia içindeki 'İspanyol partisinin' gerilemesi ve Congregation of the Index'in, ibadetin saflığı konusunda Fransız din adamlarının endişelerinin çoğunu paylaşan Kardinaller Colloredo, Brancati di Lauria, Casanate ve Slusio dönemindeki etkisinin artmasıydı. Engizisyonun halefi ve Curia'nın en muhafazakar organlarından biri olan Index'in, tıbbi açıklamaların bazı iddia edilen ele geçirmeleri açıklayabileceği olasılığını değerlendirmeye hazır olması, düzenli din adamlarına yönelik siyasi baskının yoğunluğunun bir işaretiydi. Brambilla'ya göre, Carpegna'nın düzenlileri kontrol altına alma konusundaki kararlılığı, Papa Innocent XI'in ve Alexander VIII'in olağan yargı yetkisi dışındaki yerleşim yerlerinin sayısını azaltma çabalarının bir devamıydı. Bu, Carpegna'nın daha katı bir maneviyata olan sempatisini ve Cizvitler ile Kapuçinler'e kıyasla laik din adamlarını tercih ettiğini yansıtıyordu; özellikle Kapuçinler, yarı büyülü büyüleriyle ünlüydüler.

[33] Ancak, Kutsal Ofis'in batıl inançaşırılıklarını kınaması da şu hususa ağırlık kazandırdı:

33 Brambilla (2010), s. 170–9.

Machine Translated by Google

Thiers ve Gallican ş üphecilerini kınadı ve kilisenin resmi çizgisini iki uç arasında sağduyulu bir orta yol olarak sundu.

İ spanyol Engizisyonu, belki de ş aş ırtıcı bir ş ekilde, daha aş ırı bir ş üpheci tutum benimsedi; 1739'da İ spanyol Benediktin ve Engizisyoncu Benito Feijoo, İ nciller'de geçen cinliliğin gerçekliğini kabul ederken, aynı zamanda tüm çağdaş cinlilerin sahtekar olduğu sonucuna varan cinliler hakkında bir inceleme yazdı. [34]

Ş EYTAN ÇIKARMA AYİ Nİ N SONU MU ?

Yaklaş ık 1740'tan itibaren ş eytan çıkarma uygulaması kilise, çoğu Katolik ülkenin sivil otoriteleri ve tıp camiası tarafından sürekli baskı altına alındı. Bu baskı sonunda Girolamo Menghi'nin büyülü ş eytan çıkarma geleneğinin son kalıntılarını İ spanya ve İ talya'da yok etti, en uzun süre orada hayatta kalmış tı, ancak Prusyalı bir ziyaretçi Menghi'nin ş eytan çıkarmalarından birini 1781'de bile kullanımda görmüş tü. [35] 5. Bölüm'de savunduğum gibi , Menghi'nin mirası Katolik sömürge bölgelerinde yaş amaya devam etti. 1730'da, Cizvit Jean-Baptiste Girard ile olan iliş kisinin bir sonucu olarak ele geçirilen bir acemi rahibe olan Marie-Catherine Cadière, Toulon Parlamentosu'ndan hiçbir sempati görmedi ve

Sahte uyuş turucu bulundurma suçundan iki yıl hapis cezasına çarptırıldı.[36]

Ş eytan çıkarma meydan okuması, bilinçli olarak 'aydınlanmış ' rejimlerle sınırlı değildi. 22 Haziran 1744'te Papa Benedict XIV, 37'ye bir brifing yayınladı ve İ talya piskoposlarına ş eytan çıkarma ayinini kullanırken dikkatli olmaları çağrısında bulundu, Ekim 1745'te bir baş ka Sollicitudini nostrae, Crescentia Höss (ö. 1744) vakasından kaynaklandı. Swabia'daki Kaufbeuren'den bir Fransisken rahibe brifing, olan Höss, düzenli olarak ş eytanlar tarafından iş kence görüyordu ve kehanetsel duyurularda bulunuyordu.

[38] Benedict, 'Energumenleri kovmada her ş eyden önce, her ş eyden önce ayırt edilmesinin önemli olduğunu' söyledi.

34 Levack (2013), s. 233.
35 Cameron (2010), s. 310.
36 Levack (2013), s. 217–19.
37 Brambilla (2010), s. 191.
38 Crescentia hakkında bkz. Pouliot, J.C., Life of the Muhterem Marie-Crescence, Religious of the Third Order of St. Francis at the manastırında Kaufbeuren (Fraserville, QC: J.E. Frenette, 1895); Miller, A.M., Crescentia von Kaufbeuren: İ sveçli bir mistiğin hayatı (Augsburg: Verlag Winifried-Werk, 1968); Boespfl ug, F., Sanatta Tanrı: Benedict XIV'in Sollicitudini Nostrae'si ve Kaufbeuren'in Crescent Affair'i (Paris: Cerf, 1984).

Böyle bir ş eyi iddia edenin gerçekten bir ş eytan tarafından mı saplantılı olduğudur'. 39 1999'da revize edilen ş eytan çıkarma ayininde alıntılanan bu talimat, bir piskoposun iddia edilen ele geçirilme vakalarıyla ilgilenirken üstleneceği rolün en ön sıralarına ele geçirilme ile hastalık arasında ayrım yapma zorunluluğunu koymuş tur.

1746'da garip nesneler kusmaya baş layan Cremona'lı otuz üçyaş ındaki bir kadının vakası, kadının gerçekten ele geçirildiğine inanan yerel Cizvitler, kadının mani geçirdiğine inanan ve doğalcı bir açıklama öneren Padua hekimi Paolo Valcarenghi ve kadının semptomlarını kasıtlı olarak taklit ettiğini savunan Augustinian Canon Giovanni Cadonici arasında hararetli bir tartış maya yol açtı. Massimo Mazzotti, Cadonici'nin Cremona vakasına iliş kin yorumunu, Cizvitlere karş ı uzun süredir devam eden teolojik mücadelesinin bir parçası olarak görmüş tür.

Valcarenghi ve Cadonici, Katolik Aydınlanmasının iki ayrı kolunu temsil ediyordu; Valcarenghi, doğal olayların alanını geniş leterek doğaüstü olanın rolünü azaltırken, Cadonici, sahte ele geçirilmeye karş ı, tamamen teolojik bir argüman ileri sürmüş tü . 40 Midelfort, 'arınmış ' bir Augustinusçuluğun Jansenisti ve Augustinus teolojisinin anti-ş üphecilikten daha güçlü bir güç coş kulu eğilimlerinin, gerçekte, 'bilimsel' olduğunu ileri sürmüş tür. 41

Jansenizm, kolay tanımlamaya meydan okuyan değiş ken bir dini hareketti; kesinlikle Cornelius Jansen'in (1585-1638) teolojik görüş lerine bağlı kalmak anlamına gelmiyordu. Jansenizm, adını benimseyenlerin gündemine hakim olan siyasi meselelerle pek ilgilenmeyen, Augustinus'un derin bir bilginiydi. Jansenizm, Cizvitlere ve savundukları her ş eye karş ı yoğun bir hoş nutsuzluk, Papalık otoritesinin geniş lemesine karş ı düş manlık ve kutsal ayinler veya bazı durumlarda kutsal ayinler gibi 'lütuf araçları' yerine inancın ve gerçek tövbenin kurtarıcı gücüne güçlü bir vurgu yapma eğilimindeydi. Jansenistler, ahlaki titizlik, katı ayin, Augustinus teolojisi ve inançdeizminin yanı sıra Gallicanizm (Fransız kilisesinin Papalık kontrolünden bir miktar bağımsızlığa sahip olması gerektiği inancı) ve Konsilcilik (Papalar yerine Genel Konseylerin üstünlüğüne inanç) ile iliş kilendirildi. Jansenistler ve onların destekçileri aynı zamanda Katolik İ ncil eleş tirisinin yeniden canlanmasında ve

[39] Brambilla'dan (2010), np 191'den alıntı: Enerjiyi boş altmak büyük ihtimalle iş e yarar. her ş eyden önce, bir iblis tarafından ele geçirildiği söylenen kiş inin gerçekten ele geçirilip ele geçirilmediğinin tespit edilmesi gerekir .

[40] Mazzotti, M., Maria Gaetana Agnesi'nin Dünyası, Tanrının Matematikçisi (Baltimore, MD: Johns Hopkins Üniversitesi Yayınları, 2007), s. 98–101.

41 Midelfort (2005a), s. 7.

Doğa felsefesi dünyası, belki de Kilise Babaları lehine geçmiş in Skolastik mirasını reddetme eğiliminde oldukları ve bu nedenle Cizvit egemenliğindeki geç Skolastikliğin yükü altında olmadıkları için. 42

İ ster Jansenistlerden, ister doğa filozoflarından kaynaklansın, ş üpheciliğin yükseliş i, 1749'da Würzburg'daki bir Premonstratensian manastırının yardımcı rahibesinin baş ının kesilerek ve yakılarak idam edilmesini engellemedi. Maria Renata Singer, 1744'te manastırdaki rahibelerin büyücülük yoluyla ele geçirilmesine neden olmakla suçlandı ve Cizvitler, Premonstratensianlar ve Benediktinler tarafından üçyıl süren ş eytan çıkarma ayinlerinden sonra sonunda suçunu itiraf e

Ancak Würzburg'un belediye yetkilileri, vampirlere olan inancı ortadan kaldırmaya kararlı olan ve ş eytan çıkarmayı sadece ş eytan çıkarmanın baş ka bir biçimi olarak gören İ mparatoriçe Maria Theresa'nın bir oldular. 43 kararnamesiyle Avusturya'nın piskoposluk yetkililerine göre onun suçluluğuna daha fazla ikna 1758'de, ş eytan çıkarma kalıtsal topraklar sürecinde tamamen yasaklandı. 44 Ş eytan çıkarmanın baş lı baş ına kötü niyetli bir batıl inançsorunu olması değil, cadılığa olan inancı teş vik etmesi ve dolayısıyla toplumu konusu bir asırdan fazla bir süre sonra istikrarsızlaş tırmasıydı. Fransa'da, Loudun ş eytan çıkarmalarının bile hala hassastı ve 1750'de Poitiers Piskoposu, Loudun'daki Ursuline rahibelerine Jean-Joseph Surin'in Jeanne des Anges'i ş eytan çıkarırkenki resmini kaldırmalarını emretti. İ taatsizlik ettiler ve bunun yerine İ sa'nın bir resmiyle örttüler, ancak resim Fransız Devrimi sırasında kayboldu. 45

Brambilla, ş eytani ele geçirilmenin 'sinirsel hastalıktan' kaynaklanabileceğini ilk öne süren kiş inin bir hekim değil, bir oyun yazarı olduğunu, yani sofistike ş üpheciliğin kökenleri için teolojiden ziyade edebiyata bakmamız gerekebileceğini ileri sürmüş tür. Carlo Goldoni'nin 1751 Venedik Karnavalı sırasında Teatro di Sant'Angelo'da ilk kez sahnelenen La fi nta ammalata ('Sahte Hasta') adlı eserinde, yaş lı konvülsiyon hastası ne Valcarenghi'nin manyağı olarak ne de

42 Jansenistler hakkında genel açıklamalar için bkz. Knox, R., Enthusiasm: A Chapter in the History of Religion (Oxford: Clarendon, 1950), s. 176–230; Cragg, G. R., The Church and the Age of Reason 1648–1789 2. baskı (Harmondsworth: Penguin, 1967), s. 25–30; 193–9. Jansenizm'in doğaüstü olaylara yönelik tutumlar üzerindeki etkisi için bkz. Young (2013), s. 56–63.

43 Midelfort (2005a), s. 8–9.

44 Klueting, H., 'Avusturya'da veya Habsburg Topraklarında Katolik Aydınlanması' Lehner, U. L. ve Printy, M. (editörler), Avrupa'da Katolik Aydınlanmasına Bir Rehber (Leiden: Brill, 2010), s. 127–64, s. 144.

45 De Waardt, 'Ş eytani Mülkiyet: Giriş Notu', De Waardt ve ark. (2005), s. 26.

Cadonici'nin kurnaz sahtekarlığı, ama aşırı duyarlılıktan , duygusal hassasiyetten muzdarip bir kadın olarak [46] Bu ele geçirilme yorumu, o noktaya kadar şüpheci söyleme hakim olan sahtekarlık ve delilik arasındaki kaba ikiliği ortadan kaldırmış ve iyi niyetli, duyguların etkisiyle ve batıl inançların etkisi altında kalmış aklı başında insanların kendilerini şeytanın kurbanı olarak görme olasılığını ortaya koymuştur.

Karşı-Reformasyon Avrupa'sının kenarlarında, özellikle İrlanda ve İskoçya'daki rahiplerin kullanımı için üretilen Rituale Romanum baskıları biçiminde, şeytan çıkarmanın devam eden canlılığına dair kanıtlar vardır . 1738'de, görünüşte İngiltere, İrlanda ve İskoçya için bir Ritüel (şeytan çıkarma ayini de dahil) Paris'te basıldı, ancak bu dönemde İngiltere'de ayinsel şeytan çıkarma için herhangi bir kanıt bulunmaması nedeniyle, İrlandalı (ve belki de İskoç) rahiplerin İngiltere'deki meslektaşlarından ziyade ayini kullanmış olması muhtemel görünüyor. 1738 Ritüeli, 1614 Ritüelinin metnini basitçe yeniden üretmedi : ayinin adı De exorcizandis obsessis, vel etiam malefi ciatis, a daemonio'dur ('Bir iblis tarafından takıntılı veya hatta büyülenmiş olanları şeytan çıkarmak'). Ayinin başlığında büyülenmeden bahsedilmesi, büyünün giderilmesinin şeytan çıkarmanın birincil amacı olduğu bir misyonerlik bağlamında uygulandığını düşündürmektedir. Bu nedenle ayin, rahibe cadılık vakalarında kullanılması gerektiğini açıkça belirtirken, kötülüğe odaklı şeytan çıkarma kılavuzlarının Roma tarafından kınanmasına ilişkin harfe uymuştur. 1614 ayinine eklenen talimatlar [47] ile tamamen atlanmıştır; RR 900–901 (Adjuro te serpens ancient) RR 881 istisnası , Alius exorcismus ('başka bir şeytan çıkarma') olarak adlandırılmıştır ; bunun da ayine isteğe bağlı bir ek olduğu ima edilmektedir (aslında, merkezi eylemdir). Ayin daha sonra RR 903 (Deus coeli, Deus terrae) ile Oratio post liberationem (RR 920) arasındaki her şeyi şu şartla atlar :

46 Brambilla (2010), s. 237–8; ayrıca bkz. Rousseau, G., 'Depresyonun Unutulmuş Soyağacı: Depresyon Tarihine Doğru Notlar', Psikiyatri Tarihi 11 (2000), s. 71–106, s. 74–5.

47 Vaftiz Düzeni ve Uygulanacak Diğer Ayinler ... İngiltere, İrlanda ve İskoçya için (Paris, 1738), s. 107–8: Bir rahip ya da başka bir Şeytan Çıkarıcı usulüne uygun olarak itiraf etti ya da en azından kalbinde günahlarından nefret etti; Bittiğinde, eğer uygun bir şekilde yapılabiliyorsa, Ayinin en kutsal kurbanı ve dindar dualarla ilahi yardım için yalvardıktan sonra, bir Superpelice ve mor bir atkı (en dış kısmı boynun etrafına sarılır) giydirilir. Kendisi ve çevredekiler Haçişaretiyle bir araya geldiğinde ve kutsanmış su serptiğinde ve dizleri bükülü olarak diğerlerine yanıt verdiğinde, kuşatılmış olanı (herhangi bir tehlike varsa) önünde bağlayarak, diyor Sıradan dualar, hatta özel dualar.

48 Aynı eser, s. 119.

49 Aynı eser. P. 123: Takıntılı tamamen özgürleşene kadar yukarıda söylenenlerin hepsi gerekli olduğu sürece tekrarlanabilir. Aynı zamanda Baba'yı sadık bir şekilde ve sık sık Takıntılı olarak tekrarlamak da büyük ölçüde yardımcı olacaktır.

Yukarıda belirtilenlerin hepsi, takıntılı kiş i tamamen özgürleş ene kadar gerektiği kadar tekrarlanabilir. Ayrıca takıntılı kiş i üzerinde birçok kez ve dindar bir ş ekilde Babamız duasını vb. tekrarlamak, benzer ş ekilde Athanasian İ nanç Bildirisi'ni, 'Kim kurtulmak isterse' vb., benzer ş ekilde yedi tövbe Mezmurunu ve diğer dindar duaları ve söylevleri, ş eytan çıkaran rahibin ve etrafta duran insanların bağlılığı uğruna yardımcı olur.

Bu talimatların ilginç bir özelliği , en azından kamusal ş eytan çıkarma ayinlerinin tartış malı olduğu bir zamanda 'etrafta duran insanların' (populi circumstantis) varlığını varsaymasıdır . Ş eytan çıkarma ayinine ek olarak, 1738 Rituale'de vaftiz ş eytan çıkarma ayininin İ ngilizce çevirisi de vardı ve bu da rahiplerin ş eytan çıkarma ayinini hem Latince hem de İ ngilizce olarak okumaları veya cemaate açıklamaları için teş vik edildiğini gösteriyordu.
[50] Ancak İ rlanda'daki Katoliklerin büyük bir kısmı İ skoçya'da o dönemde İ rlandaca ve Galce konuş uluyordu; bu çevirilerin kırsal alanda sınırlı bir faydası olmuş olabilir.

1738 Ritüelini yüzyılın sonlarında, özellikle İ skoçya'daki misyoner rahiplerin kullanımına yönelik bir versiyon olan Epitome Ritualis Romani in usum Missionum Scotiae (1783) takip etti. Epitome , selefinden farklı olarak Rituale Romanum'daki talimatların tamamını içeriyordu. 51
Üç büyük yeminin atlanabileceğine dair hiçbir iş aret yoktu, ancak Özet RR 905 ile RR 920 arasındaki her ş eyi atlamış tı . 1738 Ritüelinin aksine , Özet ayine dahil edilen ek ayin materyalinden bile bahsetmemiş ve yalnızca orijinal ş eytan çıkarmaların tekrarlanmasını önermiş ti. 52 Bununla birlikte, genel olarak, İ rlanda ve İ skoçya için bu ritüeller misyonerlik yaş amının gerçeklerine uyum sağlamak için dikkate değer derecede az çaba göstermiş tir. On sekizinci yüzyıl İ rlanda'sındaki rahipler, müdahale korkusu olmadan, kentsel ortamlarda bile genellikle açıkça faaliyet gösteriyorlardı, ancak İ skoçya'daki Katoliklik, on dokuzuncu yüzyıldan önce büyük ölçüde Yaylalarla sınırlıydı ve coğrafi ve politik olarak zorlu bir misyon alanı sunuyordu. 53 Ş eytan çıkarma ayininin iki

bizim ve c. Ayrıca Aziz Athanasius'un sembolü. Kim isterse, vb. Ayrıca yedi tövbe Mezmurları; ve ş eytan kovucu rahibin ve çevredeki insanların bağlılığı için diğer dindar dualar ve söylevler.

50 Aynı eser, s. 25.

51 İ skoçya misyonlarının kullanımına iliş kin Roma Ritüelinin Özeti ([Edinburgh], 1783), s. 137–43.

52 Aynı eser, s. 160.

53 Reformasyondan sonra İ skoçya'daki Katoliklik için bkz. Anson, P. F., Underground İ skoçya'da Katoliklik (Montrose: Standard Press, 1970).

Aydınlanma Çağı'nın zirvesinde Ritüel'in ayrı ayrı basımları, kilisenin bu ayininin Avrupa'nın 'Kelt sınırında' hala çok talep gördüğünü düşündürmektedir.

KARİZMATİK CİN ÇIKARMA'NIN DÖNÜŞÜ

'Akıl Çağı' aynı zamanda bilim ile büyü arasındaki ayrımın tamamen sabit olmadığı bir çağdı ve belki de fizyonomi ve hipnoz gibi sözde bilimleri ortaya çıkaran on sekizinci yüzyılın sonlarında şeytan çıkarmayı tamamen terk etmemiş olması bizi bu kadar şaşırtmamalı. Yüzyılın ikinci yarısı dini canlanmaya ve popüler 'batıl inançları' 'gerekli bir kültürel süs' olarak benimseyen Romantizmin doğuşuna tanık oldu. [54] Johann-Joseph Gassner (1727–79), kötü ruhları kovmak suretiyle iyileştirme gücüne sahip olduğuna inanan Alman laik bir rahipti. 1774 yazından 1775 kışına kadar Kutsal Roma İmparatorluğu'nun farklı bölgelerinde binlerce kişiye karizmatik şeytan çıkarma ayinleri gerçekleştirdi. Gassner'in tekniği, Latince'de prae-cepta adını verdiği, bir bireyin vücudunun farklı bölgelerinde kendini göstermeye zorlayan bir şeytanı zorlamak için tasarlanmış kanıtlayıcı şeytan çıkarma işlemlerini içeriyordu. Gassner genellikle tam gelişmiş ele geçirilme vakalarıyla değil, şeytanların neden olduğu zihinsel ve fiziksel hastalık vakalarıyla ilgileniyordu. Gassner, 'şeytanların doğayı o kadar mükemmel bir şekilde taklit ettiğine inanıyordu ki, yalnızca bir şeytan çıkarma onları tespit edebilirdi', Midelfort'a göre, Gassner'in borcunu ortaya koyan bakanlığının bir özelliği [55] Aynı zamanda, Aydınlanma'nın 'doğallaştırıcı' dürtülerine.

Gassner doğal hastalık olasılığını reddetmedi. Bir kişinin ele geçirildiğine inandığında, Gabriele Amorth'un yirminci yüzyılın sonlarında şeytan çıkarma için kullandığı aynı eufemizm olan benedictiones'e ('kutsamalara') geçti.

Gassner, Chur Piskoposundan Yukarı Swabia'yı gezmek için izin istediğinde 1774 yazında görevine başladı. O kadar başarılı oldu ki Kasım 1774 ile Haziran 1775 arasında Ellwangen'i ziyaret etti. Oradan Regensburg'a gitti, kıdemli din adamlarının himayesinden yararlandı ve İmparator II. Joseph'in bir kararıyla Regensburg'dan sürgün edilene kadar Yukarı Palatinate'e gitti. Piskoposlar ve Papa VI. Pius'tan kınama ve ayrıca

54 Cameron (2010), s. 312.
55 Midelfort (2005a), s. 9.

Gassner'in 'rakip' ş ifacısı Mesmer'den gelen kınama. 56 Gassner konusunda danış manlık yapması için çağrılan Mesmer, rahibin farkında olmadan hayvan manyetizması kullandığını iddia etti ve eş lik eden ritüellerdeki batıl inancı gereçleri kınadı. 57 Gassner'in eleş tirmenleri, Mesmer'in iddialarının da aynı derecede gizemli olduğunu, ancak sözde bilimsel bir dille ifade edildikleri için ş eytan çıkarıcının iddiaları kadar incelemeden kaçındıklarını gözden kaçırdılar.

Gassner'in ş eytan çıkarma ayinleri hakkındaki tartış ma, 'Alman Aydınlanması'nın en büyük ve en gürültülü tartış malarından biriydi' ve yaklaş ık 150 basılı metne yol açtı.

58 Ancak Gassner'in Katolik eleş tirmenlerinin baş ında, Gassner'e bilimsel gerekçelerden ziyade İ ncil'e dayanarak saldıran Theatine Rahibi Ferdinand Sterzinger geliyordu. Ş eytan'ın cehenneme zincirlendiği fikrini öne süren (bu görüş Suárez tarafından 17. yüzyılda zaten savunulmuş tu) Sterzinger, günümüzde ele geçirilmenin mümkün olup olmadığını sorguladı; ve eğer mümkünse, Gassner'in neden hastalarında ele geçirilme semptomlarını kış kırtıyor gibi göründüğünü, Ritüel'de anlatılanlara yanıt vermek yerine sorguladı . 59 Sterzinger, Ludovico Antonio Muratori (1672-1750) ve Scipione Maffei (1675-1755) ile birlikte, 'Reform Katolikliği'nin cadılığa olan inancı ortadan kaldırma giriş iminin ön saflarında yer aldı. Midelfort, bu eleş tirmenlerin baş vurduğu otoritelerin çeş itliliğini fark etmiş tir: doğrudan deneyim, kilise tarihi, Rituale Romanum ve Skolastik gelenekten bağımsız, İ ncil ve Patristik yorumlamanın harfi harfine bir üslubu. 60

Deneyime otoriteye göre baş vurulması yeni bir ş ey olmasa da, Sterzinger gibi reformistler ihtiyatlı Rituale Romanum'un tüm potansiyelini fark ettiler ve yirminci yüzyıl Modernistlerinin ve Vatikan II sonrası dönemin ş üpheci teologlarının argümanlarını önceden tahmin ettiler. Ancak, Euan Cameron, 'Katolik rasyonalist' Sterzinger ile Aydınlanma düş üncesinin merkezine daha yakın figürler arasında hala var olan boş luğu vurguladı. Sterzinger, otorite ilkesini akıl ilkesinin üstüne koydu ve akla kendi baş ına bir otorite kaynağı olmaktan ziyade yorumlayıcı bir araç olarak güvendi.

[61] Buna karş ılık, Voltaire'in Dictionnaire kitabında ş eytan çıkarmanın Fars büyü bilgisinden ithal edilen bir ş ey olduğu analizi,

56 Gassner'in kariyerinin özeti için bkz. Midelfort (2005a), s. 14–6.
57 Midelfort (2005a), s. 18–9.
58 Aynı eser, s. 22.
59 Aynı eser, s. 95–8.
60 On sekizinci yüzyıl Katolik Patristik eleş tirisi için bkz. Quantin (1999), s. 74–82.
61 Cameron (2010), s. 293–4.

Losophique (1764) , Ortodoks bir Katolik olduğunu iddia eden birinin makul bir ş ekilde inanabileceği sınırların dış ında kalıyordu, çünkü Kutsal Yazıların güvenilirliğini ve kilisenin tarihi inancını sorguluyordu.

20 Nisan 1776'da VI. Pius, Gassner olayına, ş eytan çıkarmayla ilgili son on sekizinci yüzyıl belgesiyle müdahale etti. Regensburg Piskoposu'nun itirazına yanıt olarak Papa, Gassner'in ş eytan çıkarmalarının kendi baş larına meş ru olduğunu yazdı, ancak Gassner'in bakanlığının kamusal niteliğini ve fiziksel hastalıkların ş eytan tarafından yaratıldığı öğretisini kınadı. Son olarak Papa, 'onun getirdiği ş eytan çıkarma geleneğinin kaldırılması ve tamamen ortadan kaldırılması gerektiğini' ilan etti ve Gassner'in ş eytan çıkarmayı Rituale Romanum'un reçetelerine göre özel olarak gerçekleş tirmesini kısıtladı . 63 Midelfort, on sekizinci yüzyılın sonlarında Kutsal Roma İ mparatorluğu'nun benzersiz siyasi koş ullarının, Gassner'in ş eytan çıkarma konusundaki karizmatik canlanmasının gerçekleş ebileceği bir ortam yarattığını ileri sürmüş tür; merkezi otorite zayıftı ve bireysel prens piskoposlar ve baş rahipler İ mparator'dan ve birbirlerinden belli bir bağımsızlığa sahiptiler ki bu da Alman Katolikliğinde dengesiz bir dokuya neden oluyordu. Pius VI'nın açık kınaması sonunda Gassner'ı susturmak için gerekliydi.

İ STEK ÜZERİ NE Cİ N ÇIKARMA

Popüler din büyü ve ele geçirilmenin gerçekliğini onaylamış tı ve kiliseden yardım talep eden sıradan insanlar, din adamlarının müdahil olma konusundaki isteksizliğinden dolayı ş aş kına dönmüş lerdi. 1812'de bir İ spanyol köyünde ş eytan çıkarma talebi o kadar yoğundu ki, kadın cinliler bir rahibin evinin dış ında sopalar ve taş larla toplanarak, eğer onları ş eytan çıkarmazsa onu öldürmekle tehdit ettiler: "İ lacı kutsal eş ya odasında tutuyor ve onu kullanmak istemiyor çünkü bizim ele geçirilmediğimize, sadece deli olduğumuza inanıyor!" Bu olay, Aragon'daki Tosos köyünde, bir grup kadının Corpus Christi alayı sırasında sarsılmaya baş lamasıyla gerçekleş ti. Ş eytan çıkarma talepleriyle bunalan rahip, Huesca Piskoposu'na bir mektup yazdı ve o da rahibin ş eytan çıkarmayı bırakması gerektiğini söyledi. Bunun yerine, ilgili kadınların anne babalarından veya kocalarından, 'onları bir dakika bile boş durmalarına izin vermeyecek ş ekilde, ağır iş lere göndermelerini' istemelidir.
Ayrıca bir nehre veya dereye götürülmeli ve sık sık yıkanmaları sağlanmalıdır.

62 Voltaire'in argümanı için bkz. Cameron (2010), s. 308.

63 Alıntı: Middelfort (2005a), s. 51: Bu ş eytan çıkarma geleneği tamamen onun tarafından baş latıldı ve kaldırıldı.

Genellikle, mütevazı bir diyetle beslenirken. Reddederlerse, babalar ve kocalar onları kilitleyip cezalandırmalı ve kilisede veya sokakta bir kargaş a çıkarırlarsa, tutuklanmalı ve kamu hapishanesine atılmalı ve üçveya dört gün boyunca sadece ekmek ve su verilmeliydi. Kadınlar, davranmayı kabul edene kadar serbest bırakılmamalıydı. Piskoposun, akıl hastalığının tedavisine iliş kin çağdaş fikirlere dayanan tavsiyesi, daha fazla ş iddete neden oldu ve rahip köyden kaçtı.

Maria Tausiet, bu ve dönemin diğer vakalarında olduğu gibi, halkın öfkesinin sadece ele geçirilenlerden sorumlu tutulan cadıya değil, aynı zamanda kilisenin manevi cephaneliğini kullanmayı reddetmesine de yöneltildiğini ileri sürmüş tür. 64 Rahibin ayrılış ı ve köyde ortaya çıkan 'manevi anarş i', çağdaş siyasi olayları yansıtıyordu; Napolyon hükümeti, halkı kendi iş lerini yönetmek için jun-tas locales kurmaya teş vik ediyordu ve geleneksel güç yapıları çöküyordu. 65 Sonunda, Joaquina Martí nez adında bir kadın, yerel halk tarafından cadı olmakla suçlanarak Zaragoza Baş piskoposu'nun mahkemesine çıktı. Din adamları, Tosos'taki kadınların gerçekten ele geçirilip geçirilmediği konusunda ikiye bölünmüş tü; teş hisler, kasıtlı hileden deliliğe, melankoliye, histeriye ve 'aş ırı ısınmış bir hayal gücüne' kadar uzanıyordu. Bu teş hislerin hiçbiri ş eytan çıkarmayı gerektirmiyordu, ancak bazıları kadınlara diğerlerinden daha sempati duyuyordu. Tausiet, din adamlarının olaylara ne kadar yakın olursa, o kadar sempatik olma olasılıklarının yüksek olduğunu gözlemledi; yalnızca Baş piskoposun curia'sındaki, olay hakkında çok az bilgisi olan yetkililer. Sorgulama sırasında, bunun kasıtlı bir aldatmaca olduğu düş ünüldü. Joaquina'nın kadınları ş eytan çıkarmaya çalış tığı ortaya çıktı ve büyü yaptığına dair suçamaların arkasında yatan neden bu gibi görünüyor.

Ancak Joaquina iblisleri sorgulasa ve ele geçirilmiş lerin bedenlerine kutsal emanetler koysa da (bir din adamı ş eytan çıkarıcı gibi), 67 Yine de Joaquina, eğitimsiz bir kadın olarak, olarak konumunu güçkötüye kadınların cinsel organlarına dokunuyordu. ş eytan çıkarıcı kullanmak için kullanmakla suçlanamazdı. Kilise yetkilileri Joaquina'nın yasadış ı ş eytan çıkarma iş inden çok ahlaki davranış larıyla ilgileniyorlardı.

On dokuzuncu yüzyılın baş larında İ spanya'da din adamları, Huesca ve Zaragoza Piskoposları gibi, kurbanların

64 Tausiet (2005), s. 264.

65 Aynı eser, s. 265.

66 Aynı eser, s. 268.

67 Aynı eser, s. 273.

Ele geçirilenler, akıl hastalığı çekenler ve özellikle ş eytandan kurtuluş la iliş kilendirilen tapınaklarda pratik yapan coş kulu ş eytan çıkarıcılar gibi tedavi edilebilirdi. 68 Zaragoza'daki Calatorao'nun mucizevi haçının tapınağı, 19. yüzyılın sonlarına kadar demonikler için bir hac yeri olarak kaldı ve Tosos'lu kadınların bir kısmı burada rahatlama aradı. Calatorao, Zaragoza Baş piskoposu'nun yetki alanı içinde olduğundan ve piskoposluğun Sinodal Yasaları ruhsatsız ş eytan çıkarmayı yasakladığından, piskoposluk kilise valisi, 1814'te Calatorao papazına, bir ş eytan çıkarma sırasında mucizevi haçın önünde bir kadın demonik'in bluzunu çıkardığı bir olayı onaylamadığını ifade eden bir mektup yazdı; bluz daha sonra bir mucizenin kanıtı olarak tapınakta tutuldu. 69 Tosos davasında, kilisenin ş eytan çıkarmayı onaylamaması çok da önemli değildi. Aksine, eğer kilise ş eytan çıkarma ayini yapsaydı, Tosos'lu kadınların gerçekten ele geçirildiğini kabul etmiş olurdu ve Tosos halkı ele geçirmenin büyücülüğün sonucu olduğuna ikna olmuş tu. Sonuçolarak, resmi bir ş eytan çıkarma ayini büyücülüğe olan inancın onaylanması anlamına gelirdi.

ROMANTİ K Ş EYTAN ÇIKARMA

On sekizinci yüzyıl ilerledikçe, duygusal ve estetik duyarlılığın psikolojik etkilerinin araş tırılması sanatsal bir uğraş haline geldi ve Romantizm ile 'Gotik' edebiyat olgusunun ortaya çıkmasına neden oldu.

Örneğin, E. TA Hoffman'ın Die Elixire des Teufels ('Ş eytanın İ ksiri') adlı romanında, rahip Medardus, ş eytanın Aziz Anthony'ye verdiği bir iksiri içerek ş eytanın etkisi altına girer; ancak Medardus'un ele geçirilmesi teolojik olmaktan çok psikolojik bir gerçekliği temsil eder. Hoffman, İ ngiliz yazar Matthew dini kültüründen alınan imgelerin psikolojik gerçeklikleri temsil ettiği The Monk Lewis'in , Ortaçağ'ın (Keş iş) adlı romanından esinlenmiş tir.

68 Bunlar arasında Zorita'daki Mare de Deu de la Balma inziva yeri, Traiguera'daki Nuestra Señora de la Fuente de la Salud (her ikisi de Castellón'da), Lérida'daki Cervera'daki Santa Marí a kolej kilisesi, Santa Orosia'nın kilisesi yer alıyordu. Jaca Katedrali ve Cilla manastırı (her ikisi de Huesca piskoposluğunda) ve Zaragoza'daki Santo Cristo de Calatorao tapınağı (Tolosana, C. L., Altın Çağlarda Ş eytanlar ve Ş eytan Çıkarma (Madrid: Akal, 1990), s.

69 Tausiet (2005), s. 272–3.

[70] Hoffman, E. TA, Ş eytanın İ ksiri (Edinburgh: William Blackwood, 1824), cilt. 1, s. 75, 84. Ş eytan çıkarma ayininin edebi alay konusu edilmesi hakkında Cameron'a (2010) bakınız, s. 301–2.

Bu dönemde biri gerçekleş tirilen, diğeri talep edilen iki İ ngiliz ş eytan çıkarma ayinine dair kanıtlar günümüze ulaş mış tır. Mayıs 1815'te Birmingham'lı bir rahip olan Edward Peach, Worcestershire'da yaş ayan Mrs White adlı Katolik olmayan bir kadını ş eytan çıkarmak için çağrılmış tır. Peach, tepede esen fırtınaya rağmen direnmiş ve kusurlu bir Protestan vaftizinin ş eytanın ona saldırmasına izin vermiş olabileceğinden ş üphelendiği için Bayan White'ı ş artlı olarak vaftiz etmiş tir. Peach'in ş eytan çıkarma ayini, İ ngiliz basınının İ rlanda'da ş eytan çıkarmaya yönelik saldırıları bağlamında değerlendirilmelidir.

Bunlar 1820'ler boyunca devam etti ve İ rlandalıların barbar ve tehlikeli olduklarını kanıtlamak amacıyla yapıldı ve dolayısıyla Britanya Adaları'ndaki Katoliklerin yasal ve siyasi olarak özgürleş tirilmesine karş ı bir argüman olarak kullanıldı.
İ ngiltere'deki bazı Katolikler, ş eytan çıkarmayı geçmiş in bir kalıntısı olarak reddetmek yerine, ş eytan çıkarmanın kilisenin tarihi inancına bağlı kalmak olduğunu ve bu nedenle batıl inançlı bir İ rlanda özelliği olarak reddedilemeyeceğini kanıtlamaya çalış tılar. Peach'in ş eytan çıkarma iş lemini çevreleyen kanonik koş ullara dair hiçbir kanıt günümüze ulaş mamış tır, ancak Midland Bölgesi'nin aş ırı Papalık Papazı John Milner tarafından yetkilendirilmiş olmalı. 71

İ ngiliz kamu arş ivlerinde önerilen bir kanonik ş eytan çıkarma hakkında hayatta kalan tek yazış ma, Thomas Moore'un 1814-15'te kardeş i Peter'ın ş eytan çıkarılması talebiyle ilgilidir; bu, on dokuzuncu yüzyılın baş larında bir ş eytan çıkarma talebinin nasıl ilerleyebileceğini gösteren benzersiz değere sahip bir dizi belgedir. Moore'lar, aslen Protestan olan önemli bir İ rlandalı aileydi, ancak Thomas ve Peter'ın babası George (1727-99) 1760'larda İ spanya'ya taş ınarak Katolikliğe geçmiş ti ve burada Alicante'de ş arap ve tahıl tüccarıydı. 1765'te George Moore, hala Alicante'de yaş ayan bir baş ka İ rlandalı Katolik olan Catherine Killikelly ile evlendi 72 Thomas ve Peter'ın kardeş i John, on dokuzuncu yüzyılın baş larında. (1767–99) 1798'de Birleş ik İ rlandalıların ayaklanması sırasında kısa bir süre İ rlanda'nın ilk cumhuriyetçi baş kanı ('Connacht Eyaleti Hükümeti Baş kanı') olarak görev yaptı. 73

Peter tekrarlayan ruh sağlığı sorunlarından muzdaripti. Mayıs 1806'da, daha sonra Ş anlı 74'ün tarihçisi olarak bilinen kardeş i George (1770–1840), Devrim bahanesiyle ilk olarak manevi bir çözüm denemeye karar verdi.

71 Bu ş eytan çıkarma olayının daha detaylı bir tartış ması için bkz. Young (2013), s. 223–9.
72 Hone, J., Moore Hall'un Moore'ları (Londra: Jonathan Cape, 1939), s. 21–2.
73 Mulloy, S., 'Moore, John (1767–99)' İ rlanda Biyografisi Sözlüğü'nde (Cambridge: Cambridge University Press, 2009), cilt 6, s. 646–7.
74 Hone (1939), s. 46–9.

Lake District'e bir ziyaret. Kardeşler, İrlandalı rahip (ve gelecekteki Cashel ve Emly Başpiskoposu) Patrick Everard (yaklaşık 1751–1821) tarafından yönetilen Lancashire, Ulverston'daki bir laik akademide kalmaya gittiler. [75] Thomas'a göre Petrus burada, şeytan çıkarma ayinine varmayan bir tür dini inzivaya çekildi: Petrus '... İtiraflar, Komünyonlar, ruhsal egzersizler vs.' 'içinden geçti'. [76] Ancak kardeşlerin York'ta daha geleneksel bir doktor olan Dr. Hunter'ı da ziyaret etmiş gibi görünüyor ve yazışmalarda bir dizi başka 'çılgın doktor'dan da bahsediliyor.

1814'te Peter'ın zihinsel durumu o kadar kötüleşmişti ki Thomas, Londra Bölgesi Papaz Yardımcısı William Poynter'a (1762–1827) bir şeytan çıkarma ayininin mümkün olup olmadığını sorması için arkadaşı James Ryan'ı gönderdi. Ryan, Piskoposu Holborn ikametgahından uzakta buldu ancak daha sonra Poynter'dan şeytan çıkarma hakkındaki çekincelerini belirten bir cevap aldı:

> ... Önerdiğiniz durumda, Bay Moore'un kavradığı türden bir rahatsızlığın olasılığı konusunda kesinlikle hiçbir şüphe olmasa da, Kilise'nin bir rahibinin Ritüellerimizde öngörülen araçları kullanmasının yasal olması için, bu rahatsızlığın gerçekliğinin, söz konusu özel durumda, şüpheye yer bırakmayacak şekilde açıkça ifade edilmesi kesinlikle gereklidir .
>
> Bay Moore'un varsaydığı vakada gözlemlenenlerden bazılarını andıran pek çok doğal bozukluk belirtisi vardır; bu belirtilerin doğal bir etki olmadığını veya doğal nedenlerin uygulanması veya doğal araçların kullanımıyla giderilemeyeceğini beyan eden tıp adamlarının yargısı gerekli olacaktır. Ayrıca, kişinin durumu zihinsel bir bozukluk değilse, dua ederek, kutsal ayinler ve diğer bu tür ruhsal araçları kullanarak, hastalığından kurtulmanın ruhsal bereketine kendini hazırlamalıdır. Kilise'nin bilgece öngördüğü önlemlere uyulmazsa, Kilise'nin gücü ve kutsal ayinleri, özellikle bu Ülkede, alay konusu olabilir ve olacaktır.
>
> [77]

Poynter'in tepkisi, 18. yüzyıl Avrupa'sındaki daha 'liberal' piskoposların tipik tepkisiydi; ele geçirilmenin gerçekliğini ve şeytan çıkarma işleminin inanç maddeleri olarak etkililiğini teyit ediyordu, ancak Ritüel'in kısıtlamalarına geri dönüyordu .
Romanum, bir yetkilendirmeye ihtiyaç duyulması olasılığının ortadan kaldırılmasını sağlamak için

75 Peter Moore'dan Catherine Moore'a, 5 Mayıs 1806; Peter Moore'dan Catherine Moore'a, 31 Mayıs 1806, KHLC El Yazmaları U386/B12.
76 Thomas Moore'dan William Poynter'a, 29 Kasım 1814, KHLC El Yazmaları U386/B12.
77 William Poynter'dan James Ryan'a, 21 Kasım 1814, KHLC El Yazmaları U386/B12.

gerçek ş eytan çıkarma neredeyse hiçliğe indirildi. Ancak bir fark vardı: Poynter'ın temel kaygısı Protestan bir ulustaki Katolik bir azınlık için olası bir utançtı. Bunun Poynter için diğer herhangi bir nedenden daha önemli olduğu, Thomas Moore'dan gelen bir dizi mektup karş ısında Poynter'ın kaçamak cevap vermesi ancak 'Protestanların ve diğer Muhaliflerin inancımızın Ş eytan Çıkarma töreninin gerçekleş tirilmesine bağladığı nitelikleri yanlış yorumlamaları' korkusuna sürekli geri dönmesiyle gösteriliyor. 78

Mesele uzadıkça uzadı ve Thomas her çareyi denedi. Poynter'ın ele geçirilmenin bir hekim tarafından doğrulanması talebinin karş ılanmasının imkansız olduğunu (biraz da haklı olarak) belirtti, çünkü tüm hekimler ele geçirilmenin gerçekliğine inanmıyordu. Thomas daha sonra bir Fransız rahibe, ş eytan çıkarmayı daha fazla düş ünebileceğini umarak yaklaş tı, ancak bu rahip Thomas'a piskoposun lisansının hala gerekli olduğunu söyledi. 79 Thomas daha sonra Poynter'ı, Vicar General'e giderek atlatmaya karar verdi, ancak bunun yerine Lincoln's Inn Fields'da baş ka bir rahip, Richard Broderick ile karş ılaş tı,

> ... İ ş lerimizi ve bu konudaki endiş eli arzumuzu desteklemek için söylediklerimizi duyan kiş i, elinden gelen her ş eyi yapmayı teklif edecek kadar nazik davrandı ve herhangi bir özel yetkiye ihtiyaç duymadığını ima etti. Ancak, töreni yapmadan önce bir veya iki hafta resim... boyunca Kardeş imi görmek istediğini ve onu Tanrı'ya karş ı görev bilincine kavuş turmak istediğini söyledi. Kardeş im de bu isteği hemen kabul etti.
>
> Kardeş im bunun üzerine 3 veya 4 kez onunla birlikteydi ve dua edeceğine söz verdi... ve ara sıra etkilendiğini hissettiği yerde Haçiş areti yaptığına inanıyorum. 80

Thomas, Ocak ayının baş larında Petrus'un ş eytan çıkarılması için Broderick ile bir randevu bile ayarladı, ancak planlanan ş eytan çıkarmadan bir gün önce Broderick bunu yapamayacağını söyleyerek geri çekildi. Poynter Roma'dayken, James Ryan Genel Vekiline yaklaş tı ve onu Protestan 81'den korktuğu için 'korkaklıkla' suçlayarak ş eytan çıkarmayı onaylaması için utandırmaya çalış tı . İ ki adam Broderick'e tekrar ulaş maya çalış tı ancak o, onlara Peter'ın artık olmadığına inandığı için

[78] James Ryan'dan Thomas Moore'a, 25 Nisan 1815, KHLC El Yazması U386/B12.

79 Thomas Moore'dan William Poynter'a, 29 Kasım 1814, KHLC El Yazmaları U386/B12.

80 Thomas Moore'dan William Poynter'a, 12 Ocak 1815, KHLC El Yazmaları U386/B12.

[81] James Ryan'dan Thomas Moore'a, 25 Nisan 1815, KHLC El Yazması U386/B12.

ele geçirilmiş Poynter, Thomas'a yapacağına söz verdiği şeytan çıkarma ayinini gerçekleştirmesi için onu zorlamayacaktı. Thomas daha sonra Poynter'a kardeşini şeytan çıkarmaya istekli başka bir rahip bulmasını talep eden bir mektup yazdı. [82] Piskopos ona İspanyol elçiliğine bağlı Spanish Place'deki şapelde bulunan üç İngiliz rahiple konuşmasını tavsiye etti. Thomas bunlardan birini ikna edebilirse, Poynter ruhsatı verecekti. [83]

Thomas rahiplerden biri olan Joseph Francis Carpue'ye yaklaştığında, şeytan çıkarmadan bahsedildiğinde 'istemsiz bir alay hareketi' yaptı ve bu da konuşmayı sonlandırdı. Thomas daha sonra 'Bay Gandolfi'ye (Peter Gandolphy) geçti ve şunları bildirdi:

> Kendisinden alabildiğim tek şey, Exorcism'in İngiltere'de hiç yapılmadığı ve eğer İspanya'da yapılacaksa Kardeşimi oraya göndermem gerektiğiydi. Bana Lord'un iznini alamayacağımı söyledi. Bay Ryan'dan istediği ele geçirme kanıtlarına, örneğin tavana karşı yürümesini, küçük parmağıyla bir ızgarayı çıkarmasını ve insanların düşüncelerini okumasını söyledim... ve ona Thyraeus'un ele geçirme kanıtı olarak belirttiği farklı işaretleri okudum ve onu British Museum'daki bunları ve diğer anlaşmaları incelemesi konusunda teşvik ettim... ama bu konuda herhangi bir okumaya ihtiyacı olmadığını söyledi. [84]

Gandolphy elbette yanılıyordu, şeytan çıkarma işlemi İngiliz misyonunda hiç yapılmamıştı -1670'lere kadar misyoner rahiplerin temel bir parçasıydı- ancak Thomas'ın kardeşini şeytan çıkarmak için İspanya'ya götürmesi önerisi mantıklıydı ve Thomas'ın İspanya ile olan aile bağlantıları göz önüne alındığında bu seçeneği araştırmaması şaşırtıcıdır; belki de Peter'ın seyahat edebilecek kadar iyi olmadığını düşünüyordu. Gandolphy, İngiliz Katolikliğinin İspanyol Katolikliğinden bir şekilde doğası gereği farklı olduğu ve şeytan çıkarma işleminin İngiliz bağlamında basitçe uygunsuz olduğu görüşünü ifade ediyor gibi görünüyor. Ancak Thomas, eserlerini British Museum'da okuduğu büyük on yedinci yüzyıl demonologlarından birinden (Cizvit Peter Thyraeus) alıntı yaparak yanıt verdi; bu, antikacıların demonolojik metinlere olan ilgisinin, içeriklerine olan aktif ilgiyle desteklendiği çarpıcı bir erken örnekti (yirminci yüzyılda Montague Summers tarafından örneklendirilmiştir). Gandolphy, İspanyolca okuyabilen bir diğer rahip olan John Earle'ün Thyraeus'un eserine başvurmasını önerdi; Thomas, 'Ona bunun Latince olduğunu söyledim' diye alaycı bir şekilde kaydetti.

82 Thomas Moore'dan William Poynter'a, 25 Temmuz 1815, KHLC El Yazmaları U386/B12.
83 William Poynter'dan Thomas Moore'a, 2 Ağustos 1815, KHLC El Yazmaları U386/B12.
84 Thomas Moore'dan William Poynter'a, tarihsiz, KHLC El Yazmaları U386/B12.

Earle, Thomas'a bu konuyla hiçbir ilgisi olmayacağını söyledi ve 5 Ağustos'ta Poynter tüm meseleye kısaca son verdi: ' Söz konusu amaç için herhangi bir baş ka din adamına ruhsat vermeyi reddetmem gerektiğini anlamanızı rica ediyorum' .

Moore, İ spanya'daki Tosos halkının ş iddetli ajitasyonuyla kıyaslanamazdı, ancak Thomas Moore'un mektupları piskoposa karş ı pasif saldırganlıkla doludur. Thomas, kesinlikle din adamlarından 'talep üzerine ş eytan çıkarma' bekleyen bir laikti ve yazış malar, bu tutumun eğitimsizlerin popüler diniyle sınırlı olmadığını gösteriyor: British Museum'da Thyraeus'u inceleyen Thomas Moore, açıkça eğitimli bir adamdı. Yazış malar, on sekizinci, on dokuzuncu ve hatta yirminci yüzyıllarda ş eytan çıkarma konusunda laikler ve hiyerarş i arasındaki tipik görüş ayrılığına benzersiz bir ış ık tutuyor - gerçekten de, öfkeli bir laik Katolik ile günümüz kilisesindeki temkinli bir piskopos arasında benzer bir yazış ma hayal etmek zor değil.

ÇÖZÜM

On sekizinci yüzyılda ş eytan çıkarma uygulaması çeş itli kesimlerden gelen yoğun saldırılara maruz kaldı: Aydınlanma rasyonalizmi, ş eytan çıkarma ayinleri yapan din adamlarına karş ı muhalefet, ş üpheci Augustinus teolojisi ve sivil huzursuzluk konusunda devletin kaygısı. Bu, yüzyılın ilk yıllarında Endeks tarafından birçok ş eytan çıkarma kılavuzunun bastırılmasına ve tek meş ru metin olarak 1614 Ritüeline giderek daha fazla odaklanılmasına neden oldu . Ancak aynı zamanda, Katolik Avrupa'nın daha muhafazakar köş elerinde ele geçirilme paniği devam etti ve ş eytan çıkarmayı gerekli ve meş ru gören popüler bir din ile ş eytan çıkarmaya karş ı son derece isteksiz bir piskopos hiyerarş isi arasında giderek bir uçurum açıldı. Yine de istisnalar kaldı ve en azından İ ngiltere'de, ş eytan çıkarmaya destek, ortodoksluğa ve Papa'ya aş ırı bağlılıkla iliş kilendirildi. On dokuzuncu yüzyılda, ş eytan çıkarmayı ana akıma geri getirecek olan Ultramontanizmin yükseliş i olacaktı.

85 William Poynter'den Thomas Moore'a, 5 Ağustos 1815, Westminster Baş piskoposu Arş ivleri'nde tutulan yazış maların devamının daktilo edilmiş transkripsiyonu, KHLC MSS U386/B12.

BÖLÜM 7

Ş üphe Çağında Cin Çıkarma: Ondokuzuncu ve Yirminci Yüzyıllar

Papa VI. Pius'un tahttan indirildiği, Roma'nın Cumhuriyet ilan ettiği ve Papa VII. Pius'un hapse atıldığı Fransız Devrimi ve Napolyon Savaş ları'nın ardından Papalık, laik hükümetin muhalifi olarak kendini yeniden icat etti ve giderek Katolikliği kendi baş ına bir siyasi ideoloji olarak sundu. 1870'te Papalık Devletleri'nin devrilmesi, Pius IX ve Leo XIII'ün Katolik kilisesinin ş eytandan ilham alan uluslararası bir komplonun kurbanı olduğu yönündeki inançlarını yoğunlaş tırdı. Yine de Papa Benedict XIV tarafından belirlenen ş eytan çıkarma konusundaki aş ırı ihtiyatlı temel tutum, Leo XIII'ün Ş eytan'a karş ı mücadeleyi kilisenin misyonunun merkezine koyduğu on dokuzuncu yüzyılın sonuna kadar geçerliliğini korudu. O zaman bile, psikoloji ve psikiyatrinin geliş en disiplinleri, ele geçirilmenin gerçekliği konusunda o kadar çok ş üphe uyandırdı ki, yerel piskoposların çoğunluğu ş eytan çıkarma iş lemlerini yetkilendirmeye isteksizdi ve XIII. Leo tarafından desteklenen ayin, eski uygulamanın yeniden canlandırılmasından ziyade ş üpheci bir çağ için hafifletilmiş bir ş eytan çıkarma biçimiydi. Katolik İ ncil bilginleri de ş eytan çıkarma uygulamasının devam etmesini eleş tirdiler ve Modernistlerin 1907'deki kınaması bu sesleri geçici olarak sustursa da, II. Vatikan Konsili yenilenen ş üpheciliğe izin verdi.

On dokuzuncu ve yirminci yüzyıllardaki ş eytan çıkarma tarihinin bir anlatısı, kırsal Avrupa Katoliklerinin ve Afrika ve diğer yerlerdeki animizmden dönenlerin inanç sistemlerinin bir parçası olarak kalırken, modern teolojide yeri olmayan bir uygulamanın giderek eskimesinin hikayesidir. Kanıtların bu okumasında, ele geçirilme vakaları kültüreldi

 F. Young, Katolik Hristiyanlığında Cin Çıkarma Tarihi,
DOI 10.1007/978-3-319-29112-3_7

gerilemeler ve aşırı muhafazakarlar, tıbbi ve teolojik fikir birliğini bilinçli olarak reddeden şeytan çıkaranlar. Hem şeytan çıkaranların hem de şeytan çıkaranların bilinçli olarak muhafazakar tutumlar benimsediği durumlar olmasına rağmen, bu dönemin edebiyatından ortaya çıkan alternatif bir anlatı da vardır. On dokuzuncu yüzyılın sonlarında bazı Katolikler, 'gizli' fenomenlerin bilimsel araştırma nesneleri olarak incelenmesi olan parapsikolojiyle ilgilenmeye başladılar ve böylece geriye dönük batıl inançve materyalist şüpheciliğin ikiz tehlikelerinden kaçınan doğaüstü üzerine bir söylem geliştirdiler. Doğal olarak, bu yazarlar kilisenin istenmeyen ruhsal fenomenlerle başa çıkma geleneksel yöntemi olan şeytan çıkarmaya ilgi gösterdiler. Sinemanın kültürel etkisi ve II. Vatikan Konsili'ne karşı muhafazakâr tepki önemli etkenlerdi; ancak parapsikolojinin Katolik demonologlar tarafından kabul edilmesi, 1970'lerden itibaren şeytan çıkarma ayininin yeniden canlanmasını yeterince açıklayabilir ve bu nedenle, şeytan çıkarma ayininin kilise otoritelerinin yetkilendirme konusunda isteksiz olmalarına rağmen hayatta kalma mücadelesi verdiği II. Vatikan Konsili'ne kadar olan dönem, şeytan çıkarma ayininin çağdaş Katoliklikte neden bir kez daha bu kadar önemli hale geldiğini anlamak açısından kritik öneme sahiptir.

1812'de Tosos'ta kurulan, yerel halkın şeytan çıkarma talep ettiği ve ele geçirilme anlatısını kontrol ettiği davranış örüntüsü, on dokuzuncu yüzyıla kadar devam etti. Maria Tausiet, İspanyol davasının 'son evresindeki bir dünyayı veya başka bir deyişle sona ermekte olan bir çağın sıkıntılarını ve çilelerini tasvir ettiğini' öne sürse de, Tosos [1] 1864'te Savoy'daki Morzine'de, Avrupa tarihindeki çıkarma talepleri tekrar şiddete dönüştü; son kitlesel ele geçirilme. şeytan cinliler, onları şeytan çıkarmayı reddettiği için yerel piskoposa hakaretler yağdırdı ve kilisede ona saldırdı. [2] Bu tezahürler, bir dünyanın sona erdiğinin işareti olmaktan çok, on dokuzuncu yüzyıl kilisesinde, laik otoritelerle iyi geçinmeye hevesli şehirli din adamları ile büyücülüğün gerçekliğine kesinlikle ikna olmuş sıradan kırsal kesim halkı arasında yeni bir gerginliğin kanıtıydı.

Gerçekten de, lanetleme veya kötü dileklerde bulunmayı içeren ele geçirilme ile geleneksel kötücül büyücülük arasındaki ilişki Avrupa'nın birçok yerinde son derece güçlüydü ve yirminci yüzyıla kadar devam etti. Sivil otoriteler [3] ancak genel karşı tutumları aynı derecede düşmancaolarak her ikisinin de şeytan çıkarmaya değildi, kilise ve devlet sıradan insanların tutumlarından farklıydı.

1 Tausiet (2005), s. 277.

2 Harris (1997), s. 472–3.

3 Devlet yetkilileri 1869'da iki Alsaslı çocuğun şeytan çıkarılması için bir ayin düzenlemek üzere araya girdi; bkz. Cristiani, L. (çev. C. Roland), Satan in the Modern World (Londra: Barrie ve Rockliff, 1961), s. 95–104; Rodewyk, A., Possessed by Satan: The Church's Teaching on the Devil, Possession and Exorcism (New York: Doubleday, 1975), s. 9–11.

Gerçekten de, yirminci yüzyıl ş eytan çıkarma ayinlerine dair bazı anlatımlar erken modern olanlardan ayırt edilemez. Mayıs 1920'de Piacenza'daki bir Fransisken rahibi, yedi yıl önce yediği lanetli bir tuzlu domuz eti parçasını kusmasını sağlayarak kadını yedi iblisin elinden kurtardı. Ş eytan çıkarma ayini sırasında iblis Isabô, mahallede 4 Léon Cristiani, Présence yedi büyücü olduğunu ilan etti. de Satan dans le Monde Moderne (1959) çok sayıda ş eytan çıkarma ayini anlatımı içeriyordu, Vendée'deki bir Fransız rahipten birinci 1954 arasında bir kadının ş eytan çıkarma ayinlerini elden belgeler elde edildi ve Eylül 1950 ile Aralık anlatıyordu. Bunlar arasında Bellefontaine Manastırı'ndan bir keş iş tarafından kullanılan 'uzaktan ş eytan çıkarma' ve kadının yerel kilisede bir sandalyeye bağlandığı resmi bir ş eytan çıkarma ayini de vardı. 6 Ele geçirilmenin kaynağı, kadının yardım için gittiği yerel bir 'manyetik ş ifacı'ydı; bu durumda iblis, 'büyücünün' iradesi tarafından tamamen kontrol altına alınmış tı. 1990'larda İ talya'da Emmanuel Milingo tarafından gerçekleş tirilen ş eytan çıkarma ayinlerinin baş[5] arısı, Bölüm 8'de incelendi kötücül büyücülük fikrinin bazı Avrupa ülkelerinde popüler dinde rol oynamaya devam ettiğini, hatta 'cadılar'ın artık terapist ve 'manyetik ş ifacılar' olduğunu gösteriyor. Bu, Harris'in 'köylü kozmolojisinin' basitçe yok olan bir dünyanın kalıntısı olarak reddedilemeyeceği tezini destekliyor. 7

,

Ş EYTANLAR, AZİ ZLER VE Cİ NLER

On dokuzuncu yüzyılın en ünlü Katolik ş eytan çıkarıcısı muhtemelen 'Ars Rahibi' Jean-Marie Vianney'di (1786–1859), kanonlaş tırma süreci 1870'lerde baş ladı. Vianney'nin piskoposu ona koş ulsuz 8 verdi ancak hikayelerin bırakmasıyla ilgili olarak gerektiğinde çoğunda, demoniac'ları serbest ş eytan çıkarma izni verdi, bu kadar ileri gitmedi. Bir yoruma göre, Vianney on dokuzuncu yüzyıl kilisesinde resmi ş eytan çıkarma ayinlerine bağlı kalma konusundaki yaygın isteksizlikten etkilenmiş ti. Baş ka bir yoruma göre,

4 Piacenza vakası için bkz. Cristiani (1961), s. 109–23.

5 Aynı eser, s. 124–36. Bu, ancak XIII. Leo'nun Ş eytan ve Mürted Meleklerin Kovulma Ayini olabilirdi.

6 Aynı eser, s. 137–55.

7 Harris (1997), s. 453–4. On dokuzuncu yüzyıl kırsal Fransa'sında sahip olma inancına iliş kin olarak bkz. Devlin, J., The Superstitious Mind: French Peasants and the Supernatural in the Nineteenth Century (New Haven, CT: Yale University Press, 1987), s. 120–39.

8 Hıristiyanlar (1961), s. 32.

Vianney, resmî ayinsel şeytan çıkarma ayinlerine ihtiyaç duymayan karizmatik şeytan çıkarıcı-aziz modeline uyuyordu; iblisler onun kutsallığının huzurunda kaçıyordu. Vianney, Antoine Gay (1790–1871) adında bir adam üzerinde şeytan çıkarma ayini yapmaya en çok yaklaşan kişiydi. Vianney, Gay'i şeytan çıkarmak için izin almak üzere Lyons Başpiskoposu Kardinal de Bonald'a yazdı ve hem De Bonald'dan hem de Belley Piskoposu'ndan izin aldı, ancak şeytan çıkarma işlemi hiçbir zaman gerçekleşmedi. Vianney, Gay'in Ars yerine Cristiani'nin Fourvière'deki Marian tapınağında şeytan çıkarılmasını istedi , ancak neden hiçbir şey olmadığı belirsizdir. görüşe göre, Gay kasıtlı olarak şeytan çıkarılmadan bırakıldı çünkü onu peygamberlik eden bir kişiydi ve ele geçirilmesinin bir amacı olduğunu anlamıştı. inceleyenler [10] O, önceki yüzyılda Crescentia Höss kalıbında şeytancı veya 'şeytancı-aziz'. Fransız kilisesinin laikliğe karşı Dominikan olan C. J. Woollen, 1949'da cinli kişilerin iki kategoriye mücadelesinde, İngiliz bir ayrıldığını gözlemledi; bir günah yüzünden cinliler ve Tanrı'nın bir sınaması olarak cinliliğe katlananlar. [12] İkincisinde, cin çıkarma işlemi hiç de basit değildi. Antoine Gay'in ele geçirilmesi bir avantajdı. [11]

SATANİSTLER VE AYKIRI RAHİPLER

Çağdaş Katoliklikte şeytan çıkarma taraftarları arasında Şeytancılıkla meşguliyetin kökleri on dokuzuncu yüzyıla dayanır. Kötülüğe adanmış gizli örgütler olduğuna dair inanç tarih boyunca bulunabilse de, Fransız Devrimi'nin ardından laik ve din karşıtı düşünceden Katolik kilisesine yönelik algılanan tehdit, kilisenin düşmanlarının yalnızca kilise ile devletin ayrılmasını değil, aynı zamanda Hristiyanlığın manevi olarak devrilmesini de planladıklarına dair benzeri görülmemiş bir korku yaratmıştır. Mesih'in kilisesinin düşmanları aynı zamanda Şeytan'a tapanlardı ve on dokuzuncu yüzyıl Şeytancılığı, Frankfurter'in kriz zamanlarında dini kimliği tanımlamak için gerekli gördüğü 'Ötekiliğin fantastik yapıları' arasındaydı. [13] Şeytancı hipotezi destekleyenler genellikle kanıt eksikliğinden rahatsız olmazlar, çünkü gölgelerde saklanan ve kasıtlı olarak

9 Aynı eser, s. 80–2. Vianney'nin Gay'i şeytan çıkarması hakkında ayrıca bkz. Rutler, G. W., The Curé of Ars Bugün (San Francisco, CA: Ignatius, 1988), s. 174–6.

10 Hıristiyan (1961), s. 74–5.

11 Gay'in sonraki kariyeri ve kehanetsel açıklamaları için bkz. ibid. s. 83–91.

12 Woolen, C. J., 'Cin Çıkarma Davası', New Blackfriars 30:347 (Şubat 1949), s. 59–62.

13 Frankfurter (2008), s.

faaliyetlerini gizlerse doğal olarak hiçbir iz bırakmazdı. Cristiani için, kötü ş öhretli okültist Aleister Crowley'nin ölüm ilanı ve psiş ik araş tırmacı Harry Price'ın iddiaları, Ş eytan ibadetinin Londra'da yaygın olduğuna dair yeterli kanıt oluş turuyordu, ancak Ronald Hutton, İ ngiliz[14] Ş eytancılığına dair söylentilerin bundan daha fazlası olmadığını ikna edici bir ş ekilde savundu. [15]

Satanizm'in varlığına olan inanç özellikle Fransa ve İ talya'da güçlüydü. Bugüne kadar, Fransa'da Satanist mezheplere ve sistematik kutsala saygısızlığa olan güçlü inanç devam ediyor, ancak kutsala saygısızlığın aktif bir din karş ıtlığı biçimi mi yoksa gerçek ş eytan tapınmasının kanıtı mı olduğu hararetle tartış ılıyor. [16] Kasıtlı kutsala saygısızlığın gerçekliği, faillerinin motivasyonlarını aydınlatmak için çok az ş ey yapar. Kutsala saygısız Satanizm korkusu, 1960'larda Amerika'da baş layan ve oradan Roma'ya yayılan ve 1989'da İ nanç Doktrini Cemaati'nin 'Yeni Çağ' maneviyatını kınamasına neden olan okültizm korkusundan (yeniden canlandırılan 'Satanizm' dahil) farklı ve daha eskidir. [17] İ talya'da, Roma propagandası, Piedmontese hükümetinin 1870 ile 1890 yılları arasında uyguladığı dini hoş görü nedeniyle Torino'yu Satanizm ile iliş kilendirdi. Piedmont'un hoş görü politikası, en azından kısmen, İ talya'nın birleş mesi kampanyası sırasında Katolik kilisesini kızdırmak için bir stratejiydi. Satanizm Torino'da hiç uygulanmış olsun ya da olmasın, ş ehir Roma'da 'ş eytanın ş ehri' olarak ünlenmiş ti; Papalık propagandası, din özgürlüğünün zararlı sonuçlarına ve Torino'nun iş lediği varsayılan korkunçluklara dikkat çekti.

ş eytana tapanlar. [18]

Fransız romancı Joris-Karl Huysmans, 1891 tarihli Là -Bas ('Aş ağıda') adlı romanı için Paris'teki Satanist yeraltı dünyasını araş tırdığını iddia etti ; romanda kahraman Durtal kara büyü dünyasını araş tırıyor. Tartış ma

14 Hıristiyanlar (1961), s. 179–80.

15 Hutton, R., Ay'ın Zaferi: Modern Pagan Cadılığının Tarihi (Oxford: Oxford Üniversitesi Yayınları, 1999), s. 257–61.

16 Fransız Satanizmi hakkında Cristiani'ye (1961), s. 188–98'e; Chave-Mahir'e (2011), s. 19'a bakınız. Hutton (1999), s. 268, Ş eytan tapınımına dair kanıtları taklit etmek için tasarlanmış kutsal ş eylere saygısızlık eylemlerinin, basının Ş eytancılığın varlığını teş vik etmesiyle teş vik edildiğini ileri sürmüş tür.

17 İ nanç Doktrini Cemaati, Hristiyan Meditasyonunun Bazı Yönleri Üzerine Piskoposlara Mektup (Orationis Formas) (Vatikan: Typis Polyglottis Vaticanis, 1989). 1960'lardan bu yana Ş eytancı gruplar için bkz. La Fontaine, J., 'Ş eytancılık ve Ş eytani Mitolojisi', De Blécourt, W., Hutton, R. ve La Fontaine, J. (editörler), Avrupa'da Büyü ve Büyü: Yirminci Yüzyıl (Londra: Athlone, 1989), s. 81–140, s. 94–109.

18 Introvigne, M., 'İ talya'da Modern ve çağdaş Satanizm', Social Compass 56 (2009), s. 541–51, s. 541–2.

Huysmans'ın kurgularının ne kadarının gerçeğe dayandığı konusunda o zamandan beri öfkelendi. Romanda, Durtal'ın arkadaşı Des Hermies, Huysmans'ın şeytan çıkaran rahiplere olan kendi şüphesini yankılar; bu rahiplerin sadece cadılar ve büyücüler olduğuna inanır ve Louis Gaufridy ve Urbain Grandier'in izinden gider:

> Bu Tanrı tarafından terk edilmiş [siyah] ayinleri kutlayanlar duygularını gizler ve kendilerini Mesih'in adanmışları ilan ederler, hatta şeytan çıkarma yoluyla ele geçirilmişlerle savaşarak onu savunduklarını iddia ederler. Ama bu bile büyük bir aldatmacadır, sözde 'ele geçirilmişleri' yaratan veya konuşlandıran kendileridir. Bu şekilde, özellikle manastırlarda, bir tebaa ve suç ortağı kaynağından emindirler. Her türlü katilce veya sadist aşırılık, Şeytan Çıkarma'nın kadim ve dindar kisvesi altında gizlenmiştir. 19

Ancak romandaki Şeytancı rahip Canon Docre'ye ek olarak, kilise otoritelerinin dar görüşlülüğünün kurbanı olarak tasvir edilen iyi bir şeytan çıkarıcı olan Dr. Johannès de vardır. Muhafazakar Katolikliğin sesini temsil eden St. Sulpice'in çancısı Carhaix, kiliseyi Spiritualizmi nekromansi olarak kınamadaki başarısızlığı ve incubi ve succubi'yi tanımayan yetersiz hayal gücüne sahip demonoloji nedeniyle eleştirir. 20 Johannès, incubi tarafından saldırıya uğramış rahibeleri şeytan çıkarır ve onu 'aşağılık doktrinler' ile suçlayan Curia ve Paris Başpiskoposu'nun öfkesini çeker. 21 Johannès daha sonra Lyon'a çekilir ve burada 'Melkisedek'in ihtişamına kurban etme' olarak bilinen bir prosedürle ele geçirilmişleri iyileştirir ve Paraclete'nin gelişini vaaz eder. 22

Huysmans, Johannès'i büyü ve şeytan çıkarmayı bir arada uygulayan 'Ruhların Onarımı Derneği'ni kuran kötü şöhretli laik rahip Joseph-Antoine Boullan'dan (1824–93) esinlenerek tasarladı. Boullan Roma'da hapsedildi ancak 1870'te şehir İtalyan orduları tarafından ele geçirildikten sonra kaçtı. 1875'te Tilly-sur-Seulles'den bir fabrika ustası olan vizyon sahibi ve mistik Eugene Vintras tarafından kurulan 'Carmel Kilisesi'ni devraldı. 23 Boullan'ın dergisi, Les Annales de la Sainteté au XIXe siècle,

[19] Huysmans, J.-K. (çev. B. King), Là -Bas (Sawtry: Dedalus, 2001), s. 75.

20 Aynı eser, s. 143–4.

[21] Huysmans (2001 [1891]), s. 194–5.

22 Aynı eser, s. 198–9.

[23] Maxwell-Stuart, P. G., Büyücüler: Bir Tarih (Stroud: Tempus, 2004), s. 174–5. A. E. Waite, Fransa'da Şeytan Tapınması: veya Lucifer Sorunu (Londra: G. Redway, 1896), s. 17'de Dr. Johannès'in Vintras'a dayandığını düşünüyordu. Jean Sempe,

Huysmans'ın roman için kaynak olarak kullandığı görünen, kutsal şeylere saygısızlık ve şeytan çıkarma olaylarını kaydettiğini iddia etti. Johannès'in, rahibeleri incubus etkisi altında 'şeytan çıkarma' konusundaki ilgisi, Boullan'ın rahibeleri İsa ile cinsel karşılaşmalar hayal etmeye teşvik etme uygulamasıyla gerçekte yansıtıldı. Hayatının ilerleyen dönemlerinde dindar bir Katolik olan Huysmans, sonunda Boullan'a olan inancını kaybetti ve onu kınadı. 24

İngiliz okültist A. E. Waite (1857–1942), 1896'da yazdığı yazıda, Huysmans'ın 'kurgu kisvesi altında yazdığını' iddia etmiş ve onu 'modern Satanizmin keşfedicisi' olarak tanımlamıştır.25 Waite , Fransa'daki kutsal şeylere saygısızlık ve 'aşırı suçlar' olaylarının gerçekliğini kabul etmiş ve gerçek Rahip Docre'nin, 'bir 'şeytani klanın' lideri'nin Belçika'da yaşadığını iddia etmiştir.

26 Ancak Waite, kendi okült örgütü olan Altın Şafak Hermetik Tarikatı'nın Şeytancılık ile ilişkilendirildiği yanlış anlaşılmasına karşı çıkmakta istekliydi. Katolik kilisesine ikiyüzlülüğü nedeniyle saldırdı ve Mauritius'taki Port-Louis Başpiskoposu Leo Meurin'i (1825-95) özellikle seçti. Bir Cizvit olan Meurin, Masonluğun şeytana tapan bir tarikat olduğu yönündeki şiddetli bir anti-Semitik saldırı olan La Franc-maçonnerie: Synagogue de Satan (1893) adlı kitabın yazarıydı. 27 Waite, Meurin'in Mauritius'taki sözde kutsala saygısızlığı ve Şeytancı uygulamaları ifşa ettiğini iddia etmesine rağmen, Başpiskoposun bu konuda hiçbir şey yapmadığını belirtti: 'Kilise bu konuda kıpırdamıyor; kınıyor ve dua ediyor'.

28 Carhaix'i yankılayan Waite, kilisenin gerçekten Satanizm konusunda endişeli olması durumunda şeytan çıkarma gibi eski çarelerini kullanacağını savundu. Ancak, Meurin'in antisemitizmi, onun gerçekte Masonluğu ruhsal bir tehditten ziyade politik bir tehdit olarak gördüğünü kanıtladı. 29 Waite, kilisenin 'Satanizm'e yalnızca Masonluk veya Yahudilerle bağlantılı olduğunda tepki gösterdiğini ve gerçek Satanizm söz konusu olduğunda ilgisiz kaldığını savundu. 30

Abbé Julio, eserleri popülerliğini koruyan bu dönemin bir diğer resmi olmayan şeytan kovucusuydu (Sempe, J., Livre Secret des Grands Exorcismes et Bénédictions (Paris: Bussière, 1908)).

24 Huysmans ve Boullan hakkında bilgi için Brendan King'in Huysmans'ın metni hakkındaki notlarına bakınız (Huysmans (2001 [1891]), s. 303).

25 Waite (1896), s. 11. Boullan hakkında ayrıca Cristiani'ye (1961) bakınız, s. 185–7.

26 Waite (1896), s. 14–17.

27 Meurin, L., La Franc-maçonnerie: Synagogue de Satan (Paris: Victor Retaux, 1893), s. 120–1 (Masonların şeytana taptığı iddiası için).

28 Waite (1896), s. 84–5.

29 Aynı eser, s. 82–96.

30 Aynı eser, s. 310–12.

XIII. LEO VE Cİ N ÇIKARMA

On dokuzuncu yüzyılın sonlarındaki Ş eytani panikle iliş kili, ancak ondan farklı olan, ş eytanın dünya üzerindeki gücünün arttığı inancıyla iliş kilendirilen yenilenmiş bir kıyametçilikti. Bu kıyamet sonu Katolikliği akımını teş vik etmek için 1878'de seçilen Papa XIII. Leo'dan (1810-1903) daha fazla çaba sarf eden olmadı. Vatikan'ın dış ına çıkmayı ve dolayısıyla İ talya Krallığı'nın eski Papalık Devletleri üzerindeki egemenliğini tanımayı reddettiği için 'Vatikan'ın tutsağı' olarak bilinen Leo, devlet laikliğinin kararlı bir muhalifiydi. Belki de diğer tüm Papalardan daha fazla, XIII. Leo ş eytan çıkarma ile de iliş kilendirilir.

Bunun iki temel nedeni, 1886'da ayin sonrası isteğe bağlı dualara Aziz Mikail'e bir çağrı eklemesi ve 18 Mayıs 1890'da Kutsal Ayinler Cemaati'nin bir kararıyla Rituale Romanum'a eklenen Exorcismus in satanam et angelos apostaticos'tur ('Ş eytan ve Mürted Meleklere Karş ı Kovuş turma') .

Leo'nun ruhsal savaş larla meş guliyeti, yirminci yüzyılın ortalarında Domenico Pechenino ve Kardinal Giovanni Nasalli Rocca di Corneliano'nun iki tanıklığından kaynaklanan bir dizi efsanenin ortaya çıkmasına neden olmuş tur.

1947'de Pechenino, 1890'dan bir süre önce Vatikan Sarayı'nda meydana geldiği iddia edilen bir olayı ş öyle anlatıyor :

31 Österreich (1930), s. 200. Bu ş eytan çıkarma , ş eytan çıkarma ayinine ek olarak Rituale Romanum'da 1925'e kadar görülmedi (Kunzler, M., The Church's Liturgy (Münster: Lit Verlag, 2001), s. 317). Metin için bkz. Rituale Romanum (Roma: Typis Polyglottis Vaticanis, 1925), s. 537–42.

32 Pechenino, D., La Settimana del Clero (30 Mart 1947), P., I., 'Notae Practicae de Precibus post Missam imperatis', Ephemerides Liturgicae 69 (1955), s. 54–60, s. 58: 'Bir sabah Büyük Papa Leo XIII Kutsal Ayini kutlamış ve her zamanki gibi baş ka bir ş ükran Ayini'ne katılmış tı. Aniden baş ını enerjik bir ş ekilde kaldırdığı, ardından kutlama yapan kiş inin baş ının üzerindeki bir ş eye yoğun bir ş ekilde baktığı görüldü.

Gözünü bile kırpmadan, dehş et ve merak duygusuyla, renk ve yüz hatları değiş tirerek sabit bir ş ekilde baktı. İ çinde tuhaf, harika bir ş eyler oluyordu. Sonunda sanki kendine gelmiş gibi hafif ama enerjik bir el dokunuş uyla ayağa kalkar. Özel çalış ma odasına doğru giderken görülüyor. Ailesi endiş e ve endiş eyle onu takip ediyor. 'Kutsal Baba!' - ona yavaş ça diyorlar - 'kendini iyi hissetmiyor musun? Bir ş eye ihtiyacın var mı?'—'Hiçbir ş ey, hiçbir ş ey!' diye yanıtlıyor. Ve kendini içeriye kilitliyor. Yarım saat sonra Kutsal Ayinler Cemaati Sekreterini arar ve ona bir parça kağıt uzatarak, bunu bastırıp dünyadaki tüm Nizamnameye göndermesini emreder. Ne içeriyordu? Ayinin sonunda halkla birlikte Meryem'e dua ve göksel orduların Prensi'ne ateş li yakarış la birlikte okuduğumuz dua, s. Michael.

Bir sabah büyük Papa XIII. Leo ... ayin düzenlemiş ti ve her zamanki gibi bir ş ükran ayinine daha katılıyordu. Aniden baş ını ş iddetle salladığı, sonra da ayin yapanın baş ının üstündeki bir ş eye baktığı görüldü. Sabit bakış larıyla, gözünü kırpmadan, ama bir dehş et ve ş aş kınlık hissiyle, yüzünün rengi ve çizgileri değiş ti. İ çinde garip ve büyük bir ş ey oluyordu. Sonunda, sanki kendine gelmiş gibi ve elini hafifçe ama enerjik bir ş ekilde sallayarak ayağa kalktı. Özel ofisine doğru gittiği görüldü. Maiyeti endiş eyle ve kaygıyla onu takip etti: 'Kutsal Baba,' dediler alçak sesle, 'kendinizi iyi hissetmiyor musunuz? Bir ş eye ihtiyacınız var mı?' Cevap verdi: 'Hiçbir ş ey, hiçbir ş ey'. Ve kendini içeri kapattı. Yaklaş ık yarım saat sonra Kutsal Ayinler Cemaati Sekreterini çağırdı ve ona bir kağıt parçası uzatarak, bunu basmasını ve dünyadaki tüm sıradan insanlara göndermesini emretti. İ çinde ne vardı? Ayin sonunda cemaatle birlikte okuduğumuz dua, Meryem'e yakarış ve göksel orduların Prensi Aziz Mikail'e içten yakarış .

Bu anıyı aktaran Ephemerides Liturgicae makalesinin yazarı 'I. P.', Pechenino'nun 1886'da onaylanan ayinin sonunda Aziz Mikail'e edilen duayı, 1890'da yayımlanan ş eytan çıkarma ayini ile karış tırdığına inanıyordu. Kardinal Rocca di Corneliano, hikayenin, Papa'nın Roma ş ehrine karş ı toplanan ş eytanlara dair bir vizyon gördüğünü ve orada Aziz Mikail'e duayı yazıp sık sık Aziz Petrus Bazilikası'nda okuduğunu iddia eden 'Papa'nın yakın bir piskoposu' olan Rinaldo Angeli'den türetildiği varsayılan baş ka bir versiyonunu bildirdi.

Papa, Ş eytan'a ve mürted meleklere karş ı yazılmış olan bu ş eytan çıkarma ayinini bizzat kendisi yazmış ve sık sık okumuş tur; ayrıca piskopos ve rahiplerin de bu ş eytan çıkarma ayinlerini kendi piskoposluklarında ve cemaatlerinde sık sık okumalarını tavsiye etmiş tir.[33]

XIII. Leo'nun yeni Exorcism'i Mezmurlar 67 ve 34'ten alınan bölümlerle baş lıyor, ardından St. Michael'a hitaben yazılmış uzun bir dilekçe ve ardından da on büyüden oluş an bir diziyle baş layan Exorcism'in kendisi geliyor 34:

33 'Pratik Notlar' (1955), s. 58–9.

34 Roma Ritüeli (1925), s. 539–41: Sizi, her kirli ruhu, her ş eytani gücü, düş manın her cehennem istilasını, her lejyonu, her cemaati ve ş eytani mezhepleri Rabbimiz İ sa Mesih'in adı ve gücüyle kovuyoruz... Artık cesaret etmeyin , en kurnaz yılan, insan ırkını aldatmak, Tanrı'nın Kilisesi'ne zulmetmek ve Tanrı'nın seçilmiş lerini buğday gibi sallayıp elemek.
Hâlâ büyük gururunuzla benzediğinizi sandığınız Yüce Tanrı size emrediyor...
Baba Tanrı size emrediyor; Oğul Tanrı size emrediyor; Kutsal Ruh Tanrı size emrediyor. Tanrı'nın ebedi Sözü olan Mesih'in görkemi size emredsin... Haçkutsallığı ve Hıristiyan Tanrı inancının Gizemlerinin gücü size emretsin. Tertemiz rahmine düş tüğü ilk andan itibaren en mağrur baş ınızı ezen Allah'ın yüce Meryem Ana'sı, tevazu içinde size emrediyor. Kutsal Havariler Petrus ve Pavlus'a ve diğer Havarilere itaat etmenizi emrediyor.
Ş ehitlerin kanı ve tüm Azizlerin ve Azizlerin dindar ş efaati size emrediyor.

Sizi, her kirli ruhu, her Ş eytani gücü, cehennem düş manının her saldırısını, her lejyonu, her ş eytani mezhebi ve topluluğu, Rabbimiz İ sa Mesih'in adıyla ve onun erdemiyle kovuyoruz... Ey en kurnaz yılan, insan ırkını aldatmaya, Tanrı'nın Kilisesini zulmetmeye, Tanrı'nın seçilmiş lerini buğday gibi harmanlayıp elemeye daha fazla cesaret edemeyesiniz. En yüce Tanrı size emrediyor, büyük gururunuzda hala ona benzediğinizi varsayıyorsunuz... Baba Tanrı size emrediyor, Oğul Tanrı size emrediyor, Kutsal Ruh Tanrı size emrediyor. Mesih'in görkemi, bedene bürünmüş Tanrı'nın ebedi Sözü size emrediyor...

Haçsakramenti sana emrediyor ve Hıristiyan inancının tüm Gizemlerinin gücü. Yüce Tanrı Annesi, Meryem Ana sana emrediyor, o ki o, Tertemiz Gebeliğinin ilk anında en gururlu baş ını alçakgönüllülükle ezdi.

Kutsal Havariler Petrus ve Pavlus'un ve diğer Havarilerin imanı sana emrediyor. Ş ehitlerin kanı sana emrediyor ve tüm dindar azizlerin ş efaati sana emrediyor.

Cin çıkarma iş lemi bir dua ile devam etti 35:

Bu nedenle, lanetli ejderha ve her ş eytani lejyon, sizi yaş ayan Tanrı adına, gerçek Tanrı adına, kutsal Tanrı adına çağırıyoruz... insan yaratıklarını aldatmayı ve onlara sonsuz lanetin zehrini içirmeyi bırakın. Kiliseye zarar vermeyi ve özgürlüğünü tuzaklara atmayı bırakın. Git, Ş eytan, her yalanın mucidi ve efendisi, insan kurtuluş unun düş manı. Hiçbir eserini bulamadığın Mesih'e teslim ol; Mesih'in kanıyla edindiği tek, kutsal, evrensel ve elçisel Kilise'ye teslim ol.

Tanrı'nın kudretli eli altında alçakgönüllü olun; cehennemi sarsan, göklerin ve güçlerin ve egemenliklerin erdemlerinin kendisine tabi olduğu İ sa'nın kutsal ve korkunçismini anmamız karş ısında titreyin ve kaçın.

Kerubim ve Serafim'in yorulmak bilmez sesleriyle O'nu övdükleri ve ş öyle dedikleri:
Kutsal, kutsal, kutsal, Her Ş eye Egemen Tanrı!

[35] Bu nedenle, ejderhayı ve tüm ş eytani lejyonları lanetleyin, yaş ayan Tanrı adına, gerçek Tanrı adına, kutsal Tanrı adına size yalvarıyoruz... İ nsan yaratıklarını aldatmayı bırakın ve üzerlerine ebedi cehennem zehrini dökmeyi bırakın: Kiliseye zarar vermek ve özgürlüğüne tuzak kurmak. Defol git Ş eytan, her türlü aldatmacanın mucidi ve öğretmeni, insanın kurtuluş unun düş manı. İ ş lerinizden hiçbir ş ey bulamadığınız Mesih'e yer verin; yerini Mesih'in kendi kanıyla elde ettiği kutsal, katolik ve havarisel tek Kilise'ye bırakın. Tanrı'nın kudretli eli altında alçakgönüllü olmak; Yeraltı dünyasının titrediği, göklerin Güçlerinin ve Güçlerin ve Hakimiyetlerin tabi olduğu İ sa'nın kutsal ve korkunçadıyla bizim tarafımızdan çağrılan titreyin ve kaçın; Kerubiler ve Seraphimler yorulmak bilmez seslerle onu övüyorlar ve ş öyle diyorlar: Kutsal, Kutsal, Sabaoth'un Kutsal Rab Tanrısı.

Bu ş eytan çıkarma ayininin bazı bölümleri açıkça Rituale Romanum'dan (RR) türetilmiş tir. 896, 900–901, 904), ancak Leo'nun ayini belirli ayırt edici özelliklere sahiptir. Birinci çoğul ş ahıstadır (exorcizo yerine exorcizamus), bu da tüm kilisenin kolektif bir eylemi olarak tasarlandığını düş ündürmektedir. 'Her ş eytani mezhep ve topluluk' ifadesi (omnis congregatio et secta diabol-ica) ş eytan çıkarma için ayırt edicidir ve Leo'nun örgütlü Satanizm inancını hatırlatır. Ş eytan çıkarma ayrıca Immaculate Conception dogmasına açık bir gönderme yapar ve Ş eytan'a kiliseye zarar vermeyi bırakmasını emreder, her ikisi de on dokuzuncu yüzyıl meş guliyetleridir. Gerçekten de, ş eytan çıkarmanın en çarpıcı özelliği, belirli bir kiş iyi veya nesneyi ş eytan çıkarmak için tasarlanmamasıdır. Bunun yerine, karanlığın güçlerine karş ı yöneltilmiş , bunun için belirgin bir ayinsel emsal bulunmayan 'genel bir ş eytan çıkarma' idi.

Woollen, Leo'nun ş eytan çıkarma ayininin, büyük ş eytan çıkarma ayininde bulunan ş eytan çıkaran kiş i için tehlikeyi içermediğini ve rahipler ve laikler tarafından özel olarak kullanılabileceğini, böylece onları Ş eytan'a karş ı mücadeleye dahil edebileceğini açıkladı. 36 Ş eytan çıkarma ayini uzaktan da kullanılabilirdi. Bu nedenle, büyük ş eytan çıkarma ayininin amaca uygun olmadığının bir kabulüydü ve Katoliklerin ş eytanla yüzleş meye devam etmesini sağlamak için bir alternatif sunuyordu.

Leo, kiliseye karş ı yönlendirilmiş , görünmez ve sinsi bir ş eytani etkiden haberdar olduğuna inanıyordu ve 'ş eytanlar' yerine 'mürted melekler' teriminin kullanılması, Leo'nun laik Avrupa'nın suçu olduğunu düş ündüğü irtidadı akla getiriyordu. Ancak, Leo, Rituale Romanum'dan gelen ş eytan çıkarma diline etkileyici bir hakimiyet göstermiş olsa da , antik ayinin unsurlarını yeni ve yaratıcı yollarla yeniden birleş tirse de, onun 'genel ş eytan çıkarma'sı teolojik ve ayinsel bir yenilikti. İ lk kez, ş eytan çıkarma, Tanrı ve insanlığın düş manı olmaktan ziyade kurumsal kilisenin düş manı olarak ş eytana karş ı kullanılıyordu.

İ LAHİ YAT MEYDAN OKUMASI

Pechenino'nun da kabul ettiği gibi, Leo XIII'ün karanlığın güçlerine karş ı kiş isel mücadelesinin önemli bir bileş eni, 'uluslararası masonluğa' karş ı yürüttüğü kampanyaydı. Ancak, kilisenin Masonluğa karş ı çıkması, Leo'nun papalık makamının en büyük utancına da yol açacaktı. Leo , Humani generis (1884) adlı genelgesinde ş unları kınadı:

36 Woollen (1949), s. 62. Ş eytan çıkarmanın riskli olduğu düş ünüldüğüne dair çok az kanıt var 1928'deki Earling ş eytan çıkarma ayininden önce.

Kilise ve devleti ayırmaya yönelik tüm giriş imlerin kökenindeki ideoloji olarak Masonluk. Hristiyanlığa organize bir alternatifti ve dolaylı olarak (veya doğrudan) Ş eytaniydi. Din karş ıtı bir Fransız yazar olan Léo Taxil (1854–1907), Humani generis'e inandığını ilan etti ve 'Docteur Bataille' takma adıyla Le Diable au XIXe siècle'ı yazdı (1892) Masonlar tarafından uygulandığı varsayılan bir Satanizm biçimi olan 'Palladizm'i ifş a etmek için. Taxil'in kitabı, deneyimlerini anlatan ve daha sonra 'kendi baş ına' iki kitap yazan eski bir Satanist olan Diana Vaughan'ı tanıttı. Taxil'in çalış ması kilise tarafından iyi karş ılandı ve hatta Vaughan'ın yazılarını övdüğü varsayılan Leo ile bir görüş me bile sağladı. Taxil, 19 Nisan 1897'de 'dönüş ümünün' sahte olduğunu, Vaughan'ın bir kurgu olduğunu ve kitabını Katolik kilisesinin safdilliğini istismar etmek ve Masonluğa karş ı muhalefetiyle alay etmek için kasıtlı olarak yazdığını kamuoyuna duyurdu.[37]

1909'da İngiliz rahip ve Modernist teolog George Tyrell (1861–1909) Leo'nun safdilliğini ve Katoliklerin kötülüğü Masonlar ve Yahudiler ş eklinde kiş ileş tirme eğilimini kınadı. Tyrell, ş eytan çıkarma teolojisini reddetti:

> Bilimin artık ele aldığı bir dizi zihinsel, ahlaki ve fiziksel kötülük, fırtınalar, salgın hastalıklar ve doğanın diğer yıkıcı fenomenlerinden bahsetmiyorum bile, yakın zamana kadar Kilise tarafından Ş eytan'a atfedildi ve dua ve ş eytan çıkarma ile tedavi edildi. Leo XIII gibi modern bir Papa bile Leo Taxil ve onun efsanevi Diana Vaughan'ın masallarını kabul etti ve Roma'yı her gün ş eytan çıkardı; ve eleş tirel olmayan Katoliklerin hakim zihni, o zamanın tüm kötülüklerini Ş eytan ve onun insan ajanları olan Yahudiler, Masonlar, Protestanlar ve Modernistler tarafından açıklamaya hala hızlıdır. [38]

John Ratté, Tyrell'in geleneksel Katolik demonolojisine karş ı çıkmaktan ziyade, inananların kendilerini ş eytan tarafından kuş atılmış olarak gördükleri 'karamsar' aş amanın dinin evriminde sadece bir aş ama olduğuna inandığını; Katolik ilahiyatçıların hatasının fosilleş miş bir ş eytanı savunmak olduğunu ileri sürmüş tür.

37 Diana Vaughan ve Taxil aldatmacası hakkında bkz. Closson, M., Lavocat, F., Kapitaniak, P. ve Closson, M'de 'The Devil in the 19th Century by Léo Taxil: or the “binbir gece” demonoloji' (eds), Ş eytanın Kurguları: Saint Augustine'den Léo Taxil'e Demonoloji ve Edebiyat (Paris: Droz, 2007), s. 313–32, s. 326–7; Ziegler, R., Fin-de-siècle Fransa'da Satanizm, Büyü ve Mistisizm (Basingstoke: Palgrave Macmillan, 2012), s. 50–73.

38 Tyrell, G., Hıristiyanlık Kavş akta (Londra: Longmans, Green and Co., 1909), s. 71–2.

39 Amerikalı Modernist William L. Sullivan (1872–1935), bir teoloji. 1911 yılında Üniteryenliğe geçen Pavlusçu rahip, ş eytan çıkarma ayinini kınamaktan çok, onun gereksizliğini varsaymış , ş eytan çıkarma ayinini, kilisenin pagan batıl inançlarından etkilendiğini ve ş imdi de onları savunduğunu savunmak için bir örnek olarak kullanmış tır .

> Bu evrensel din anlayış ının mirası olarak doğan Hıristiyanlığı gördüğümüzde, İ ncillerin ş eytanlara hastalık atfettiğini, Aziz Paul'ün havanın onlarla dolu olduğunu ilan ettiğini ve erken Hıristiyanlığın onları kovmak için bir rahipler grubu kurduğunu gördüğümüzde, Hıristiyanlığın yabancı fikirlerden etkilenmediğini söyleyecek kadar inatçı mı olacağız? Ş eytanların dünyası, onların kaynayan binlercesi ortadan kayboldu. Artık bir epilepsi hastası için ş eytan kovucuyu değil, hekimi çağırıyoruz... Kilisedeki bir zamanlar meş gul olan ş eytan çıkarma görevlilerinin artık yapacak hiçbir ş eyleri yok. Baş ka bir deyiş le, batıl inançlardan ve Hıristiyanlık öncesi paganizmden kaynaklandığını algıladığımız Yeni Ahit kavramından uzaklaş tık.

Modernistler 1910'da resmen susturulmuş veya Katolik kilisesinden atılmış olsalar da, ş eytan çıkarma gibi uygulamalara yönelik batıl inançve 'ortaçağ' eleş tirileri Katolikliğe iliş kin popüler algılarda ağırlık taş ımaya devam etti. Demonoloji alanında 'anti-Modernist tepkinin' en dikkat çekici örneği Alexis Lépicier'in Le Monde Invisible adlı eseriydi

(1921) Papa XV. Benedict'in kiş isel onayını aldı.

[41] Lépicier'nin çalış malarının yalnızca küçük bir kısmı ş eytan çıkarmaya ayrılmış olsa da, Lépicier, aş ağılayıcı değil, buyurucu ş eytan çıkarmaların gerekliliği ve ş eytan çıkarma ile dua arasındaki ayrım üzerinde ısrarla durmuş tur. Bu konu, 1999'da ş eytan çıkarma ayininin gözden geçirilmesiyle birlikte tartış malara yol açacak bir konuydu.42

1917 Kilise Hukuku Kanunu, Rituale Romanum'un

büyük ş eytan çıkarmaların yalnızca yerel amirleri tarafından özel olarak lisanslandırılmış bir rahip tarafından gerçekleş tirilebileceğine dair talimatlar ve böyle bir rahibin dindarlık, basiret ve yaş am bütünlüğü ile karakterize edilmesi gerektiği vurgulanmış tır. Dahası, Kanun, Benedict XIV'ün ısrarını tekrarladı

[39] Ratté, J., ÜçModernist: Alfred Loisy, George Tyrrell, William L. Sullivan (Londra: Sheed ve Ward, 1968), s. 229–30.

[40] Sullivan, W. L., Papa Pius X'e Mektuplar (Chicago, IL: Açık Mahkeme, 1910), s. 109–10.

[41] Lépicier, A. HM, Görünmeyen Dünya: Modern Spiritizme İ liş kin Katolik Teolojisinin Açıklaması (Londra: Sheed and Ward, 1929), s. ix–x.

42 Aynı eser, s. 248–53.

'titiz ve ihtiyatlı bir soruş turma' bir kiş inin gerçekten ele geçirilip geçirilmediğine karar vermek için yapılmalıdır (Kanon 1151). İlk kez, Kanun resmen ş eytan çıkarmayı rahiplerle sınırladı, küçük tarikatlardaki diyakozların ve seminarianların bunu yapmasını engelledi, ancak aynı zamanda Katolik olmayanların da ş eytan çıkarma yapmasına açıkça izin verdi (Kanon 1152). Kanun büyük ve küçük ş eytan çıkarmalar arasındaki iliş kiyi açıklığa kavuş turarak 'Vaftizde ve kutsamalarda ve kutsamalarda gerçekleş en ş eytan çıkarmaların hizmetkarları, aynı kutsal ayinlerin meş ru hizmetkarlarıdır' (Kanon 1153) dedi. Baş ka bir deyiş le, herhangi bir rahip veya diyakoz, piskoposluk izni olmadan kutsal suyun ş eytan çıkarılması ve onun koruyucu kullanımı gibi 'küçük bir ş eytan çıkarma' yapabilirdi. [43]

TIP MEYDAN OKUMASI

Modern tıbbın ele geçirilme ve ş eytan çıkarma fikirlerine meydan okuması, Fransız doktorların 1860 ile 1863 yılları arasında, Morzine'deki Savoyard köyünde demoniaclara 'histeri-demonopati' teş hislerini dayatmak için orduyu görevlendirmesiyle en uç biçimini aldı. Ele geçirilme salgını, 1857'de Bernadette Soubirous'un orijinal 'Lekesiz Gebelik' vizyonundan sonraki yıllarda Lourdes civarında görülenlere benzer Meryem Ana vizyonlarıyla baş ladı. Rahip Abbé Favre, bu batıl inanç salgınından endiş e duyan Fransız yetkililer tarafından durdurulması emredilinceye kadar Morzine'deki genç kadınları ve kızları gönüllü olarak ş eytan çıkardı. Parisli bir doktor olan Adolphe Constans, itaatsiz demoniaclarla baş a çıkmak için orduyu görevlendirdi ve hapsetme, sınır dış ı etme ve daha sonra kültürel eğitimin bir karış ımıyla ele geçirilenleri yer altına veya İsviçre sınırına zorla soktu. [44]

1884'te Dr. Gabriel Legué, ünlü Loudun ele geçirmelerini , 19. yüzyılın sonlarındaki akıl hastalığı anlayış ları açısından yeniden yorumlamaya yönelik erken bir giriş im olan Urbain Grandier et les Possédées de Loudun'u yayınladı . 1887'de Salpêtrière'de (Paris'in akıl hastaları için baş lıca hastanesi) bir doktor olan Jean-Martin Charcot, hastalarının semptomlarının ş eytani ele geçirmenin sanatsal temsillerinde tasvir edilenlere benzediğini savunarak Legué'nin 'tarihsel teş his' giriş imini geniş letti.

43 Canon Hukuk Kuralları (ed. P. Gasparri) (Roma: Typis Polyglottis Vaticanis, 1963), s. 385–6.

44 Harris (1997), s. 451–2.

hastalık olduğunu [45] Charcot, tarih boyunca 'cin çıkarma'nın zihinsel bir öne süren ilk kişi olmasa da, sistematik olarak geçmiş şeytan çıkarma vakalarına tarihi tanı koyan ilk kişiydi; bu moda, Aldous Huxley'nin Ursuline rahibelerinin bir başka incelemesi olan Loudun Şeytanları (1952) ile doruğa ulaştı. 1930'ların sonlarında Paris Başpiskoposluğu'nun şeytan çıkarıcısı Joseph de Tonquédec, Fransız kilisesinde şeytan çıkarmanın uygunluğu konusunda bir tartışma başlattı ve bu tartışma, Fransız piskoposlarının ayini onaylama konusunda çok isteksiz olmalarına neden oldu. [46] Yaklaşık elli yıl şeytan çıkarıcı olarak görev yapan De Tonquédec, gerçek bir şeytan çıkarma vakasıyla hiç karşılaştığına ikna olmamıştı. Gerçekten de De Tonquédec, hizmetinin başlarında hastaları şeytan çıkarma hatasına sık sık düştüğünü itiraf etmeye hazırdı ve bu vakalarda etkileyici şeytan çıkarma ritüelleri 'zaten zayıf olan bir ruh halinde söz ve eylemde şeytani bir mitomani'yi harekete

Psikiyatri ve psikoloji disiplinleri zihinsel patolojiler için fizyolojik açıklamalar üretmeye başladıkça, Katolik ilahiyatçılar şeytani ele geçirilmeyi doğal hastalıktan ve hatta kasıtlı olarak doğal hastalığın semptomlarını taklit eden bir ele geçirilmiş şeytandan nasıl ayırt edecekleri ikilemiyle karşı karşıya kaldılar. Fransız Katolik nörolog Jean Lhermitte, şeytani ele geçirilme olasılığını kabul ederken, sözde ele geçirilmeleri epileptik ataklar, psikonevrozlar veya histeri olarak kategorize etti; aslında, bahsettiği tek gerçek ele geçirilmeler

45 Charcot, J.-M. ve Richer, P., Les Démoniacs dans l'Art (Paris: Delahaye ve Lecrosnier, 1887). Charcot hakkında bkz. Céard, J., 'Démonologie et Démonopathies au temps du Charcot', Histoire des Sciences Médicales 28 (1994), s. 337–43; Ferber, S., 'Charcot's Demons: Salpêtrière Okulu Yazılarında Retrospektif Tıp ve Tarihsel Tanı', Gijswijt-Hofstra, M., Marland, H. ve De Waardt, H. (eds), Western'de Hastalık ve Şifa Alternatifleri Avrupa (Londra: Routledge, 1997), s. 120–40; Levack (2013), s. 127–9. On dokuzuncu yüzyılda şeytan çıkarma ve psikoloji hakkında bkz. Vandermeersch, P., 'Psikiyatrinin Demonolojiye Karşı Zaferi: Ondokuzuncu Yüzyıl Efsanesinin Kökeni', Psikiyatri Tarihi 2 (1991), s. 351–63; Guillemain, H., Vicdanları Yönlendirmek, Ruhları İyileştirmek: Tedavi ve Dini Uygulamaların Karşılaştırmalı Tarihi (1830–1939) (Paris: La Découverte, 2006).

46 Fransız kilisesindeki tartışma hakkında bkz. De Tonquédec, J., Les Maladies Nerveuses ou Mentales et les Manifestations Diaboliques (Paris: Beauchesne, 1938); Chave-Mahir (2011), s. 18–9.

47 De Tonquédec, J., 'Bu Dünyadaki Şeytanın Faaliyetlerinin Bazı Yönleri' Şeytan (New York: Sheed ve Ward, 1951), s. 40–51; ayrıca bkz. Maquart, F. X. ve De Tonquédec, J., 'Cin Çıkarma'; Sheed, F. J. (ed.), Satanizmde Sesler (Mowbrays: Londra, 1972), s. 72–91.
De Tonquédec hakkında Kelly'ye (1968) bakınız, s. 93–4.

Machine Translated by Google

benzer bir [48] Dolayısıyla Lhermitte, on sekizinci yüzyıl teologlarının bazılarınınkine ş ekilde, mülkiyete iliş kin fiili bir sonlandırmacı yaklaş ımı benimseyerek, İ nciller sorununu teş his etmekten kaçındı. [49]

Psikiyatrinin bilimsel bir disiplin olarak geliş mesinin ayin üzerinde çok az etkisi oldu, ancak 1614 Rituale Romanum'un 1952 baskısında ş eytan çıkarma talimatlarında 'kara safra' ifadesi 'bazı hastalıklar, özellikle psiş ik faktörlerin neden olduğu hastalıklar' olarak değiş tirildi. Dahası, 'bir ş eytanın ele geçirdiğinin belirtileri ...' ifadesi 'bir ş eytanın ele geçirdiğinin belirtileri ... olabilir' olarak zayıflatıldı. [50] Yine de 1949 gibi geç bir tarihte Woollen, ş izofreninin fenomenin alternatif bir yorumu olmaktan çok psikiyatrinin ele geçirilme için kullandığı bir etiket olduğunu savundu. 'Ş izofreni' teş hislerinin artması, bunun psiş ik faktörlerden farklı olduğunu göstermedi. oturumda, ş eytanın dünya üzerindeki gücünün arttığı iddia ediliyordu. [51] Ancak ş eytan çıkarma iş lemi piskoposluk piskoposlarının sorumluluğunda kaldığı için, psikoloji ve psikiyatrinin ortaya attığı kuş kulara en kolay yanıt, ş eytan çıkarma iş lemine izin vermemek oldu.

AVRUPA ÖTESİ NDE

Avrupalı misyonerler ş eytan çıkarma hakkındaki fikirlerini yirminci yüzyılda diğer kıtalara taş ıdılar, ancak etki hiçbir ş ekilde tek yönlü değildi ve ş eytan çıkaranlar yerel kültürel beklentilerle baş a çıkmakta zorlandılar. Özellikle iyi duyurulmuş bir 'sömürge ş eytan çıkarma' vakası yirminci yüzyılın baş larında Güney Afrika'da gerçekleş ti. Temmuz 1906'da Güney Afrika'daki Durban yakınlarındaki Umzinto'daki St Michael Misyon İ stasyonu'nda yaş ayan on altı yaş ında bir Zulu kızı, itirafçısına ş eytanla bir anlaş ma yaptığını söyledi. Germana olarak bilinen Clara Germana Cele (1890–1913), ele geçirilmenin bazı semptomlarını gösterdi ve gizli ş eyler hakkında bilgi sahibi olduğunu gösteren alternatif, ş eytani bir sesle konuş tu. Ancak, diğer zamanlarda Germana normaldi ve ele geçirildiği süre boyunca itiraf etmeye ve komünyon almaya devam etti. Misyonun Rektörü,

[48] Lhermitte, J. (çev. P. J. Hepbourne-Scott), Ş eytani Sahiplenme: Doğru ve Yanlış (Londra, 1963), s. 72–88; Lhermitte, J., Sheed, F. J. (editör) tarafından yazılan 'Sahte Sahiplenme', Satanizmde Sesler (Londra: Mowbrays, 1972), s. 12–35.

49 Yirminci yüzyıl Fransa'sındaki ş eytanbilimsel tartış malar hakkında bkz. Cristiani (1961), s. 156–7; Guillemain, H., 'Deli mi, Ş eytan mı? Psiş ik bilimler karş ısında ş eytan çıkarma', Revue d'Histoire de l'Eglise en France 87 (2001), s. 439–71.

50 Balducci (1959), s. 391; Kelly (1968), s. 84.

51 Yünlü (1949), s. 61.

Peder Mansuet, Vicar Apostolic'e bir şeytan çıkarma ayini başlatmak için izin isteyen bir mektup yazdı. Ancak, Piskopos o sırada orada olmadığı için, Vicar General tarafından izin verildi ve şeytan çıkarma Eylül 1906'da gerçekleşti. Mansuet'e başka bir rahip, Hörner Erasmus yardım etti ve şeytan çıkarma ayini misyon şapelinde sabahın erken saatlerinden öğlene kadar, sonra saat üçten gece geçsaatlere kadar gerçekleşti. Üç rahip, üçkeşiş, 14 rahibe ve misyon istasyonunun 150 sakini oradaydı.

Germana aracılığıyla konuşan şeytani ses, şeytanın ayrılışının bir işareti olarak havalanmasını sağlayacağını iddia etti ve bunun ertesi sabah saat onda gerçekleştiği varsayıldı. Germana şeytan tarafından ele geçirildiğine dair başka bir işaret göstermedi, ancak kısa bir süre sonra şeytanla ikinci bir anlaşma yaptı ve tekrar ele geçirildi. İlk şeytan çıkarma için izin verildiğinde orada bulunmayan Natal'ın Papazı Henri Delalle şüpheciydi ve gerçekliğine inanan Delagues adında başka bir rahiple birlikte misyon istasyonunu ziyaret etti. Delalle, 24 Nisan 1907'de başlayan ve ilki gibi iki gün süren ikinci şeytan çıkarma için oradaydı. Delalle, şeytan çıkarmayı durdurmak istedi, ancak Germana'nın kendisi devam etmesi konusunda ısrar etti. Rahipler durduğunda kontrol edilemez hale geldi ve Delalle bu nedenle devam etmesine izin verdi. [52]

Germana'nın ikinci şeytan çıkarma ayini sırasında Umzinto ele geçirilmeleri yayılıyordu; misyon istasyonundaki ikinci bir kız olan Monica Moletshe de ele geçirilmişti. Monica, Mart 1907'de şeytanla bir anlaşma yaptığını söyledi; Delalle onu Nisan ayında ziyaret ettiğinde, ele geçirilmiş olmaktan ziyade ya hasta ya da takıntılı olduğu sonucuna vardı, ancak tam ayrılmak üzereyken kalıp Aziz Michael'a Leo XIII'ün duasını okumayı kabul etti. Bu noktada Monica, Delalle'in gerçek ele geçirilme belirtileri olduğunu düşündüğü şeyleri gösterdi - "Şeytan burada," diye ilan etti Piskopos, "ama çok güçlü bir şeytan, onu oradan çıkarabileceğimden emin değilim". [53] Germana ve Monica'ya ek olarak, Umzinto'da Engelberta adında üçüncü bir kız da bu sırada ele geçirilmişti. [54]

Görev istasyonundaki tüm kızlar Hristiyanlığa dönmüşlerdi ve Germana görünüşe göre hayatının erken dönemlerinde bir kadın büyücü tarafından cinsel tacize uğramıştı. Umzinto'daki şeytan çıkarmaların kesin kültürel bağlamını yeniden inşa etmek zor olsa da, Germana'nın ruhlara karşı tutumunun oldukça açık olduğu

[52] Rodewyk (1975), s. 120–7. Umzinto mülkleri hakkında ayrıca Cristiani'ye (1961) bakınız, s. 106–7.

[53] Rodewyk (1975), s. 127–33.

54 Aynı eser, s. 133–4.

ele geçirilme olayı, Avrupalı şeytan çıkarma uzmanlarınınkinden çok farklıydı. İki kez şeytanla gönüllü olarak bir anlaşma yaptı ve bu, ruhsal dünyayı iyi ve kötü arasındaki bir mücadeleden ziyade, kendisiyle yararlı anlaşmalar yapabileceği bir ruhlar topluluğu olarak gördüğünü ima etti. Germana'nın şeytan çıkarma anlayışı ile onun şeytan çıkaranlarınki arasındaki kültürel uçurum, yüzyıllar boyunca davranışlarını Avrupalı şeytan avcılarının davranışlarıyla uzlaştırmayı zorlaştırdı ve belki de Piskopos Delalle'in kuşkuculuğuna katkıda bulundu. Teolojik ele geçirme ve saplantı kategorileri, 'akışkan bir hayalet panteonu ve 55 Delalle'in şüpheleri de zararlı ruhlar tarafından uyandırılmış olabilir' olan animistik bir kültürdeki katılımcıların deneyimleriyle karşı karşıya geldiğinde çöktü. Germana'nın şeytan çıkarmasının nispeten kısa süresi (bir buçuk gün). Yine, din adamları şeytan çıkarmanın şeytana karşı acımasız bir mücadele olduğunu varsaydılar.

Germana'nın animist kültüründe, bu durum bir ruha bağlılığın başka bir ruha bağlılıkla yer değiştirdiği bir ritüele daha yakın olabilir.

İngiliz bir rahip ve Anglikanizm'den dönen Robert Hugh Benson, Mirror of Shalott (1907) adlı eserinde Umzinto vakasına benzeyen kurgusal bir şeytan çıkarma ayinini yeniden yarattı. Bu eserde, Fransız bir rahip olan Peder Meuron (muhtemelen Başpiskopos Meurin'den esinlenerek adlandırılmıştır) Küçük Antiller'deki bir adada genç bir rahip olarak başına gelenleri anlatır. Meuron, 'şeytan çıkarma ayininin, Avrupa'da yaşayan bizlerin bu günlerde aşina olmadığı bir konu' olduğunu, çünkü Avrupa'da 'sunulan kurbanların ve dökülen duaların Şeytan'ı kontrol altında tutma ve onun daha korkunç tezahürlerini engelleme yeteneğine sahip olduğunu' belirtir. Buna karşılık Karayipler 'karanlığın kalesi'ydi. Meuron, ele geçirilmiş bir kadının semptomlarını epilepsi ve telkinin bir kombinasyonu olarak reddeden, ancak başka bir rahibin başarılı bir şekilde şeytan çıkarma ayininden sonra odadaki bir tabak etin anında bozulmasıyla şeytani gerçekliğe ikna olan bir Charcot öğrencisi olarak tasvir edilmiştir. Benson'ın, ne Ritüel'de ne de Papalık Yazıtları'nda yer almadığını hatalı bir şekilde iddia ettiği şeytan çıkarma ayini hakkında açıkça çok az bilgisi vardı. 56 Ancak, Benson'ın hikayesi, Katolik misyonerler ile manevi bir dünyanın gerçekliğinin bilincinde olan yerli halklar arasındaki karşılaşmaların Avrupa bilimsel araştırmalarını nasıl zorladığını dramatik bir şekilde ortaya koymaktadır.

55 Demonolojinin Avrupa dışındaki toplumlara girişi hakkında Frankfurter (2008), s. 31–7.

56 Benson, R. H., Monsignor Robert'ın Doğaüstü Hikayelerinde Shalott'un Bir Aynası H. Benson (Landisville, PA: Coachwhip Yayınları, 2010), s. 129–38.

Ortodoksluğu yıkıp, ş eytan çıkarmanın 'vahş i' dünya için uygun olduğu, ancak Avrupa için uygun olmadığı yönünde bir çifte standart yarattı.

Katolik göçmen toplulukları, Amerika'ya kendi ele geçirme ve ş eytan çıkarma fikirlerini getirdiler. Ağustos ve Aralık 1928 arasında Iowa, Earling'de bir Kapuçin olan Theophilus Riesinger tarafından gerçekleş tirilen dramatik bir ş eytan çıkarma ayini, İ ngilizceye çevrilmeden ve yirmi birinci yüzyıla kadar sayısız kez yeniden basılmadan önce ilk olarak bir Almanca broş ürde bildirildi. Cemaatte bir misyon yürüten Riesinger, ele geçirildiğine inandığı bir kadın olan Anna Ecklund'u ş eytan çıkarmak için yerel rahipten izin istedi. Rahibin bildirilen tepkisi, ş eytan çıkarmanın Riesinger'ın uzmanlık alanı olduğunu gösteriyor: "Bu tür birçok vakada ş eytanı zaten ele geçirdin!" Riesinger, aslında, [57] ve Piskopos Thomas, Haziran 1912'de kadını bir kez daha ş eytan çıkarmış tı, Des Moines'li Drumm, Riesinger'a varış ından önce davayı emanet etmiş ti. [58] Kendisi ş eytan çıkarma ayinini baş latarak, bunun nerede yapılacağını belirleyerek ve bir tür gezici ş eytan çıkarıcı Riesinger'in yirminci yüzyıl Amerikan Ortabatısı'ndaki hizmeti, on olarak hareket ederek, yedinci yüzyıl Kapusenlerinin hizmetinin çarpıcı bir devamıydı.

Earling ş eytan çıkarma ayini, ş eytan çıkaran kiş i ile ş eytanları ele geçiren kiş iler arasında, Rituale Romanum'un kurallarının çok ötesine geçen kapsamlı bir diyalog ve ş eytan çıkaran kiş iye yöneltilen aş ırı ş iddet ile karakterize edildi. Piskopos Drumm, hatta bölge papazını, ş eytan çıkarma ayininde kiş isel tehlikeyle karş ılaş abileceği ve ş eytanın [59] Earling davasında belirgin bir ş ekilde öne çıkan ş iddet ve kıyamet kehanetleri, bildirilen Avrupa'da yaygın değildi. [60] Ecklund, geçirilmiş ti. ve aynı dönemdeki Yahuda İ skariyot ş eytan çıkarma ayinleri tarafından ele kendi babası Jacob tarafından da ele geçirilmiş ti. İ lk olarak 1908'de, babasının metresi olan ve ele geçirilmiş ti. [61] Ancak, onun ele 'halk arasında cadı olarak bilinen' teyzesi Mina aracılığıyla geçirilmesinin temel nedeni geleneksel kötücül büyücülük değil, Carl Vogl tarafından babasının cinsel günahlarının bir sonucu olarak sunulan, babasından aldığı bir lanetti. [62] Vogl'un Earling ş eytan çıkarma ayinine iliş kin anlatımı sansasyonel dindarlık türüne aittir.

[57] Vogl, C. (çev. C. Kapsner), Defol Ş eytan! Ş eytani Bir Hikayenin Ruhu Sarsıcı Possession (Hong Kong: Catholic Truth Society, 1970 [ilk yayın 1935]), s. 47.

58 Aynı eser, s. 5, 9.

59 Aynı eser, s. 7.

60 Deccal'in geliş ine iliş kin kıyamet kehanetleri için bkz. ibid. s. 40–1.

61 Aynı eser, s. 47.

62 Aynı eser, s. 19–20.

edebiyat, popüler yazıları kilisenin resmi onayını almayan vizyonerler olan Theresa Neumann ve Anne Catherine Emmerich'e sık sık yaptığı göndermelerle kanıtlanmış tır. Vogl'un anlatısının popüler doğası, ele geçirilmenin aş ırı fizikselliği ve ş iddetine yapılan vurguyu açıklayabilir, ancak aynı ş iddet temaları, yalnızca iç tüketim için üretilen 7 Mart ile 19 Nisan 1949 arasındaki Mount Rainier ş eytan çıkarma günlüğünde tekrarlandı.[63] Ancak Mount Rainier ş eytan çıkarma ayinine katılan Cizvitler, yirminci yüzyılın ortalarında 'Amerikan ş eytan çıkarma ayinine' örnek teş kil eden Earling vakasından haberdardı.[64]

Washington DC'deki Mount Rainier bölgesinden, Thomas Allen tarafından 'Robbie Mannheim' ve diğer anlatılarda 'Roland Doe' olarak adlandırılan on üç yaş ında bir çocuk (burada ona baş harfi R ile atıfta bulunuyorum), teyzesi Harriet tarafından kendisine verilen bir Ouija tahtasıyla oynadıktan sonra telekinezi gibi belirgin paranormal olaylarla birlikte ele geçirilme belirtileri gösterdi.[65] R'nin ailesi Lutheran'dı, ancak Lutheran papazından veya psikiyatristlerden çok az yardım aldıktan sonra, yerel bir papaz olan E. Albert Hughes'un yardımını istediler. Hughes, Washington Baş piskoposu Patrick O'Boyle tarafından ş eytan çıkarma iş lemini kendisi gerçekleş tirmesi için yetkilendirilmiş ti, ancak Allen'ın görüş üne göre bu göreve hazır değildi. Hughes, Vogl'un ş eytanının bir ş eytan çıkarma ayini sırasında kendini gösteremeyeceği görüş ünden etkilenmiş olabilir ; ancak rahibin itiraf sırasında yaptığı baş arısız ettiği, R'nin hastanede ş eytan çıkarma ayini giriş imin ardından ciddi ş ekilde yaralanmasına neden olan ş eytanın ş iddetini tahmin edememiş tir.[67]

R'nin ailesi daha sonra çocuğu kargaş aların yaş andığı yerden uzaklaş tırmak için Missouri, St Louis'e taş ındı, ancak sorunlar devam etti ve aile yerel Cizvitlerle temas kurdu. St Louis Üniversitesi'nde ders veren bir Cizvit olan William S. Bowdern (1897–1983), 14 Mart 1949'da bir ş eytan çıkarma ayini için St Louis Baş piskoposu Joseph Ritter'a baş vurdu. Allen, Ritter'ı liberal teolojik eğilimleri nedeniyle bunu yapmaya isteksiz biri olarak tasvir etti ve Bowdern'ı ş eytan çıkarma uzmanı olarak atama kararını baş ka bir piskoposluktan yardım isteme konusundaki isteksizliğinin bir göstergesi olarak yorumladı. Ancak Ritter'ın tepkisine dair gerçek bir kanıt günümüze ulaş madı ve kesin olarak bildiğimiz tek ş ey Bowdern ve diğer

63 Günlüğün metni için bkz. Allen (2000), s. 243–91.

64 Aynı eser, s. 82–4.

65 Allen'ın anlatımına bir alternatif için Kelly, H. A., The Devil, Demonology and Witchcraft, 2. baskı (Eugene, OR: Wipf and Stock, 2004), s. 94–100'e bakınız.

66 Vogl (1970 [1935]), s. 31–2; Allen (2000), s. 33.

67 Hughes'un ilk ş eytan çıkarma ayini için bkz. Allen (2000), s. 35–8.

Cizvitler bunu mutlak gizlilik içinde yapıyorlar.[68] Ancak, dava kamuoyuna duyuruldu, görünüş e göre R'nin ailesinin ilk yaklaş tığı Lutheran papazı tarafından, Washington Baş piskoposluğu'ndan kamuoyunun ilgisini daha da artıran bir basın açıklaması yapılmasına yol açtı. Davanın Amerikan kültüründeki kötü ş öhreti ve önemi, genç William Blatty'nin dikkatini çekmesinden kaynaklanmaktadır. [69] yıl sonra, 1971'de Blatty, yanlısı Peter Blatty'nin cinsiyetini değiş tirdi. olarak kullandı tagonist ancak ş eytan çıkarma olaylarını romanı The Exorcist'in temeli ve bu da 1973'te dünya çapında baş arılı bir filme dönüş tü.

Tarihsel bir bakış açısından Mount Rainier ş eytan çıkarma ayininin ilgi çekici yanı, çocuğun ele geçirilmesine eş lik ettiği varsayılan muhteş em paranormal olaylarda değil, rahipler ve R'nin ailesi tarafından olayların yorumlanmasında yatmaktadır. Spiritüalizmin Amerika'daki etkisi, ele geçirilmenin kaynağı olarak bir Ouija tahtasının oynadığı önemli rolde belirgindi. Mount Rainier ele geçirilmesi, yirminci yüzyılın sonu ve yirmi birinci yüzyılda ele geçirilmeler için kültürel bir kalıp oluş turdu ve bunların genellikle geleneksel büyülerden ziyade, ele geçirilen bireyin 'okültizmle uğraş masını' takip ettiği varsayıldı. R'yi sonunda serbest bırakan Cizvit ş eytan çıkarma ayinlerinden hemen önce, ailesi, R'yi ölümünden önce saklanan paranın yerini ortaya çıkarma çabasıyla rahatsız edenin Teyze Harriet'in hayaleti olup olmadığını merak ederek Ouija tahtasına yöneldi. [70] Hayaletlerin ve ölülerin ele geçirilmeyle iliş kisi kendi baş ına yeni bir ş ey değildi, ancak yirminci yüzyıl bağlamında, özellikle bir Ouija tahtasıyla iliş kilendirildiğinde, Spiritüalizmin (tüm ruhları ölülerin ruhları olarak yorumlama eğilimiyle) etkisinin rol oynadığı açıktır.

Mount Rainier'in belki de en çarpıcı 'modern' özelliği ş eytan çıkarma onun sonuydu. Bir vizyonda, R ş unu gördü:

> ...çok güzel bir adamdı, rüzgarda uçuş an dalgalı saçları vardı. Vücuduna tam oturan beyaz bir cübbe giymiş ti. Kumaş pul izlenimi veriyordu. Bu adamın sadece vücudunun üst yarısı R tarafından görülebiliyordu. Sağ elinde dalgalı ve ateş li bir kılıcı önünde tutuyordu. Sol eliyle bir çukuru veya mağarayı iş aret ediyordu.[71]

Bu figür, XIII. Leo'nun karanlığın güçlerine karş ı çağırdığı ve aynı zamanda önemli bir rol oynayan Aziz Michael olarak hemen tanınıyordu.

68 Aynı eser, s. 86–90.

69 Aynı eser, s. 216–20.

70 Allen (2000), s. 72–5.

71 Aynı eser, s. 289.

Earling ş eytan çıkarmada rol oynamış tır. 72 Earling ve Mount Rainier ş eytan çıkarmaları baş ka benzerlikler de paylaş mış tır: her iki durumda da ele geçiren varlığın kimliği nihayetinde ş eytanın kendisi olarak ortaya çıkmış tır. Earling ş eytan çıkarmada St Michael'a edilen duanın rolü ve R'nin vizyonunda St Michael'ın belirgin bir ş ekilde görünmesi, ş eytani ele geçirmeye karş ı 'ş eytani' fikrinin geliş iminin, 19. yüzyıl sonu kıyametçiliği ve Leo XIII'ün St Michael ile Ş eytan arasında yürütülen ve ulusların tarihinde oynanan kozmik bir savaş a vurgu yapması bağlamında ele alınması gerektiğini düş ündürmektedir. Earling ş eytancı, Meksika Devrimi'nden ş eytanın dünyadaki faaliyetinin kanıtı olarak bahsettiğinde ş eytan çıkarma iş lemine politik bir boyut getirmiş tir. 73 R'nin 1949'daki ş eytan çıkarma ayini, 19. yüzyıl sonlarındaki demonolojik meş guliyetlerin oluş turduğu bir örüntüyü izlemesi ve hem sonraki ş eytan çıkarma ayinlerinin hem de ayinin küresel kültürel algısının gündemini belirlemesi anlamında ilk 'modern ş eytan çıkarma' ayiniydi.

HAYVAN MANYETİ ZMASI, RUHÇULUK VE YÜKSELİ Ş PARAPSİ KOLOJİ

On dokuzuncu ve yirminci yüzyıllarda ş eytan çıkarmanın teolojik ve tıbbi açıdan alay konusu edilmesinin hikayesi, Katoliklik içinde çok kapsamlı sonuçları olacak baş ka bir geliş meyle dengelenmiş tir: bazı Katolik teologların parapsikolojiyi onaylaması. Katolikliğin parapsikolojiyle etkileş imi üç ayrı aş amaya ayrılabilir. On dokuzuncu yüzyılda kilise, hayvan manyetizmasının doğal, ahlaki açıdan tarafsız bir güç olduğunu iddia eden mesmeristlere yanıt verme zorluğuyla karş ı karş ıyaydı. 1900'e gelindiğinde mesmerizm önemini yitirmiş ti -

Kilise'nin 1940'lara kadar boğuş tuğu Spiritüalizm ile değiş tirilmesi. İ kinci Dünya Savaş ı'ndan sonra odak, gerçek ele geçirilmeyi telepati ve telekinezi gibi birçok Katolik ilahiyatçının kabul ettiği parapsikolojik olgulardan ayırmaya kaydı. Avusturyalı Sistersiyen Alois Wiesinger, İ ngiliz Cizvit Herbert Thurston ve İ talyan rahip Corrado Balducci, diğerleri arasında, üçüncü bir alternatif sunarak demonoloji üzerine tartış manın terimlerini geniş letti. Bu, basitçe ele geçirilmenin ş eytani olup olmadığı meselesi değildi.[74]

72 Vogl (1970 [1935]), s. 24, 43.

73 Aynı eser, s. 27.

74 Corrado Balducci bu ilahiyatçıları 'Parapsikoloji ve Ş eytani Ele Geçirme' adlı eserinde sıralamış tır. Uluslararası Parapsikoloji Dergisi 8 (1966), s. 193–212, s. 203.

psikolojik; ele geçirilmiş bir kiş i kendi ruhunun gizli güçlerinin kurbanı olabilir. Ancak ruhun telekinezi gibi gizli güçlere sahip olduğu kabul edilir edilmez, kötü niyetli ruhsal varlıkların var olduğu ve aynı güce sahip olduğu önermesi artık saçma değildi. Parapsikolojinin kabulü, ş eytan çıkarma tartış masının artık basit bir 'batıl inanç ve bilim' meselesi olmadığını garantiledi.

1840'larda Amerika'da ortaya çıkan ve hızla Atlantik'i aş an Spiritüalizm, ölülerle iletiş imin sadece mümkün olmadığını, aynı zamanda belirli bireylerin doğal bir yeteneği olduğunu iddia etti. Yeni inanç sadece Katolik ahiret doktrinine değil, aynı zamanda Katolik demonolojisine de önemli bir meydan okumayı temsil ediyordu. Spiritüalistler için kötü ruhlar yoktu, sadece yanlış yönlendirilmiş ruhlar vardı. Yine de, İ ngiltere'deki Katolik Gerçek Derneği tarafından Spiritüalizme karş ı yayınlanan bir dizi broş ürü analiz eden Jenny Hazelgrove, Spiritüalizmin 'Katolik eğilimli bir Hristiyan iş aret repertuarından büyük ölçüde etkilendiğini' savundu. 75

İ ngiliz Katolik dergisinde Spiritüalizmle ilgili ilk makalelerden biri (Ağustos 1893'te) sempatik bir bakış açısıyla yazılmış tır: Yazar Bayan Whitehead, spiritüalist deneyimlerinin onu Protestanlığın hatalarına nasıl ikna ettiğini ve Katolikliğe geçmesine nasıl yol açtığını anlatmış tır. 76 Ancak diğer İ ngiliz Katolikler daha az sempatikti. 1908'de, Kardinal Manning tarafından Bayswater'daki St Mary of the Angels'da kurulan 'St Charles Oblates'in bir rahibi olan Alexander Miller (1867–1914), Spiritüalizme dahil olmanın ele geçirilmeye yol açtığını savunduğu bir dizi Spiritüalizm karş ıtı vaaz yayınladı.

Miller, Katolik olmayan bir medyumun, Katolik bir arkadaş ı tarafından Spiritüalizmden uzak durması konusunda uyarıldığı bu cemaatte 'gerçek bir ele geçirilme vakası'nı hatırladı. 'Kötülük kendini gösterdiğinde' bir Katolik rahibi (muhtemelen Miller'ın kendisi) çağırdı, ancak Miller ve Katolik arkadaş ı onunla dua ettiğinde 'çılgınca ve ş iddet dolu paroksismalar' geçirdi. Kadın 'dua gücüyle' kurtarıldı; Miller hiçbir noktada bir ş eytan çıkarma talebinde bulunmadı veya kendisi bir ş eytan çıkarma yapmadı. Miller'ın ele geçirilme ve deliliği tanımlamaya istekli olması bunun nedenini açıklayabilir: 'Bu ele geçirilme vakalarının deliliğe vardığını kabul etmekte zorluk hissetmiyorum, ancak bu delilik

75 Hazelgrove, J., Spiritüalizm ve Savaş lar Arası İ ngiliz Toplumu (Manchester: Manchester Üniversitesi Yayınları, 2000), s. 53.

76 [Whitehead, A. E.], 'Ruhçuluk Yoluyla Bir Dönüş üm', The Month (Ağustos 1893), Thurston, H., The Church and Spiritualism (Milwaukee, WI: Bruce Publishing Co., 1933) adlı kitapta yeniden basıldı, s. 368–84.

Ruhların kendilerine Spiritüalizm'de verilen davete cevap vermesinden kaynaklanmaktadır. Baş ka bir deyiş le, kadın ruhlar tarafından ele geçirilmek yerine gerçekten delirmiş tir, bu yüzden ş eytan çıkarma uygunsuzdur.

1903'ten önceki bir zamanda, zengin bir Avustralyalı iş adamı cerrahi bir operasyon için Londra'ya geldi; bir Katolik huzurevinin personeli onun düzenli olarak bir ruhla konuş tuğunu gözlemledi. Ona 'Spiritüalizm konusunda önemli bir deneyim yaş amış bir Katolik beyefendiyle' görüş mesini tavsiye ettiler, o da Avustralyalının Westminster Baş piskoposu Kardinal Vaughan ile görüş mesini önerdi.

> Ziyaretçi Kardinal'in huzuruna çıkar çıkmaz öfkesi kontrolden çıktı ve bu öfke talihsiz adamın bedenine yöneldi; bu adam kendisine tamamen yabancı bir kiş iliğe sahipti.
>
> ...
>
> kaba, vahş i, ş eytani—onu ele geçirdi. Tüm görünüş ü değiş ti; solgun yaş lı bir adama dönüş müş gibiydi; yüzü bir öfke çılgınlığını gösteriyordu, gözleri baş ından fırlamış tı ve ağzından kelimenin tam anlamıyla köpükler saçıyordu ve ondan iğrenç iğrençve müstehcen bir dil, Tanrı'ya karş ı korkunçküfürler ve kaba bir ş ekilde din, kilise ve rahipliğe yönelik küfürler akıyordu.

Bu 'paroksizm'den sonra Kardinal, Avustralyalıya 'içinde bulunduğu tehlikeden çok ciddi bir ş ekilde bahsetti' ve ona St. Joseph ve St. Michael'a dua etmesini söyledi. Vaughan, ruh kontrolü ona Avustralya'ya dönmesini söylemeden önce adamı bir kez daha gördü. 77 Baş piskoposun bu ikinci vakaya dahil olması, Vaughan'ın bir ş eytan çıkarma ayini yapmayı düş ünmüş olabileceğini, ancak Miller'ın ele geçirilmenin ruhlar tarafından üretilen bir delilik biçiminden baş ka bir ş ey olmadığı görüş ünün buna gerek olmadığını öne sürüyor. Vaughan'ın Miller'ın görüş ünü paylaş ıp paylaş madığını bilmek imkansız.

Katoliklerin yirminci yüzyılın baş larında Spiritüalizme karş ı polemiğe giriş melerinin aciliyeti, en azından kısmen, bazı Spiritüalist inançve uygulamalarının Katolikliğe benzemesinden kaynaklanıyordu . 78
Roman Curia, Spiritüalizmi potansiyel bir tehlike olarak tespit etmekte yavaş davrandı.[79]

[77] Miller, A. V., Modern Spiritüalizm Üzerine Vaazlar (Londra: Kegan Paul, 1908), s. 132–8.

[78] Hazelgrove (2000), s. 60. Kaliforniyalı medyum Carl Wickland, yanlış yönlendirilmiş ruhların 'takıntısından' söz etti (Wickland, C. A., Thirty Years among the Dead (Los Angeles, CA: Wolfer, 1924), s. 21). Wickland'ın ş eytan çıkarma terminolojisini kullanımı hakkında Hazelgrove'a (2000), s. 66–8'e bakın.

79 Bkz. Young, F., 'Spiritüalizmin Tehlikeleri: Birinci Dünya Savaş ı Sırasında ve Sonrasında Roma Katolik Kilisesi'nin Spiritüalizme Karş ı Kampanyası', Paranormal Review 71 (Haziran 2014), s. 18–20.

Machine Translated by Google

ve kilisenin İ ngiltere ve Amerika'da Spiritüalizme karş ı yürüttüğü kampanyanın en yoğun olduğu dönem, Birinci Dünya Savaş ı'ndan sonraki yıllarda, eski bir Anglikan rahibi ve İ ngiliz Ruhsal Araş tırma Derneği üyesi olan Katolik John Godfrey Raupert'in (1858–1929) Papa X. Pius tarafından Amerika'da bir konferans turuna gönderilmesiyle yaş andı. Raupert, ş eytan çıkarmaya ilgi gösterdi, Umzinto ele geçirilmelerinin hikayesini anlattı ve ş eytan çıkarma dualarını ve Rituale Romanum'un teş his kriterlerini anlattı

Okuyucuların ş eytan çıkarma fikrine tamamen yabancı olmaları nedeniyle, 80 Raupert, Yeni Ahit'in fiziksel hastalık ile ele geçirilme arasında ayrım yapmadığı ş eklindeki 'yanlış fikri' kınayarak, anti-Spiritüalist ve anti-Modernist polemiği birleş tirdi. 81

Raupert Amerika'dayken Ouija tahtalarının kullanımını kınayan bir makale yazdı ve "[kullanıcının] açmasının kolay bir ş ey olduğu" konusunda uyardı . Zihnin iş gal edilebileceği zihinsel kapı, o kapıyı kapatmak ve iş galciyi kovmak zor, hatta imkansız bir ş eydi '. 82

Ş eytanın ele geçirmesinin etkilerinin yanı sıra, ş eytan çıkarma ayinleri sırasında meydana gelen dramatik olayları da anlattı. Örneğin, bir iblisin bir adamı sandalyeden kaldırıp sertçe yere fırlattığını ve ş eytan çıkaranlara onu yerinden oynatma ş anslarının olmadığını söylediğini anlattı. 83 Raupert'in kampanyasının Amerika'da Ouija tahtalarının tehlikelerini duyurmuş olması ve dolayısıyla Mount Rainier davasını etkilemiş olması muhtemeldir.

Diğerleri Raupert'ten daha ileri gitti. Katolik bir din adamı olduğunu iddia eden eksantrik eski bir Anglikan olan Montague Summers, eklektik ve sansasyonel ama yine de iyi araş tırılmış bir eser olan Cadılık Tarihi'nde (1926) ele geçirilme ve ş eytan çıkarma hakkında bir bölüm ekledi. Summers, İ ngilizce bir 84 ekledi ve Spiritualistlerin tüm ş eytani ele geçirilme tehlikesi taş ıdığını iddia etti, ş eytan çıkarma ayininin çevirisinin ancak ş eytan çıkarmanın ele geçirilmiş leri kurtarmak için baş arılı bir ş ekilde kullanıldığına dair kanıt sunamadı.

[80] Raupert, J. G., Mesih ve Karanlığın Güçleri (Londra: Heath, Cranton ve Ouseley, 1914), s. 83–96.

81 Aynı eser, s. 128–9.

[82] Raupert, J. G., 'Ouija Tahtası Hakkındaki Gerçek', American Ecclesiastical Review (Kasım 1918), s. 463–78, s. 475; ayrıca bkz. Raupert, J. G., The New Black Magic and the Truth about the Ouija Board (New York: Devin-Adair, 1919), s. 205–34. Raupert hakkında bkz. Hazelgrove (2000), s. 136–7.

[83] Hazelgrove (2000), s. 133.

[84] Summers, M., Cadılık ve Ş eytan Bilimi Tarihi (Londra: Kegan Paul, 1926), s. 211–19.

broş ürlerinde 85 İ ngiliz Cizvit Herbert Thurston (1856–1939) Spiritüalistleri, anti-Spiritüalist Katolik ifade edilen standart görüş ten saptırdı ve parapsikoloji olasılığını benimsedi. Thurston, Cizvitlerin yönettiği Stonyhurst Koleji'nde İ ngiltere'nin önde gelen Spiritüalist'i, yazar Sir Arthur Conan Doyle ile birlikte okul okumuş tu. Doyle'un Spiritüalizme dönmesinden sonra Thurston, onunla 86 Thurston , kilisenin tüm Spiritüalizmi kınama kararını onaylamaktan çekinmedi, sadece tehlikelerinin bilinmediği gerekçesiyle.

1950'lerin sonlarında Alois Wiesinger, bilinmeyen dilleri anlamanın ve uzaktaki ş eylerin bilgisinin artık ele geçirilme tanısı olarak kabul edilemeyeceğini, çünkü bunların ş eytani bir etkinin olmadığı durumlarda parapsikolojik fenomenler olarak var olduğunu ileri sürdü.

Balducci (1923–2008) Gli Indemoniati ('Ş eytanlar', 1959) adlı kitabında parapsikoloji temasını ele aldı , ancak Balducci'nin kaygısı, önceki yazarların aksine, Spiritüalizmle mücadele etmek değil, gerçek ş eytani ele geçirmeyi psiş ik aktiviteden ve zihinsel hastalıktan ayırt etmek için tanı ölçütleri sağlamaktı. Balducci, parapsikolojik fenomenlerin her zaman ş eytan çıkarma iş lemine eş lik edeceği iddiasından kaçındı, ancak

kutsal ş eylere karş ı duyulan nefretin ele geçirilme belirtisi olduğuna inanıyordu. 88

Hem Thurston hem de Wiesinger, telekinezi gibi daha önce kötü ruhlara atfedilen olguların, henüz anlaş ılmamış olan insan ruhunun faaliyetlerinin doğal sonucu olduğunu ileri sürdüler .

1966'da yayınlanan bir makalede Balducci, yüzyıllar boyunca tamamen doğal parapsikolojik fenomenlerin ş eytani ele geçirilmenin iş aretleri olarak alındığını ve sadece psiş ik olan bireylerin ş eytani ele geçirilmiş olarak alındığını savundu. Ancak parapsikolojik tezahürler doğaldı ve bu nedenle ş eytanların neden olduğu etkilerden 'tamamen ve esasen farklıydı'. 90 Balducci, Parapsikoloji, diye savundu,

85 Aynı eser, s. 250–69.

86 Thurston. H., Kilise ve Spiritüalizm (Milwaukee, WI: Bruce Publishing Co., 1933), s. 21. Bu yazış malar için bkz. Kollar, R., 'Spiritüalizm ve Din: Sir Arthur Conan Doyle'un Hıristiyanlığa Yönelik Eleş tirisi ve Bir Roma Katolik Tepkisi', Recusant History 24 (1999), s. 397–413.

87 Wiesinger, A. (çev. B. Battershaw), Teoloji Iş ığında Gizli Olaylar (Londra: Burns and Oates, 1957), s. 253–5.

88 Balducci (1959), s. 324–5, 393–425.

89 Thurston (1933), s. 143–66; Wiesinger (1955), s. 170–2.

90 Balducci (1966), s. 193.

'gizli ilimler bilimi'ni mümkün kıldı. Ş eytani ele geçirilmenin tanımlayıcı teş his özelliklerinden biri, ş eytanilerin kutsal nesnelere karş ı duydukları nefretti; aynı ş ey, isteyerek veya istemeyerek telekinezi gibi etkilere neden olabilen medyumlar için geçerli iki aş amaya ayrılması gerektiği: ş eytan çıkaranın doğal değildi . Ş eytanilerin teş hisinin parapsikolojik olaylardan farklı ele geçirilme belirtileri araması gereken bir 'Gözlem Aş aması' ve ş eytani bir bileş enin olasılığına iliş kin bir kararın verilmesi gereken bir 'Değerlendirme Aş aması'. Bu, ş eytanilerin geçmiş te yaş adığı deneyimler veya çevresinde gerçekleş en olaylarla doğrulanabilen bütünsel bir 'kötülüğün varlığına dair his' içeriyordu.

[92]

Wiesinger gibi Balducci de ş eytani ele geçirilmenin her zaman parapsikolojik olgularla birlikte görülmediğini, bu nedenle bunların ele geçirilme tanısı olarak alınmasının hatalı olduğunu vurgulamış tır.[93] Balducci, kendisinden sonraki birçok din adamı gibi, parapsikolojiyi gerçek bir bilim olarak gördü ve kilisenin doğa hakkındaki gerçeğe doğru ilerlemelere karş ı olamayacağını belirtti. Kilise, Spiritualistlerin parapsikolojiye inandıkları için değil, ölülerle iletiş im kurabildiklerini iddia ederek doktrinel hatalar yaptıkları için Spiritualizmi kınadı.[94] Balducci, parapsikolojinin içgörülerini benimseyerek, kilisenin modern dünyaya açıklığını göstermeye çalış ırken, Ş eytan'ın gerçekliği hakkındaki geleneksel öğretiyi de desteklemeye çalış tı. Balducci'nin görüş leri 1950'lerde ve 60'larda teolojik ana akımda kesinlikle yer almıyordu, ancak Gabriele Amorth üzerindeki etkisi, Balducci'nin düş üncesinin yirminci yüzyılın sonlarında ş eytan çıkarma iş leminin yeniden canlandırılmasında önemli bir rol oynamasını sağladı.

91 Aynı eser, s. 195–7.

92 Aynı eser, s. 198–200.

93 Aynı eser, s. 202.

94 Aynı eser, s. 203–5.

BÖLÜM 8

Ş eytan Çıkarmanın Dönüş ü

Yirminci yüzyılın ilk yarısında ş eytan çıkarmanın uygunluğuna iliş kin tartış malara hakim olan ele geçirilme ve akıl hastalığı arasındaki iliş ki hakkındaki tartış ma, yirmi birinci yüzyılda arka plana çekilerek yerini yeni endiş elere bıraktı. Ş eytan çıkarma hizmetine karş ı açıkça konuş an ş üpheci sesler artık küresel Katoliklik içinde marjinal düzeydedir, ancak çok sayıda Katolik, laik ve din adamı, konuya ilgi duymamakta veya bu konuda deneyim sahibi değildir. Ş eytan çıkarmanın yeniden canlanmasına rağmen, din adamlarının söylemi ile laik Katoliklerin beklentileri arasında bir boş luk vardır; bunların çoğu, gerçek anlamda ş eytani ele geçirmelerden ziyade lanetler, perili evler ve büyücülükle daha fazla ilgilenmektedir. Gabriele Amorth ve José Antonio Fortea gibi önde gelen çağdaş ş eytan çıkarıcılar, Wiesinger, Thurston ve Balducci'nin parapsikolojiye gösterdiği ilgiyi miras almış lardır, ancak okültizm ve Ş eytan ibadetinin tehlikelerine vurgu yapmaları yeni bir ş eydir. Dahası, Amorth ve Fortea'nın uygulaması gibi kötücül büyücülüğün gerçekliğini kabul eden ş eytan çıkarma yaklaş ımları ile büyücülüğün ve lanetlerin gerçekliğini reddeden 'resmi demonoloji' arasında bir uçurum açılmış tır.

II. Vatikan Konsili'nin ardından, Katoliklerin ş eytan çıkarma konusundaki yaklaş ımları, Konsey'e yönelik farklı siyasi tepkilerle uyumlu bir ş ekilde geliş ti. Bazıları için, Konsey'in sözde 'özgürleş tirici' eğilimi, demonoloji gibi Hristiyan inancının bazı eski özelliklerinin geri plana atılması veya tamamen terk edilmesi gerektiğinin bir göstergesiydi. Bu yaklaş ım, on dokuzuncu yüzyılın sonu ve erken dönemlerinin eleş tirel, Modernist teolojisine bir dönüş ü temsil ediyo

DOI 10.1007/978-3-319-29112-3_8

yirminci yüzyıllar. Bazı gelenekçiler, Konsey'e karşı ideolojik, teolojik ve politik muhalefetlerini, şeytan çıkarma da dahil olmak üzere eski Katolik uygulamalarına yenilenen bir vurguya kanalize ederek tam tersi yönde tepki gösterdiler. Üçüncü bir eğilim, karizmatik şeytan çıkarmanın ('kurtuluş' veya 'kurtuluş duası' olarak tanımlanan) bir karizma veya ruhsal armağan olarak yeniden canlandırılması biçimini aldı. Katolik kurtuluş hizmeti, kısmen Pentekostalizme olduğu kadar eski Katolik şeytan çıkarma geleneğine de borçlu göründüğü için tartışmalı olmaya devam ediyor. Yine de, kurtuluş hizmeti artık gelişmekte olan bir Katolik geleneğinin bir parçası ve basitçe yabancı bir müdahale olarak göz ardı edilemez.

Bu bölüm, yirminci yüzyılın sonu ve yirmi birinci yüzyıldaki şeytan çıkarma incelemesini büyük ölçüde Avrupa ve Kuzey Amerika ile sınırlandırıyor; çünkü çağdaş 'Katolik şeytan çıkarma' olarak kabul edilebilecek her şeyin incelenmesinin kendi başına kitap uzunluğunda bir çalışma gerektireceği gerekçesiyle. Ancak, Afrika, Güney Amerika ve Hint Yarımadası'ndaki şeytan çıkarma (ve özellikle karizmatik şeytan çıkarma) başka yerlerde ele alınmıştır,[1] ve Kuzey Amerika'daki şeytan çıkarma incelemesi, dünyanın birçok Avrupa başka yerinde, ele geçirilme ve şeytan çıkarmanın Katolik yaşamının bir parçası olmaktan hiç çıkmadığı gerçeğini gözden kaçırmamalıdır. Küresel ölçekte, şeytan çıkarmanın 'yeniden canlanması' yerel bir olgudur.

2. VATİKAN VE CİN ÇIKARMA

II. Vatikan Konsili, kilisenin çağdaş toplumla etkileşiminde dramatik bir değişime işaret etti. Konsey'in niyetleri ve mirası kilise tarihçileri tarafından hala yoğun bir şekilde tartışılıyor, ancak en azından konsey kararları, Papalar Pius IX ve Leo XIII'ün siyasi miraslarının çoğunu reddederek bir ton değişikliğini somutlaştırdı. Konsey, dini özgürlüğü onayladı ve önceki Papaların Yahudilerle ilgili ifadelerini reddetti.

1 Stirrat (1977); Lantenari, V., 'Afrika'dan İtalya'ya: Emmanuel Milingo'nun Şeytan Çıkarıcı-Terapötik Kültü', Clarke, P. B. (ed.), Afrika Dinlerinde Yeni Eğilimler ve Gelişmeler (Westport, CT: Greenwood Press, 1998), s. 263 –82; Kapferer (1991); Deliège, R., 'La Possession Démoniaque chez les Intouchables catholiques de l'Inde du Sud', Archives de Sciences Sociales des Religions 79 (1992), s. 115–34; Ter Haar, G., Afrika'nın Ruhu: Zambiya Başpiskoposu Milingo'nun Şifa Bakanlığı (Londra: C. Hurst and Co., 1992); Stirrat (1992); Chesnut, R. A., 'Ruh İçin Tercihli Bir Seçenek: Güney Amerika'nın Yeni Dini Ekonomisinde Katolik Karizmatik Yenilenme', Latin Amerika Politikası ve Toplumu 45 (2003), s. 55–85, s. 71–2.

Böylece, kilisenin Masonluğu kınaması devam ederken, Vatikan, Yahudiler, Masonlar ve laiklerin Ş eytani bir dünya düzeni yaratmada iş birliği yaptığına dair on dokuzuncu yüzyıl 'komplo teorilerinden' örtük olarak çekildi. Konsey gündemine tepki olarak, II. Vatikan'a ş üpheyle yaklaş an veya onu küçümseyen bazı gelenekselci Katolikler, bu sözde Ş eytani komplolar üzerinde büyük bir vurgu yapmaya devam ediyor . Konsey oturumları bahsedilmedi ve Konsey'in kararnamelerinden daha önemlisi, ş eytan sırasında asla çıkarma tarihi açısından II. Vatikan'dan sonra ilahiyatçılara verilen özgürlüktü.

Nicolotti, Vatikan II'nin 'ş eytan bilimini en aza indirme' eğilimi ve ş eytanın kötülüğün bir simgesinden daha fazlası olduğuna inanmanın zorluğuna vurgu yapmasıyla aynı zamana denk geldiğini ileri sürmüş tür. 3 Gratsch, New Catholic Encyclopedia'da (1967) yazdığı yazıda, 'Bugün Kilise, ş eytan çıkarmaya karş ı geleneksel tutumunu sürdürüyor' diye ısrar etmiş , ancak onun ş eytan çıkarma tanımı bu 'geleneksel tutumu' ifade etmekten uzak kalmış tır: 'Cin çıkarma, ş eytanların gücünü sınırlamak için Tanrı'ya yapılan bir duadan baş ka bir ş ey değildir (bazen Kilise adına alenen, bazen de gizlice yapılır). 4 Cin çıkarmanın esasen bir dua olduğu görüş ü, insanlar ve ş eyler üzerinde etkili olacaktır.' Daha sonra ş eytan çıkarma ayininin revizyonunu etkileyecektir. Dallen, 'Kilise... belirli durumlarda doğaüstü bir ele geçirilmeyi kabul modern İ ncil bilimi hem de etmekte isteksizdir' iddiasında bulundu ve bunun gerekçesi olarak 'Hem güncel psikolojik teori ve uygulamanın doğaüstü bir ele geçirilmeyi kabul etmeye meyilli olması'nı gösterdi.

'Açıklama ancak doğal bir açıklamanın imkânsız olduğu kanıtlandığında yapılabilir'. 5 Dallen'e göre, 1972'de küçük ş eytan kovucu tarikatının kaldırılması bu isteksizliğin 'pratik bir göstergesi'ydi.

26 Haziran 1975'te İ lahi İ badet için Kutsal Cemaat'in 'Hristiyan İ nancı ve Ş eytancılık' adlı dokümanı, Vatikan II sonrası dönemde ş eytan çıkarmaya karş ı tipik bir tutumu özetlemiş tir :

[2] Örneğin, kilise tarafından düzenlenmeyen St. Pius X Cemiyeti'nden Piskopos Richard Williamson'ın sürekli anti-Semitik açıklamalarına bakın ('İ ngiliz Piskoposu Holokost İ nkarı Nedeniyle Televizyonda Cezalandırıldı', The Guardian 27 Ekim 2009, s. 10).

3 Nicolotti (2011), s. 25. Bu teolojik geliş me hakkında bkz. Cini Tassinario, A., Kilise Athenaeum Antonianum'un son öğretisine göre , Studia Antoniana 28 (Roma: Pontificium Ş eytan , 1984).

[4] Gratsch, E. J., 'Cin Çıkarma', New Catholic Encyclopedia (2003 [1967]), cilt 5, s. 551.

[5] Dallen, J., 'Cin Çıkarma: Ayin' New Catholic Encyclopedia'da (2003 [1967]), cilt 5, s. 553.

6 Vatikan Konseyi II, Cilt 2'de 'Hristiyan İ nancı ve Ş eytancılık' : Konsey Sonrası Daha Fazla Belge , ed. A. Flannery (Dublin: Dominican Press, 1982), s. 456–85, s. 473.

Ş eytan çıkarma özel hizmeti, tamamen kaldırılmamış olsa da, zamanımızda yalnızca piskoposun isteği üzerine sunulabilen uzaktan olası bir hizmete indirgenmiş tir; aslında, artık bu hizmetin verilmesi için bir ayin yoktur. Ş eytan çıkarmaya karş ı böyle bir tutum, rahiplerin artık ş eytan çıkarma gücüne sahip olmadığı veya artık bunu kullanamayacakları anlamına gelmez. Ancak, Kilise artık ş eytan çıkarmayı özel bir hizmet haline getirmediğinden, ş eytan çıkarmalara yaş amının ilk yüzyıllarında sahip oldukları önemli rolü artık atfetmemektedir.

Cemaat, ş eytan çıkarmanın geri çekilmesinin 'geleneksel inancın azaltılması veya gözden geçirilmesi' anlamına gelmediğini ısrarla belirtse de, ş eytan çıkarmanın 'uzaktan olası bir ayin' olarak tanımlanmasının, ş eytan çıkarma talepleriyle karş ı karş ıya kaldıklarında piskoposların uygulamalarını yönlendirmeyi amaçladığı açıktır. Dahası, ş eytan çıkarmaların bir zamanlar kilisenin yaş amında önemli olduğu iddiası, Hıristiyanlığın bu uygulamayı aş tığı sonucunu taş ıyordu. Hem Dallen hem de İ lahi İ badet Cemaati, küçük ş eytan çıkarma tarikatının kaldırılmasını ş eytan çıkarmanın geleceği için önemli görüyordu. Ancak Kelly'nin de iddia ettiği gibi, ş eytan çıkarma tarikatının kökeni, katekümenleri ş eytan çıkarma yetkisini verme aracı olarak ortaya çıktı; bu görev daha sonra vaftiz eden rahibin göreviyle birleş tirildi. Sonuç olarak, küçük ş eytan çıkarma tarikatının kaldırılması, cinlilerin ş eytan çıkarmasının herhangi bir ş ekilde geriletilmesinin amaçlandığı anlamına gelmeyebilir.

Konsey'in kutsal kaynaklara dönüş e yaptığı vurgu, vaftizdeki ş eytan çıkarma ayinlerinin reformunu hızlandırdı ve bu da 'bazı durumlarda çok daha geliş miş ... İ ncil geleneğinin ayıklığıyla uyuş mayan bir demonolojiyi' ortadan kaldırdı. [7] Nicolotti'nin görüş üne göre, Hıristiyan inisiyasyonunun revize edilmiş ayinlerinde ş eytana yapılan atıfların zayıflatılması ve sulandırılması, 'antik zorunlu ş eytan çıkarmaların dramatik ve gerçekçi gücünden tamamen vazgeçme' etkisine sahipti. Dahası, ayinin tarihsel çalış masının ayrı bir disiplin olarak geliş tirilmesi ve ayin uzmanlarının demonolojik soruları ele alma konusundaki isteksizliği, akademisyenlerin ş eytan çıkarmayı ihmal etmesine neden oldu. Ancak, Balthasar Fischer 1970'lerin ortalarında vaftizle ilgili bir ş eytan çıkarma çalış ması üretti ve Elmar Bartsch, cansız nesnelerin Roma ritüelinin bir parçası olarak ş eytan çıkarılması sorununu ele aldı. [8]

7 Nicolotti (2011), s. 26.

8 Fischer, B., 'Vatikan II'den Sonra Katolik Vaftiz Ayinlerinde Vaftiz Ş eytan Çıkarma', Liturgical Studies 10 (1974), s. 48–55; Bartsch (1967). Vaftiz ayinlerinde ş eytan çıkarmanın değiş en rolü hakkında bkz. Duggan, R.D., 'Conversion in the Ordo initiationis christianae Adulto-rum ', Ephemerides Liturgicae 96 (1982), s. 57–83, 209–52; Kelly (1985), s. 262–6.

1960'lar ve 1970'lerin baş ı, ş eytan çıkarma uygulamasında bir dip noktayı temsil ediyordu; o zamanlar, ş eytan çıkarmalar belki de on sekizinci yüzyıldan beri hiç olmadığı kadar nadirdi. Ancak, Bernard Chaput'un Quebec'in 'Cantons de l'Est' (Doğu Kasabaları) adlı eserinde 1973'te yaptığı bir araş tırma hariç ş eytan çıkarmanın düş üş üne dair çok az resmi çalış ma yürütüldü.

Chaput, anketine yanıt veren 111 mahalle rahibinden hiçbirinin ş eytan çıkarma yapmadığını buldu. Chaput, 'ş eytani ele geçirilmeye olan inancın ortadan kalkma yolunda olduğu' sonucuna vardı, çünkü Ş eytan'ın kendisi Katolik inancından kaybolmuş tu. [9] 1969'da İ sviçreli Cizvit ilahiyatçı Herbert Haag (1915–2001) Abscheid vom Teufel'i ('Ş eytana Elveda') yayınladı, bu, ş eytana spiritüel bir kiş ilik olarak gerçek anlamda inanmanın etkili bir reddiydi.

[10] Haag'ın çalış ması, Konsey sonrası dönemin hakim teolojik ruh halini yansıtıyordu; ş eytana olan gerçek inanç kilisenin aş tığı geçmiş in bir kalıntısıydı. İ ngilizce konuş ulan dünyada, ş eytan çıkarma uygulamasının devam etmesine karş ı çıkanlar, iki Amerikalı Cizvit, Henry Ansgar Kelly ve Juan B. Cortés tarafından yönetiliyordu. Kelly ve Cortés, teologların Yeni Ahit'i sistematik olarak yanlış anladıkları görüş ünü paylaş ıyorlardı; bu, 'kirli ruhlar' ile iş levi ayartmak ve sınamak olan Ş eytan arasında bir ayrım yapar. Kirli ruhlar, mutlaka Ş eytan'ın hakimiyeti altında değildir ve kötü ruhsal kiş ilikler yerine fiziksel ve ruhsal hastalıkların kiş ileş tirilmiş hali olan 'Ruh-parazitleri' olarak daha iyi anlaş ılırlar. Hristiyan mitolojisi, 'kirli ruhlar' ile düş müş melekler arasındaki bağlantıyı sağlamış tır; bu, İ ncil'de hiçbir yerde belirtilmemiş tir.

Bundan dolayı hiçkimsenin ş eytan veya düş müş bir melek tarafından ele geçirilemeyeceği sonucu çıkar. [11]

1960'larda ş eytan çıkarmaya karş ı saldırıya Amerikalı ve Alman Cizvitler öncülük etti, ancak savunmaya öncülük eden de bir Alman Cizvitti. Adolf Rodewyk (1894–1989) İ kinci Dünya Savaş ı sırasında Trier'de ş eytan çıkarıcı olarak çalış maya baş ladı. 1963 tarihli Dämonische Bessessenheit in der Sicht des Rituale romanum ('Rituale Romanum Iş ığında Ş eytani Ele Geçirme ') adlı eserinde , ş eytan çıkarıcının ş üpheli demonun varlığında fısıldanan ve doğaüstü olaylar veya bir tepki üretme olasılığı yüksek olan sessiz 'kanıtlayıcı ş eytan çıkarma' dualarını kullanmasını önerdi.

[9] Chaput, B., 'Popüler Dinler ve Tarih Çalış maları Üzerine Düş ünce: Doğu Kantonlarındaki ş eytani mülkiyet örneği', Désilets, A. ve Laperrière, G. (eds), Recherche ve Popüler Dinler: uluslararası bir konferans 1973 (Montreal, QC: Bellarmin, 1976), s. 143–62, s. 148.

[10] Kelly (2006), s. 321.

[11] Kelly (1968), s. 69, 98. Ayrıca bkz. Kelly (2006), s. 303–4.

iblislerden kaynaklanan bu yaklaşım daha sonra Amorth tarafından da desteklendi. [12] Kelly, Rodewyk'in yaklaşımını eleştirdi ve Rodewyk'in telepati gibi parapsikolojik fenomenleri kabul etmesi ışığında, bir kişinin gizli 'kanıtlayıcı şeytan çıkarma' işlemlerinin farkında olmasının ele geçirilmeyi kanıtlamadığını belirtti. [13] Kelly, Rodewyk'in 'daha akla yatkın olmayan hagiografik ele geçirilme hikayelerinin çoğunu' kabul etmesini sert bir dille eleştirdi; bu, [14] Rodewyk'in 1975'te Şeytan Tarafından Ele Geçirilmiş olarak çevrilen Dämonische Besessenheit heute (1966) adlı eserine bir göndermeydi. Amorth'un Un Esorcista Raconta ('Bir Şeytan Çıkaran Hikayesini Anlatır', 1990) adlı eserinin yayınlanmasına kadar şeytan çıkarma konusunda en etkili kitap olmasının yanı sıra , Şeytan Tarafından Ele Geçirilmiş , Rodewyk'in yirminci yüzyıl şeytan çıkarmalarıyla ilgili kapsamlı belge koleksiyonlarından yararlanmıştır.

Rodewyk'in kitabı Alman Cizvitleri arasında büyük bir tartışmaya yol açtı. [15] J. Sudbrack, 'Şeytan'ın doğrudan nedenselliğinin doğrudan kristalleşmesinin tanınmasının neredeyse imkansız olduğunu' savundu. Oldukça tutarsız bir şekilde, Rodewyk, teolojiye revizyonist yaklaşımıyla tanınan Karl Rahner ile Lexikon für Theologie und Kirche'deki (1957–68) 'Possession' hakkındaki makalenin yazımını paylaştı. Ancak Rahner, Sudbrack'ın aksine, gerçek bir ele geçirilmenin var olduğunu ve teoride, doğaüstü tezahürlerle doğal hastalıktan ayırt edilebileceğini kabul etmeye hazırdı. [16] Kelly, öncelikle Rodewyk'i hedef alan şeytan çıkaranlara yönelik eleştirisinde Sudbrack veya Rahner'dan daha ileri gitti [17]:

> Ele geçirilmenin gerçekliğinin modern savunucuları, ki bunlar çoğunlukla Roma Katolik teologlarıdır, müjdenin kirli ruhlarının basit karakterine ... kavramları, onları düşmüş meleklere ve saf ruhlara dönüştüren, modası geçmiş ve çoğunlukla terk edilmiş mitolojilerden ve felsefelerden türemiştir. Dolayısıyla, ele geçirilme hipotezinin ne kutsal yazılarla ne de gözlemlenebilir dünyayla çok az bağlantısı vardır ve ciddiye alınma iddiası şüpheyle karşılanmalıdır.

Kendisinin ele geçirilmiş olduğuna inanan akıl hastası bireylere yönelik emredici emirlerin,

12 Amorth (1999), s. 69.
13 Kelly (1968), s. 88.
14 Aynı eser, s. 90.
15 Rodewyk tartışması hakkında bkz. Haag, H., Teufels Glaube (Tübingen: Katzmann, 1974), s. 396–403.
16 Kelly (1968), s. 91–2.
17 Aynı eser, s. 91.

'Karş ı-telkinin' psikolojik etkisi göz önüne alındığında, Kelly'nin nihai sonucu ş eytan çıkarmanın tamamen yasaklanması gerektiğiydi .

> ... ş eytani ele geçirme teorisi kendi adına daha saygın bir dava oluş turabilene kadar, ş eytan çıkaran kiş i bir hasta odasında veya akıl hastanesinde bir büyücü doktor kadar yersiz görünüyor. Zira ikincisi ş üphesiz belirli ş artlandırılmış zihniyetlere sahip hastalar üzerinde ş eytan çıkaran kiş ilerin geçmiş te yaptığı gibi aynı türden tedaviler uygulayabilirken, daha güvenli ve daha aydınlanmış bir yöntem kurbanları ele geçirilme saplantılarından normal terapötik yöntemlerle kurtarmaya çalış mak olacaktır.

15 Kasım 1972'deki genel bir izleyici kitlesinde, belki de Haag'ın ş üpheciliği etrafındaki tanıtıma yanıt olarak, Papa VI. Paul kilisenin ş eytan hakkındaki geleneksel öğretisini yineledi: 'Kötülük sadece bir eksiklik değil, aynı zamanda etkili bir güç yaş ayan bir öz, ruhsal, sapkın ve saptırıcıdır; korkunç bir gerçeklik, gizemli ve korkutucudur.' Ancak, VI. Paul,[19] ş eytanın insan bireylerinin ve toplumlarının karakteri üzerindeki etkisini vurgulayarak, ele geçirilme ve ş eytan çıkarma gibi ş eylerden bahsetmekten kaçındı. Ş eytanın eylemlerinin ayırt edilmesinin 'ş eytanın belirtileri açıkça görünse bile çok dikkatli olmayı gerektirdiğini' belirtti. VI. Paul, Dördüncü Lateran Konseyi'nin ş eytanın düş müş bir melek olduğu öğretisini yeniden teyit etti ve daha fazla teolojik çalış ma çağrısında bulundu. En azından, konuş ma Katolik ilahiyatçılara ş eytana inancın imanın bir parçası olarak kaldığını hatırlatmaya hizmet etti.

Kelly, ş eytanın ele geçirdiği varlıklar fikrine karş ı çıkmaya devam etti ve en son olarak ş eytanın ele geçirdiği varlıklar aracılığıyla gerçekleş tirdiği varsayılan harikaların etkileyici olmayan doğasına dikkat çekti :

> Ş eytan, ş üpheli Demoniac'ların gösterdiği patolojik semptomların doğrudan nedeni olarak kabul edilirse, bu onun zekası veya öncelikleri hakkında pek bir ş ey söylemez. Roma Ritüelinin önerilen kriterlerinin karş ılandığı nadir durumlarda bile (bir kiş inin Ş eytani güç kullanması veya esrarengiz ş eyler bilmesi), gerçekleş tirilen harikalar genellikle çok harika veya etkileyici değildir.

18 Aynı eser, s. 95.

[19] Papa Paul VI, 15 Kasım 1972 tarihli Genel İ zleyici. Dünya çapındaki ağdan alındı, 3 Ekim 2012, http://www.vatican.va/holy_father/paul_vi/audiences/1972/doc-uments/hf_p-vi_aud_19721115_it.html : 'Kötülük artık sadece bir eksiklik değil, bir verim, yaş ayan, manevi, sapkın ve sapkın bir varlıktır. Korkunç gerçeklik. Gizemli ve korkutucu.

[20] Kelly (2006), s. 306–7.

Kelly, 'Ş eytani harikaların önemsizliğine dair teorik bir açıklamanın, Ş eytan'ın yalnızca Tanrı'nın ona söylediği veya yapmasına izin verdiği ş eyleri yapabileceği' olabileceğini kabul etmesine rağmen, Kelly'nin bu cevaptan tatmin olmadığı açıktır. Zaten 1970'lerin ortalarında, Rodewyk'in çalış ması, edebiyat ve sinemanın etkisiyle birleş ince, ş eytan çıkarmaya karş ı ş üpheci kayıtsızlığın dalgasını geri döndürmeye baş lamış tı. 1974'te Alman gazetesi Der Spiegel, Cizvit Karl Patzelt'in San Francisco'da genç bir çifti ve iki yaş ındaki oğullarını baş arılı bir ş ekilde ş eytan çıkardığını bildirdi. Rahip ş iddeti suçlamaları da yeniden ortaya çıktı; 1973'te Time dergisi, küçük bir İsviçre köyünden on iki yaş ındaki bir kız olan Annette Hasler'in bir rahip tarafından yürütülen ve anne babasının desteklediği bir ş eytan çıkarma ayininde dövülerek öldürüldüğünü bildirdi. [21]

KLINGENBURG DAVASI

Kelly, 1968'de 'bilimsel araş tırma ve kayıt yöntemlerinin' ortaya çıkmasıyla birlikte, gelecekteki ş eytan çıkarmaların gözlemcilere ihtiyaç duyulmadan bu tür kanıtlarla doğrulanması arzusunu dile getirdi. [22] Aylarca süren ş eytan çıkarma ayininden sonra ölen genç bir Bavyera kadını olan Anneliese Michel (1952-76) davasında bu arzusu yerine getirildi. Anneliese'in ş eytan çıkaranları bir ceza davasının sanıkları oldukları için, Anneliese'de yapılan ş eytan çıkarma ayinlerinin kayıtları, ses kayıtları da dahil olmak üzere, mahkemeye ve kamuoyuna sunuldu. Felicitas Goodman'ın ş eytan çıkarma ayinine iliş kin anlatımı, hiçbir ş ekilde tarafsız olmasa da, 1970'lerin sonlarında ana katılımcılara ve belgelere ve bantlara eriş im sağladığı için en ayrıntılı anlatımdır.

Anneliese Michel'in ş eytan çıkarma ayini, yirminci yüzyılın tartış masız en politik açıdan önemli olanıydı, savaş sonrası Batı Almanya'daki dini ve laik bakış açıları arasındaki çatış maya odaklandı ve Alman Katolikliği içindeki rahatsız edici bölünmeleri ortaya çıkardı. Bu ş eytan çıkarma ayini paradokslarla doludur. Duruş ma sırasında Alman medyası bunu muhafazakar bir Bavyera dini kültürüne geri dönüş olarak tasvir etti, ancak oyundaki etkiler mutlaka bu kadar basit değildi. Ş eytan çıkarma seanslarının kayıtlarından sorumlu olan Ernst Alt, [23] yaş ında genç bir rahipti. Anneliese reformlara karş ıydı ve parapsikolojiye olan aktif ilgisi.

[21] Dégh, L., Goodman'da (1988) 'Önsöz', s. xiii.
[22] Kelly (1968), s. 90.
[23] Aynı eser, s. 45.

ancak II. Vatikan Konsili'nin, özellikle de elde komünyon alınmasının yanı sıra, [24] yetkisiz bir hac yeri olan Piacenza yakınlarındaki San Damiano ve büyüyen Kapuçin rahibi ve iddia edilen damgalı Padre Pio tarikatıyla da ilgileniyordu. Dahası, ne Anneliese ne de ailesi psikiyatristleri ve diğer tıp uzmanlarını dahil etmekten çekinmiyordu ve ceza davasındaki tartış malı noktalardan biri, doktorlardan birinin Anneliese'nin anne ve babasının bir Cizvit'e danış masını tavsiye edip etmediğiyle ilgiliydi.

Rodewyk'in tanık olarak çağrıldığı dava, bugüne kadar ilahiyatçılar arasında akademik bir anlaş mazlık konusu olan bir konuya gerçek ve rahatsız edici bir ş ekilde yeniden hayat verdi.

Davanın oldukça erken bir aş amasında Michels'in bir aile dostu Rodewyk ile temasa geçti, ancak ileri yaş ını göz önünde bulundurarak [25] Eylül'de aileyi ziyaret etmeyi reddetti ve Anneliese'i baş ka bir Cizvit yerel bir rahip olan Ernst Alt, Würzburg Piskoposu Josef Stangl'a bir mektup ile tanış tırdı. 1974'te yazarak ş eytan çıkarma ayini yapmak için izin istedi. Stangl, Alt'ın ilk isteğinden ikna olmadı ve ona ayini gözlemlemeye devam etmesini ancak ş eytan çıkarma ayinini okumamasını söyledi. [26] Ancak 1 Temmuz 1975'te Alt, Anneliese'i büyük bir sıkıntı içinde buldu ve kanıtlayıcı bir ş eytan çıkarma ayini okudu. [27] Sonunda, Ağustos ayının baş ında Alt, Stangl'dan 'küçük ş eytan çıkarma ayinini' okumak için izin almayı baş ardı ve Goodman bunu Rituale Romanum'dan Almanca bir alıntı olarak yorumladı. [28] Ancak Karl Roth'un ş eytan çıkarma kaydı, herhangi bir rahibin piskopos onayı olmadan bile okuyabileceği Ş eytan ve Mürted Meleklere Karş ı Ş eytan Çıkarma Ayini'nin XIII. Leo olduğunu gösteriyor. Stangl, Alt, Roth ve Anneliese'nin ebeveynleri ve arkadaş larından gelen önemli baskıya rağmen, büyük bir ş eytan çıkarma ayinine izin verilmesine direniyordu. Rodewyk sonunda Eylül 1975'te Anneliese'i ziyaret etti, [29] ve Roth ve Alt'a sunduğu, gerçek bir ele geçirilme lehine güçlü bir ş ekilde argümanlar içeren bir 'uzman görüş ü' oluş turdu. Bu sırada, Tosos ve Morzine'in cinlileri gibi, Anneliese'nin kendisi de ş eytan çıkarma ayini talep ediyordu. [30] Rahipler, Anneliese'i ş eytan çıkarma ayini için İ talya'ya götürmeyi tartış tılar ancak bu fikri reddettiler ve Stangl'a Salvatorian rahibi tarafından yürütülen bir ş eytan çıkarma ayinini yetkilendirmesi için resmen baş vurulması gerektiği konusunda anlaş tılar.

24 Aynı eser, s. 63, 67.

25 Goodman (1988), s. 41.

26 Aynı eser, s. 66.

27 Aynı eser, s. 73.

28 Aynı eser, s. 80.

29 Aynı eser, s. 85–6.

30 Aynı eser, s. 87.

Arnold Renz. Alt, Stangl'a Rodewyk'in 'üçüncü taraflar için anlaş ılmaz' (Latince?) görüş ünün bir kopyasını ekleyerek yazdı. 16 Eylül'de Stangl, Renz'in 1151, 31 sayılı Kanun uyarınca bir ş eytan çıkarma iş lemine devam etmesine izin verme yönündeki kader kararını verdi ve 24 Eylül'de ş eytan çıkaranlar iş e koyuldu. 32

Anneliese'ye musallat olan iblisler kendilerine Judas, Lucifer, Nero, Cain, Adolf Hitler ve kötü bir rahip olan Fleischmann adını verdiler. Anneliese'nin cin çıkaranları insan ruhlarının tıpkı iblisler gibi cin çıkarabileceğini varsaydılar. Hitler'in ortaya çıkış ı özellikle yerindeydi; İ kinci Dünya Savaş ı'ndan kısa bir süre sonra, Benediktin Aloï s Mager, Hitler'in 'medyum 33 olduğunu ileri sürdü ve Cristiani, Almanya'nın Ş eytan'ı coş kuyla benimsemesini', Nazizm'i, Rus ve Çin Komünizmi ile birlikte 'kolektif 34 Anneliese kazandırdı. Michel vakası, Hitler'in ele geçirilmesinden sonraki döneme tam anlamıyla bir ifade Ancak, ele geçirilme aynı zamanda bir miktar büyücülük de içeriyordu. İ blisler, bir komş unun Anneliese'yi cemaat evinde doğmamış bir çocuk olarak lanetlediğini ve rahip Fleischmann'ın hayaletinin Alt'ı kendi iş kence etmeye geldiğini ortaya çıkardı. 35 Renz, Ritüel'in kurallarını aş arak , iblislerin adlarının ve ayrılış saatlerinin ötesinde çok sayıda soru soruyor ve onları birçok dilde sorguluyordu.

36 Ekim ayına gelindiğinde Anneliese, Meryem Ana'dan düzenli mesajlar almaya baş lamış tı ve Tanrı'nın kendisinden yerel bir misyonu tamamlamasını istediğine inanarak bir 'peygamber cinli'ye dönüş üyordu. 37 nedeniyle saygı duyulan Barbara Weigand'ın Anneliese'in hem Mesajlar, kutsallığı ilahi hem de ş eytani olarak ele geçirildiğini, cinlerin ise ayinsel yenilikleri onayladığını gösteriyordu. 38

Ş eytan çıkarma ayinleri 1976 yazına kadar devam etti ve görünüş e göre 39 Hem kendi istekleriyle bu duruma kendisi hem de ş eytan çıkaranlar Anneliese'nin gelmiş ti. Anneliese'nin ele geçirilmesini bir 'kefaret ele geçirilmesi' olarak yorumlayın: Anneliese baş kalarının günahları için ş eytani ele geçirilmenin cezasını kabul ediyordu. Renz iddia etti

31 Aynı eser, s. 88–90.

32 Cin çıkarma seansları sırasında neler yaş andığına dair bir açıklama için Goodman'a (1988) bakınız, s. 94–131.

33 Mager, A., Ş eytan (Paris: Desclée, 1948), s. 639.

34 Cristiani (1961), s. 161. Komünizm hakkında ş eytani ele geçirme ve istila olarak bkz. s. 165–72. 'Kolektif mülkiyet' teorisi için ayrıca Woollen'a (1949) bakınız, s. 61.

35 Goodman (1988), s. 98, 108.

36 Aynı eser, s. 101.

37 Aynı eser, s. 112–21.

38 Aynı eser, s. 142.

39 Aynı eser, s. 167.

Bu yorumun, kendisine bir ş eytan çıkarma uzmanının özellikle bir kefaret ele geçirme olayıyla baş a çıkmasının zor olduğunu söyleyen Rodewyk'ten kaynaklandığı düş ünülmektedir . Ancak, Anneliese'nin 1 Temmuz 1976'da görünüş e göre yetersiz beslenmeden ölmesi, ş eytan çıkarma ayinlerine son verdi. Ebeveynleri ve ş eytan çıkaranlar, onun ölümüne ihmalkarlık nedeniyle sebep olmakla suçlandılar. Würzburg Piskoposluğu, Piskopos Stangl'ın kendi yetkilileriyle ş eytan çıkarma ayinleri konusunda anlaş mazlığa düş mesi nedeniyle sanıklara hiçbir destek vermedi. 41 Mahkeme, yakından dahil olan (asla bir ş eytan çıkaran olarak değil) Rodewyk'i suçlamayı düş ündü; sonunda yalnızca tanık olarak çağrıldı. Ancak, savcılığın davası sanıkların ihmalkarlığını kanıtlamanın ötesine geçti ve sanıkların ele geçirilme ve ş eytan çıkarma inancının anormal olduğunu söyleyen bir psikanalistin ifadesine dayandı. 42 Renz'i yargılama sırasında muayene eden psikiyatristler, onun psikolojik olarak normal olduğunu buldular; ancak ş eytan çıkarma konusunda 'eleş tirel değerlendirme yapamaması' karş ısında ş aş kınlıklarını gizleyemediler ve bunun sebebini beynindeki küçük bir kireçlenmeye bağladılar. 43 Benzer vakaların önlenmesi amacıyla 1979'da Alman Piskoposlar Konferansı, ş eytan çıkarmayı araş tırmak üzere bir komisyon kurdu; komisyonun, ritüelin gelecekteki reformu için bilgi sağlamak amacıyla Kutsal Ayinler Cemaati'ne rapor vermesi amaçlanmış tı. 44

Ş EYTAN ÇIKARMA İ Ş LEMİ Nİ N YENİ DEN CANLANMASI

William Blatty'nin The Exorcist adlı romanının 1971'de yayınlanması ve William Friedkin'in aynı adlı filminin 1973'te gösterime girmesi, yirminci yüzyılda ş eytan çıkarma konusundaki tutumlarda bir dönüm noktası oldu. Filmin bir ele geçirilme vakasını 'gerçekçi' bir ş ekilde tasvir etmesi, salt eğlencenin ötesine geçti ve hem Katoliklerin hem de Katolik olmayanların ş eytan çıkarma olasılığını ciddiye almalarına neden oldu . 45 Ş eytani ele geçirilmeye (ve dolayısıyla ş eytan çıkarmaya) olan ilgi.

40 Aynı eser, s. 172.

41 Aynı eser, s. 182–3.

42 Aynı eser, s. 190–4.

43 Aynı eser, s. 92.

44 Kunzler (2001), s. 317.

45 The Exorcist'in (kitap ve film) etkisi için bkz. Claggett, T. D., William Friedkin: Films of Aberration, Obsession and Reality (Jefferson, NC: MacFarland and Co., 1990), s. 388–420; Blatty, W. P., Before The Exorcist: William Peter Blatty'nin romanı filme alma hikayesi (Eye: ScreenPress Books, 1998); Heller-Nicholas, A., '“The Power of Christ Compels You”: Moral Spectacle and The Exorcist Universe' in Hansen, H. (ed.), Roman Catholicism in Fantastic Film: Essays on Belief, Spectacle and Imagery (Jefferson, NC: MacFarland and Co., 2011), s. 65–80.

Filmin yarattığı ş eytan çıkarma, yeni piskoposluk ş eytan çıkarıcılarının atanmasını gerektirdi, ancak[46] piskoposluk ş eytan çıkarıcısı ofisi büyük piskoposluklarda 1970'lerden önceydi. 1980'lerde, Satanist grupların çocukları istismar ettiği fikri, psikoterapi gören çocukların Ş eytani ritüellere katılımlarını 'hatırladıklarını' iddia ettikleri vakalara dayanarak Amerika'da ortaya çıktı. 'Ş eytani Ritüel İ stismarı' paniği hızla Avrupa'ya yayıldı ve daha sonra psikoterapistler, sosyal 47 Orga çalış anları ve kolluk kuvvetlerinin hikayelerinin güvenilirliği. Anlaş ılmamış Ş eytani istismar, Anton LaVey'in 1966'da kurulan Ş eytan Kilisesi gibi kendini ilan eden Ş eytancıların gerçek varlığıyla desteklendi. 48

Friedkin'in filmi ve Ş eytan Taciz Paniği birlikte ele alındığında, ş eytan çıkarma ayinlerinin yaygınlaş ması için ideal bir ortam oluş muş tur.

İ rlanda doğumlu eski Cizvit Malachi Martin (1921–99), küresel Ş eytani komploya karş ı bir savaş ta bir silah olarak ş eytan çıkarmanın en önde gelen savunucularından biriydi. Ş eytana Rehin (1976) adlı eseri, Blatty'nin kitabında tasvir edilenlere çok benzeyen fenomenlerin mümkün ve hatta muhtemel olduğunu kabul ettiği geleneksel ş eytan çıkarma aş amalarının dramatik bir tasviriydi. Martin, kilisenin yetkisi olmadan hiçbir ş eytan çıkarma yapılmaması konusunda ısrar etse de, onun demonolojik inançları II. Vatikan Konseyi'ne yönelik bir saldırı için politik bir platform haline geldi. Martin, Konsey sonrası ayini benimseyen bir rahibin daha sonra nasıl ele geçirildiğini anlattı. 49 Amerika'da Katolik piskoposların ş eytan çıkarmaya karş ı düş manlığının bir sonucu olarak, bir 'yeraltı ş eytan çıkarma'nın

[46] Kelly (2006), s. 320.

47 Ş eytani taciz paniği hakkında La Fontaine (1989), s. 115–38; Frankfurter (2008), s. 2–3'e bakınız.

48 Ferber, çocuk cinsel istismarı hakkındaki çağdaş tartış maların, çocuk cinsel istismarının genç kızların ve gençkadınların kendilerini cadı olarak tanımlamalarına yol açmış olabileceğini ileri süren erken modern ş eytan çıkarma bilim insanlarına bile bilgi verdiğini ileri sürmüş tür (Ferber, S., 'Tarihin İ stismarı? Kimlik Politikaları, Düzensiz Kimlik ve Fransız Ş eytani Ele Geçirme Vakalarındaki "Gerçekten Gerçek" Olanlar' Tarbin, S. ve Broomhall, S. (editörler), Erken Modern Avrupa'da Kadınlar, Kimlikler ve Topluluklar (Farnham: Ashgate, 2008), s. 29–44, s. 32–9). Söz konusu bilimsel çalış ma için bkz. Walker, A. M. ve Dickerman, E. H., 'Magdeleine des Aymards: Demonism or Child Abuse in Early Modern France?', Psychohistory Review 24 (1996a), s. 239–64; Walker, A. M. ve Dickerman, E. H., 'The Haunted Girl: Possession, Witchcraft and Healing in Sixteenth Century Louviers', Proceedings of the Annual Meeting of the Western Society for French History 23 (1996b), s. 207–18.

[49] Martin, M., Ş eytanın Rehinesi s. 83–171. 2. baskı (San Francisco, CA: Harper, 1992).

Machine Translated by Google

her biri 50 gün süren '800 ila 1300 büyük Exorcism'in gerçekleş tirildiği ortaya çıktı yıl.

Martin'in güvenilirliği haklı olarak sorgulandı, [51] ancak Rehin Ş eytan yaygın olarak okundu ve Katolik ş eytan çıkarma hakkındaki popüler algıları bilgilendirmeye hizmet etti. Psikolog Scott Peck, Martin'den ilham alarak yardımcı oldu ş eytan çıkarma ayinleri hakkında yazdığı kitabı da eski Cizvit'e ithaf etmiş tir. [52] Dahası, Martin, ş eytan çıkarma iş lemini, bir piskopos tarafından verilen resmi yetkiden ayırdı ve Ed ve Loraine Warren gibi mezhepsiz, laik ş eytan çıkarıcıları etkiledi. Bu kiş iler, Katolik olmayanlar tarafından yapılan ş eytan çıkarma iş lemlerinin etkinliğine iliş kin çoğulcu bir bakış açısı benimsemiş olsalar da, dramatik ş eytan çıkarma iş lemlerinde geleneksel Katolik demonolojisinin tüm olanaklarından yararlanmış lardır.53 Martin , en azından Amerika'da, 'kutsal tarzda' ş eytan çıkarma iş leminin, Katolik kilisesiyle herhangi bir resmi bağlantısı olması gerekmeyen, manevi bir meta, bir 'hizmet sektörü' haline gelmesini sağlayan bir süreci baş lattı.

Amorth'un Un Esorcista raconta (1990) adlı kitabındaki ş eytan çıkarma hakkındaki yorumlarında örgütlü Ş eytancılığa olan inançyaygındır. Bu kitap , 1999'da An Exorcist Tell his Story adıyla çevrilmeden önce on iki İ talyanca baskı yapmış tır. Amorth'un kendisinin de onuncu baskının önsözünde belirttiği gibi, 1998'de aldığı uluslararası medya kapsamının kilise üzerindeki dönüş türücü etkisi dikkate değerdi ve İ talya'nın çok ötesine uzanıyordu. Mechelin-Brüksel Baş piskoposu tam 900 ş eytan çıkarma talebi almış tı. 55 Ancak, The Exorcist ve Ş eytani taciz mitolojisi halkı ş eytan çıkarma ve ruhsal kötülük fikrine çoktan açık hale getirmemiş olsaydı, Amorth'un kitabının etkisinin bu kadar büyük olması pek olası görünmüyordu . Amorth'un kitabının tartış malı bir özelliği, lanetlerin ve büyücülüğün kötü etkilerine vurgu yapmasıydı; büyücülük, en geniş anlamıyla Tanrı'dan baş ka bir gücü çağıran herhangi bir tedavi veya terapi olarak tanımlanıyordu. Amorth büyücülüğü Ş eytan'a tapınma olarak tanımladığından, Amorth'un mantığına göre alternatif terapilerin uygulayıcıları cadılar ve Satanistlerdi.

[56] Satanizm, Amorth için ayrı bir dini temsil ediyor. [57]

50 age. P. xviii.
51 Collins (2009), s. 154–60.
52 Peck, M. S., People of the Lie (New York: Touchstone, 1985). Ayrıca bkz. Collins (2009), s. 166–70.
53 Collins (2009), s. 160–6.
54 Amorth (1999), s. 17.
55 De Waardt (2005), s. 27.
56 Lanetler ve büyücülük hakkında bkz. Amorth (1999), s. 129–52.
57 Aynı eser, s. 29–30.

Cadılık teorisi, lanetler ve cadılığın fiziksel araçlarına dair belirgin bir İtalyan (ya da en azından Güney Avrupa) vurgusunu içeriyordu ve Benedict Groeschel, Amerikan baskısının önsözünde Amorth'un 'bizim [yani Amerikalı okuyucularımız] için yabancı olan teolojik kavramları kullandığını belirtti.
'Düşünce biçimi'. [58] Şeytan'ın konusunun bir parçası olarak lanetin ele geçirilme kaynağı olduğu fikri yer alsa da , lanetin fiziksel nesneler aracılığıyla iletilmesi fikri Amerikan popüler dininde yer bulmamış gibi görünüyor.

İngiltere'nin Westminster Başpiskoposluğu'nun şeytan çıkarıcısı Jeremy Davies için, okültizmin rolü, Amorth'un şeytani etki kaynağı olarak oynadığı rol kadar önemlidir. Ancak Davies, Şeytani tapınmayla bağlantı kurmada daha dikkatlidir; şeytan çıkarmayla ilgili yayınlanmış girişinde ne Şeytancılıktan ne de büyücülükten bahsetmektedir, ancak bana Şeytani grupların var olduğunu ısrarla belirtmiştir. Davies, okültizm uygulamalarının insanlarda ahlaki açıdan tarafsız ama potansiyel olarak şeytanilik için bir kanal olan 'altıncı his' geliştirdiğini savunmaktadır. Davies'in alternatif terapilere karşı çıkışı, oto-telkin'in Şeytani tapınmayı temsil ettikleri kesinliğinden ziyade gerçeklikle olan ilişkimizi azalttığı fikrine dayanmaktadır: 'İnsana, gerçeğe, Mesih'e olan inancını koymasını sağlayan sonsuz derecede değerli güç yanlış yönlendirildiğinde günahkâr bir şekilde boşa harcanır.

kendi kendine telkin'.[59]

Şeytan çıkarmanın yeniden canlandırılması yalnızca bir İtalyan kültürel fenomeninin aktarımı değildir; Davies'in nüanslı yaklaşımı, büyük ölçüde Amorth tarafından başlatılan fenomenin Anglosakson dünyasına uyarlanabileceğini göstermektedir. Ancak, Amorth'un şeytan çıkarma için şeytanbilimsel gündemi belirleme kararlılığı, 'hastalarının' inançlarına yanıt vermek yerine (cadılığın ve lanetlerin gerçekliğini kabul ettiği ölçüde hariç), hayalet olasılığını kabul etmeyi reddettiği anlamına geliyordu: 'Seanslar sırasında bulunan ölülerin ruhları veya onlara işkence etmek için canlı bedenlerde bulunan ölülerin ruhları, şeytanlardan başkası değildir'. [60]

Amorth'un konumu, 'Nesnel kötülüğün belirtilerinin olduğu yerde, neden genellikle şeytani bir ruhtur - veya muhtemelen lanetlenmiş bir insan ruhudur, bu durumda bir şeytanla aynı şekilde ele alınmalıdır' diyen Davies'in konumuyla çelişmektedir. [61] Davies'in ruhların olasılığına açık olması

58 Aynı eser, s. 7.

59 Davies, J., Katolik Bakış Açısıyla Cin Çıkarma (Londra: Katolik Gerçek Derneği, 2009), s. 17–19.

60 Amorth (1999), s. 30

61 Davies (2009), s. 46.

ölülerin iblisler gibi davranması, Thurston ve Wiesinger'in yirminci yüzyılın baş larındaki tutumlarıyla uyumludur, ancak Amorth, daha önceki demonolojik geleneklere kadar uzanan hayaletlere karş ı son derece ş üpheci bir duruş benimsedi. Ancak, İtalyan popüler dininde hayaletlere olan inancın göreceli önemsizliği, İngiltere'de inançsız insanlar arasında bile hayaletlere olan inancın yaygınlığıyla karş ılaş tırıldığında, Amorth ve Davies arasındaki bu konudaki yaklaş ım farklılıklarını açıklamaya yönelik bir yol olabilir.

Amorth'un benimsediği bir diğer tartış malı duruş ise 'Gereksiz bir ş eytan çıkarma ayini hiçkimseye zarar vermez' ısrarıdır. Eğer ş eytan çıkaran kiş i ş üphe içindeyse, ş eytan çıkarmalıdır. Dahası, Amorth, ş eytan çıkarma ayininden önce ş üpheli cinlinin ve akrabalarının sorgulanmasının değerli olduğunu, ancak 'sadece ş eytan çıkarma ayini aracılığıyla ş eytani bir etki olup olmadığını kesin olarak belirleyebileceğimizi' ısrarla savunur. [62] Rituale Romanum'da belirtilen ş eytani etki belirtileri yalnızca bir ş eytan çıkarma ayini sırasında ortaya çıkar. Bu açıdan Amorth, ş eytani etkiyi tespit etmek için 'kanıtlayıcı ş eytan çıkarma ayinlerinin' gerekli olduğuna dair Rodewyk'in inancını takip eder, ancak tutumu 1999 ayinindeki Praenotanda'ya aykırıdır . Öte yandan Amorth, ş eytan çıkaran kiş ilerin akıl hastalıkları uzmanlarıyla iş birliği yapması fikrini, bunun her zaman

Kilise uygulaması. [63]

Amorth'un Satanizm ve lanetler ile büyücülük gerçekliği üzerindeki vurgusu onu, yirminci yüzyılın baş larında ş eytan çıkarma konusunda yazan Katolik yazarlardan, özellikle de parapsikolojiye ilgi gösteren ilahiyatçılardan ayırır: Thurston, Wiesinger ve Balducci. Gerçekten de, Amorth'un kendisi, Balducci'nin demonoloji üzerine yazılarının yararlı olmasına rağmen, ş eytan çıkarma konusunda verdiği pratik tavsiyelerin değersiz olduğunu kabul eder, çünkü kendisi uygulayıcı bir ş eytan çıkarıcı değildi. [64] Ahlaki olarak tarafsız parapsikolojik fenomenlerin varlığını reddetmeseler de, hem Amorth hem de Davies seleflerinden daha temkinlidir. Örneğin Davies, polter-geist fenomenlerinin kökeninin ş eytani olabileceğini öne sürer. [65]

Florence Chave-Mahir, Amorth'u ve üyelerini ş öyle tanımladı:

Uluslararası Exorcists Derneği, Fransız piskoposlarının konuya yaklaş masının aksine, 'din adamı aş ırılıkları' olarak nitelendirildi

62 Amorth (1999), s. 44–5.
63 Aynı eser, s. 47.
64 Aynı eser, s. 15.
65 Davies (2009), s. 45–6.

'tedbirlilik ve dikkatli dinleme' ile.[66] Ancak, Fransız kilisesinin şeytan çıkarma konusundaki soğukluğu istisnaidir ve Chave-Mahir'in yorumları, Fransa'daki Katoliklik uygulaması ile diğer bazı Avrupa ülkeleri arasındaki kültürel uçurumu vurgulamaktadır. Amorth'un Uluslararası Derneği, 1992'de yedi şeytan çıkarıcı, üç Fransız, iki Amerikalı ve iki İngiliz (Davies dahil) ile kuruldu. Derneğin 1994'teki ilk resmi toplantısından kısa bir süre sonra, Bavyera'lı bir rahip olan Martin Ramoser tarafından, kötülükle mücadelede laiklerin katılımını desteklemek için Uluslararası Kurtuluş Derneği kuruldu.[67]

Amorth, 1999 ayinini kullanma konusundaki isteksizliğiyle tartışma yaratmış olabilir, ancak büyücülüğe ve lanetlere olan inancı sıradan İtalyan Katoliklerine, hatta dindar olmayanlara bile yabancı değildir ve bu vurgu, aşırılıkçılık belirtisi olmaktan çok yerel kaygıların yaratıcı bir şekilde karşılanması olarak görülebilir. Amorth'u karizmatik Katoliklerle karşılaştıran James Collins, onun 'cin çıkarma hizmetinin ... coşkulu olduğunu, ancak Kilise hiyerarşisiyle olan ilişkisiyle bir nebze olsun hafifletilen bir coşku biçimi olduğunu' belirtmiştir.[68] Amorth'un hizmetinin 'coşkulu' unsurları arasında, şeytan çıkarma ayinini Meryem Ana'ya atıfta bulunacak şekilde uyarlaması ve insanları lanetlerden kurtarma konusundaki ısrarı yer almaktadır. Amorth, şeytan çıkarmanın zorluğunu ve deneyimin önemini vurgular: 'Böyle bir görevi bir rahibe vermek, konuyla ilgili bir ders kitabı okuduktan sonra birinin ameliyat yapmasını istemek gibidir'. Collins, hem 'kutsal şeytan çıkarma'nın hem de karizmatik evanjelik 'kurtuluş bakanlıklarının' yalnızca yirminci yüzyılın son otuz yılında büyük bir güç olarak ortaya çıktığını ileri sürmüştür. O noktadan önce, 'boğucu kurumsallaşma' büyük ölçüde 'doğuştan coşkulu' şeytan çıkarma ayininin kullanılmasını engellemiştir.[69]

ŞİFRE ÇIKARMA VE KARİZMATİK YENİLENME

Bill Ellis, karizmatik Katoliklerin ortaya çıkışını, II. Vatikan Konsili'nin reformlarına karşı muhafazakâr bir tepkiyle ilişkilendirdi.[70] Ancak Ellis, dikkatini Malachi Martin ve 'Bayside'ın yazılarında yoğunlaştırdı.

66 Chave-Mahir (2011), s. 20.

67 Jeremy Davies, pers. iletişim. 27 Haziran 2013.

68 Collins (2009), s. 170–5.

69 Aynı eser, s. 152–3.

70 Ellis, B., Şeytanı Diriltmek: Şeytancılık, Yeni Dinler ve Medya (Lexington, KY: Kentucky Üniversitesi Yayınları, 2000), s. 109–12.

Kaliforniya'da Veronica Lueken'in 1971 ile 1977 yılları arasında ayinlerde yapılan değiş iklikleri kınayan ve Ş eytani komploları kehanet eden 'Kehanetler'i. Vatikan II'ye yönelik bu tamamen olumsuz tepkiler, birçok ilerici eğilimin de fark edilebildiği Yenilenme'nin tipik bir örneği değildi; en azından Protestan gruplarından fikir ithal etme isteği. Bu ithal etme, Ağustos 1967'de Amerikalı bir Dominikan olan Francis MacNutt'un (d. 1925) 'Kutsal Ruh'ta vaftiz' deneyimlediğine inanmaya baş lamasıyla baş ladı. Katolik bir hemş ire olan Barbara Shlemon, onu Pentekostal evangelist Derek Prince'in (1915-2003) vaazlarının kasetlerini dinlemeye teş vik etti.

71 MacNutt 1974'te Hristiyan ş ifacılığı üzerine etkili bir kitap yayınladı. Bu kitapta karizmatik kurtuluş un 'küçük bir ş eytan çıkarma' ile eş değer olduğunu ve bu nedenle izin gerektirmediğini savundu. 72 MacNutt 1980'de laikleş tirildi ancak bir piskoposluk piskoposu olarak kaldı. Katolikti. Daha sonraki bir kitapta 'cin ş eytan çıkarma ayinine pek gerek çıkarma'nın son derece nadir olduğunu savundu ve böylece resmi bir olmadığını gösterdi ve Kutsal Ruh tarafından güçlendirilmeden ş eytan çıkarma ayini yapma giriş iminin büyük ihtimalle baş arısız olacağını iddia etti. 73 MacNutt, kendisini bir ş eytan çıkarma hizmeti baş latmaya motive etmede demonolojik teoriden çok deneyimin önemini vurguladı. 74

MacNutt'un yaklaş ımı kilisenin resmi normlarından sapmış olsa da, sansasyonel olana saptığını düş ündürecek çok az ş ey vardır ve hizmeti belirgin bir Katolik karakterini korumuş tur. Kutsanmış (yani kovulmuş) su, yağ ve tuzun kullanılmasını savunmuş tur. 75 Cin çıkarmayı din adamlarıyla sınırlamadan, yalnızca cin çıkarma için 'çağrı' almış olanların bunu denemesini önermiş tir; ayrıca, tüm cin çıkarmalar 76 Collins'in görüş üne göre, 1970'lerde MacNutt 'kurtuluş un özel olarak gerçekleş tirilmesi gerektiği' ve 'basit ruhsal metodolojisinde' 'kurtuluş un' gerekli bir kötülük' olarak görülmesi kötülük olduğu' ve 'basit ruhsal metodolojisinde' 'gerekli bir gerektiğini savunmuş tur. Ancak 1990'lara gelindiğinde, MacNutt'un demonolojisi daha ayrıntılı 'Spekülasyondan uzak durmaya özen gösterdi'.[77] hale gelmiş ve karizmatik evanjelik teolojide güncel olan birçok fikri, ataların günahları tarafından aktarılan 'ata ruhları' ve gerçekliğin kabulü dahil olmak üzere, içermiş tir.

71 Prince hakkında Collins'e (2009) bakınız, s. 44–53.

72 MacNutt, F., Healing , 2. baskı (Bantam: New York, 1997), s. 189.

73 MacNutt, F., Kötü Ruhlardan Kurtuluş (Grand Rapids, MN: Chosen, 1995), s. 67–72, 274.

74 Aynı eser, s. 15.

75 Aynı eser, s. 241–7.

76 Aynı eser, s. 198–205.

77 Collins (2009), s. 59.

Ş eytani Ritüel İ stismarı. 78 Collins, MacNutt'un birçok Hristiyan karizmatik ş ifacının karakteristik özelliği olan 'için eskatoloji'yi paylaş masa da, otorite yerine deneyime baş vurması ve 'en önemsiz olayların bile manevi nedenlerini algılama' eğiliminin 79

Ronald Knox'un terim tanımına göre onu bir 'coş kulu' olarak nitelendirebiliriz.

Baş ka bir Amerikalı Katolik karizmatik, Fransisken Michael Scanlan (d. 1931), ş eytan çıkarma iş leminin istikrarlı bir toplum ortamında uygulanması gerektiğini savundu ve bu da Collins'in konuya 'karş ılaş tırıldığında daha ayık bir yaklaş ım' olarak tanımladığı bir sonuca sonuçlandı. MacNutt gibi Scanlan da karizmatik kurtuluş un küçük çaplı bir ş eytan çıkarma iş lemine denk geldiğini savundu; ancak MacNutt'un aksine, ş eytani bir kiş iliğin tezahürünü bir vakanın kendi uzmanlık alanının ötesinde olduğunun bir göstergesi olarak gördü ve gerçek ele geçirilmeden muzdarip olan herkesin onaylı bir uzmana gönderilmesini önerdi . Görüş ünde Scanlan ş eytani tezahürlere düş ük bir değer verdi ve neredeyse benzersiz bir ş ekilde 'görüş ler [ş eytani tezahürler] kurtuluş un yararlı içsel ruhsal faydalarına büyük ölçüde gereksiz insan tepkileri' olarak'. 81

Scanlan'ın yaklaş ımı 'olgun ve gerçek bir ş efkate sıkı sıkıya odaklanmış , nazik ve bilgilendirici bir mistik kurtuluş biçimidir'.

Tüm karizmatik Katolik ş eytan çıkarıcıların en tartış malı olanı, Zambiya'nın Lusaka Baş piskoposu Emmanuel Milingo'ydu (d. 1939) 1969–83, Katolikliği yerel animistik dinin unsurlarıyla birleş tiren kendi ülkesindeki bir 'ş eytan çıkarma tarikatı'nın yaratıcısı. Milingo, 1970'ler boyunca büyük kalabalıkların katıldığı kamusal ş eytan çıkarma ayinleri gerçekleş tirdi ve 1976'da Michigan, Ann Arbor'da düzenlenen bir konferansta Milingo, davasını destekleyen Katolik Karizmatik Yenilenme'de bağlantılar kurdu. Ancak, Zambiya'daki Avrupalı misyoner din adamlarının muhalefetiyle karş ılaş ınca, Papa II. John Paul'e kendini açıklamak üzere Roma'ya çağrıldı. Papa, Milingo'nun Zambiya'ya dönmesini yasakladı, ancak yerel rahiplerin izni olmadan İ talya'da ş eytan çıkarma ayinleri yapmaya devam etti.

Milingo'nun inançla ş ifa verme, karizmatik ş eytan çıkarma, ş eytana hakaret ve büyücülük ve cadılığa olan inancın teş viki karış ımı, İ talyan Katolikleri arasında oldukça popüler oldu ve bu da İ talya ile Zambiya'nın temel dini kültürleri arasındaki farkın,

78 Aynı eser, s. 61–2.

79 Aynı eser, s. 63. Knox'un tanımı için bkz. Knox (1950), s. 1.

80 Scanlan, M. ve Cirner, R., Kötü Ruhlardan Kurtuluş (Cincinatti, OH: Servant, 1980), s. 69.

81 Collins (2009), s. 84.

Hafif. [82] Milingo, 1996 yılında Milano'da Baş piskopos'un yaptığı ş eytan çıkarma ayinleri Vatikan'ın faaliyetlerini kısıtlamasına yol açana kadar, kilisedeki üst düzey isimleri Satanizm ile suçlayarak, popüler Katoliklik ve Katolik hiyerarş isine duyulan ş üphenin birleş iminden yararlandı. [83] Buna rağmen Milingo, Katolik Kilisesi'yle tamamen bağlarını koparana ve Birlik Kilisesi lideri Sun Myung Moon tarafından düzenlenen bir törenle Güney Koreli bir kadınla evlenene kadar kiliselerde ş eytan çıkarma ayinleri düzenlemeye devam etti.

Milingo'nun 'ş eytan çıkarma kültünün' önemi, ş eytan çıkarma fikirlerini Afrika kültürel bağlamından Avrupa'ya aktarabilmesinde yatıyordu; böylece 1906'da Umzinto'daki Fransız din adamlarının yapmaya çalış tığı ş eyin tam tersini baş armış tı: Afrika'ya ş eytan çıkarmayla ilgili Avrupa varsayımlarını dayatmak.

'Kurtuluş ' teriminin karizmatik Katolikler arasındaki popülerliği, 'ş eytan çıkarma' gibi, popüler hayal gücünde ş iddetle iliş kilendirilmemesi gerçeğine bir ş ey borçludur. Ancak, ne MacNutt ne de Scanlan ele geçirilme kurbanlarının fiziksel olarak kısıtlanmasını savunmamış olsa da, tüm karizmatik ş eytan çıkarıcılar ş iddete karş ı olmamış tır. 1993'te, bir ş eytan çıkarma ayini sırasında Joan Vollmer'in ölümüne neden olmakla suçlanan Avustralyalı mezhepsiz bir laik ş eytan çıkarıcı olan John Reichenbach'ın savunma avukatı, karizmatik bir Katolik rahip olan John Shanley'i bilirkiş i olarak getirdi. Victoria'daki kırsal bir mahalleden olan Shanley, bir piskoposluk ş eytan çıkarıcısı olmamasına rağmen, haftada yedi veya sekiz kez ş eytan çıkarma ayini yapması için çağrıldığını iddia etti. Joan Vollmer'in vücudunun ş iş kin halinin bir ele geçirilme iş areti olduğuna inanıyordu, çünkü 'göbeği o kadar ş iş iyordu ki göbeğinin içi ters dönüyordu ve baş ı patlıyordu' diyen ele geçirilmiş bir rahip görmüş tü. Shanley, ele geçirilmenin 'Ş eytan'ın ritüel tacizinin' bir sonucu olduğuna inanıyordu ve Vollmer'e karş ı kullanılan ş iddeti kınamayı reddetti; ele geçirilen kiş iye uygulanan ş iddetin histeriklere tokat atmaya benzediğini iddia etti. Ele geçirilmiş birine aynısını yapıp yapmayacağı sorulduğunda Shanley, 'sonra ne yapacağına karar vermeden önce onu 'makullüğe' geri döndürmeyi beklemiş olabilir' dedi. [84] Ele geçirilmenin kaba fizikselliğine vurgu yapan Shanley'nin uzman tanıklığı, Malachi ile daha çok ortak noktaya sahipti

82 Lantenari (1988), s. 264–6.

83 Malcolm, T., 'Vatikan Faith Healer'ı Sınırlıyor', National Catholic Reporter , 12 Nisan 1996, s. 21.

84 Ferber, S. ve Howe, A., 'Karısını Ş eytan Sanan Adam: Yirminci Yüzyıl Sonu Avustralya Ceza Mahkemesinde Cin Çıkarma, Uzmanlık ve Sekülerleş me' De Waardt ve diğerleri (2005), s. 281–92, s. 285.

Martin'in ş eytan çıkarma konusundaki melodramatik anlatımı, Scanlan ve MacNutt'un karizmatik yaklaş ımlarından daha etkileyici.

Yenilenme, kendisine karş ı çıkan ş eytani faaliyetlere yaptığı vurgu da dahil olmak üzere, Belçikalı Kardinal Léon-Joseph Suenens'in (1904-96) ve hatta daha sonra Papa XVI. Benedict olacak Kardinal Joseph Ratzinger'in desteğini aldı. [85] 1983'te Ratzinger, 'Yenilenme bağlamında, insanı tehdit eden Karanlık Güçler ve onların kurnazlıkları hakkında yeni ve somut bir farkındalığın arttığını' kaydetti. [86] Ancak Ratzinger, daha sonra 'bazı karizmatik grupların yaş amının ayrılmaz bir parçası' haline gelen 'ş eytandan kurtulma duası'nı, 'Kilise inancıyla ilgisi olmayan salt kiş isel deneyimin kör kalması' gerekçesiyle eleş tirdi. [87]

Kurtuluş duası, kendi baş ına övgüye değer bir ş eytan çıkarma ayinine benzeyecek ş ekilde evrimleş miş ti, ancak kilisenin resmi Büyük Ş eytan Çıkarma ayininden farklı olarak, kurtuluş duası genellikle yerel amirlerinin izni olmadan laikler veya rahipler tarafından yürütülüyordu. Dahası, karizmatik gruplar Rituale Romanum'da belirtilen ele geçirilme için teş his kriterlerini takip etmiyorlardı . Ratzinger için en endiş e verici olan ş ey, kurtuluş dualarını yerine getirme kararlarını ş eytani olanla ilgili kiş isel deneyimlerine dayandırmalarıydı, böylece Ratzinger'in görüş üne göre dini köktenciliğe yol açan 'deneyimin izolasyonu' için koş ullar yaratmış oldular. 'Belirsizlik, ş eytani fenomenin ayırt edici bir özelliğidir' konusunda ısrar etti. [88]

Ratzinger, Suenens'in Katolik kurtuluş bakanlığı hakkındaki kitabı olan Yenilenme ve Karanlığın Güçleri'ni (1983) hem karizmatikler için bir 'otoyol kodu' hem de uygunsuz uygulamalara düş en gruplar için bir 'güvenlik hattı' olarak tanımladı. Ratzinger'in o zamanlar Baş kanı olduğu İ nanç Doktrini Cemaati, kurtuluş bakanlığının büyümesi hakkında resmi bir yorum yayınladı, yazılı yanıt Inde ab aliquot annis

(29 Eylül 1985). Bu belge, 1983 Kilise Hukuku Kanunu hükümleri uyarınca ş eytan çıkarma normlarını ortaya koydu ve [89] ekledi:

85 Suenens hakkında Collins'e (2009) bakınız, s. 80–2.

86 Ratzinger, Suenens'te (1983), s. ix.

87 Aynı eser. piksel

88 Aynı eser, s.ix.

89 Ratzinger, J., Inde ab aliquot annis (29 Eylül 1985), 10 Ekim 2012 tarihinde dünya çapındaki web'den alınmış tır, http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/belgeler/rc_con_cfaith_doc_19850924_exorcism_en.html: Bu reçetelerden, Hristiyanların Ş eytan'a ve mürted meleklere karş ı ş eytan çıkarma formülünü kullanmasına izin verilmediği sonucu çıkmaktadır; bu formül, baş papaz XIII. Leo'nun emriyle kamuya açıklananlardan alınmış tır ve bu ş eytan çıkarma iş leminin tüm metninin kullanılması ş öyle dursun. .

Bu emirlerden, Hıristiyan laiklerin, Papa XIII. Leo'nun emriyle yasa haline getirilen Ş eytan ve mürted meleklere karş ı ş eytan çıkarma formülünü uygulamalarının, hele ki bu ş eytan çıkarma metninin tamamını uygulamalarının caiz olmadığı sonucu çıkmaktadır.

Ratzinger, 'Bu iş i yetkileri gereği yapanlar, kurtuluş u elde etmek için duaların yapıldığı, ş eytanlara doğrudan hitap edilen ve onların kimliklerinin bilinmeye çalış ıldığı toplantıları yönetmelidirler' diye talimat vermiş tir.[90]

Kilisenin, kurtuluş hizmetinden doğabilecek olası suistimallerle baş a çıkma stratejisi, onu kutsal ş eytan çıkarmadan açıkça -belki de mümkün olandan daha açık bir ş ekilde- ayırmak ve karizmatik grupları din adamlarının yönetimi altına almaktı. Yine de, ayin bilgini Achille Triacca'nın 1999 ayininde Kutsal Ruh'un yenilenen önemine dikkat çekmesi önemlidir,[91] ve bu, karizmatik Katoliklerin ş eytan çıkarmanın yeniden canlanmasına katkısının fark edilmeden kalmadığının kanıtıdır.

David Kiely ve Christina McKenna'nın İ rlanda'dan ş eytan çıkarma hikayeleri koleksiyonu The Dark Sacrament (2007), yirmi birinci yüzyıl Avrupa Katolik kültüründe ş eytan çıkarmanın değiş en yüzüne dair bazı ipuçları veriyor. Kiely ve McKenna ile konuş an rahiplerin tarif ettiği 'ş eytan çıkarmaların' hiçbiri, ele geçirilmiş bir kiş i üzerinde Büyük Ş eytan Çıkarma'nın kullanımını içermiyordu ve çoğunluğu perili evlerin ş eytan çıkarılmasıyla ilgiliydi. 2003'te bir rahip, Dingle Yarımadası'ndaki bir evi, evde ayin düzenleyerek, odalara kutsal su serperek ve Meryem Ana'nın bir resminin belirgin bir ş ekilde sergilenmesi gerektiğini tavsiye ederek, sorunlu bir ruhtan kurtarmaya çalış tı.

[92] Bu baş arısız olunca, ikinci bir rahip, her odada uzun dualar ve kutsal su ve tütsü ile kutsama ile ayini takip eden 'daha ayrıntılı bir ritüel' gerçekleş tirdi. Ayrıca, rahatsızlıklardan etkilenen aile üyelerini krizm yağı ile meshetti.[93] Yazarlar tarafından 'Peder Ignatius' olarak adlandırılan ikinci ş eytan çıkarıcı,

90 Gerekli yetkiye sahip olmayanlar, kurtuluş u sağlamak için duaların kullanıldığı, cinlere doğrudan hitap edilen ve kimliklerinin tespit edilmeye çalış ıldığı toplantıları yönetmelidir.

91 Triacca, A.M., 'Spirito Santo ed Exorcismo: marjine al newe Rituale', Ephemerides Liturgicae 114 (2000), s. 241–69.

92 Kiely, D. M. ve McKenna, C., Karanlık Ayin: Modern İ rlanda'da Cin Çıkarma (Dublin: Gill ve MacMillan, 2006), s. 95–7.

93 Aynı eser, s. 102–3.

Olayın nedeni , yıllar önce evde ensest ve çocuk istismarının yaşanmış olması nedeniyle ortaya çıkan 'genelleşmiş kötülük'tür.

Bir rahip bir kadının evinden şeytan çıkarmak için benzer bir prosedür kullandı Ouija tahtası kullandıktan sonra bir 'varlık' tarafından işkenceye uğradığını fark eden kişi.[95] Ekim 2004'te 'Peder İgnatius', beden dışı deneyimler ve 'astral yolculuk' deneyimleri yaşayan bir kadının evinden şeytan çıkarmak için başka bir rahibin ve bir Karmelit rahibenin yardımını kullandı, ancak özünde 'Cin çıkarma' ayininin esas içeriği, ayin ve ardından dualar, aynıydı.[96] Sadece bir vakada 'Peder İgnatius' bir adamın ele geçirildiğini düşünmüştü, fakat bu vakada rahibi uyaran adamın komşusuydu ve cinli olduğu varsayılan bu adam, onun rızası olmadan çıkarılamazdı. Ancak rahibin teşhisine yol açan şey, ele geçirilmenin olağan semptomları yerine, adamın doğal olmayan, kötü ve görünüşte sebepsiz davranışlarıydı.

AYİNİN REFORMU

Şeytan çıkarma ayininin revizyonunun evrimi, kökenlerini 1983'te Alman Piskoposlar Konferansı tarafından hazırlanan 'kötülükten kurtuluş ayini'ne dayandıran Manfred Hauke tarafından ayrıntılı olarak açıklanmıştır. 98 Ritüelin bir taslağı 1990'da deneysel kullanım için dağıtılmış olsa da, bazı yorumcular ritüelin kötülüğün kişisel doğasını[99] onaylamasına şaşırmışlardır. Vatikan II'den sonra şeytan çıkarma ayinine yeniden ilgi gösterilmesinin ilk işaretlerinden biri, 1917 Kanunlarını basitleştiren ancak önemli ölçüde değiştirmeyen revize edilmiş Kilise Hukuku Kanunu'nda (1983) bulunmuştur.

Şeytan çıkarma, 1172. Kanun'da şöyle ele alınmıştı: 'Hiçkimse, belirli bir yerin rahiplerinden açık bir lisans almadığı sürece, takıntılı kişilere şeytan çıkarma yapamaz; bu lisans, yerin rahipleri tarafından yalnızca dindarlığıyla öne çıkan bir rahibe verilebilir.

94 Aynı eser, s. 104–6.
95 Aynı eser, s. 130–6.
96 Aynı eser, s. 355–64.
97 Aynı eser, s. 201–44.
98 Hauke, M., 'Yeni Rituale Romanum'un "Külkedisi" olan Şeytan Çıkarma Ayini Üzerindeki Teolojik Mücadele ', Antiphon 10 (2006), s. 32–69, s. 36.
99 Aynı eser, s. 41.

bilgi, basiret ve yaş am bütünlüğü'. 100 1172. Kanun, ş eytan çıkarmanın kilise yaş amının bir parçası olarak varlığını sürdürmesini garanti altına aldı, ancak 1999'daki gözden geçirilmiş ayine iliş kin Praenotanda'da açıklama aldı . Bunlar, ş eytan çıkarma görevlisini presbyter yerine sacerdos olarak tanımlar (böylece bir piskoposun ş eytan çıkarma yapmasına izin verir), bir rahibin görev için özel bir hazırlığa sahip olması gerektiğinde ısrar eder ve ş eytan çıkaran kiş inin genellikle (plerumque) bir piskopos tarafından atanması ve görevi onun yönetimi altında yürütmesi gerektiğini emreder . 101

II. Vatikan Konsili'nin ş eytan çıkarma ayini olan De Exorcismis et Supplicationibus Quibusdam'ın ('Cin Çıkarma ve Bazı Dualar', bundan sonra DESQ) yayımlandığı , İ lahi İ badet Cemaati Baş kanı Kardinal 102 The Medina Estévez tarafından 22 Kasım 1998'de duyuruldu . Latince metnin ilk baskısı 26 Ocak 1999'da yayımlandı ve 385 yıl sonra 1614 ayininin yerini aldı.

103 Ritüelin kendisi , kötülüğün kökenlerini ve kötü ruhların doğasını açıklayan, ancak özellikle Mesih'in zaferine vurgu yapan teolojik bir Prooemium ile baş lar 104:

> Tanrı Oğlu'nun zaferi, tüm bu kirli, değersiz ve baş tan çıkarıcı ruhların iş ini çözer... Mesih, ölümü ve diriliş inin paskalya gizemiyle bizi ş eytanın ve günahın köleliğinden kopardı, onların yönetimini devirdi ve tüm ş eyleri kötü bulaş ıcılardan kurtardı. Ancak Ş eytan'ın zararlı ve zıt eylemi kiş ileri, ş eyleri, yerleri etkilediğinde ve çeş itli ş ekillerde göründüğünde, Kilise, her zaman 'günlerin

100 Kilise Hukuku Kanunu Açıklamalı , ed. E. Caparros, M. Thériault ve J. Thom, 2. baskı (Montreal, QC: Wilson ve Lafleur, 2004), s. 911–12: Yerel Olağan'dan özel ve açık bir izin almadıkça, hiç kimse meş ru bir ş ekilde kuş atma altındaki kiş iler üzerinde ş eytan çıkarma iş lemi gerçekleş tiremez. Bu ruhsat, yerel meclis tarafından yalnızca dindarlık, bilgi, sağduyu ve yaş am bütünlüğüne sahip bir rahibe verilir.

[101] Huels, J., 'İ lahi İ badetin Diğer Eylemleri', Kilise Hukuku Kanunu Üzerine Yeni Yorum (Mahwah, NJ: Paulist Press, 2000), s. 1400–23, s. 1405.

102 Kararnamenin metni için bkz. DESQ , s. 3–4.

103 1999 töreninin yapısı hakkında bkz. Pistoia, A., 'Riti e Preghiere di Exorcismo: Problemi de Traduzione', Ephemerides Liturgicae 114 (2000), s. 227–40, s. 233–6; Van Slyke (2006), s. 70–116.

[104] DESQ , s. 5–6: Tanrı'nın Oğlu'nun zaferi, tüm bu kirli, kötü, baş tan çıkarıcı ruhların iş lerini sona erdirir... Mesih, Paskalya'daki ölüm ve diriliş gizemi aracılığıyla, 'bizi ş eytanın ve günahın köleliğinden kurtardı', onların yönetimini devirmek, her ş eyi kötü bulaş ıcılıktan kurtarmak. Ancak Ş eytan ve cinlerin zararlı ve aykırı faaliyetleri kiş ileri, eş yaları ve yerleri etkileyip farklı bir ş ekilde ortaya çıktığında, Kilise 'günlerin kötü olduğunun' her zaman bilincinde olarak insanların ş eytanın zulmünden kurtulması için dua etti ve dua etti. tuzaklar. Prooemium'da kullanılan terminoloji için bkz. Pistoia (2000), s. 229–32.

'Kötü' diye dua edip durur ki, insanlar ş eytanın aldatmacalarından kurtulsunlar.

Ritüelden önce gelen Praenotanda'nın ilk yedisi teolojiktir ve II . Vatikan Konsili'nin kararnameleri ve Katolik Kilisesi Katekizmi'ne atıfta bulunarak geleneksel Katolik demonolojisini doğrular . 105 Praenotanda sonra ş eytan çıkarmanın kısa bir tarihini ve basit (yani vaftiz) ş eytan çıkarma ile Büyük Ş eytan Çıkarma arasındaki ayrımı ortaya koyar. 106 Praenotanda , ş eytan çıkaran kiş inin 'dindarlık, bilgi, basiret ve yaş am bütünlüğü ile donatılmış ' olması gerektiğini ş art koş arak Rituale Romanum'u takip eder , ancak 'bu hizmete (munus) özel olarak hazır olması' gerektiğini ekler . Ritüelin uyarıları, zihinsel hastalığı (morbo ... ex psychicis) ele geçirilme ile karış tırmanın tehlikesine özel olarak atıfta bulunmak için geniş letilir ve ş eytan çıkaran kiş i, büyülenmiş olduğuna inanan kiş ileri ş eytan çıkarmaması konusund

[Cin çıkarıcı] ş eytani saldırı vakasını, bazı insanların, hatta inançlıların bile, kendilerinin, akrabalarının veya mallarının kendilerine getirdiği büyücülük, kötü ş ans veya lanetin nesnesi olduklarını düş ündükleri yanlış görüş ten doğru bir ş ekilde ayırmalıdır. Bu insanlara manevi yardımı reddetmemeli, ancak ş eytan çıkarmayı da uygulamamalıdır.

Praenotanda , Benedict XIV'ün kısa Sollicitudini nostrae (1745) eserinden açıkça alıntılar yapmasına rağmen, Ritüel'den gelen ele geçirilme belirtilerini korur : Cinli kiş inin bilmediği dilleri anlama yeteneği, sırları veya uzakta olan ş eyleri duyurma yeteneği, doğaüstü güç ve kutsal ş eylere karş ı nefret. 107 Ancak, ş eytan çıkaran kiş inin 'ruhsal ş eylere karş ı bir duygusu olan' (qui sensum habeant rerum spiritalium) psikiyatrik tıp uzmanlarına danış ması beklenir. Ritüel'in kamusal ş eytan çıkarmalara karş ı uyarısı, 'ş eytan çıkarma yapılırken, hatta ş eytan çıkarma yapılmadan önce bile, hiçbir sosyal iletiş im ortamına yer verilmemesi ve tamamlandığında, ş eytan çıkaran kiş inin ve orada bulunanların , ihtiyat görevlerini koruyarak, bunu haber vermemeleri' talimatını içerecek ş ekilde güncellenir. 108

105 DESQ , s. 7–9.
106 DESQ , s. 9–11.
107 DESQ , s. 12.
108 DESQ , s. 12-13: Ş eytan çıkarma iş lemi gerçekleş tirilirken sosyal iletiş im araçlarına, ş eytan çıkarma iş lemi yapılmadan önce bile hiçbir ş ekilde yer verilmemeli ve iş lem yapıldıktan sonra ş eytan kovucu ve orada bulunanlar takdir yetkisini koruyarak bilgileri ifş a etmemelidir.

Son Praenotanda, ayinin yönetiminin pratik yönleri, ayine yasal eklemeler ve metnin ulusal piskoposluk konferansları tarafından uyarlanmasıyla ilgilidir. İ kincisi, ayinin yerel dillere çevrilmesine izin verir ve ayrıca Kutsal Makam'ın onayıyla 'halkın kültürüne ve dehasına dikkat eden' ayin ve jestlerin (attenta cultura et genio ... populi) uyarlanmasına izin verir. En önemlisi, Praenotanda, piskopos konferanslarının ayine bir 'pastoral direktif' eklemesine izin verir, 'böylece ş eytan çıkaranlar yalnızca Praenotanda doktrinini daha derinlemesine anlayıp ayinlerin anlamını daha eksiksiz öğrenmekle kalmaz , aynı zamanda [bulabilirler] onaylı yazarlardan hareket etme, konuş ma, sorgulama ve yargı kullanma biçimiyle ilgili belgeler ' . Bu, piskopos konferanslarının Praenotanda'ya kendi yorumlarını eklemeleri için bir fırsattır .

Ayin, küçümseyici bir dua ile baş lar ve isteğe bağlı olarak kutsal su kutsamasına geçer (DESQ 41–3). Cinli kiş inin üzerine kutsal su serpilmesi ayinin resmi bir parçası haline getirilir (DESQ 44), ardından Ritüelin bir parçası olmayan azizlerin litanyası (DESQ 46) gelir . 1614'ten önemli ölçüde alınan 1999 ayininin ilk bileş eni, kısa dua Deus, cui proprium est misereri semper'dir ('Doğası her zaman merhamet etmek olan Tanrı ...'). Büyük Exorcism'in standart ayininin bir parçası olan tek Mezmur, Rituale Romanum'da yer alan Mezmur 90'dır (DESQ 50) ve kutsal yazıdan tek okuma Yuhanna 1:1–14'tür (DESQ 52).

1999 ayini, İ znik İ nanç Bildirgesi'nin okunması veya daha resmi bir soru-cevap modeli (DESQ 54–6) ş eklinde olabilen vaftiz vaatlerinin yenilenmesini içermesiyle selefinden önemli ölçüde ayrılır. İ nanç Bildirgesi 1614 ayininin bir parçasını oluş turduğundan, 1999 ayininin yazarlarının, ayinin varlığını cinliye ve toplanan diğer kiş ilere vaftizlerini hatırlattığı ş eklinde yorumladıkları anlaş ılmaktadır. Yazarların, ş eytan çıkarma ayininin vaftiz ayininden türediğine olan inançları, rahibin cinliye üflemesi ş eklinde isteğe bağlı bir üflemenin (DESQ 59) eklenmesiyle gösterilir; bu bileş en, 1614 ayininde ve onun Gelasya öncüllerinde asla yer almamış tır. Ayrıca Praenotanda'ya göre , 'özel ilgi, o sırada uygulananlardan daha önemli ve anlamlı olan jestlere ve ayinlere verilmelidir.

[109] DESQ , s. 15–16: ... ş eytan kovucular yalnızca Öncülerin öğretisini daha derinlemesine anlamakla ve ritüellerin önemini daha iyi öğrenmekle kalmıyor, aynı zamanda onaylanmış yazarlardan hareket etme, konuş ma, sorgulama ve yargılama yöntemlerine iliş kin belgeler de topluyor.

Katekümenat sırasında arınmanın bir parçasıdır. Bunlar haçiş areti, ellerin koyulması, kutsal su ile üflenmesi ve serpilmesidir'. 110

Zorunlu küçümseyici ş eytan çıkarma formülü (DESQ 61), eski metinden önemli ölçüde sapmasına rağmen, eski Deus conditor duasıyla bir bağlantıyı korur . Rahip, bu ş eytan çıkarma duasına, ilki (DESQ 62) Gelasian Sakramenterinden Ş eytan'ın üçlü yeminini koruyan bir emir kipi ş eytan çıkarma ekleyebilir. Ancak, yeni yeminlerin hepsi Ş eytan'a, ş eytani olanı terk ederek Tanrı'nın gücünü kabul etmesini (agnosce) emreder ve büyü öğesi (per factorem tuum, vb.) tamamen yoktur. Eski dua Deus caeli'nin bir biçimi olan Deus terrae, DESQ 61'e ek olarak okunacak olan küçümseyici ş eytan çıkarma (DESQ 81) için alternatif bir biçim olarak korunur , ancak alternatif emir kipi formülü (DESQ 84) hepsinin en geleneksel olanıdır. RR 896'ya oldukça yakın bir ş ekilde dayanan bu formül, çağrıları (per Deum vivum, per Deum verum), üçlü beyan ipse tibi imperat ve son recede ergo'yu korur. Ancak, bu formül yalnızca tek bir çağrı içerir ve eski üçlü çağrıyı korumayı baş aramaz (Tablo 8.1).

Büyük Cin Çıkarma ayinine ek olarak, DESQ, ayinle birlikte serpiş tirilebilecek bir dizi mezmur ve dua (mezmurlar toplar) ve ayrıca baş lıca bileş eni (DESQ)[111] olan yerler ve ş eyler için bir ş eytan çıkarma ayini içeren bir ek (DESQ A1 – A11) de içerir.
A10) açıkça XIII. Leo'nun Ş eytan ve Mürted Meleklerin Çıkarılması'na dayanmaktadır. Genel olarak konuş ursak, 1999 ayini 1614 ayininin yapısını ve temel bileş enlerini korumaktadır. 1999 ayinindeki en çarpıcı eksiklik Praecipio tibi'dir (RR 887) ve bu, alternatif çıkarma formüllerinden bir tanesi hariçhepsinde çağrıların olmamasıyla birleş tiğinde (DESQ 84), yazarların çağrılara karş ı bir önyargısı olduğunu düş ündürmektedir. 1999 ayininin yazarları, isteğe bağlı bir çıkarma ve vaftiz yeminlerinin yenilenmesini ekleyerek, çıkarma ve vaftiz arasındaki iliş kiyi 'canlandırmaya' çalış mış lardır, ancak (2. Bölümde gösterdiğim gibi) cin çıkarma ayininin bir vaftiz ayini olarak ortaya çıktığı fikri hatalıdır. Ancak, Katolikliğin birlikte var olduğu ülkelerde

[110] DESQ , s. 13: Din eğitimi yolculuğunda arınma sırasında kullanıldıkları gerçeğinden dolayı, ilk yeri ve anlamı olan jest ve törenlere özel dikkat gösterilmelidir. Haçiş areti, ellerin konulması, nefesin verilmesi ve mübarek suyun serpilmesi bunlardır.

111 Mezmurlar ve DESQ'nin Mezmur derlemeleri hakkında bkz. Ward, A., 'The Psalm Collects of the Yeni Ş eytan Çıkarma Ayini', Liturgical Journals 114 (2000), s. 270–301.

Tablo 8.1 1614 ve 1999 ş eytan çıkarma ayinlerinin karş ılaş tırılması

RR	MASAÜSTÜ
885: Ey her zaman merhamet edip bizi bağış laması gereken Tanrım, duamızı kabul et ki, ş efkatinin merhameti, günahların zincirleriyle bağlanmış bu kulunu merhametle serbest bıraksın.	47: Ey Tanrım, her zaman merhamet edip bizi bağış lamakla yükümlü olan sensin, duamızı kabul et ki, ş efkatinin merhameti, ş eytanın zincirlerine vurulmuş bu kulun N.'yi merhametle kurtarsın.
911: Mezmur 90	50. Mezmur 90 55:
909: İ znik İ nanç Bildirisi	İ znik İ nanç Bildirisi 58:
894: İ ş te, Rabbin çarmıhı: kaçın, düş man güçler.	İ ş te, Rabbin çarmıhı: kaçın, düş man güçler.
898: Ey insan ırkının yaratıcısı ve koruyucusu olan Tanrım, insanı kendi suretinde yarattın, bunu kendi hizmetkarın olarak kabul et. ...	61: Ey insan ırkının yaratıcısı ve koruyucusu olan Tanrım, kendi suretinde yarattığın bu kulun N.'yi iyi gör. ...
900: Ey eski yılan, dirilerin ve ölülerin yargıcı adına sana yalvarıyorum...	62: ... Ey Ş eytan, insan kurtuluş unun düş manı, sana ...
900: Tekrar sana yalvarıyorum, zayıflığımdan dolayı değil...	yalvarıyorum 62: Ey Ş eytan, bu dünyanın prensi, sana yalvarıyorum...
901: Öyleyse sana yalvarıyorum, değersiz ejderha...	62: Ey insanı aldatan Ş eytan, sana yalvarıyorum. ırk ...
901: Ş imdi insandan geri çekilin, bu nedenle onu yaratanın adına yemin ettirildikten sonra 903: Göklerin Tanrısı, ... yerin Tanrısı ...	62: Öyleyse Ş eytan'ı Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına geri çek... 81 (alternatif formül): Göklerin Tanrısı, yerin Tanrısı 896: Seni kovuyorum, en kirli ruh... 82 (alternatif formül): Seni kovuyorum, insanın eski düş manı... ...
904: Öyleyse dış arı çık, dinsiz kiş i... 82 (alternatif formül): Ondan çık, Kutsal Ruh'a yer ver... ...	kirli ruh, Kutsal Ruh'a yer ver... ...
896: Seni kovuyorum, en kirli ruh... 84 (alternatif formül):	Seni diri ve gerçek Tanrı adına, kutsal Tanrı adına kovuyorum, en kirli ruh... 84 (alternatif formül): Seni yalvarıyorum, lanetli
901: Bu yüzden sana yalvarıyorum, değersiz ejderha...	ejderha...
907: Magnifi kedi	63: Magnifi kedi

Animist kültürlerde, üfleme özellikle güçlü bir ritüel eylemidir ve bu husus, ritüelin yaratıcıları açısından önemli bir husus olabilir.

Alessandro Pistoia, küresel uygulama için bir ş eytan çıkarma ayininin ortaya koyduğu dilsel sorunlara dikkat çekmiş tir. Bir yandan, yazarlar, ele geçirilmeye atıfta bulunmak için 'barış çıl' bir dil aramaya zorlandılar.

psikoloji ve psikiyatrinin topraklarına tecavüz etmemekle birlikte, öte yandan, mevcut ayin ve İ ncil kelime dağarcığından yararlanmak zorundaydılar. Dahası, ayin, ş eytani tezahürlerin [112] Pistoia'da olduğundan daha ciddiye alındığı toplumlar için eriş ilebilir olmalıydı. Batı'nın çoğu yerinde ayinin, Batı toplumunun 'materyalist-hedonist' varsayımlarına benzetilerek ş eytan çıkarmayı 'evcilleş tirmemesi' psikoterapi biçimi sunmaktan gerektiğini düş ünüyordu. Ş eytan çıkarma dili, alternatif bir ziyade, tüm katılımcıların zihinlerini kurtuluş un gizemine yükseltmeliydi. Dahası, Ş eytancılar tarafından tersine çevrilmiş bir Hıristiyan mesajını sunmak için ayin dilinin kullanılması (Pistoia 'kara ayin' örneğini verdi), ş eytan çıkarma dilinin 'Kilise aracılığıyla, takıntılı kiş inin kendisini içinde bulduğu ruhsal ve fiziksel hapishane durumunda Tanrı'nın müdahalesinin belirli, eş siz ve yanlış anlaş ılamaz anlamını açık ve güçlü bir ş ekilde dile getirmesi' gerektiğini çok daha önemli hale getirdi. [113] Pistoia, büyüye karış manın ele geçirilme ve/veya takıntının en olası nedeni olduğunu varsayarak, kendisini yirmi birinci yüzyıl Katolik ş eytan çıkarma yorumlarının ana akımına sağlam bir ş ekilde yerleş tirdi.

2000 yılında Amorth, bir İ talyan dergisine verdiği röportajda yeni ş eytan çıkarma ayininin etkisiz olduğunu iddia ederek tartış ma yarattı. Bu ayinin, buyurucu ş eytan çıkarma ayinleri yerine küçümseyici ş eytan çıkarma ayinlerine odaklanmasını ve büyülenmiş ve lanetlenmiş kiş ilerin ş eytan çıkarma ayinlerini kınamasını eleş tirdi. [114]

Yine de, 2008 tarihli Manual del Exorcista adlı eserinde küçümseyici formülün İ spanyolca çevirisini ekleyen Fortea , 'Eğer bir ş eytan çıkarma büyü içermiyorsa, gerçek bir ş eytan çıkarma da olmaz. Ş eytan çıkarmanın tanımlayıcı ve özel özelliği büyü yapmaktır' diye ısrar etti. [115] Ancak Davies, yeni ayinin yaklaş ımını hem aş ağılayıcı hem de zorunlu ş eytan çıkarma ayinlerinin gerekli olduğu gerekçesiyle haklı çıkarmış tır [116]:

> Küçümseyici bir ş eytan çıkarma, belli bir tür dua olduğu için ş eytan çıkarma olarak nitelendirilen bir duadır... Ş eytan çıkarıcı, İ sa adına kötülüğü getirir

112 Pistoia (2000), s. 237.

113 Aynı eser, s. 238–9.

114 Hauke (2006), s. 40–1. Amorth'un yeni törene yanıtı hakkında ayrıca bkz. Bartocci, G. ve Eligi, A., 'Dini Taumaturji ve Tıbbi Terapiler Arasındaki Çatış kı: İ talya'da “Katoliklik ve Psikiyatri” vakası', L'Evolution Psychiatique 73 (2008), s. 53–67.

115 Fortea (2008), s. 164: 'Eğer ş eytan çıkarma ayininde komplo olmasaydı, gerçek bir olay olmazdı. ş eytan çıkarma. Ş eytan çıkarmanın tanımlayıcı ve spesifik özelliği komplodur.

116 Davies (2009), s. 39–40.

yargılanmak üzere Tanrı önünde ruh. Zorunlu bir ş eytan çıkarma, Mesih'in Kilise'siyle sonuna kadar birlikte olma vaadine olan inancımızı ifade eder. Kedi... Kolumseyici bir ş eytan çıkarma, Tanrı'ya ve onun iradesine olan tam bağımlılığımızı ifade eder. Bu iki tür ş eytan çıkarma birbirini dengeler ve bu denge o kadar önemlidir ki, Ayin, Büyük Ş eytan Çıkarma'da bir türün diğerinden ayrı kullanılmasını yasaklar.

Davies, 1614 ayinini savunanların, Malachi Martin gibi, vurguyu ş eytan çıkaran kiş i ile Ş eytan arasındaki kiş isel bir mücadeleye koyma eğiliminde oldukları gerekçesiyle ş eytan çıkarma ayininin reformunu savunuyor, 'tıkanıklığın, ş eytanların korunduğu aldatmacanın ayırt edilmesi için Kutsal Ruh'a dua etmekten ziyade'. Yeni ayin, 'Kutsal Ruh'a ve Tanrı'nın sözüne olan inanca, gerçeği ortaya çıkarmak ve tutsakları serbest bırakmak için dua, sevgi ve nezaket yoluyla çalış maya' dayanan bir tür ş eytan çıkarmayı kolaylaş tırıyor. 117

Piskoposlar konferanslarına ş eytan çıkarma ayinine bir 'pastoral direktif' ekleme konusunda tanınan yetki, Fransa Piskoposlar Konferansı tarafından ş eytan çıkarma uygulamasını daha da kısıtlamak için, ş eytan çıkaranların devam etmeden önce psikiyatrik hastalıklar hakkında kapsamlı bir anlayış edinmeleri konusunda ısrar ederek kullanıldı. Fransa Piskoposlar Konferansı Pastoral ve Sakramental Ayin Ulusal Servisi tarafından hazırlanan bu belge, 1999 ayininin yerel dildeki çevirisine eş lik etti. 118 Bu belgenin yazıldığı tarihte, DESQ'nin İ ngilizce çevirisi henüz yayınlanmamış tı. Brian Levack'e göre, yeni ş eytan çıkarma ayini 'ş eytan çıkarma sayısını artırmaktan ziyade azaltma çabasını temsil ediyordu'. 119 Bu doğru olabilir, ancak kesinlikle ş eytan çıkarma sayısında bir azalma olmamış tır.

TAM HIZDA Bİ R CANLANMA

Amorth'un kitabının 1990'da yayınlanmasından bu yana, ş eytan çıkarma Avrupa'da etkileyici bir canlanma yaş adı. Popüler kültürde ş eytan çıkarma bilinci öyle bir noktaya geldi ki, ş eytan çıkarma hakkındaki sözde 'Cathsploitation' filmleri artık korku türünün bir alt türünü oluş turuyor. 120 Dini ritüellere karş ı sempatik tutum

[117] Jeremy Davies, pers. iletiş im. 27 Haziran 2013.

118 Katolik Kilisesi'nde Ş eytan Çıkarma (Paris: Desclée-Mame, 2006).

119 Levack (2013), s. 243.

120 Filmlerdeki ş eytan çıkarma hakkında bkz. Nadeau, B., 'The Devil in Pictures; The Vatican is steadfast in its defense of exorcism', Newsweek International 24 Ekim 2005, s. 70; McNary, D., '"Rite" time to purge demons', Variety , 18 Ekim 2010, s. 11; Wilkes, G. C., 'The Rite,' Journal of Religion and Film 15 (2011), Article 13.

Günümüzde bazı laik psikologlar tarafından benimsenen bu yaklaşım, bir zamanlar şeytan çıkarma ile psikiyatri arasında var olan kutuplaşmayı zayıflatmıştır. Lacan'ın bir öğrencisi olan Belçikalı psikanalist Antoine Vergote (1921–2013), ele geçirilme ve saplantının psikolojik olgular olarak yorumlanmasının, kilisenin eski ayinlerinin önemini azaltması gerekmediğini savunmuştur. 121 Hiyerarşisi geleneksel olarak şeytan çıkarmaya karşı olan Fransa'daki Katolik kilisesi bile, Accueil St Irenée aracılığıyla Paris'te şeytan çıkarma arayan insanlara hizmet vermektedir. 122 Ancak tepkiler hala karışıktır; Şubat 2006'da Fransa'daki Melkite Katolik Kilisesi'nin Başrahibi Pierre Boz, ortaçağ şeytan çıkarma tarihçisi Florence Chave-Mahir'i Radio Notre-Dame'da 'Şeytan'ın Dönüşü' konusu hakkında konuşması için davet etti.

Chave-Mahir, şeytan çıkarma konusundaki ilginin yeniden canlanmasını göç bağlamında yorumladı; Fransız Katolikler arasında şeytan çıkarmaya yönelik gizli bir talep olma olasılığını reddetti ve batıl inançları Fransa'nın kuzey İtalya'daki Batı Afrika toplumundaki inançla ilişkilendirdi ; ayrıca 1950'lerde bahsetmeye gerek yok. kırsal Fransa'da şeytan çıkarma inancının canlılığından da

Yirmi birinci yüzyılda şeytan çıkarma işlemine olan talep o kadar fazladır ki, 2005 yılında Roma'daki Regina Apostolorum Üniversitesi, Mesih'in Lejyonerleri tarafından yönetilen piskoposluk şeytan çıkarma uzmanları için bir kurs başlattı. 124 Varlığı, Amorth'un vurguladığı, II. Vatikan Konsili sonrası şeytan çıkarma eğitiminin kesintiye uğramasını yansıtan kurs, önemli bir medya ilgisi çekti. 125 126 ve 2008'de Polonya'da şeytan çıkarmaya adanmış bir merkez faaliyet gösteriyordu, Kasım özellikle Amerikalılar için bir konferans düzenlendi 2010'da

121 Vergote, A., 'Şeytan çıkarma ve kurtuluş duaları, dini psikolojinin bakış açısı', La Maison-Dieu , 183/184 (1990), s. 123–37; aynı zamanda, 'Şeytanın antropolojisi: baştan çıkarılmış ve karanlık güçlerin avı olan insan', Figures of the Demonic'in dün ve bugünü (St Louis Üniversitesi: Brüksel, 1992), s. 83–108.

122 Chave-Mahir (2011), np 22.

123 Aynı eser, np 19.

124 Aynı eser, np 20.

125 'Üniversite Kursu Şeytanı Çıkarma Konusunda Ayrıntıları Veriyor', The Washington Post Ekim 2005; Bollag, B., 'Bir Kurs , 23 Öğrencilere Şeytani Ele Geçirmenin Yasal, Tıbbi ve Pastoral Yönlerini Anlatıyor', The Chronicle of Higher Education 52 (2 Haziran 2006), s. 8; 'Şeytanlarla Başa Çıkma Ritüeli Yeniden Canlanıyor', The Washington Post 2 Kasım 2008; McBrien, R., 'Cin Çıkarma Konferansı Başınızı Döndürecek', National Catholic Reporter , 9 Temmuz 2010, s. 21. Bu eğitim kursları hakkında bkz. Levack (2013), s. 243–4. ,

126 Delaney, S., 'Şeytanlarla başa çıkma ritüeli yeniden canlanıyor', The Washington Post 2 Kasım 2008. ,

piskoposlar. Notre Dame Üniversitesi'nde Tarih Profesörü olan R. Scott Appleby, piskoposların şeytan çıkarmayı bu kadar teşvik etmelerinin sebebinin, bunun yalnızca kilise tarafından sunulabilen ayrıcalıklı bir şey olması olduğunu iddia etti. 127
Ancak Kelly, şeytan çıkarma odaklı kurs ve konferansları, "Bu tür ortamlar aynı zamanda Şeytan tapınmasına olan inancı da teşvik etme eğilimindedir... Şeytan'ın Dünya'daki etkin kötülüğüne güçlü bir şekilde inanan Hıristiyanlar, diğer insanların Şeytan'a tapındığına, genellikle Şeytani Büyücülük uygulamasıyla bağlantılı olarak, inanmayı kolay bulurlar" gerekçesiyle eleştirmiştir.

büyücülük'. 128

İspanyol rahip ve Alcalá de Henares Piskoposluğu'nun (Madrid'i de içine alan) şeytan çıkarıcısı José Antonio Fortea, yirmi birinci yüzyıl için erken modern şeytan çıkarma el kitabı türünü yeniden canlandırdı.
Fortea'nın Summa Daemoniaca (2008) adlı eseri, Skolastik 'soru-cevap' biçimini kullanarak, on yedinci yüzyıl İspanyol şeytan çıkarma kılavuzlarının tarzını ve yapısını bilinçli bir şekilde taklit eder. 129 Fortea'nın, Karşı Reform ilahiyat okulunun öğretim yöntemlerini yeniden canlandıran Opus Dei kontrolündeki Navarre Üniversitesi ile ilişkisi, İspanya'da iki yüzyıldır yok olmuş bir edebi biçimin yeniden ortaya çıkabilmesini kısmen açıklar. Fortea'nın incelemesi, otoriteye ve argümana güvenmenin ötesine geçer ve Amorth da dahil olmak üzere şeytan çıkaranların tanıklıklarına dayanır. Örneğin, Fortea belirli iblisleri ve rollerini adlandırmaktan ve tanımlamaktan çekinmez. 130 Amorth gibi, Fortea da iblislerin olasılığına inanır ve büyücülüğün algılanan zorluğunu kabul eder. 132 Ancak anlaşmalarda aynı zamanda lanetleri ve büyücülüğü bozmak için kullanılan ritüel biçimine büyük önem veren şeytan kovucuları eleştirir, 133 şeytanlara karşı hakaret adı altında inançve kullanımında ısrar eder, 134

Fortea incubus ve İsa inancının gerekli olan tek silah olduğunu reddeder.

[127] McBrien, R., 'Cin çıkarma konferansı başınızı döndürecek', National Catholic Reporter , 9 Temmuz 2010, s. 21; 'Cin çıkarma yükselişte', First Things , 1 Ocak 2011, s. 68–9.

[128] Kelly (2006), s. 320.

[129] Fortea, J.-A., Summa Daemoniaca: Şeytan Bilimi Üzerine İnceleme ve Şeytan Çıkarıcıların El Kitabı (Madrid: Palmira, 2008), s. 11.

130 Aynı eser, s. 29.

131 Aynı eser, s. 52.

132 Aynı eser, s. 61–7.

133 Aynı eser, s. 104–5.

134 Aynı eser, s. 65.

ayinleri olan [135] ve onun ihtiyatlı bir ş ekilde ortodoks olan eseri kesinlikle Menghi'nin büyülü ş eytan çıkarma succubilerin yeniden canlandırılması değildir.

Türün ilk çağdaş örneği ve ayinin 1999 revizyonuna dayanan ilk eser olan Fortea'nın Manual del Exorcista'sı analiz ediyor ele geçirilmenin niteliği ve tanısı, psikiyatrik yönleri de dahil olmak üzere. [136] Fortea, ele geçirilmenin, bir çocuğun annesi tarafından Ş eytan'a sunulması, Ş eytani anlaş ma, Ş eytancılık veya Spiritüalizm'e katılım ve büyücülük yoluyla meydana gelebileceğini savunur. [137] Rodewyk'i izleyerek, kısa bir Latince kanıtlayıcı ş eytan çıkarma önermektedir. [138] Fortea, titizlikle sınıflandırıcı bir [139] benimser ve Amorth'tan, 'ş eytanlara yaklaş ımın, lanetlilerin ruhlarının tıpkı bir iblisle aynı ş eyleri ele geçirebildiği' konusunda ısrar ederek ayrılır. [140]

Ayrıca Fortea, her piskoposlukta bir ş eytan çıkarıcı bulunmasının gerekli olmadığına inanmakta, bir baş piskoposun ş eytan çıkarma ayinlerine destek sağlamasının yeterli olduğunu düş ünmektedir . Baş piskoposun metropol yetki alanındaki piskoposluklar, ş eytan çıkarma ayinleri sırasında laiklerin konuş masını yasaklarken, Fortea onların bulunmasına izin vermekte ve tespih çekmelerini tavsiye etmektedir. [142]

Fortea, ele geçirilme incelemesinin yanı sıra, bir derleme de sunar ve diğer ş eytani faaliyet türlerinin kapsamlı bir sınıflandırmasını yapar, ezilenler için 'kurtuluş duaları' önerilerinde bulunur, [144] Fortea'nın ş eytanbilimsel incelemesi, ele geçirilmiş kiş iler için bir dizi 'kurtuluş duası' ile desteklenir. [145] kendi deneyimlerinden alınan vakalar, ş eytan çıkarma ile ilgili Kilise Hukuku üzerine bir yorum ve hatta Hıristiyan ş eytan çıkarma iş leminin kısa bir tarihi. [146]

Yirmi birinci yüzyılda bir ş eytan çıkarma el kitabının varlığı bazı Katolikleri skandallaş tırabilir, ancak Fortea genellikle Praenotanda'yı takip eder 1999 ayinine iliş kin ve ayin tarafından kapsanmayan bazı tartış malı sorulara orta derecede ş üpheci bir yaklaş ım benimsiyor. Bir istisna, büyücülüğe yaklaş ımıdır; burada bir ş eytan çıkarma uzmanı olarak deneyimi, 1999 ayininin deneyiminden daha ağır basar.

135 Aynı eser, s. 202–4.
136 Aynı eser, s. 141–50.
137 Aynı eser, s. 154–5.
138 Aynı eser, s. 154.
139 Aynı eser, s. 28–30, 160.
140 age. P. 161: 'lanetlenmiş lerin ruhları bir iblisin sahip olduğu ruhların aynısına sahip olabilir'.

141 Aynı eser, s. 165.
142 Aynı eser, s. 181–2.
143 Aynı eser, s. 191–5.
144 Aynı eser, s. 195–200.
145 Aynı eser, s. 205–43.
146 Aynı eser, s. 248–54.

büyücülüğe ve lanetlere olan inancın örtük kınanması. Yine de, Fortea kiliseyi Amorth kadar açık sözlü bir ş ekilde eleş tiren biri değildir.

ÇÖZÜM

William Blatty'nin popüler kültürde ve Gabriele Amorth'un kilisede baş lattığı yirminci yüzyıl sonu ş eytan çıkarma canlanmasının yakın zamanda sona ereceğine inanmak için hiçbir neden yok. Bazı muhafazakar Katolikler tarafından 'liberal' olarak algılanmasına rağmen, Papa Francis ş eytan çıkarmayı güçlü bir ş ekilde desteklediğini kanıtladı. 3 Temmuz 2014'te Vatikan'ın gazetesi L'Osservatore Romano, Din Adamları Cemaati'nin Uluslararası Ş eytan Çıkarıcılar Derneği'ni papalık kurumu olarak onayladığını bildirdi ve Kasım 2014'te Amerika Birleş ik Devletleri Piskoposları, ayinin önerilen İ ngilizce çevirisini İ lahi İ badet Cemaati'ne iletti.

Kilisedeki bazıları ş eytan çıkarmayı bir misyonerlik fırsatı olarak görüyor ve tarih bunun her zaman böyle olduğunu gösteriyor, ancak 'postmodern' bir dünyada, eski uygulamalar genellikle algılanan gerçeklikleri için değerlidir ve bazıları için, ele geçirilmenin 'gerçekliği' hakkındaki sorular, ritüelin potansiyel psikolojik faydalarına göre ikincil önemde görünmektedir. Ancak, Avrupa ve Amerika'da (dünyanın geri kalanındaki Katoliklerin muhtemel çoğunluğundan bahsetmiyorum bile) önemli sayıda rahip ve laik hala ş eytanın ve dünyadaki faaliyetlerinin çok gerçek olduğunu ve ş eytan çıkarmanın kendi baş ına uygulanabilir bir çözüm olmaya devam ettiğini düş ünenler var. Gerçekten de, bir zamanlar var olan ş eytan çıkarma uygulamasının hayatta kalmasına yönelik tehditler -dini değiş im, ayin reformu, hükümetlerden ve tıp uzmanlarından gelen baskı- ş eytan çıkarma dini bir pazardaki birçok seçenekten biri haline geldikçe azalmış gibi görünüyor. Afrika, Güney Amerika ve Asya'dan gelen piskoposların küresel Katolik kilisesi içindeki artan etkisi, misyoner Pentekostalizm ile rekabet etme ihtiyacıyla birlikte, Avrupa piskoposlar konferanslarının ş eytan çıkarma konusunda ş üpheci ihtiyatının galip gelmesini oldukça olası kılmıyor. Görünüş e göre, ş eytan çıkaranlar burada kalmaya devam edecek.

KAYNAKÇA

ELYAZMALAR

Cambridge, Cambridge Üniversitesi Kütüphanesi, MS Add. 3544
Cambridge, Corpus Christi Koleji, Parker Kütüphanesi MS 146 Londra,
Britanya Kütüphanesi, MS Add. 8289 Londra,
Britanya Kütüphanesi, MS Add. 57337 Londra,
Britanya Kütüphanesi, MS Add. 34652 Londra,
Britanya Kütüphanesi, MS Cotton Caligula E XI Londra, Britanya
Kütüphanesi, MS Harley 585 Londra, Britanya
Kütüphanesi, MS Royal 2 A II Londra, Britanya
Kütüphanesi, MS Royal 2 A XX Londra, Britanya
Kütüphanesi, MS Sloane 3846 Maidstone, Kent Tarih
ve Kütüphane Merkezi, MSS U386/B12

ÖNCELİ KLİ KAYNAKLAR

Amorth, G. 1999. Bir ş eytan çıkarıcı hikayesini anlatıyor . San Francisco: Ignatius Press.
Amorth, G. 2002. Bir ş eytan kovucu: Daha fazla hikaye . San Francisco: Ignatius Press.
Amorth, G. 2011. Ş eytan Çıkarma ve Psikiyatri . Kaya: Monako.
Andrieu, M. (ed.) 1931–1961. Les Ordines Romani du Haut Moyen Âge , 5 cilt. Louvain: Spicilegium Sacrum Louvainense.

Aquinas, Thomas 1963. St. Thomas Aquinas Summa theologiae , ed. P. Caramello, 3 cilt. Torino: Marietti.

Aquinas, Thomas. 2001. Thomas Aquinas'ın De Malo'sunda , B. Davies tarafından ed. Oxford: Oxford University Press.

Arbiol, A. 1725. Kilise mesleğinin ilahi metinlerle incelenmesi . Saragossa.

Katolik Hristiyanlığında Cin Çıkarma Tarihi, DOI 10.1007/978-3-319-29112-3

Baddely, R. 1622. Bilson'un çocuğu: Ya da, son zamanlardaki kötü ş öhretli sahtekarlıkların gerçek bir keş fi bazı Romalı rahipler. Londra.

Baglio, M. 2009. Ayin: Modern bir ş eytan çıkarıcının yaratılış ı . Londra: Simon ve Schuster.

Balducci, C. 1959. Sahip olunanlar . Roma: Coletti.

Balducci, C. 1966. Parapsikoloji ve ş eytani ele geçirilme. Uluslararası Parapsikoloji Dergisi 8: 193–212.

Balducci, C. 1990. Ş eytan: Dünyamızda Canlı ve Aktif . Çev. J. Aumann. New York: Alba Evi.

Benson, RH 2010. Monsignor Robert H. Benson'ın doğaüstü hikayeleri . Landisville: Coachwhip Yayınları.

Beyersdorf, E. ve JD Brady (Çev.) 1975. Rahipler için çok faydalı bir ş eytan çıkarma kılavuzu ve kilise papazları . New York: Hispanic Society of America.

Bonaventure 1882–1902. Hepsi 10 ciltte çalış ıyor, . Roma: Quaracchi.

Bontier, P. ve J. Le Verrier (editörler). 1872. Kanarya Adaları . Londra: Hakluyt Derneği.

Bradshaw, PF, ME Johnson ve LE Phillips (editörler). 2002. Apostolik gelenek: Bir yorum . Minneapolis: Fortress Press.

Brewer, J., J. Gairdner ve R. Brodie (editörler) 1892–1932. Mektuplar ve belgeler, yabancı ve 35 cilt. Londra: HMSO. yerli, VIII. Henry döneminde ,

Brugnoli, C. 1714. Alexicacon, bu kötü ş eyleri ve kötü hastalıkları bilmekle ilgilidir. Venedik

Torino Kutsal Roma Papası'nın diplomaları ve ayrıcalıkları baskı , 24 cilt. Torino: A. Vecco, 1863.

Caparros, E., M. Thériault ve J. Thom (editörler). 2004. Kilise hukuku kanunu açıklamalı cilt 2. Montreal: Wilson ve , Laféeur.

Charcot, J.-M. ve P. Richer. 1887. Sanatta Ş eytanlar . Paris: Delahaye ve Lecrosnier.

Chertsey, A. (çev.) 1502. Crystyanyte veya Cristen Men'in Sıradanlığı. Londra.

İ nanç Doktrini Cemaati. Hıristiyan inancı ve demonoloji. Vatikan'da A. Flannery, 456–485. Dublin: Konsey II, cilt 2: Konsey sonrası daha fazla belge Dominican , Press, 1982.

Cini Tassinario, A. 1984. Antonian Kilisesi'nin son öğretilerine göre Ş eytan 28. Roma: Pontificium , Çalış malar Athenaeum Antonianum.

Cockayne, TO 1864–1866. Leechdoms, Wortcunning ve Starcraft erken İ ngiltere'de , 3 Cilt. Londra: Longman, Roberts ve Green.

İ nanç Doktrini Cemaati. 1989. Piskoposlara Hristiyan meditasyonunun belirli yönleri hakkında mektup (Orationis Formas) . Vatikan Ş ehri: Typis Polyglottis Vaticanis.

Corpus Christianorum Devam Ortaçağ Corpus Christianorum, 316 cilt. Turnhout: Brepols, 1966–2014.

Serisi Latina 201 cilt. Turnhout: Brepols, 1953–2014.

Corpus Scriptorum Ecclesiasticorum Latince 1866–2011. , 99 cilt. Salzburg: Salzburg Üniversitesi,

Cronin, HS 1907. Lollards'ın on iki sonucu. İ ngiliz Tarihsel İ ncelemesi 22: 292–304.

İ lahi İ badet Cemaati Bazılarına Ş eytan Çıkarma ve Dualar Üzerine , 2. baskı. Vatikan Ş ehri: Vatikan Basını, 2004.

Davies, J. 2009. Katolik perspektifinden ş eytan çıkarma . Londra: Katolik Hakikat Topluluğu. de Adam,

Salimbene. 1966. Cronica De Lemperière, J. , Ve. G. Scalia, 2 cilt. Bari: Laterza.

ve P. Maignart. 1644. Mülkiyetin İ ncelenmesine Cevap Louviers'li rahibeler. Rouen.

De Ocampo, B. 1907. Vilcapampa eyaletinin hesabı ve İ nka Tupac Amaru'nun idamının anlatısı. İ nkaların Tarihi ve İ nka Tupac'ın idamı
Acı , ed. C. Markham. Cambridge: Hakluyt Topluluğu.
Deshhusses, J. (ed.). 1992. Gregoryen Ayini: 3. baskıya göre ana formları . Fribourg: Editions Universitaires.
en eski el yazmaları ,
Digby, K. 1658. GeçBir Söylem... Yaraların Sempati Tozuyla Tedavisine Dokunmak . Çev. R. White. Londra.

Double, G. (ed.). 1937. Pontifi cale Lanaletense: (Rouen ş ehrinin kütüphanesi A. 27. kat. 368.) Eskiden Cornwall'daki St. Germans'da kullanılan bir Papalık yazısı . Londra: Harrison and Sons.
Dumas, A. (ed.). 1981. Gelonya Ayinleri Kitabı, metin Turnhout: Brepols. , CCSL 159, 159A, 2 cilt.

İ skoçya Misyonlarının kullanımı için Roma Ritüelinin Özeti. Edinburg, 1783.
Erasmus. 1965. Erasmus'un Konuş maları . Trans. CR Thompson. Chicago: University of Chicago Basını.
Eriugena, John Scotus. 1996–2010. Perifizeon , Brepols. CCCM , 5 cilt. 161–165. Dönüş :

Fontaine, J. (ed.). 2006. Scriptores Christianae Foreman, , 510. Paris: Geyik.
S. 2015. Cambridge Büyü Kitabı: Bir Tudor Nekromanserinin El Kitabı . Çev. F. Young. Erken Modern Büyüde Metinler: Cambridge.
Fortea, J.-A. 2008. Summa Daemoniaca: Ş eytan Bilimi Üzerine İ nceleme ve Ş eytan Çıkarıcıların El Kitabı . Madrid: Palmira.
Franz, A. 1909. Orta Çağ'da Kilise Kutsamaları , 2 cilt. Freiburg-im-Breslau: Herdersche yayıncılık ş irketi.
Gamber, K. (ed.). 1973. Gelasian Sacramentary von Saint-Amand karış ımı . Regensburg: Nefes aldım.
Gasparri, P. (ed.). 1963. Canon Hukuku Kanunu . Roma: Typis Polyglottis Vaticanis.
Gavilán, R. 1621. Our Lady of Copacabana'nın ünlü tapınağının tarihi . Kireç
Gee, J. 1624. İ ki yeni diş inin hayaletlerini içeren eski tuzağın yeni parçaları Hayaletler. Londra.
Gerald of Wales. 1978. Galler Yolculuğu ve Galler'in Tanımı. Çev. L. Thorpe. Harmondsworth: Penguen.
Tilbury'li Gervase. 2002. Otia imperialia: Bir imparator için eğlence , ed. SE Banks ve JW Binns. Oxford: Oxford University Press.
Hallett, N. (ed.). 2007. Cadılık, ş eytan çıkarma ve on yedinci yüzyıl manastırında ele geçirilme politikaları: Rahibe Ursula'nın bir kez, Rahibe Margaret'in ise iki kez nasıl büyülendiği . Aldershot: Ashgate.
Harsnett, S. 1603. Papalığın korkunçsahtekarlıklarının bir beyanı. Londra.
Hernaman, I. 1924. Spiritüalizm ve çocuk . Londra: Katolik Gerçek Derneği.
Poitiers'li Hilary. 1891. Mezmurlar Üzerine İ nceleme , CSEL, ed. A. Zingerle, 22. Viyana: F. Tempsky.

Roma'nın Hippolytus'u. 1946. Apostolik Gelenek , ed. B. Önyükleme. Paris: Geyik.
Hoffman, ETA 1824. Ş eytanın iksiri Institoris, H. , 2 cilt. Edinburgh: William Blackwood.
2009. Cadıların Çekici: Malleus Malefi carum'un Tam Çevirisi . Çev. CS Mackay. Cambridge: Cambridge University Press.
Sevillalı Isidore. 1989. Saint Isidore, Hispania Piskoposu, Dini Bürolar Üzerine , CCSL, ed. M. Lawson, 113. Turnhout: Brepols.

Machine Translated by Google

Kelke, WH 1869. 'Usta John Schorne', Buckinghamshire Kayıtları 2: 60–74.

Kellam, L. (ed.) 1610. Rahiplerin el kitabı ... seçkin Sarisbury kilisesinin kullanımına göre. Douai.

Kellam, L. (ed.), Kutsal vaftiz kurumu ... Salisbury kilisesinin dikkate değer uygulamasına göre.

Klaes, M. (ed.). 1993. Saint Hildegard'ın Hayatı , 361. Turnhout: Brepols.

Krusch, B. (ed.). 1969. Merovenj yazarları . Hannover: Hahn.

Lagarde, Pensilvanya (ed.). 1862. Havarilerin anayasaları . Londra: Williams ve Norgate.

Las Casas, B. 1967. Meksika'nın Özür Dileme Ulusal Özerk, ed. E. O'Gorman. Mexico City: Üniversite Tarihi .

Lavater, L. 1659. Hayaletler, lemurlar ve büyük olağandışı depremler hakkında. Leiden.

Lépicier, AHM 1929. Görünmeyen dünya: Modern spiritizme referansla Katolik teolojisinin bir açıklaması . Londra: Sheed ve Ward.

Lough, J. ve DEL Crane. 1986. Thomas Killigrew ve Loudun'un Ele Geçirilmiş Rahibeleri: 1635 tarihli bir mektubun metni. Durham Üniversitesi Dergisi 78: 259–268.

Lowe, EA 1926. Gelasian Sakramentary'nin Vatikan El Yazması ve Paris'teki eki. İlahiyat Araştırmaları Dergisi 27: 357–373.

Marsh, R. 2007. Böcek . Wordsworth: Ware.

Menghi, G. 1578. İblislerin belası veya korkunç şeytan çıkarma işlemleri, en güçlü ve etkili. Bolonya.

Menghi, G. 1605. Şeytan çıkarma sanatının özeti. Venedik.

Meurin, L. 1893. Masonluk: Şeytan Sinagogu . Paris: Victor Retaux.

Michaelis, S. (çev. WB). 1613. Tövbekar bir kadının ele geçirilmesi ve dönüştürülmesinin hayranlık uyandıran tarihi. Londra.

Migne, J.-P. (ed.). 1844–1864. Patrologia Latina Migne, J.-P. , 221 uçuş . Paris.

(ed.). 1857–1866. Patrologia Graeca Miller, AV 1908. Modern , 161 uçuş . Paris.

maneviyat üzerine vaazlar . Londra: Kegan Paul.

Mohlberg, C., ve diğerleri. 1960. Çember yılı sırasına göre Roma kilisesinin kutsal ayinleri kitabı . Roma: Dini İşler Belgeleri.

Munier, C. ve C. De Clerq (ed.). 1963. Fransa Konseyleri . Turnhout: Brepols.

Nangle, E. 1665. Rabbimiz Tanrı'nın 1665 yılı Nisan ayının birinde Cloandaragh'dan. (np)

Nicastor, N. 1554. Kitle kitabı doktrini. Wittenberg.

Remesiana'nın Nicetas'ı 1964. Yetkililer için Talimat: frühchristliche Katechesen aus ed. K. Gamber. Regensburg: F. Dacya , Pustet.

Nider, J. 1517. Formicarius. Strazburg.

O'Neill, HV 1947. Spiritüalizm, spiritüalistlerin yazdığı gibi . Londra: Burnes, Oates ve Washbourne.

Ogden, MS (ed.). 1938. Thornton El Yazması'ndaki 'Farklı İlaçlar Kitabı' (MS. Lincoln Katedrali A.5.2.). Londra: Erken İngilizce Metin Topluluğu.

İngiltere, İrlanda ve İskoçya için vaftiz etme ve diğer kutsal törenleri uygulama düzeni. Paris 1738.

Nola'lı Paulinus. 1975. Vaftizci Yahya'nın Şiirleri. Nola'lı Paulinus. Trans. PG Walsh. New York: Newman Basını.

Peter Cantor 1954. Ayinlerin özeti , ed. J.-A. Dugauquier. Lille: Aslan.

Picinelli, F. 1680. Mondo sembolik , 2 cilt. Milano.

Picinelli, F. 1687. Amblemler evreninde sembolik dünya . Trans. A. Erath, 2 cilt. Köln.

Powicke, FM ve CR Cheney (editörler). 1964. Konseyler ve sinodlar diğer belgelerle birlikte 2 cilt. Clarendon: Oxford. İngiliz Kilisesi ile ilgili: II MS 1205–1313 ,

Prinz, O. (ed.). 1960. Egeria, Itinerarium Egeriae . Heidelberg: Carl Winter.
Rackham, O. (ed.). 2007. Beatus Fursei'nin Geçiş i . Doğu Harling: Fursey Hacıları.
Raupert, JG 1914. Mesih ve karanlığın güçleri . Londra: Heath, Cranton ve Ouseley.
Raupert, JG 1918. Ouija tahtası hakkında gerçek. American Ecclesiastical Review (Kasım): 463–478.
Raupert, JG 1919. Yeni kara büyü ve ouija tahtası hakkındaki gerçek . New York: Devin-Adair.
Roma ritüeli. Roma: Typis Polyglottis Vaticanis, 1925.
Roma ritüeli: çocukların vaftiz sırası , 2. baskı. Vatikan Ş ehri: Vatikan Yayınevi, 1973.
Roma Ritüeli: Yetiş kinler için Hıristiyanlığa baş lama sırası, Vatikan , 2. baskı. Vatikan Ş ehri: Libreria Yayıncılar, 1974.
Santori, GA 1584. Gregory XIII Pont'un Roma kutsal törenlerinin ritüeli. Maks. sipariş üzerine yayınlandı Roma.
Schwartz, E. (ed.). 1935. Ekümenik Konsey Tutanakları. Kadıköy Ekümenik Konseyi Berlin: De Gruyter.
Sempe, J. 1908. Büyük Ş eytan Çıkarma ve Kutsamaların Gizli Kitabı . Paris: Bussière.
Sodi, M. ve JJ Flores Arcas (ed.). 2004. Ritüel Romanum baskısı Princeps (1614) . Vatikan Ş ehri: Libreria Editrice Vaticana.
Sparrow Simpson, W. 1870. 'Master John Schorne', Buckinghamshire Kayıtları 3: 354–69.
Stamp, PA 1608. Ş eytan'ın ş eytan çıkarma hazinesine kaçış ı . 1193–1272. Köln
Suárez, F. 1856. Opera omnia. 28 uçuş . Paris: Yaş asın.
Sullivan, WL 1910. Papa Pius X'e Mektuplar . Chicago: Açık Mahkeme.
Summers, M. 1926. Cadılık ve Ş eytanbilim tarihi . Londra: Kegan Paul.
Surin, J.-J. 1990. İ lahi Sevginin Cehennemin Güçlerine Karş ı Zaferi , ed. Bay Certeau. Grenoble: J. Millon.
Tacchi Venturi, S. 1911–1913. Peder Matteo Ricci'nin Tarihi Eserleri SJ 2 cilt. Macerata: Giorgetti.
Thiers, J.-B. 1697. Batıl inançlar üzerine inceleme , 2. baskı, 2 cilt. Paris.
Thiesinger, T. 1934. Earling'in ele geçirilmesi davası: Cinli bir varlık olan "Meryem"in ş eytan çıkarılmasının açıklanması (np).
Cantimpré'li Thomas. 1627. Arılar hakkında evrensel iyilik . Douai
Thyraeus, S. 1594. İ blisler üzerine bir kitap. Köln
Thyraeus, S. 1604. Düş man yerleri ve gece terörü olan ş eytaniler. Köln
Gözlemlenen adil prosedürlerin Ursuline'lerin ele geçirilmesi olgusu ile gerçek iliş kisi Loudun ve Grandier'in duruş masında . Paris, 1634.
Vogl, C. 1970. Ş eytan Defol! Ş eytani Ele Geçirmenin Ruhu Sarsan Bir Anlatımı , 2. baskı. Çev. C. Kapsner. Hong Kong: Katolik Gerçek Topluluğu.
Waite, AE 1896. Fransa'da Ş eytan Tapınması: Veya, Lucifer Sorunu . Londra: G. Redway.
Warren, FE (ed.). 1883. Exeter Katedrali'nde kullanılan Leofric Missal . Oxford: Clarendon.
White, C. (çev.). 1998. İ lk Hıristiyan yaş amları . Londra: Penguin.
Whitelock, D., M. Brett ve CNL Brooke (editörler). 1981. 2 ciltli konseyler ve sinodlar . Clarendon: İ ngiliz Kilisesi ile ilgili diğer belgeler: I MS 871–1204 Oxford. ,
Auxerre'li William. 1964. Summa aurea Williams, , editör P. Pigouchet. Frankfurt-am-Main: Minerva.
J. (ed.). 1930. Orta Çağ'da Yaş am , 3. baskı. Cambridge: Cambridge University Press.

Wilmart, A. (ed.). 1971. Latin Orta Çağ'dan ruhani yazarlar ve dini metinler . Paris: Çalış malar Augustinusçular.
Wyclif, J. 1913. Johannis Wyclif opera minör Yvelin, S. , ed. J. Loserth. Wyclif Derneği: Londra.
1643. Louviers'deki rahibelerin mülkiyetinin incelenmesi. Paris.
Yvelin, P. 1643. Rahibelerin mülkiyetine iliş kin incelemenin yazarı için özür Louvier'ler . Paris.

YAYIMLANMAMIŞ DOKTORA TEZİ

O'Neill, MR 1981. Ayırt edici batıl inanç On altıncı yüzyıl sonu İ talya'sında popüler hatalar ve ortodoks tepkiler. Yayımlanmamış doktora tezi, Stanford Üniversitesi, Kaliforniya, ABD.

GAZETELER VE DERGİ LER

İ ngiliz Piskopos, TV'de Holokost İ nkarı Nedeniyle Para Cezasına Çarptırıldı, The Guardian (27 Ekim 2009): 10.
Üniversite kursu Ş eytan'ı kovmanın ayrıntılarını veriyor, The Washington Post (23 Ekim) 2005).
Delaney, S. 2008. İ blislerle baş a çıkma ritüeli yeniden canlanıyor, The Washington Post (2 Kasım).
Cin çıkarma yaygınlaş ıyor, First Things (1 Ocak 2011): 68–69.
McBrien, Richard. 2010. Ş eytan çıkarma konferansı baş ınızı döndürecek, Ulusal Katolik Muhabiri (9 Temmuz): 21.
McNary, D. 2010. Ş eytanlardan arınma "ayini" zamanı, Variety (18 Ekim): 11.
Nadeau, B. 2005. Resimlerdeki Ş eytan; Vatikan, ş eytan çıkarma ayinini savunmakta kararlıdır, Newsweek International (24 Ekim): 70.
Ş eytan çıkarma, vb. yetkilerinin Kilise din adamlarına verildiği iddia ediliyor Roma, John Bull 40 (4 Ekim 1824): 325–326.
İ ddiaya göre ş eytan çıkarma ayininde rahip tutuklandı, National Catholic Reporter (1 Eylül 2000): 5.
Cinlerle baş a çıkma ritüeli yeniden canlanıyor, The Washington Post (2 Kasım).
Whitehead, AE 1893. Spiritüalizm yoluyla bir dönüş üm, The Month (Ağustos). Thurston, H.'de yeniden basıldı. 1933. Kilise ve spiritüalizm , 368–384. Milwaukee: Bruce Publishing Co.

Wilkes, GC, Ayin, Din ve Film Dergisi 15(2011): Makale 13.

İ Kİ NCİ L KAYNAKLAR

Allen, TB 2000. Possessed: The true story of an exorcism Allison, AF ve , 2. baskı. Lincoln: iEvren.
DM Rogers (editörler). 1956. İ ngilizce Katolik kitaplarının kataloğu 2 cilt. Bognor Regis: Arundel Press. yurtdış ında veya İ ngiltere'de gizlice basıldı 1558–1640 ,
Almond, PC 2004. Erken modern İ ngiltere'de ş eytani ele geçirme ve ş eytan çıkarma: Çağdaş metinler ve kültürel bağlamları . Cambridge: Cambridge University Press.
Amirav, H. 2011. Hıristiyan bağlamlarında büyülü çağrı formüllerinin uygulanması. Antik ve ortaçağ Hıristiyanlığında Ş eytanlar ve Ş eytan , editörler N. Vos ve W. Otten, 117–127. Leiden: Brill.

Anson, PF 1970. İ skoçya'da Yeraltı Katolikliği . Montrose: Standard Press.
Backus, I. 1994. Laon Mucizesi: Laon Mucizesi'nin anlatımlarında mantıksız, makul, kıyamet ve politik, 1566–1578 . Paris: J. Vrin.
Baker, R. 1975. Ş eytanı bağlamak: Geçmiş ve günümüzdeki ş eytan çıkarma ayinleri . Londra: Random House.
Barbierato, F. 2002. On Altıncı Yüzyıldan On Sekizinci Yüzyıla Büyülü Edebiyat ve Venedik Engizisyonu. '400'den '700'e Büyü, Simya, Bilim ; Ermete baş ının etkisi . C. Gilly ve C. Van Heertum, 159–175. Floransa: Di. Üçbüyük ,
Baroja, JC 1990. Cadılık ve Katolik teolojisi. Erken modern Avrupa cadılığı: Merkezler ve çevreler , ed. B. Ankarloo ve G. Henningsen, 19–43. Oxford: Oxford University Press.

Bartelink, G. 2011. Missale Gothicum'da ş eytan ve iblislerin mezhepleri . N. Vos ve W. Otten'in editörlüğünde , Antik ve Ortaçağ Hıristiyanlığında Ş eytanlar ve İ blisler , 195–209. Leiden: Brill.

Bartocci, G. ve A. Eligi. 2008. Dini Taumaturji ve Tıbbi Tedaviler Arasındaki Çatış kı: İ talya'daki "Katoliklik ve Psikiyatri" örneği. Psikiyatrik Evrim 73:53–67.

Bartsch, E. 1967. Roma ayininin gerçek büyüleri: ayinle ilgili bir tarih Che ve ayinle ilgili teolojik çalış ma . Aschendorff: Münster.
Bastiaensen, AAR 2011. Ş eytan Çıkarma: Ş eytanla sözlü olarak mücadele. Antik ve ortaçağ Hıristiyanlığında Ş eytanlar ve Ş eytan , editörler N. Vos ve W. Otten, 129–144. Leiden: Brill.
Behar, R. 1987. Seks ve günah, büyücülük ve ş eytan geçsömürge Meksika'sında. Amerikan Etnolog 14: 34–54.
Bell, R. ve D. Weinstein. 1982. Azizler ve toplum: Hıristiyanlık, 1000–1700 . Chicago: Chicago Üniversitesi Yayınları.
Binterim, AJ 1979. Sahip olunan ş eyler (energumenler) ve antik dünyada bunların tedavisi hakkında Kilise . Münih: Dinler Çalış ma Grubu.
Blackwell, J. 2000. Kadınların ilahi ve ş eytani ele geçirilmeleri ve doğaüstü vizyonları hakkındaki Alman anlatıları 1555–1800: Bir bibliyografya. Alman Yıllığı'ndaki Kadınlar 16: 241–257.

Blair, J. 2005. Anglo-Sakson toplumunda kilise . Oxford: Oxford University Press.
Blatty, WP 1998. Ş eytan Çıkaran'dan Önce: William Peter Blatty'nin romanı alıp götürme hikayesi film . Göz: ScreenPress Kitapları.
Boddy, J. 1994. Ruhsal ele geçirme yeniden ele geçirildi: Araçsallığın ötesinde. Antropoloji Yıllık İ ncelemesi 23: 407–434.
Boespfl ug, F. 1984. Sanatta Tanrı: Sollicitudini Nostrae de Benedict XIV ve l'Affaire Crescent de Kaufbeuren . Paris: Geyik.
Boglioni, P. ve G. Boudreau. 2007. "Du tems de la cadi": 19. yüzyılın baş ında Acadia'da ş eytani mülkler ve popüler ş eytan çıkarma iş lemleri. Revue d'Histoire de l'Amerique Française 60: 487–515.

Boureau, A. 2006. Sapkın Ş eytan: Ortaçağ batısında demonolojinin doğuş u . Çev. TL Fagan. Chicago: Chicago Üniversitesi Yayınları.
Brakke, D. 2006. İ blisler ve keş iş in yaratılış ı: Erken Hıristiyanlıkta ruhsal mücadele . Cambridge, MA: Harvard Üniversitesi Yayınları.
Brambilla, E. 2010. İ stila Edilmiş Bedenler ve Ruhun Yolculukları: Barok Teolojiden Aydınlanma Tıbbına Kutsallık, Sahiplenme, Ş eytan Çıkarma . Roma: Viella.

Machine Translated by Google

Brown, T. 1961. Devon'da Reform Sonrası Folklor Örnekleri. Folklor 72: 388–399.

Brown, P. 1978. Geçantik çağın oluş umu . Cambridge, MA: Harvard University Press.

Brown, P. 1981. Azizler kültü: Latin Hıristiyanlığındaki yükseliş i ve iş levi . Chicago: Chicago Üniversitesi Yayınları.

Brucker, G. 1963. Rönesans Floransa'sında büyücülük. Rönesans Çalış maları 10: 7–23.

Butler, EM 1949. Ritüel büyü . Cambridge: Cambridge University Press.

Butler, SM 2007. İ ntihar kültürleri? İ ntihar kararları ve onüçüncü yüzyıldaki "topluluk" ve on dördüncü yüzyıl İ ngiltere'si. Tarihçi 69: 427–449.

Bynum, CW 1982. Anne olarak İ sa: Orta Çağ'ın maneviyatına dair çalış malar . Berkeley: Kaliforniya Üniversitesi Yayınları.

Caciola, N. 1996. Ortaçağ kültüründe hayaletler, hortlaklar ve ritüeller. Geçmiş ve Ş imdi 152: 3–45.

Caciola, N. 2000. Mistikler, ş eytani varlıklar ve ortaçağ Avrupa'sında ruh ele geçirilmesinin fizyolojisi. Toplum ve Tarihte Karş ılaş tırmalı Çalış malar 42: 268–306.

Caciola, N. 2003. Ayrımcı ruhlar: Orta Çağ'da ilahi ve ş eytani ele geçirilmeler . Ithaca: Cornell Üniversitesi Yayınları.

Cameron, E. 2010. Büyülü Avrupa: Batıl inanç akıl ve din, 1250–1750 . Oxford: Oxford Üniversitesi Yayınları.

Carmona, M. 1988. Loudun'un Ş eytanı . Paris: Fayard.

Carrin-Bouez, M. (ed.). 1999. Sıkıntıyı yönetmek: Güney Asya'da ele geçirme ve terapötik tarikatlar . Yeni Delhi: Manohar.

Carver, M. 2003. Haçkuzeye gidiyor: Kuzey Avrupa'da dönüş üm süreçleri, 300–1300 . York: York Ortaçağ Basını.

Ceard, J. 1994. Charcot Zamanında Demonoloji ve Demonopatiler. Bilim Tarihi Tıbbi 28:337–343.

Cervantes, F. 1994. Yeni Dünya'daki ş eytan: Yeni İ spanya'da ş eytanlığın etkisi . Yeni Cennet: Yale Üniversitesi Yayınları.

Chadwick, H. 2007. Origen. The Cambridge history of later Greek and early medieval theology , 7. basım, ed. AH Armstrong, 182–194. Cambridge: Cambridge University Press.

Chaput, B. 1976. Popüler Dinler ve Tarih Araş tırmaları Üzerine Düş ünceler: Doğu Kantonlarındaki ş eytani ele geçirme örneği. Araş tırma ve Popüler Dinler: Uluslararası bir konferans 1973 ed. A. Désilets ve G. Laperrière, 143–162. Montreal: Bellarmine.

Chardonnens, LS 2007. Anglosakson prognozları, 900–1100: Çalış ma ve metinler . Brill: Leiden.

Chave-Mahir, F. 2011. Batı Kilisesinde Ele Geçirilenlerin Ş eytan Çıkarılması (10. – 14. Yüzyıl) . Turnhout: Brepols.

Chène, C. 1995. Solucanları Yargılamak: Ş eytan Çıkarma ve Piskoposluktaki Hayvan Denemeleri Lozan (15. – 16. yüzyıl) . Lozan: Lozan Üniversitesi.

Chesnut, RA 2003. Ruh için tercihli bir seçenek: Güney Amerika'nın yeni dini ekonomisinde Katolik Karizmatik Yenilenme. Latin Amerika Politikası ve Toplumu 45: 55–85.

Chesters, T. 2011. Rönesans Dönemi Fransa'sında Hayalet Hikayeleri . Oxford: Oxford Üniversitesi Basmak.

Chohan, SS 2004. Ş eytan kovucu: İ nsan kötülüğünün kiş ileş tirilmesi mi yoksa dini görevlerin savunucusu mu? Bu karanlık ş eyde: Kötülük ve insan kötülüğüne dair bakış açıları ed. , RP Hamilton ve MS Breen, 103–114. Amsterdam: Rodop.

Machine Translated by Google

Claggett, TD 1990. William Friedkin: Sapkınlık, saplantı ve gerçeklik filmleri . Jefferson: MacFarland ve Ş irketi.

Clark, S. 1997. Ş eytanlarla düş ünmek: Erken modern Avrupa'da cadılık fikri . Oxford: Clarendon.

Clark, S. 2002. Protestan büyücülüğü, Katolik büyücülüğü. Cadılık okuyucusunda , ed. D. Oldridge, 165–177. Londra: Routledge.

Clark, S. 2007. Büyü ve cadılık. Avrupa'yı Bulmak: Marjinler, topluluklar, imgeler üzerine söylemler, yaklaş ık 13.-yaklaş ık 18. yüzyıllar , bas. A. Molho, DR Curto ve N. Koniordos, 115-130. Oxford: Berghahn Books.

Clarke, B. 1975. Erken Britanya'da zihinsel bozukluk: Keş ifsel çalış malar . Cardiff: Üniversite Galler Basını.

Closson, M. 2007. '19. Yüzyılda Ş eytan , Léo Taxil: veya ş eytan biliminin "binbir gecesi". İ çinde Ş eytanın Kurguları: Saint Augustine'den Léo Taxil'e Ş eytan Bilimi ve Edebiyat , ed. F. Lavocat, P. Kaptan ve M. Closson, 313–332. Paris: Droz.

Collins, JM 2009. Yirminci yüzyılda ş eytan çıkarma ve kurtarma hizmeti: Modern Batı Hristiyanlığında ş eytan çıkarma uygulaması ve teolojisinin analizi . Bletchley: Paternoster.

Colmcille, Fr. 1955. Yayımlanmamış üç Sistersiyen belgesi. County Louth Arkeoloji Derneği Dergisi 13: 252–278.

Cornwell, J. 1991. Karanlığın güçleri, ış ığın güçleri: Mucizevi olanı arama yolculukları ve ş eytani . Londra: Penguin.

Cortés, JB ve F. Gatti. 1975. Ele geçirilme ve ş eytan çıkarmalara karş ı dava: Cinler, ş eytanlar ve cinlilerin tarihi, İ ncilsel ve psikolojik analizi . New York: Vantage.

Cox, JD 2007. Görünen bilgi: Shakespeare ve ş üpheci inanç. Waco: Baylor Üniversite Yayınları.

Cragg, GR 1967. Kilise ve akıl çağı 1648–1789 , 2. baskı Harmondsworth: Penguen.

Cristiani, L. 1961. Modern Dünyada Ş eytan . Çev. C. Roland. Londra: Barrie ve Kayalık.

Crouzet, D. 1996. Bir kadın ve ş eytan: On altıncı yüzyılda ele geçirilme ve ş eytan çıkarma. M. Wolfe, 191–215. Fransa. Erken modern Fransa'da değiş en kimlikler Duke Üniversitesi Durham: Yayınları.

Cuneo, MW 2002. Amerikan ş eytan çıkarma: Bolluk ülkesinde ş eytanları kovmak , 2. basım. Londra: Bantam.

Dall'Olio, G. 2012. Karş ı-reform İ talya'sında engizisyoncuların, cin çıkaranların ve ş eytan çıkaranların ş eytanı. Modern öncesi Avrupa'daki toplumdaki ş eytan , ed. P. Dendle ve R. Raiswell, 511–536. Toronto: Reform ve Rönesans Çalış maları Merkezi.

Davies, O. 1999. Cadılık, büyü ve kültür 1736–1951 . Manchester: Manchester Üniversite Yayınları.

Davies, O. 2007a. Perili: Hayaletlerin toplumsal tarihi . Palgrave MacMillan: Basingstoke.

Davies, O. 2007b. Popüler büyü: İ ngiliz tarihinde kurnaz halk , 2. basım. Londra: Hambledon Sürekliliği.

Davies, O. 2009. Grimoires: Büyü kitaplarının tarihi . Oxford: Oxford University Press.

De Certeau, M. 1975. Tarih Yazımı . Paris: Gallimard.

De Certeau, M. 1980. Loudun'un Sahipliği , 2. basım Paris: Gallimard Juliard Arş ivleri.

De Certeau, M. 1990. Jean-Joseph Surin'in Maceraları . Grenoble: Jérôme Millon.
De Mello e Souza, L. 2003. Şeytan ve Kutsal Haç Ülkesi: Sömürge Brezilya'sında Büyücülük, Kölelik ve Popüler Din . Çev. D. Grosklaus Whitty. Austin: Teksas Üniversitesi Yayınları.

De Waardt, H. 2009. Cizvit propagandası ve Hollanda Cumhuriyeti'nde inançla şifa. Tarih 94: 344–359.
De Waardt, H. ve W. De Blécourt. 1991. "Kötü bir insanı öldürmek günah değildir", Gelderland Dükü Charles döneminde büyücülükle ilgili yargısal işlemler. On dördüncü yüzyıldan yirminci yüzyıla Hollanda'da Büyücülük , ed. M. Gijswijt-Hofstra ve W. Frijhoff, 66–78. Rotterdam: Universitaire Pers.

Dean, RJ 1999. Anglo-Norman edebiyatı: Metinler ve el yazmaları için bir rehber . Londra: Anglo-Norman Metinleri Derneği.
DeConick, MS 2011. Kutsal kadın düşmanlığı: İlk kilisede cinsiyet ve toplumsal cinsiyet çatışmalarının nedeni hala önemli . Londra: Continuum.
Deliège, R. 1992. Hindistan'ın Katolik Dokunulmazları Arasında Şeytani Sahiplik Güney. Archives de Sciences Sociales des Religions 79: 115–134.
Devlin, J. 1987. Batıl inançlı zihin: Fransız köylüleri ve dokuzuncu yüzyılda doğaüstü güçler onuncu yüzyıl . New Haven: Yale Üniversitesi Yayınları.
Dölger, FJ 1909. Erken Hıristiyan vaftiz ritüelinde şeytan çıkarma . Paderborn: F. Schöningh.
Donaldson, C. 1980. Martin of tours: Mahalle rahibi, mistik ve şeytan çıkarıcı . Londra: Routledge ve Kegan Paul.
Dondelinger-Mandy, P. 1990. 1614 Romanum Ritüelinde Şeytan Çıkarma Ritüeli . Le Maison-Dieu 183/184: 99–121.
Duffy, E. 1992. Sunakların soyulması . New Haven: Yale Üniversitesi Yayınları.
Duggan, RD 1982. Yetişkinlerin Hıristiyan İnisiyasyonu Düzeninde Dönüşüm , Journal Liturjik 96(1982): 57–83, 209–252.
Ebon, M. 1975. Exorcism: Past and present . Londra: Cassell.
Ebright, M. ve R. Hendricks. 2006. Abiquiu cadıları: Vali, rahip, Genizaro Kızılderilileri ve şeytan . Albuquerque: New Mexico Üniversitesi Yayınları.
Elliott, D. 1999. Düşmüş bedenler: Orta Çağ'da kirlilik, cinsellik ve şeytancılık . Philadelphia: Pennsylvania Üniversitesi Yayınları.
Ericson, G. 1977. Gizemli başkalaşım: İlahi ele geçirilmeden şeytani ele geçirilmeye oturum. Popüler Kültür Dergisi 11: 656–681.
Favret-Saada, J. 1977. Kelimeler, Ölüm, Kaderler . Paris: Gallimard.
Ferber, S. 1997. Charcot'un iblisleri: Salpêtrière okulunun yazılarında geriye dönük tıp ve tarihsel tanı. Batı Avrupa'da Hastalık ve İyileştirme Alternatifleri , ed. M. Gijswijt-Hofstra, H. Marland ve H. De Waardt, 120–140. Londra: Routledge.
Ferber, S. 2004. Erken modern Fransa'da şeytani ele geçirme ve şeytan çıkarma . Londra: Routledge'da.
Ferber, S. ve A. Howe. 2005. Karısını şeytan sanan adam: Yirminci yüzyılın sonlarında Avustralya ceza mahkemesinde şeytan çıkarma, uzmanlık ve sekülerleşme. Şeytani Ele Geçirme : Kültürel-Tarihsel Bir Olgunun Yorumlanması Üzerine ed. , H. De Waardt, JM Schmidt, HCE Midelfort ve DR Bauer, 281–292. Bielefeld: Bölgesel Tarih Yayıncısı.

Finlay, A. 1999. Şeytanlar! Şeytan, ele geçirilme ve şeytan çıkarma . Londra: Blandford.

Finucane, R. 1977. Mucizeler ve hacılar: Ortaçağ İngiltere'sinde popüler inançlar . Londra: Diş .

Fischer, B. 1974. Vatikan II'den sonra Katolik vaftiz ayinlerinde vaftizle ilgili şeytan çıkarma. Studia Liturgica 10: 48–55.

Fisher, JDC 1965. Hristiyan inisiyasyonu: Ortaçağ batısında vaftiz: Dezenformasyon üzerine bir çalışma İlkel başlangıç ayininin bütünleşmesi . Londra: SPCK.

Unutun, J. 1903–1950. Şeytan çıkarma. Katolik İlahiyat Sözlüğü'nde , ed. A. Boş ve diğerleri, cilt. 5:2, 1762–1780. Paris: Letouzey ve Ané.

Forsyth, N. 1987. Eski düşman: Şeytan ve savaş miti . Princeton: Princeton Üniversite Yayınları.

Frankfurter, D. 2008. Şeytanın ta kendisi: Şeytani komplo ve şeytani taciz söylentileri tarih . Princeton: Princeton Üniversitesi Yayınları.

Frankfurter, D. 2010. Ruhların yaşadığı yer: Geç antik çağda ele geçirilen Hıristiyanlaştırma ve azizlerin türbeleri. Harvard Theological Review 103: 27–46.

Freeman, TS 2000. Cinler, sapkınlık ve meydan okuma: John Darrell ve geç Elizabeth dönemi İngiltere'sinde şeytan çıkarma siyaseti. İngiliz Kilisesi'nde Uygunluk ve Ortodoksluk, c. 1560–1660 ed. P. Lake ve M. Questier, 34–63. Woodbridge: Boydell. ,

Gentilcore, D. 1992. Piskopos'tan cadıya: Erken modern Terra'da kutsallık sistemi Otranto'nun . Manchester: Manchester Üniversitesi Yayınları.

Gentilcore, D. 1998. Erken modern İtalya'da şifacılar ve şifacılık . Manchester: Manchester Üniversite Yayınları.

Gibson, M. 2006. Sahip olma, püritenlik ve baskı: Darrell, Harsnett, Shakespeare ve Elizabeth dönemi şeytan çıkarma tartışması . Londra: Pickering ve Chatto.

Gillespie, R. 1997. Adanmış insanlar: Erken modern İrlanda'da inanç ve din . Manchester: Manchester Üniversitesi Yayınları.

Goddu, A. 1980. Orta Çağ'da şeytan çıkarmanın başarısızlığı. Sosyal Düzenler, ed . A. Zimmerman, 540–557. Berlin: Orta Çağ'ın kişisel imajı , Walter de Gruyter.

Goodman, FD 1988. Peki ya cinler? Modern dünyada ele geçirilme ve şeytan çıkarma . Bloomington: Indiana Üniversitesi Yayınları.

Goodman, FD 2005. Anneliese'nin şeytan çıkarılması Michel Yayınları. , 2. baskı. Eugene: Kaynak

Gratsch, EJ 2003. Exorcism. The New Catholic encyclopedia , cilt 5, 2. baskı, 551–553. Washington, DC: Amerika Katolik Üniversitesi.

Green, T. 2008. Engizisyon: Korkunun saltanatı , 2. basım. Londra: Pan MacMillan.

Guillemain, H. 2001. Deli mi, Şeytan mı? Şeytan çıkarma psişik bilimlere karşı. Gözden geçirmek d'Histoire de l'Eglise en France 87: 439–471.

Guillemain, H. 2006. Vicdanları Yönlendirmek, Ruhları İyileştirmek: Tedavi ve Dini Uygulamaların Karşılaştırmalı Tarihi (1830–1939) . Paris: Keşif.

Haag, H. 1974. Şeytana inanç. Tübingen: Katzmann.

Hall, A. 2007. Anglo-Sakson İngiltere'sinde Elfler: İnanç, sağlık, cinsiyet ve kimlik meseleleri . Woodbridge: Boydell.

Hanlon, G. ve G. Snow. 1988. Şeytan Çıkarma ve Tridentine Kozmolojisi: üç Agenais vakası 1619. Revue de la Bibliothèque Nationale 28: 12–27.

Harline, C. 1994. Rahibe Margaret'in yükleri . New York: Doubleday.

Harris, R. 1997. Sınırlarda mülkiyet: On dokuzuncu yüzyılda "Mal de Morzine" Fransa. Modern Tarih Dergisi 69: 451–478.
Hauke, M. 2006. Yeni Rituale Romanum'un "Külkedisi" olan ş eytan çıkarma ayini üzerine teolojik mücadele . Antiphon 10: 32–69.
Hazelgrove, J. 2000. Spiritüalizm ve savaş lar arasındaki İ ngiliz toplumu . Manchester: Manchester Üniversitesi Yayınları.
Heller-Nicholas, A. 2011. "Mesih'in gücü sizi zorluyor": Ahlaki gösteri ve The Exorcist evreni. Fantastik filmde Roma Katolikliği: İ nanç gösteri ve imgeler üzerine denemeler , ed. H. Hansen, 65–80. Jefferson: MacFarland and Co. 2. baskı. Londra: Pan MacMillan.

Hemming, J. 1993. İ nkaların fethi Henningsen, G. 1980. ,
Cadıların avukatı: Bask büyücülüğü ve İ spanyol Engizisyonu (1609–1614) . Reno: Nevada Üniversitesi Yayınları.
Henningsen, G. 1990. "Dış arıdaki hanımlar": Cadıların ş abatının arkaik bir örüntüsü. Erken modern Avrupa cadılığı: Merkezler ve çevreler , ed. B. Ankarloo ve G. Henningsen, 191–215. Oxford: Oxford University Press.
Hole, C. 1940. İ ngiliz folkloru . Londra: Batsford.
Hone, J. 1939. Moore Hall'un Moore'ları . Londra: Jonathan Cape.
Hoyt, O. 1978. Cin Çıkarma . Londra: F. Watts.
Hübener, G. 1935. Beowulf ve Cermen ş eytan çıkarma. İ ngiliz Çalış maları Dergisi 11: 163–181.
Hubert, O. 2000. Cennette olduğu gibi Yeryüzünde: Quebec Katolik Kilisesi Tarafından Ayinlerin Yönetimi (17. yüzyılın sonları - 19. yüzyılın ortaları) . Quebec Ş ehri: Les Presses de L'Université Laval.
Huels, J. 2000. Diğer ilahi ibadet eylemleri. Kilise Hukuku Kanunu'na iliş kin yeni yorumda ,
1400–1423. Mahwah: Paulist Press.
Hughes, J. 1988. Pastörler ve vizyonerler: Geçortaçağ Yorkshire'ında din ve seküler yaş am . Boydell: Woodbridge.
Hutton, R. 1999. Ayın zaferi: Modern pagan cadılığının tarihi . Oxford: Oxford University Press.

Introvigne, M. 2009. İ talya'da modern ve çağdaş Satanizm. Sosyal Pusula 56: 541–551.
Johnson, T., ve ark. 2005. Takıntı, Kutsallık ve Cizvit Maneviyatı. Demonic ed . Takıntı: kültürel-tarihsel bir olgunun yorumlanması üzerine JM Schmidt, HCE Midelfort , ve DR Bauer, 234–247. Bielefeld: Bölgesel Tarih Yayıncısı.

Johnstone, N. 2006. Erken modern İ ngiltere'de ş eytan ve ş eytancılık . Cambridge: Cambridge Üniversitesi Yayınları.
Jones, P. ve N. Pennick. 1995. Pagan Avrupa'nın tarihi . Londra: Routledge.
Kahlos, M. 2015. İ lk kilise. Cambridge'de büyü ve cadılık tarihi
batı , Editör DJ Collins, 148–182. Cambridge: Cambridge University Press.
Kallendorf, H. 2003. Cin çıkarma ve metinleri: İ ngiltere ve İ spanya'nın erken modern edebiyatında öznellik . Toronto: Toronto Üniversitesi Yayınları.
Kallendorf, H. 2005. Ş eytan çıkarma söylemi. Rhetorica 23: 209–237.
Kapferer, B. 1991. Ş eytanların kutlanması: Sri Lanka'da ş eytan çıkarma ve ş ifa estetiği . Providence: Berg.

Kaplan, BJ 1996. Ş eytanın ele geçirmesi: Utrecht'te çok kamusal bir tartış ma. Renaissance Quarterly 49: 738–759.

Machine Translated by Google

Kaptchuk, TJ, CE Kerr ve A. Zanger. 2004. Tıp sanatı: Plasebo kontrolleri, cismler ve ş eytan. Lancet 374: 1234–1235.

Keck, D. 1998. Ortaçağ'da melekler ve melek bilimi . Oxford: Oxford University Press.

Kelly, HA 1968. Ş eytan'ın ölümüne doğru: Hristiyan ş eytancılığının büyümesi ve düş üş ü ogy . Londra: Geoffrey Chapman.

Kelly, HA 1985. Vaftizdeki ş eytan: Ritüel, teoloji ve drama . Ithaca: Cornell Üniversite Yayınları.

Kelly, HA 2004. Ş eytan, demonoloji ve cadılık , 2. basım. Eugene: Wipf ve Stock.

Kelly, HA 2006. Ş eytan: Bir biyografi . Cambridge: Cambridge University Press.

Kieckhefer, R. 1976. Avrupa'daki cadı mahkemeleri: Popüler ve eğitimli kültürlerdeki temelleri doğa, 1300–1500 . Berkeley: California Üniversitesi Yayınları.

Kieckhefer, R. 1990. Orta Çağ'da Büyü . Cambridge: Cambridge University Press.

Kieckhefer, R. 1997. Yasak ayinler: On beş inci yüzyıla ait bir büyücünün el kitabı . Stroud: Sutton.

Kiely, DM ve C. McKenna. 2006. Karanlık ayin: Modern İ rlanda'da ş eytan çıkarma . Dublin: Gill ve MacMillan.

Klaassen, F. 2013. Büyünün dönüş ümleri: Orta Çağ'ın sonlarında ve Rönesans'ta yasadış ı öğrenilmiş büyü . University Park: Pennsylvania State University Press.

Klueting, H. 2010. Avusturya'da veya Habsburg Topraklarında Katolik Aydınlanması. Avrupa'da Katolik Aydınlanmasına Bir Rehber , ED. UL Lehner ve M. Printy, 127–164. Leiden: Brill.

Knox, R. 1950. Coş ku: Din tarihinde bir bölüm . Oxford: Clarendon.

Kollar, R. 1999. Spiritüalizm ve din: Sir Arthur Conan Doyle'un Hıristiyanlık eleş tirisi ve Roma Katolik tepkisi. Reddeden Tarih 24: 397–413.

Kunzler, M. 2001. Kilise'nin ayini . Münster: Lit Verlag.

La Fontaine, J. 1989. Ş eytancılık ve ş eytan mitolojisi. Avrupa'da Cadılık ve Büyü: Yirminci Yüzyıl , editörler W. De Blécourt, R. Hutton ve J. La Fontaine, 81–140. Londra: Athlone.

Lahaire, M. 1991. Orta Çağ'da Delilik, 11. – 13. Yüzyıllar . Paris: Altın Leopar.

Lantenari, V. 1998. Afrika'dan İ talya'ya: Emmanuel Milingo'nun ş eytan çıkarma-tedavi kültü. Afrika dinlerindeki yeni eğilimler ve geliş meler , ed. PB Clarke, 263–282. Westport: Greenwood Basını.

Deri, EM 1912. Herefordshire Halk Bilimi . Hereford: Jakeman ve Carver.

Lecouturier, Y. 2012. Normandiya'daki Büyücüler, Cadılar ve Ele Geçirilenler: Büyücülük Denemeleri 18. yüzyılda Orta Çağ . Rennes: Batı Fransa.

Lederer, D. 2005. Ruhsatsız ş eytan çıkarma.... Demonic Possession'da : Yorumlama üzerine ed. H. De Waardt, JM kültürel-tarihsel bir olgu , Schmidt, HCE Midelfort ve DR Bauer, 213–231. Bielefeld: Bölgesel Tarih Yayıncısı.

Lederer, D. 2006. Erken modern Avrupa'da delilik, din ve devlet: Bavyera Beacon . Cambridge: Cambridge Üniversitesi Yayınları.

Leeper, EA 1990. İ skenderiye'den Roma'ya: Ş eytan çıkarmanın vaftiz öncesi bir ayin olarak dahil edilmesiyle Valentinianus bağlantısı. Vigiliae Christianae 44: 6–24.

Levack, B. 2013. İ çimizdeki ş eytan: Hıristiyan batısında ele geçirilme ve ş eytan çıkarma New Haven: , 240–253. Yale Üniversitesi Yayınları.

Levi, G. 1988. Gücü devralmak: Bir ş eytan çıkarıcının hikayesi . Chicago: Chicago Üniversitesi Basmak.

Lhermitte, J. 1972. Sahte sahip olma. Satanizmde Sesler Londra: Mowbrays. , ed. FJ Sheed, 12–35.

Loisy, A. 1920. Havarilerin İş leri . Paris: E. Nourry.
Lunn-Rockliffe, S. 2012. Şeytani olanı görselleştirmek: Erken Hıristiyan sanatında ve edebiyatında Gadarene şeytan çıkarma. Modern öncesi Avrupa'daki toplumdaki şeytan , editörler R. Raiswell ve P. Dendle, 439–458. Toronto: Reform ve Rönesans Çalışmaları Merkezi.
MacCormack, S. 1998. And Dağları'nda Din: Peru'nun erken sömürge döneminde vizyon ve hayal gücü . Princeton: Princeton Üniversitesi Yayınları.
MacCormack, S. 2007. Zamanın kanatlarında: Roma, İnkalar, İspanya ve Peru . Princeton: NJ Princeton Üniversitesi Yayınları.
Machielsen, J. 2015. Martin Delrio: Karşı reformda demonoloji ve bilim . Oxford: İngiliz Akademisi.
MacMullen, R. 1984. Roma İmparatorluğunun Hıristiyanlaştırılması (MS 100–400) . New Haven: Yale Üniversite Yayınları.
MacNutt, F. 1995. Kötü ruhlardan kurtuluş . Grand Rapids: Seçilmiş .
MacNutt, F. 1997. Şifa , 2. basım. New York: Bantam.
Macy, G. 1996. Orta Çağ'da bir "kilise" var mıydı? Unity and variety in the ed. R. Swanson, 107–116. Cambridge: kilise , Cambridge University Press.
Mager, A. 1948. Şeytan . Paris: Desclee.
Maggi, A. 2001. Şeytanın retoriği: Rönesans demonolojisi üzerine bir çalışma . Chicago: University Chicago Press'ten.
Maggi, A. 2006. Şeytanların eşliğinde: Doğaüstü varlıklar, aşk ve kimlik İtalyan Rönesansı . Chicago: Chicago Üniversitesi Yayınları.
Mandouze, A. 1986. Azizlerin Tarihi ve Hıristiyan Hazretleri Maquart, FX ve J. de , cilt 2. Paris: Hachette. ed.
Tonquédec. 1972. Şeytan çıkarma. Satanizmde Sondajlar'da F. J. Sheed, 72–91. Londra: Mowbrays. ,

Marin, JM 2007. Bir Cizvit Mistik'in Kadınsı Melankolisi: Jean-Joseph Surin SJ (1600–1665). Erkekler, Erkeklikler ve Maneviyat Dergisi 1: 65–76.
Marshman, M. 1999. Güçlendirme olarak şeytan çıkarma: Yeni bir deyim. Din Tarihi Dergisi 23: 265–281.
Martin, AL 1988. Cizvit zihni: Erken modern Fransa'da bir seçkinin zihniyeti . Ithaca: Cornell Üniversitesi Yayınları.

Martin, M. 1992. Şeytanın rehinesi Maxwell- , 2. baskı. San Francisco: Harper.
Stuart, PG 2004. Büyücüler: Bir tarih . Stroud: Tempus.
Mazzotti, M. 2007. Tanrı'nın matematikçisi Maria Gaetana Agnesi'nin dünyası . Baltimore: Johns Hopkins Üniversitesi Yayınları.
Menegon, E. 2010. Atalar, bakireler ve rahipler: Hıristiyanlık, geçyy'da yerel bir din olarak İmparatorluk Çini . Cambridge, MA: Harvard-Yenching Enstitüsü.
Messadié, G. 1996. Şeytanın Tarihi . Çev. M. Romano. Londra: Newleaf.
Metzger, N. 2012. Hastalık olarak incubus: Geçantik çağda ve sonrasında tıbbi yollarla şeytani olanı evcilleştirmek. Modern öncesi Avrupa'daki toplumdaki şeytan , editörler R. Raiswell ve P. Dendle, 483–510. Toronto: Reform ve Rönesans Çalışmaları Merkezi.
Midelfort, HCE 2005a. Cin çıkarma ve aydınlanma: Johann Joseph Gassner ve on sekizinci yüzyıl Almanya'sının iblisleri . New Haven: Yale University Press.
Midelfort, HCE 2005b. Doğa ve Takıntı: Melankoliden Manyetizmaya Takıntının Doğal Açıklamaları'. Şeytani Sahiplik: Kültürel-Tarihsel Bir Olgunun Yorumlanması Üzerine ed . H. De Waardt, JM Schmidt, HCE Midelfort ve DR Bauer, 73–87. Bielefeld: Bölgesel Tarih Yayıncısı. ,

Miller, AM 1968. Crescentia von Kaufbeuren: Bir Swabian mistiğinin hayatı . Augsburg: Verlag Winifried-Werk.

Mills, K. 2013. Demonios içeride ve dış arıda: Hieronymites ve ş eytan erken modern İ spanyol dünyasında. Melekler, iblisler ve yeni dünyada ed. F. Cervantes ve A. Redden, 40–68. Cambridge: Cambridge University Press.

Monter, EW 1976. Fransa ve İ sviçre'de Cadılık: 1976'da sınır bölgeleri Reformasyon . Ithaca: Cornell Üniversitesi Yayınları.

Muchembled, R. 2003. Ortaçağ'dan Günümüze Ş eytanın Tarihi . Çev. J. Birrell. Cambridge: Polity Yayınları.

Mulloy, S. 2009. Moore, John (1767–99). İ rlanda biyografisi sözlüğünde, cilt 6, 646–647. Cambridge: Cambridge Üniversitesi Yayınları.

Mungello, DE 1994. Çin ritüelleri tartış ması: Tarihi ve anlamı . Nettetal: Steyler Verlag.

Newman, B. 1998. Ruh tarafından ele geçirilmiş : Dindar kadınlar, cinliler ve havarisel yaş am on üçüncü yüzyılda. Speculum 73: 733–770.

Nichols, B. ve A. MacGregor (editörler). 2003. Bizi kötülükten kurtarın: Ortaçağ nimetleri ve Latin Batı'nın ş eytan çıkarma ayinleri . Durham: Ushaw College Kütüphanesi.

Nicolotti, A. 2011. 2. ve 3. Yüzyıllar Arasında Hıristiyan Ş eytan Çıkarma ve Ş eytani Sahiplenme . Boş altmak: Brepoller.

Nischan, B. 1987. Geç Reform döneminde ş eytan çıkarma tartış ması ve vaftiz. On Altıncı Yüzyıl Dergisi 18: 31–52.

Nugent, C. 1983. Ş eytan Maskeleri: Tarihteki ş eytanilik . Londra: Sheed ve Ward.

O'Grady, J. 1989. Karanlığın Prensi: Tarihte, dinde ve insan ruhunda ş eytan . Longmead: Element Books.

O'Hara, T. 1997. Erken modern İ rlanda'da cehennem vizyonu. Archivium Hibernicum 51: 87–99.

Oldridge, D. 2010. Tudor ve Stuart İ ngiltere'sinde ş eytan , 3. basım. Stroud: History Press.

Österreich, TK 1930. Antik çağda, Orta Çağ'da ve modern zamanlarda ilkel ırklar arasında ele geçirilme, ş eytani ve diğerleri . New York: Routledge ve Kegan Paul.

Otten, W. 2011. Geri dönüş ü gölgelemek veya haber vermek: Eriugena'nın Periphyseon'unda iblislerin rolü . N. Vos ve W. Otten'in editörlüğünde Antik ve Ortaçağ Hıristiyanlığında Ş eytanlar ve İ blisler, 211–230. Leiden: Brill .

P., I. 1955. Ayinden sonra okunan dualara iliş kin pratik notlar, Liturgical Journals 69(1955): 54–60.

Pagels, E. 1996. Ş eytanın kökeni . Londra: Allen Lane.

Pearl, JL 1983. Fransız Katolik demonologlar ve 16. yüzyılın sonu ve 17. yüzyılın baş ındaki düş manları. Kilise Tarihi 52: 457–467.

Pearl, JL 1985. Fransa'da ş eytanlar ve siyaset, 1560–1630. Tarihsel Yansımalar 12: 241–251.

Pearl, JL 1989. “Asi ruhlar için bir okul”: Fransa'da siyaset ve ş eytani ele geçirme. Tarihsel Yansımalar 16: 286–306.

Pearl, J. 1999. Suçların suçu: Fransa'da demonoloji ve siyaset, 1560–1620 Waterloo: Wilfrid Laurier · University Press.

Peck, MS 1985. Yalan insanları . New York: Touchstone.

Petersen, AK 2003. Ş eytan kavramı: Yaygın bir kavrama açık sorular. İ çinde Ş eytanlar: İ srail-Yahudi ve erken Hıristiyan edebiyatının çevreleri bağlamında ş eytan bilimi, ed. A. Lange ve H. Lichtenberger, 23–41.

Tübingen: Mohr Siebeck.

Pistoia, A. 2000. Riti e Preghiere di Exorcismo: Problemi de Traduzione. Liturjik Dergiler 114: 227–240.

Po-chia Hsia, R. 2005. Katolik yenilenmenin dünyası, 1540–1770 . Cambridge: Cambridge University Press.

Porterfield, A. 2005. Hıristiyanlık tarihinde ş ifa . Oxford: Oxford University Press.

Pouliot, JC 1895. Kaufbeuren manastırındaki Üçüncü Saint-François Tarikatının Rahibesi Saygıdeğer Marie-Crescence'ın Hayatı . Fraserville: JE Frenette.

Probst, F. 1872. Hıristiyanlığın ilk üçyüzyılında kutsal törenler ve kutsal törenler on . Tübingen: H. Laupp'schen.

Probst, F. 2008. Sahiplenme, büyücülük ve çareleri: Girolamo Menghi (1523–1609) ve Maximilian von Eynatten (1574/75–1631) tarafından yazılan ş eytan çıkarma kılavuzlarının belgelenmesi ve araş tırılması . Münster: Aschendorff.

Quantin, J.-L. 1999. Klasik Katoliklik ve Kilise Babaları: kaynaklara dönüş (1669–1713) . Paris: Augustinian Çalış maları Enstitüsü.

Quay, P. 1981. Melekler ve ş eytanlar: IV Lateran'ın öğretisi. Teolojik Çalış malar 42: 20–45.

Raiswell, R. 2012. Giriş : Toplumdaki ş eytanı kavramsallaş tırmak. Modern öncesi Avrupa'daki toplumdaki ş eytan , editörler R. Raiswell ve R. Dendle, 23–68. Toronto: Reform ve Rönesans Çalış maları Merkezi.

Raiswell, R. ve P. Dendle. 2008. Anglo-Sakson ve erken modern İ ngiltere'de cin çarpması: Sosyal bağlamda süreklilik ve evrim. British Studies Dergisi 47: 738–767.

Raiswell, R. ve P. Dendle. 2012. Sonsöz: Ş eytanı kültürel bağlamlara yazmak. Modern öncesi Avrupa'daki toplumdaki ş eytan , editörler R. Raiswell ve P. Dendle, 537–551. Toronto: Reform ve Rönesans Çalış maları Merkezi.

Ratté, J. 1968. Üç modernist: Alfred Loisy, George Tyrrell, William L. Sullivan . Londra: Sheed ve Ward.

Rex, R. 2004. Wentworth, Jane [Anne; Ipswich'in Hizmetçisi olarak anılır] (c .1503–1572?). The Oxford dictionary of national biography , cilt 58, 127–128. Oxford: Oxford Üniversitesi Basmak.

Rodewyk, A. 1975. Ş eytan Tarafından Ele Geçirilmek: Kilise'nin ş eytan, ele geçirilme ve ş eytan çıkarma . New York: Doubleday.

Romeo, G. 2003. Karş ı Reform İ talya'sında Engizisyoncular, Ş eytan Çıkaranlar ve Cadılar . Floransa: Samsonlar.

Roper, L. 1994. Oedipus ve ş eytan: Erken modern Avrupa'da büyücülük, cinsellik ve din . Londra: Routledge.

Ross, A. 2001. Galler Halk Bilimi . Stroud: Tempus.

Rousseau, G. 2000. Depresyonun unutulmuş soyağacı: Depresyon tarihine yönelik notlar. Psikiyatri Tarihi 11: 71–106.

Rowell, SC 1994. Yükselen Litvanya: Doğu-Orta Avrupa'da bir Pagan İ mparatorluğu, 1295–1345 . Cambridge: Cambridge Üniversitesi Yayınları.

Russell, JB 1977. Ş eytan: Antik çağlardan ilkel Hıristiyanlığa kadar kötülük algıları . Ithaca: Cornell Üniversitesi Yayınları.

Russell, JB 1984. Lucifer: Ortaçağ'da ş eytan . Ithaca: Cornell Üniversitesi Yayınları.

Russell, JB 1986. Mephistopheles: Modern dünyadaki ş eytan . Ithaca: Cornell Üniversitesi Basmak.

Rutler, GW 1988. Bugün Ars'ın Papazı . San Francisco: Ignatius.
Sangha, L. 2012. Melekler ve İ ngiltere'de inanç 1480–1700 . Londra: Pickering ve Chatto.
Scala, M. 2012. Katolik Kilisesi'nde Ş eytan Çıkarma: Katolik Kilisesi arasında bir ayin ritüeli
Film, efsane ve gerçeklik . Hamburg: F. Pustet.
Scanlan, M. ve R. Cirner. 1980. Kötü ruhlardan kurtuluş . Cincinnati: Hizmetçi.
Segelberg, E. 1964. Hippolytus'un Apostolik Geleneğinde Petrolün Kutsaması. Doğu Hıristiyanları 48: 268–281.

Seitz, J. 2011. Erken modern Venedik'te büyücülük ve engizisyon . Cambridge: Cambridge
Üniversite Yayınları.
Silverblatt, IM 1987. Ay, güneş ve cadılar: İ nka ve
sömürge Peru . Princeton: Princeton Üniversitesi Yayınları.
Simmons, M. 1974. Güneybatı'da Cadılık: Rio Grande'de İ spanyol ve Kızılderili doğaüstücülüğü . Flagstaff: Northland
Press.
Simpson, J. 2003. Tövbekâr ruh mu yoksa yürüyen ceset mi: Ortaçağ'da tartış malı hayaletler
İ ngiltere. Folklor 114: 389–402.
Skemer, DC 2006. Bağlayıcı kelimeler: Orta Çağ'da metinsel muskalar . University Park: Pennsylvania State
University Press.
Sluhovsky, M. 1996. İ lahi bir hayalet mi yoksa ş eytani bir ele geçirme mi? On altıncı yüzyıl Fransa'sında ş eytani
ele geçirmede kadın temsilciliği ve kilise otoritesi. Sixteenth Century Journal
27: 1039–1055.
Sluhovsky, M. 2007. Her ruha inanmayın: Erken modern Katoliklikte ele geçirme, mistisizm ve ayırt etme . Chicago:
Chicago Üniversitesi Yayınları.
Smith, JZ 1978. Helenistik ve Roma antik çağında ş eytani güçlerin yorumlanmasına doğru.
Roma dünyasının yükseliş i ve düş üş ü 2.16.1, 425–439. Berlin: De Gruyter.
Soergel, PM 1993. Azizlerinde harika: Bavyera'da karş ı-reform propagandası ,
99–158. Berkeley: California Üniversitesi Yayınları.
Solomon, RM 1994. İ ki dünyada yaş amak: Singapur'da ele geçirilmeye karş ı pastoral tepkiler .
Frankfurt-am-Main: P. Lang.
Sorensen, E. 2002. Yeni Ahit ve erken Hıristiyanlıkta ele geçirme ve ş eytan çıkarma .
Mohr Siebeck: Tübingen.
Spencer, WD 1989. Gizem ve sır: Din adamlarının suç romanı . Ann Arbor: UMI
Araş tırma Yayınları.
Stirrat, RL 1977. Roma Katolik Sri Lanka'da ş eytani ele geçirme. Antropolojik Araş tırma Dergisi 33: 133–157.

Stirrat, RL 1992. Sömürge sonrası bir ortamda güç ve dindarlık: Çağdaş Sri Lanka'daki Sinhala Katolikleri .
Cambridge: Cambridge University Press.
Suenens, L.-J. 1983. Yenilenme ve karanlığın güçleri . Londra: Darton, Longmann ve
Todd.
Tausiet, M. 2005. Tosos'un ele geçirilenleri (1812–1814): İ spanyol devrimi sırasında büyücülük ve popüler adalet. Ş eytani Sahiplik:
Kültürel-Tarihsel Bir Olgunun Yorumlanması Üzerine ed . H. De Waardt, JM Schmidt, HCE Midelfort ve DR Bauer, 263–280.
Bielefeld: Bölgesel Tarih Yayıncısı. ,

Ter Haar, G. 1992. Afrika'nın Ruhu: Zambiya Baş piskoposu Milingo'nun ş ifa hizmeti .
Londra: C. Hurst ve Ş irketi
Teyssèdre, B. 1991. İ sa'nın Zamanında Ş eytan ve Cehennem . Cenova: ECIG.
Teyssèdre, B. 1992. Ş eytanın Doğuş u . Cenova: ECIG.

Thomas, K. 1991. Din ve büyünün düş üş ü , 4. basım. Londra: Penguin.
Thorndike, L. 1923–1958. Büyü ve deneysel bilimin tarihi Columbia Üniversitesi Yayınları. , 8 cilt. New York:

Thurston, H. 1920. Spiritüalizmin ayık bir kınanması . Londra: Katolik Gerçek Derneği.
Thurston, H. 1933. Kilise ve spiritüalizm . Milwaukee: Bruce Publishing Co.
Thurston, H. 1953. Hayaletler ve poltergeistler , ed. JH Crehan. Londra: Burns ve Oates.
Tolosana, CL 1990. Altın Yüzyıllarda Ş eytanlar ve Ş eytan Çıkarma . Madrid: Akal.
Tonquédec de, J. 1938. Sinir veya Akıl Hastalıkları ve Belirtileri Ş eytani . Paris: Beauchesne.
Tonquédec de, J. 1951. Ş eytan'ın bu dünyadaki faaliyetinin bazı yönleri. Ş eytan'da , 40–51. New York: Sheed ve Ward.
Triacca, A. M. 1987. Ş eytan çıkarma: tartış ılan bir kutsallık. Ecclesia Orans 4:285–300.
Triacca, AM 2000. Spirito Santo ve Exorcismo: Son Ritüelin Kenarında. Liturjik Günlükler 114: 241–269.

Twelftree, GH 2007. İ sa adına: İ lk Hıristiyanlar arasında ş eytan çıkarma . Grand Rapids: Baker Academic.

Tyrell, G. 1909. Hıristiyanlık kavş akta . Londra: Longmans, Green ve Co.
Van Arsdall, A. 2002. Ortaçağ bitkisel ilaçları: Eski İ ngiliz herbaryumu ve Anglo-Sakson tıbbı . Londra: Routledge.

Van Slyke, DG 2006. Büyük ş eytan çıkarma ayininin kökeni ve teolojisi. Antiphon 10: 70–116.
Vandermeersch, P. 1991. Psikiyatrinin demonolojiye karş ı zaferi: Demonolojinin kökeni on dokuzuncu yüzyıl miti. Psikiyatri Tarihi 2: 351–363.
Vecchio, A. 1954. Ş eytanla Röportaj . Modena: Paoline Sürümü.
Venard, M. 1980. Tartış malı Ş eytan. Dini Tartış mada (16. – 19. yüzyıllar): Birinci Kolokyumun Eylemleri Jean Boisset cilt. 2, ed. M. Péronnet, 45–60. Montpellier: Paul Valery Üniversitesi.

Vergote, A. 1990. Ş eytan çıkarma ve kurtuluş duaları, dini psikolojiye bakış açısı. La Maison-Dieu 183:123–137.

Vergote, A. 1992. Ş eytanın antropolojisi: baş tan çıkarılmış ve karanlık güçlerin avı olan insan. İ çinde Ş eytani Dünün ve Bugünün Figürleri , 83–108. Brüksel: St Louis Üniversitesi.

Vising, J. 1923. Anglo-Norman dili ve edebiyatı . Oxford: Oxford University Press.
Vos, N. 2011. Dış arıda ve içeride ş eytanlar: İ lk Hıristiyan yaş amlarında, mektuplarında ve sözlerinde ş eytanların, azizin ve ruhun temsili. Antik ve ortaçağ Hıristiyanlığında ş eytanlar ve ş eytan , editör N. Vos ve W. Otten, 159–182. Leiden: Brill.
Walker, DP 1981. Kirli ruhlar: Fransa ve İ ngiltere'de ele geçirme ve ş eytan çıkarma 16. yüzyılın sonu ve 17. yüzyılın baş ı . Londra: Scolar.
Walker, DP 1982. On altıncı yüzyılın sonlarında propaganda olarak kullanılan ş eytani ele geçirme. G. Garfagnini'de, Bilimler, gizli inançlar, kültür düzeyleri S. Olschki. , 237–248. Floransa: Leo

Walker, AM ve EH Dickerman. 1991. "Etkisi altındaki bir kadın": On altıncı yüzyıl Fransa'sında iddia edilen bir ele geçirilme vakası. Sixteenth Century Journal 22: 535–554.
Walker, AM ve EH Dickerman. 1996a. Magdeleine des Aymards: Erken modern Fransa'da ş eytancılık mı yoksa çocuk istismarı mı? Psiko-tarih İ ncelemesi 24: 239–264.
Walker, AM ve EH Dickerman. 1996b. Perili kız: On altıncı yüzyıl Louviers'lerinde ele geçirilme, büyücülük ve ş ifa. Batı Fransız Tarihi Derneği Yıllık Toplantısı Tutanakları 23: 207–218.

Walsham, A. 2003. Mucizeler ve İngiltere'ye karşı reform misyonu. Tarihsel Dergi 46: 779–815.

Ward, A. 2000. Mezmurlar yeni şeytan çıkarma ayinini toplar. Efemeris Liturgicae 114: 270–301.

Watkins, CS 2002. Anglo-Norman aleminde günah, kefaret ve araf: Vizyonların ve hayalet hikayelerinin kanıtı. Geçmiş ve Şimdi 175: 3–33.

Watkins, CS 2007. Ortaçağ İngiltere'sinde tarih ve doğaüstü . Cambridge: Cambridge Üniversitesi Yayınları.

Watt, JR 2009. Şeytanların belası: On yedinci yüzyılda ele geçirilme, şehvet ve büyücülük yüzyıl İtalyan manastırı . Woodbridge: Boydell ve Brewer.

Weber, H. 1983. 16. yüzyılın sonunda şeytan çıkarma: Karşı Reformasyon ve Barok Gösterinin Enstrümanı. Nouvelle Revue du Seizième Siècle 1: 79–101.

Weber, A. 1990. Vecd ve şeytan çıkarma arasında: On altıncı yüzyıl İspanya'sında dini müzakere. Ortaçağ ve Rönesans Çalışmaları Dergisi 23: 221–234.

Weber, DJ 2001. Conquistadores of the spirit. Colonial America: Essays in politics and social development , ed. SN Katz, JM Murrin ve D. Greenberg. New York: McGraw Hill.

Weber, A. 2005. Engizisyoncu, et ve şeytan: Alumbradismo ve şeytan bulundurma. Şeytani Sahiplenme : Kültürel-Tarihsel Bir Olgunun Yorumlanması Üzerine ed. H. De Waardt, JM Schmidt, HCE Midelfort ve DR Bauer, 177– , 189. Bielefeld: Bölgesel Tarih Yayıncısı.

Wickland, CA 1924. Ölüler arasında otuz yıl . Los Angeles: Wolfer.

Wieland, F. 1897. İlk üçteki Ordines Minores olarak adlandırılan genetik gelişim yüzyıllar . Roma: Herder.

Wiesinger, A. 1957. Teoloji Işığında Gizli Olaylar . Çev. B. Battershaw. Londra: Burns ve Oates.

Wingens, M. 2005. Hollanda Cumhuriyeti'nin güneyinde siyasi değişim ve iblis bulundurma: 1650'de Protestan bir Mübaşir ile Katolik bir rahibin yüzleşmesi. Şeytani mülkiyette: kültürel-tarihsel bir olgunun yorumlanması için ed. , H. De Waardt, JM Schmidt, HCE Midelfort ve DR Bauer, 249–262. Bielefeld: Bölgesel Tarih Yayıncısı.

Woolen, CJ 1949. Şeytan çıkarma davası, New Blackfriars 30:347 (Şubat): 59–62.

Young, F. 2009. Erken modern İngiltere'de Katolik şeytan çıkarma: Polemik, propaganda ve halk bilgisi. Recusant History 29: 487–507.

Young, F. 2013. İngiliz Katolikler ve doğaüstü, 1553–1829 . Farnham: Ashgate.

Young, F. 2014. Spiritüalizmin tehlikeleri: Roma Katolik Kilisesi'nin Birinci Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında spiritüalizme karşı kampanyası. Paranormal Review 71: 18–20.

Zhang Qiong. 1999. Tanrı, iblisler ve mucizeler hakkında: Geç Ming Çin'inde doğaüstü üzerine Cizvit söylemi. Erken Bilim ve Tıp 4: 1–36.

Ziegler, R. 2012. Fin-de-siècle Fransa'sında Satanizm, büyü ve mistisizm . Basingstoke: Palgrave MacMillan.

Zupanov, IG 2007. Vaat edilen topraklardaki Goalı Brahminler: Misyonerler, casuslar ve 17. ve 18. yüzyıl Sri Lanka'sındaki Yahudi olmayanlar. Bağlantıları yeniden keşfetmek: Portekiz ve Sri Lanka arasındaki tarih ve inşa edilmiş tarihler Harrassowitz Verlag. , editör J. Flores, 171–210. Wiesbaden:

DİZİN

© Editör(ler) (eğer varsa) ve Yazar(lar) 2016 F. Young, Katolik
Hristiyanlığında Cin Çıkarma Tarihi, DOI 10.1007/978-3-319-29112-3

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google